

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на КРЪВТА НА САТАНАТА

ДЖЕЙМС РОЛИНС

ИЗДАТЕЛСКА КУЩА БАРД

АМАЗОНИЯ

Кървави мистерии в амазонската джунгла!

ДЖЕЙМС РОЛИНС АМАЗОНИЯ

Превод: Венелин Мечков

chitanka.info

Агент на ЦРУ изчезва в амазонската джунгла.

Четири години по-късно неговият шеф получава съобщение от бразилска морга, потвърждаващо смъртта.

В свръхсекретна папка има фотография на агента, направена преди убийството. На снимката той е размахал единствената ръка, която му е останала, след като снайперски куршум е отнесъл другата.

В друга свръхсекретна папка се съхранява фотографията, направена в моргата.

На нея се вижда тялото на агента с две ръце.

Какво се е случило там?

Специално подбран екип от учени и военни се отправя на експедиция, за да разбере истината.

На всяка цена!

*Посвеждавам на Джон Пети и Рик Хъриган,
приятели и събратя по съзаклятие*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да изразя специалните си благодарности на всички, които ми помогнаха в изследователската работа, свързана с написването на тази книга, особено на Лесли Тейлър от „Рейнтри нутришън Инкорпорейтъд“ за нейните прекрасни рисунки на растения, поместени в настоящата книга, както и за безценните ѝ познания за медицинските свойства на растенията от тропическите гори. Освен това бих постъпил несправедливо, ако не спомена две изключително ценни книги: „Поредни неприятности: пътешествие между Ориноко и Амазонка“ от Редмънд О’Ханлън и „Разказите на чирака на един шаман“ от д-р Марк Плоткин, творба, която послужи като източник на вдъхновение за написването на тази книга. Искам да благодаря най-сърдечно и на моите приятели и родственици, които ми помогнаха да оформя ръкописа в настоящия му вид: Крис Кроу, Майкъл Галоуглас, Лий Гарет, Денис Грейсън, Сюзън Тюнис, Пени Хил, Деби Нелсън, Дейв Мийк, Джейн О’Рива, Малкия Крис Смит, Джуди и Стив Прей и Керолайн Уилямс. На канадската си приятелка Даян Дегл благодаря за помощта, която ми оказа с познанията си по френски език; на Стив Уинтер, за помощта при ползването на ИНТЕРНЕТ; на Керолин Макрей, за нейната гореща морална подкрепа. Що се отнася до използваните тук карти, посочвам техния източник — „ЦРУ: световен справочник за 2000 година“. Накрая искам да благодаря на трима души, които остават мои най-добри критици и лоялни поддръжници: издателката ми Лиса Коич, литературния ми агент Ръс Гален и рекламния ми агент Джим Дейвис. Държа да отбележа, че отговорността за всички възможни грешки, допуснати в книгата, е изцяло моя.

ВСТЪПЛЕНИЕ

25 юли, 18:24 ч.

Мисионерско селище Амазонас, Бразилия

Отец Луис Гарсия Батиста чистеше плевели с мотиката си в градината на мисията, когато странникът излезе от джунглата. Човекът бе облечен с дрипави черни памучни панталони и с нищо друго. Гол до кръста и бос, свлече се на колене сред лехите от млада маниока. Тъмнокатокавата му кожа бе татуирана с червена и синя боя.

Отец Батиста реши, че е някой от местните индианци от племето яномамо. Повдигна периферията на широката си сламена шапка и поздрави новодошлия на родния му език:

— Еу, шори, добре дошъл, приятелю.

Странникът го погледна и отецът веднага съобрази, че е сгрешил. Очите на пришълеца бяха тъмносини. Индианците от поречието на Амазонка нямаха такива очи. Освен това имаше гъста тъмна брада. Очевидно бе бял човек.

— Bemvindo — каза отецът на португалски. Реша, че пред него стои селянин от крайбрежието, одързостил се да влезе в амазонската тропическа гора в търсене на по-добър живот. — Добре дошъл, приятелю.

Клетникът вероятно бе живял в гората дълго време. Бе станал само кожа и кости и всичките му ребра се брояха. Черната му коса бе сплъстена, а тялото му бе покрито с рани и язви. Около него бръмчаха мухи. Други го бяха накацали и се хранеха от раните му. Понечи да каже нещо, при което от напуканите му устни по брадичката се стече кръв. Опита се да запълзи към Гарсия и повдигна умолително ръка. Думите му бяха нечленоразделни и наподобяваха звуци, издавани от животно.

Гарсия насмалко неволно не се отдръпна, но вярата му в Бога не му позволи да стори това. Добрите самаряни не отказват помощ на хората, изпаднали в беда. Приведе се и му помогна да се изправи. Той

бе толкова слаб, че ѝ тежеше повече от дете. Отецът усети през ризата си, че тялото му бе горещо. Имаше треска.

— Да отидем на сянка — подкани го Гарсия и го поведе към църквата на мисията. Варосаната ѝ камбанария се извисяваше в синьото небе. Пространството зад нея, непосредствено до джунглата, бе изпълнено с постройки, направени от дъски и палмови листа.

Мисията Ваувай бе създадена само преди пет години, но селището при нея вече наброяваше близо осемдесет жители. Бяха хора от различни индиански племена. Къщите на индианците апалаи бяха издигнати върху колове. Жилищата на хората от племената вайвай и тириос бяха построени изцяло от палмови листа. Преобладаващата част от обитателите бяха индианците яномамо, обитаващи една-единствена голяма кръгла обща постройка.

Гарсия махна със свободната си ръка на един от индианците яномамо, застанал в другия край на градината, мъж на име Хенаове. Ниският индианец, помощник на отца, бе облечен в панталони и с риза с дълги ръкави, закопчана догоре. С бързи крачки се запъти към свещеника.

— Помогни ми да заведе този човек в дома.

Хенаове с енергично кимане даде знак, че е разбрал, и мина от другата страна на болния. Като го придържаха от двете страни, излязоха от градината, заобиколиха църковната сграда и се запътиха към шперплатовата постройка в южната част на селището. Постройката, в която живееха мисионерите, бе единствената, разполагаща с бензинов генератор. Той захранваше осветлението на църквата, един хладилник и единствената климатична инсталация на селището. Понякога Гарсия се питаше дали успехът на неговата мисия не зависеше в по-голяма степен от чудотворно охлаждания въздух в църквата, отколкото от искрената вяра за постигане на спасение чрез Христос.

Когато достигнаха постройката, Хенаове се приведе и отвори задната врата. Заедно със странника прекосиха столовата и се запътиха към една от стаите в дъното на сградата. Там живееха някои от мисионерите, но в момента бе свободна. Преди два дни по-младите мисионери бяха заминали с евангелизаторска цел до едно съседно селище. Стаичката бе малко по-голяма от килия, но поне бе хладна и защитена от слънцето.

Гарсия даде знак на Хенаове да запали лампата. Не си бяха сторили труда да прекарат електричество в по-малките стаи. Пламъкът наруши спокойствието на хлебарки и паяци.

Двамата положиха болния върху единичното легло.

— Помогни ми да го съблека. Трябва да промия и превържа раните му.

Хенаове кимна и присегна към копчетата на панталоните на мъжа. След това застина на мястото си. Ахна. Отскочи назад, сякаш бе видял скорпион.

— Уети кете? — попита Гарсия. — Какво има?

Очите на Хенаове се бяха разширили от ужас. Посочи с пръст голата гръд на човека и започна да говори бързо на родния си език. Гарсия се намръщи.

— Татуировката ли имаш предвид?

Сините и червени татуировки представляваха главно геометрични форми: червени кръгове, остри завъртулки и назъбени триъгълници. В центъра обаче се виеше червена спирала, наподобяваща кръв, която се стича. В самата ѝ среда, непосредствено над пъпа, бе изобразена синя човешка длан.

— Шавара! — възкликна Хенаове, отстъпвайки към вратата. Зли духове.

Гарсия погледна помощника си. Смяташе, че индианците вече са се освободили от суеверията си.

— Стига. Това не е дело на дявола. Това е само боя. Ела да ми помогнеш.

В отговор Хенаове ужасено поклати глава и отказа да се приближи.

Намръщеният Гарсия насочи погледа си към своя пациент, който бе започнал да стене. Очите му се бяха изцъклили от треската и цялото му тяло леко трепереше. Отецът Докосна челото му. Бе горещо. Обърна се към Хенаове:

— Поне ми донеси аптекката и пеницилина, който е в хладилника.

Индианецът, без да крие облекчението си, побърза да изпълни молбата му.

Гарсия въздъхна. За десетте години, прекарани в амазонската джунгла, той по необходимост бе придобил елементарни медицински

умения: слагане на шини, почистване на рани и лечение на треска. Можеше дори да извършва прости операции от типа на зашиване на рани и оказване на помощ при трудни раждания. Като ръководител на мисия бе не само пазител на души, но и съветник, наставник и лечител.

Съблече мръсните дрехи на мъжа и ги захвърли встрани. Огледа кожата му и видя колко жестоко се бе отнесла джунглата с тялото му. В дълбоките рани помръдваха червеи. Ноктите на краката бяха изцяло разядени от гъбно заболяване, а белег на петата свидетелстваше за ухапване от змия.

Отецът се запита кой бе този човек. Какво можеше да му каже? Имаше ли семейство? На всички опити да го заговори обаче мъжът отговаряше само с нечленоразделни звуци.

Много от селяните, които се опитваха да свържат двата края в джунглата, ставаха жертва на враждебно настроени индианци, крадци, наркотрафиканти и дори горски хищници. Най-честата причина за смъртта им обаче бяха болестите. В отдалечените джунгли най-близкият лекар можеше да се окаже на седмици разстояние. Дори една проста настинка можеше да причини смърт.

Чуха се стъпки и Гарсия се обърна към вратата. Хенаове се бе завърнал със заръчаните неща и с кофа чиста вода. Не бе обаче сам. Придружаваше го Камала, нисък и белокос шапори, племенен шаман.

— Здравей, айя — приветства го Гарсия. „Айя“ означаваше дядо. Това бе приетото обръщение към възрастните представители на племето яномамо.

Камала не изрече и дума. Просто прекоси стаята и отиде до леглото. Погледна лежащия мъж и присви очи. Даде знак на Хенаове да остави аптекката и кофата с вода. После издигна ръце над болния странник и започна да пее. Гарсия владееше много местни диалекти, но не разбра и дума.

След като приключи, Камала се обърна към свещеника и го заговори на правилен португалски:

— Този „набе“, чужд човек, е бил докоснат от шавара, опасните горски духове, които обитават вътрешността на джунглата. Тази нощ ще умре. Тялото му трябва да бъде изгорено преди изгрев слънце.

След тези думи Камала понечи да излезе.

— Почакай! Кажи ми какво означава този символ! Камала се извърна и погледна недоволно отеца.

— Това е знакът на племето бан-али. На кървавите ягуари. Никой не бива да оказва помощ на един бан-и, роб на ягуарите. Ще изгуби живота си, ако го стори. — Камала духна върху краищата на пръстите си, за да се предпази от злите духове, и си тръгна. Хенаове го последва.

Останал сам в слабо осветената стая, Гарсия усети хладни тръпки, които не бяха предизвикани от климатичната инсталация. Бе се наслушал на много неща за бан-али, митологично призрачно племе, обитаващо отдалечената част на джунглата. За бан-али разправяха, че са ужасяващи създания, които се чифтосвали с ягуари и притежавали неведоми способности.

Гарсия прогони тези суеверия от главата си и целуна разпятието си. Наведе се към кофата, накваси една гъба с възтопла вода и я поднесе до устните на мъжа.

Той реагира като младенец, бозаещ от гръдта на майка си, и насмалко не се задави. Гарсия приповдигна главата му, за да го улесни. След няколко минути погледът на мъжа сякаш се поуспокои. Присегна отново към гъбата, пълна с живителната вода, но Гарсия я отдалечи. След такова сериозно обезводняване бе опасно да се пие много вода.

— Успокойте се, господине. Ще почистя раните ви и ще ви инжектирам малко антибиотик.

Човекът сякаш не го разбра. Опитва се да приседне, посегна към гъбата и от очите му потекоха сълзи. Когато Гарсия грижовно притисна раменете му към възглавницата, човекът леко изстена и свещеникът най-после разбра защо не можеше да говори.

Нямаше език. Бяха му отрязали езика.

Гарсия се намръщи, зареди спринцовка с ампицилин и започна да се моли на Бога за спасението на душите на чудовищата, които бяха сторили това. Лекарството бе с изтекъл срок на годност, но друго нямаше. Отецът инжектира ампицилин в лявото бедро на мъжа и започна да промива раните му с гъба и мехлем.

Странникът ту изпадаше в безсъзнание, ту възвръщаше съзнанието си. Когато бе в съзнание, присягаше към дрехите си, сякаш се готвеше да се облече и да възобнови пътешествието си из

джунглата. В тези мигове обаче Гарсия притискаше ръцете му и го покриваше с одеялото.

След като слънцето залезе и нощта покри гората, Гарсия взе Библията и започна да се моли за болния. Със сърцето си обаче отецът чувстваше, че молитвите му щяха да останат без отговор. Шаманът Камала бе прав. Човекът нямаше да дочака сутринта. Тъй като мъжът може би бе Христово чадо, Гарсия изпълни ритуала на последното причастие. Човекът леко помръдна, когато свещеникът докосна челото му, но не се събуди. Челото му продължаваше да гори. Антибиотикът не бе успял да се справи със заразата на кръвта.

Примирил се с мисълта, че мъжът ще умре, Гарсия продължи бдението си. Това бе най-малкото, което можеше да направи за клетника. Наближи полунощ и въздухът се изпълни с цвърченето на щурци и крякането на милиарди жаби. Гарсия неволно се унесе и заспа с Библията в скута си.

Няколко часа по-късно бе пробуден от задавен вик. Гарсия реши, че пациентът му бере душа, и се изправи, като Библията падна на пода. Когато се наведе да я вдигне, видя, че мъжът го наблюдава. Погледът му все още бе трескав, но не и лишен от разум. Странникът повдигна трепереща ръка и посочи отново дрехите си.

— Не бива да ставате — каза Гарсия.

Човекът за миг затвори очи, поклати глава и после с умоляващ поглед отново посочи дрехите си.

Гарсия най-после се реши да изпълни желанието му. Нима имаше право да откаже да удовлетвори тази последна молба? Стана, взе смачканите панталони и ги подаде на умиращия.

Странникът ги грабна и веднага започна да търси нещо, сложено в единия крачол. След кратко опипване посочи с пръст едно място върху грубия памучен плат. С треперещи ръце подаде панталоните на Гарсия.

Отецът реши, че странникът отново губи съзнание. Дишането му бе станало по-често и по-накъсано. Гарсия взе панталоните и опипа посоченото място.

За своя изненада откри нещо твърдо под пръстите си. Нещо скрито под шева. Таен джоб. Обзет от любопитство, извади ножичка от аптекката. Странникът се отпусна върху възглавниците с въздишка. Не скри задоволството си, че посланието му най-после бе разбрано.

С помощта на ножичката Гарсия разряза шева до тайния джоб. Бръкна в него и извади оттам малка бронзова монета. Повдигна я към светлината на лампата. Върху монетата бе гравирано име.

— Джерълд Уолъс Кларк — прочете на глас. — Това вие ли сте, господине?

Погледна към леглото.

— Мили Боже! — промърмори отецът.

Мъжът бе отправил безжизнен поглед в тавана. Устата му се бе разтворила и гръдният му кош бе неподвижен. Душата му го бе напуснала.

— Почивайте в мир, господин Кларк.

Отец Гарсия доближи отново бронзовата монета до светлината. Удиви се, когато видя надписа върху опаката част на парчето метал.

Специални части на армията на Съединените американски щати.

1 август, 10:45 ч.

Щаб на ЦРУ, Лангли, щата Вирджиния

Джордж Филдинг бе изненадан от обаждането. В качеството му на заместник-директор ръководителите на отделните служби често го канеха на екстрени съвещания, но поканата на Маршал О'Брайън, началник на „Екология“, бе нещо необичайно. Отделът бе създаден през 1997 година и се занимаваше с екологични проблеми. Досега никога не бе поставял въпрос с такава степен на спешност, с каквато поначало се реагираше на събития, непосредствено застрашаващи националната сигурност. Какво се бе случило, че Старата птица — такъв бе прякорът на О'Брайън — бе вдигнал тревога?

Филдинг се придвижи с бърза крачка по коридора, свързващ старата сграда на щаба с новата. Последната бе построена в края на осемдесетте години и приютяваше много от нововъзникналите служби, включително и отдел „Екология“.

Пътюм хвърли поглед върху галерията от картини в рамки, подредени по дългия коридор. Бе създадена от портретите на бившите директори на ЦРУ, като се започне с портрета на генерал-майор Донован, директор на Службата за стратегически изследвания, предшественик на ЦРУ, изградена по време на Втората световна война. Някой ден тук щеше да бъде добавен и портретът на прекия началник

на Филдинг. А може би и на самия Филдинг, стига да успееш да разиграе картите си както трябва.

С тази мисъл в главата той влезе в новата сграда и се запъти към помещенията на отдела. Прекрачи една врата и бе веднага посрещнат от секретарката, която стана при влизането му.

— Господин заместник-директор, господин О'Брайън ви очаква в своя кабинет. — Отиде до голяма махагонова врата, почука небрежно и я разтвори пред госта.

— Господин заместник-директор Филдинг, радвам се, че дойдохте лично — чу се плътен басов глас и Маршал О'Брайън се изправи иззад бюрото си. Бе висок мъж със сребристосива коса. Бюрото изглеждаше сякаш малко за него. — Седнете, моля. Знам, че времето ви е ценно, и няма да го губя.

Както винаги, говори само по същество, помисли си Филдинг. Преди четири години имаше слухове, че Маршал О'Брайън може да стане директор на ЦРУ. Всъщност той работеше като заместник-директор на управлението преди Филдинг. Бе обаче отблъснал от себе си прекалено много сенатори със своята деловитост и прямота и бе изгорил много мостове зад себе си със своето старовремско чувство за справедливост. Във Вашингтон политика не се правеше по този начин. И така О'Брайън бе разжалван и назначен за началник на този отдел, чисто представителна длъжност впрочем. Филдинг реши, че с тази покана старецът очевидно търсеше повод да си придаде важност, да покаже, че не е изпаднал от играта.

— За какво става дума? — попита Филдинг, докато седнаше. О'Брайън се намести в креслото си и отвори сива папка, поставена върху бюрото.

Нечие досие, реши Филдинг. Старата птица се изкашля.

— Преди два дни американското консулство в Манаус, Бразилия, бе уведомено, че ще му бъде предадено тялото на американски гражданин. Покойникът е бил идентифициран благодарение на служебния армейски медальон от специалните части, в които някога е служил.

Филдинг се намръщи. Такива медальони ползваха най-различни родове войски. Те бяха по-скоро дан на традицията, отколкото истинско средство за удостоверяване на самоличността. За загубата на

медальон един военнослужащ биваше наказван с черпене на колегите си.

— Това какво общо има с нас?

— Човекът е служил не само в специалните части. Работеше в моя отдел. Агент Джерълд Кларк.

Филдинг примигна от удивление.

— Агент Кларк бе изпратен в басейна на Амазонка, за да провери основателността на оплакванията, че някои златодобивни компании увреждат околната среда. Освен това трябваше да събере данни за прехвърлянето на боливийски и колумбийски кокаин през този район.

Филдинг се размърда в креслото си.

— И са го убили? Затова ли ме викате?

— Не. Преди шест дни агент Кларк се появил в мисионерско селище във вътрешността на Амазония, полумъртъв от треска и изтощение. Главата на мисията се опитал да му помогне, но Кларк умрял след няколко часа.

— Това е трагедия наистина, но какво отношение има към националната сигурност?

— Агент Кларк изчезна преди четири години — отвърна О'Брайън и подаде на Филдинг фотокопие от статия във вестник. Филдинг смутено го взе.

— Четири години, казвате.

ЕКСПЕДИЦИЯ ИЗЧЕЗВА В ДЖУНГЛИТЕ НА АМАЗОНКА

Асошиейтъд прес МАНАУС, БРАЗИЛИЯ, 20 МАРТ.

След тримесечни интензивни усилия бе взето решение да се прекратят опитите за откриване на международната експедиция, ръководена от индустриалеца и милионер д-р Карл Ранд. Трийсетчленният екип от учени и придружители, сформиран от Националния раков институт на САЩ и фондацията на бразилските индианци, изчезна в тропическата джунгла, без да остави и следа, и не се знае нищо за съдбата му.

Целта на експедицията бе да направи преброяване на индианците и да установи истинския брой на племената, обитаващи джунглата в поречието на река Амазонка. Три месеца след като експедицията напусна разположения в джунглата град Манаус, радиовръзката с нея бе внезапно прекъсната. Всички опити за установяване на контакт с групата се провалиха. До последния известен лагер бяха изпратени спасителни отряди по суша и с хеликоптери, обаче не откриха никого. Две седмици по-късно бе получено кратко и тревожно съобщение по радиото: „Изпратете помощ, едва се държим... За Бога, те ни обкръжават отвсякъде...“. След това радиоконтактът бе прекъснат и екипът потъна в огромната джунгла.

След тримесечни усилия на международен спасителен екип неговият ръководител полковник Фернанду Гонсалвеш заяви, че експедицията и нейните членове „са се загубили и по всяка, вероятност са мъртви“. По-нататъшното търсене на експедицията бе преустановено.

Сред експертите преобладава мнението, че екипът е станал жертва или на враждебно настроено племе, или на неизвестен отряд наркотрафиканти. Каквото и да се е случило, на надеждите за спасение бе сложен край, тъй като спасителните групи прекратяват дейността си. Напомняме, че всяка година в джунглите на Амазонка изчезват безследно десетки учени, изследователи и мисионери.

— Боже мой! О'Брайън прибра фотокопието от ръцете на изумения мъж и продължи:

— След изчезването на групата не бяха правени нови опити за контакти с нас. Агент Кларк бе обявен за мъртъв.

— Сигурен ли сте, че става дума за същия човек?

— Да. Данните за зъбите и отпечатъците от пръстите съвпадат напълно с тези в личното му кадрово досие.

— Колкото и да е трагична цялата тази история, все още не мога да разбера по какъв начин засяга националната сигурност.

— И аз бих разсъждавал като вас, но се получи нещо много странно — каза О'Брайън, порови се из документите и измъкна две фотографии. Подаде първата на Филдинг. — Тази снимка е била направена няколко дни, преди Кларк да се включи в мисията.

Филдинг погледна фотографията. На нея се виждаше мъж, облечен с панталони „Ливайс“, хавайска риза и шапка за сафари. Мъжът бе ухилен и вдигаше наздравица с чаша тропически коктейл в ръка.

— Това агент Кларк ли е?

— Да. Снимката е била направена от един колега по време на прощално събиране — отвърна О'Брайън и подаде на Филдинг втората фотография. — А пък тази снимка е направена в моргата в Манаус, където в момента се намира тялото.

Филдинг пое снимката с известно притеснение. Не обичаше да гледа фотографии на покойници, но нямаше избор. Тялото бе голо и положено върху маса от неръждаема стомана. Представляваше скелет, облечен в кожа. Бе ошарено със странни татуировки. Това бе наистина агент Кларк, Филдинг го разпозна по лицето. Имаше обаче едно съществено различие. Филдинг взе отново първата фотография и я сравни с втората.

О'Брайън забеляза как лицето на заместник-директора пребледнява и наруши мълчанието:

— Две години преди изчезването си по време на разузнавателна мисия в Ирак агент Кларк е бил ранен в лявата ръка от снайпер. Раната била обхваната от гангрена, преди да успее да стигне до американска военна част. Наложило се да ампутират цялата ръка, до рамото. С това кариерата му в специалните части приключила.

— Тялото в моргата обаче е с две ръце.

— Така е. При това отпечатъците от пръстите на ръката на трупа съвпадат с тези, които Кларк е имал в личното си досие преди ампутацията. Излиза, че е влязъл в долината на Амазонка с една ръка, а е излязъл оттам с две.

— Но това е невъзможно. Какво, по дяволите, се е случило там?

Маршал О'Брайън погледна Филдинг с ястребовите си очи и му даде да разбере как се бе сдобил с прякора Старата птица. Филдинг се

почувства като мишок, застанал пред орел. Гласът на стария мъж стана по-плътен:

— Точно това възнамерявам да разбера.

ЧАСТ ПЪРВА

МИСИЯТА

КУРАРЕ

СЕМЕЙСТВО Menispermaceae

РОД Chondrodendron вид

Toментosa популярно название:
кураре.

ИЗПОЛЗВАЕМА ЧАСТ:

листата, корените.

СВОЙСТВА: диуретично,
средство за сваляне на температурата,
средство за релаксация на мускулите,
тонизиращо, отрова.

1.

ЗМИЙСКО МАСЛО

16 август, 10:11 ч.

Амазонската джунгла, Бразилия

Анакондата се бе обвила около телцето на малкото индианско момиченце и го влачеше към реката.

Натан Ранд тъкмо се връщаше в селото на индианците яномамо, след като бе прекарал сутринта в събиране на лечебни билки, когато чу писъците му. Захвърли торбичката с билките и се затича към детето. Свали в движение двуцевката, която бе праметнал през рамо. Когато човек се движеше сам в джунглата, винаги трябваше да носи оръжие. Прекоси купчина гъсти храсталаци и видя змията и детето. Анакондата, една от най-големите, които бе виждал, почти тринайсет метра дълга, бе наполовина във водата и наполовина — върху калния бряг. Черните ѝ влажни люспи блестяха. Навярно се бе таила под повърхността, когато момиченцето бе отишло да вземе вода от реката. Гигантските змии имаха навика да дебнат животните, дошли да пият вода от реката: пекари, капибара, горски сърни. Те обаче рядко нападаха хора.

През десетте години, прекарани като ботаник в джунглата на амазонския басейн, Натан бе усвоил едно основно правило: когато едно животно е гладно, нарушава всички правила. В света под безкрайната зелена джунгла трябваше или да изяждаш, или да бъдеш изяден.

Натан присви очи и се прицели. Успя да разпознае момиченцето.

— За Бога, Тама!

Тама бе деветгодишната племенница на вождата, усмихнато и приветливо дете, което му бе подарило букет горски цветя преди месец, когато пристигна в селището. По-късно се забавляваше, като скубеше косми от ръцете му. Окосмяването му впечатляваше индианците, които нямаха косми по тялото. Момиченцето му бе измислило прякора „Иако башо“, „маймунски братко“.

Той ухапа устната си. Нямаше как да стреля. Змията се бе обвила плътно около тялото на детето.

— Майната му! — изкрещя, захвърли пушката и присегна към мачетето, затъкнато на пояса му. Измъкна го оттам и се устреми напред. Когато наближи змията обаче, тя рязко се вмъкна под водата, като повлече момиченцето със себе си. Писъците му секнаха и над водата се появиха мехурчета. Без въобще да се замисля, Натан скочи във водата.

Най-опасното място в района на Амазонка бяха водите ѝ. Под спокойната им повърхност се таяха безброй опасности. Глъбините им бяха пълни с пирани, изяждащи плътта до кости. Със скатове, скрили се в калта. С електрически змиорки, заели позиция сред корените и потъналите пълнове. Най-опасни в реката бяха обаче истинските убийци, гигантските черни крокодили, наречени каймани. Индианците познаваха добре тези опасности и не навлизаха в непознати води.

Натан Ранд обаче не бе индианец.

Затаи дъх, отвори очи и се опита да се взре в мътната вода. Видя виещото се тяло на змията и бледа ръчица. С рязко движение се изтласка напред и успя да я хване с ръката си. Малките пръстчета се впиха отчаяно в дланта му. Тама все още не бе изгубила съзнание. Използва ръката ѝ, за да се доближи до змията. Като не изпускаше детето, с другата си ръка повдигна мачетето.

Мътните води се раздвижиха и след миг той видя пред лицето си червените очи на голямата змия. Тя бе разбрала, че се опитват да и отнемат обяда. Черната и уста се отвори и се опита да го ухапе.

Натан се отмести встрани, като не престана да стиска ръката на детето.

Челюстите на анакондата ухапаха ръката му. Змията не бе отровна, но силната ѝ ухапка насмалко не строши костта му. С усилие на волята Натан пренебрегна болката и страха и замахна с другата ръка, като се прицели в очите на змията.

В последния миг обаче гигантската анаконда се скри във водата, като събори Натан и се омота около него. Той почувства как остава без въздух, пристегнат от двеста килограма люспести мускули. Опита се да се освободи, но не можа да намери опора в хлъзгавата кал.

Ръката на детето се отдели от неговата.

Не... Тама!

Захвърли мачетето и се опита да се освободи от прегръдките на змията с ръце. Раменете му потънаха в меката кал, но не престана да упорства. Освободеше ли се от един от пръстените, около него се омотаваше друг. Усети, че губи сили. Започна да се задушава.

Натан Ранд в този момент почувства, че бе обречен, и не се изненада особено. Знаеше, че това някой ден ще му се случи. Такава бе съдбата му, такава бе прокобата, тегнеща над семейството му. През последните двайсет години амазонската гора погълна и двамата му родители. Когато бе на единайсет години, майка му умря от непозната горска треска в една малка мисионерска болница. Преди четири години баща му просто изчезна безследно в тропическата джунгла.

Когато Натан се сети за баща си, цялото му тяло се изпълни с гняв. Със или без проклятие нямаше да позволи да го споleti съдбата на баща му. Просто нямаше да допусне и той да бъде погълнат от джунглата. Кое то бе по-важно, нямаше да изгуби Тама.

Като изхвърли рязко последния въздух, останал в дробовете му, той се напъна и успя да се разкрачи. Освободил краката си за миг, потъна в калта до глезените и се изправи. Успя да подаде глава над водата и поe въздух. Анакондата обаче отново го завлече под тъмната повърхност.

Този път Натан не направи опит да се противопостави на силата на змията. Доближи ухапаната си китка до гърдите си и успя с другата ръка да хване чудовището за шията. След това заби левия си палец в най-близкото око на змията.

Тя се загърчи и за миг повдигна Натан над водата, а после отново го завлече под повърхността. Той не отслаби хватката си.

Хайде, гнусна гадино!

Успя да извие така ухапаната си китка, че да натисне и другото око на змията. Натисна силно с двете си ръце, като се надяваше това, което бе учил за физиологията на влечугите, да e вярно. Натискът върху очите на змията чрез оптичeските нерви трябваше да създаде у нея усещането, че се задушава.

Внезапно стягането на китката му изчезна и след миг бе изтласкан с такава сила, че се озова не само над водата, но направо върху брега, в който си натърти рамото. Извърна се и видя как в средата на потока плава върху повърхността бледа фигурка.

Тама!

Както се бе надявал, змията рефлекторно бе освободила и двамата си пленници. Натан влезе във водата, хвана детето за ръката и го притегли към себе си. Преметна го през рамо и бързо излезе на брега.

Положи мокрото телце върху брега. Детето не дишаше и устните му бяха станали лилави. Имаше пулс, но много слаб.

Натан се огледа наоколо с надеждата, че ще открие някого, който да му се притече на помощ. Не видя никого и разбра, че самият той ще трябва да съживи детето. Бе получил подготовка за оказването на първа помощ, преди да отпътува за джунглата, но не бе лекар. Коленичи до момичето, обърна го по корем и го натисна по стомаха. От носа и устата му изтече малко вода.

Удовлетворен от това, той обърна детето на гръб и започна да прилага изкуствено дишане уста в уста.

В този момент една от индианките, жена на средна възраст, излезе от джунглата. Бе нисичка, подобно на всички индианци, висока не повече от метър и петдесет. Черната и коса бе подстригана по обичайния начин на племето, като паница, а ушите ѝ бяха украсени с пера и късчета бамбук. Видя белия човек, надвесил се над детето, и разтвори очи от удивление.

Натан имаше представа какво впечатление е създал. Изправи се тъкмо в момента, когато Тама внезапно започна да се съвзема, да повръща речна вода и да пищи от ужас и уплаха. Паникьосаното дете, все още не успяло да се освободи от кошмара, започна да го удря с малките си юмручета.

— Нищо ти няма — успокои той детето на родния му език и се опита да хване малките му ръчици. После понечи да обясни на жената какво се бе случило, но дребната индианка изпусна кошницата си, шмугна се в гъстите храсталаци до брега на реката и започна да издава уплашени викове. Натан разпозна тези викове. Индианците ги надаваха винаги, когато човек от племето станеше обект на нападение.

— Боже мой! — въздъхна Натан и затвори очи.

Още когато пристигна в това село преди четири седмици, за да се запознае с билкарските познания на стария шаман, вождът го бе предупредил да стои по-далеч от индианките. В миналото имало случаи, когато пришълци злоупотребявали с гостоприемството на местните жени. Дотогава Натан се бе придържал към този съвет, макар

че някои от жените не криеха готовността си да споделят колибата му. Той бе висок над метър и осемдесет и имаше сини очи и коса с пясъчен цвят, които жените от това изолирано племе възприеха като необикновено.

В далечината се разнесоха ответни викове. Бяха разбрали съобщеното им от жената. Името на племето, „яномамо“, се превеждаше приблизително като „свиреп народ“. Индианците бяха едни от най-войнствените в района. „Хейя“, младите мъже, през цялото време защитаваха честта си, като за целта предизвикваха конфликти било с другите племена, било със съплеменниците си. Имало случаи, когато са избивали цели села само заради една-единствена обидна дума.

Натан погледна детето. Как щеше да бъде окачествена неговата постъпка? Бял човек, който напада едно от децата им, и при това племенница на вожд? Тама, поуспокоена, бе изпаднала в дрямка. Дишането ѝ бе нормално, но когато докосна челото ѝ, установи, че гореше. Видя и тъмно петно на десния ѝ хълбок. Докосна го и разбра каква е раната — две ребра, счупени от „прегръдката“ на анакондата. Приклепна и захвапа долната си устна. Детето се нуждаеше от незабавно лечение, за да оцелее.

Приведе се и внимателно взе момиченцето в прегръдките си. Най-близката болница се намираше на петнайсетина километра, в градчето Сао Габриел. Трябваше да я отведе там.

Съществуваше обаче един проблем. Яномамо. Нямаше как да отведе момичето, без да го забележат. Намираше се на индианска територия. Смяташе, че познава добре местността, но не бе местен. В Амазония имаше поговорка: „На боеси инги сабе ала сани“ — „Индианецът знае всичко в своята джунгла“. Индианците яномамо бяха превъзходни ловци. Умееха да боравят еднакво добре с лък, отровни стрели, копия и тояги.

Нямаше как да избяга.

Отдалечи, се от реката, взе пушката си и я праметна през рамо. Повдигна детето още по-високо и тръгна към селото. Трябваше да накара индианците да го изслушат. Заради себе си и заради Тама.

Индианското селище, което бе възприемал като свой дом през последния месец, бе свършено безмълвно. Дори папагалите и маймуните в гората се бяха смълчали.

Затаи дъх и зави по пътеката. Оказа се пред стена от индианци, които му препречваха пътя с лъкове и копия в позиция за стрелба. Чу шумолене зад себе си, обърна се и видя други индианци, заели същата позиция. Лицата им бяха боядисани с червена боя.

Оставаше му само една възможност да спаси момичето и себе си. Нещо, което не му бе приятно да прави, но нямаше избор.

— Набруши и и! — извика. — Искам съд чрез единоборство!

6 август, 11:38 ч.

Недалеч от Сао Габриел до Кошория

Мануел Азеведу знаеше, че го следят. Докато тичаше по пътеката, чу как из горските дебри се раздава ръмженето на ягуара. Уморен и целият потънал в пот, продължи да се спуска по стръмната пътека, водеща към Хълма на свещения път. В едно пусто място между дърветата зърна Сао Габриел. Градчето се бе сгушило в извивката на Рио Негро, северния приток на великата река Амазонка.

Близо е... Може би вече достатъчно близо...

Мани спря и хвърли поглед нагоре по пътеката. Вслуша се, за да разбере дали ягуарът се приближава. Не чу обаче нито пукота на настъпени клонки, нито шумоленето на листа. Нищо не издаваше присъствието на горската котка. Тя дори и не изхриптя, както правеха ягуарите по време на лов. Бе разбрала, че трябва да изтощи плячката си, преди да се нахвърли върху нея.

Мани поклати глава. Чуваха се единствено цвърченето на щурци и птичи песни в далечината. По шията му се стече струйка пот. Напрегна се. Напрегна и слуха си. Ръката му инстинктивно присегна към дръжката на ножа, затъкнат в пояса му. Другата хвана дръжката на късия му камшик. Огледа се около себе си. От двете му страни имаше само възлести лиани и избуяли храсталаци. Откъде ли щеше да се появи?

Сенките започнаха да се движат.

Извърна се и приклезна. Взря се в гъстата растителност. Не забеляза нищо.

По-надолу по пътеката една сянка се устреми към него. Бе призрачна сянка, образувана от пъстра козина, черна и оранжева. Бе

заела позиция само на три метра от него, прилепнала към земята. Котката бе голям млад самец на две години.

Тя усети, че я бяха забелязали, и размаха енергично опашка. Нападалите листа зашумоляха.

Мани приклекна, готов да посрещне нападението.

Котката глухо изръмжа и се нахвърли върху него с оголени зъби.

Мани изстена, когато тя се стовари върху него. Тежеше като скала. Двете същества се затъркаляха по пътеката. Светът се разтвори в редуващи се проблясъци от зеленина, слънчеви лъчи, козина и зъби.

Голямата котка обхвана Мани и ноктите ѝ се впиха в дрехите му. Един джоб бе отпран. В рамото му се впиха зъби. Макар че ягуарът бе животното на суша с най-силна захапка в света, зъбите му само леко стиснаха тялото на Мани.

Най-накрая се изтъркаляха на равно място. Мани се оказа върху ягуара, все още обхванат от прегръдката му. Погледна в очите огромния звяр, който продължаваше да ръмжи и да дъвчи ризата му.

— Е, Тортор, свърши ли? — попита. На езика на индианците араваки „тортор“ означаваше „призрак“. В момента това име не му се стори особено уместно.

Ягуарът чу гласа на господаря си, пусна ризата му и го погледна в очите. След това потта на челото на Мани бе обливана от топъл грапав език.

— И аз те обичам. Хайде, сега ме пусни.

Ноктите се прибраха и Мани се изправи. Огледа дрехите си и въздъхна. Учеше младия ягуар да ловува, но това се отразяваше много зле на гардероба му.

Мани изохка и се разкърши. Бе на трийсет и две години, твърде стар вече за тази игра.

Котката застана на лапите си и се протегна. Рязко навири опашка и започна да души въздуха.

Мани се засмя и потупа ягуара по бузата.

— За днес ловуването свърши. Стана късно. А и в офиса ме чака работа.

Тортор изръмжа недоволно, но не възрази.

Две години преди това Мани бе спасил ягуарчето, сираче на няколко дни. Майка му бе убита от браконieri заради кожата ѝ, съкровище, за което можеше да се получи доста добра сума на черния

пазар. В джунглите на амазонския басейн вече бяха останали само около петнайсет хиляди ягуари. Защитниците на околната среда не успяваха да убедят селяните, които едва свързваха двата края, че не трябва да убиват тези животни за пари. На гладен стомах е трудно да разбереш колко е важно да се пази местната фауна.

Мани чудесно знаеше това от собствен опит. Бе наполовина индианец и бе израсъл като сираче по улиците на Барселос, градче на брега на Амазонка. Бе се препитавал с просия от туристите и с дребни кражби. След време попадна при мисионери от Салезианския орден и по-късно се дипломира като биолог в университета в Сао Пауло. Стипендията му бе отпусната от ФУНАИ, държавната бразилска фондация за индианците. За да я отработи, зае се с индианските племена. Защищаваше интересите им, помагаше им да съхранят своите традиции и да отстояват собствеността върху своите земи пред съда. На трийсетгодишна възраст се озова в Сао Габриел като началник на местната служба на ФУНАИ.

Именно по време на едно преследване на браконieri, действащи върху земите на племето яномамо, Мани откри Тортор, сирак като него. Едното задно краче на ягуарчето бе счупено от ритника на един от браконьерите. Мани реши, че не може да изостави беззащитното животно. Уви малкото съскащо и мяучещо същество в чаршаф и се зае с лечението му.

Погледна Тортор, който вървеше пред него. В походката му все още можеше да се усети едва доловимо куцане. След по-малко от година Тортор щеше да достигне полова зрялост. Зверската природа на котката тогава щеше да се прояви, така че му бе време да се завърне в джунглата. Мани искаше обаче преди това Тортор да се научи да се прехранва сам. Джунглата не бе място за непосветени.

Взеха последния завой на пътеката, спускаща се от Хълма на свещения път. Пред тях се разстла град Сао Габриел, смесица от бордеи и еднакви циментени сгради на фона на река Рио Негро. Гледката се разнообразяваше от няколко хотелски сгради, построени през последните пет години за прииждащите туристи. В далечината се виждаше ново гражданско летище. Пистата му представляваше черна рана, нанесена върху околната джунгла. Дори и в тези отдалечени краища нямаше как да бъде спрял прогресът.

Мани избърса запотеното си чело и се блъсна в Тортор, който внезапно бе спрял. Ягуарът ръмжеше гърлено, предупреждаващо.

— Какво има? — попита Мани. После и той чу звука.

Чу се засилващо се бучене, което сякаш идваше отвсякъде. Мани присви очи. Разпозна звука, макар че той рядко се разнасяше тук. Хеликоптер. Повечето хора пътуваха до Сао Габриел с речни кораби или с малки витлови самолети. Разстоянията бяха поначало твърде големи, за да се използват хеликоптери. Дори в местната база на бразилската армия имаше един-единствен хеликоптер, използван за спасителни операции.

Мани се вслуша в звука и осъзна още нещо. Хеликоптерите бяха няколко.

Погледна небето, но не видя нищо.

Тортор внезапно настръхна и се шумгна в близките храсталаци.

Над главите им преминаха три хеликоптера, продължиха над Хълма на свещения път и после закръжиха над градчето като оси.

Трите големи хеликоптера „Хюи“ очевидно бяха военни.

Над главата на Мани се стрелна четвърти хеликоптер. За разлика от събратята си бе продълговат и черен и звукът му наподобяваше шепот. Мани имаше известни познания по военно дело и разпозна и него. Бе „Команч“, щурмови и разузнавателен хеликоптер.

Малкият летателен апарат беше съвсем ниско и Мани забеляза американското знаменце върху корпуса му. Джунглата се разбуня от шума на ротора. Маймуните се разбягаха, като крещяха от страх, а ято морави папагали премина като пламък през синьото небе.

После и този хеликоптер изчезна. Последва останалите три и се насочи към базата на бразилската армия.

Мани се намръщи и подсвирна на Тортор. Огромната котка подаде глава от скривалището си и се огледа.

— Всичко е наред — успокои я той. Хеликоптерите кацнаха и шумът от двигателите заглъхна.

Мани отиде до Тортор и сложи ръка върху гърба му. Той потрепери при допира. Напрегнатостта на ягуара се предаде и на Мани. Той продължи да се спуска по пътеката, като стисна в ръка грапавата дръжка на камшика, затъкнат на кръста му.

— Какво, по дяволите, търсят американските военни в Сао Габриел?

Натан, съблякъл се по гащи, бе застанал в центъра на селския площад. Около него се простираше „шабано“, „кръглата къща“ на племето яномамо. Бе голяма постройка с широчината на половин футболно игрище и в централната част на покрива и имаше отвор, през който преминаваха слънчевите лъчи. Под покрива от бананови листа се бяха разположили жени и по-възрастни мъже, докато младите мъже, хейя, продължаваха да стоят на пост, за да не може Натан да се опита да избяга.

Преди това, когато го поведоха към селището с копия, насочени към тялото му, той се бе опитал да им обясни случилото се и да им разкаже за нападението на анакондата. Показа им и следите от ухапване върху китката си като доказателство, но те въобще не пожелаха да го изслушат. Дори и старейшината на селото, който пое детето от ръцете му, се отнесе пренебрежително към думите му, сякаш те го обиждаха.

Натан знаеше, че хората около него няма да чуят гласа му, преди да приключи изпитанието. Такива бяха обичаите на яномамо. Бе поискал единоборство, за да спечели време, и сега никой нямаше да го изслуша, преди да приключи схватката. Щяха да го сторят единствено ако боговете го даряха с победа.

Натан бе стъпил на бос крак в прахта. До него група мъже разискваха кой ще приеме предизвикателството и какви оръжия щяха да се използват. Традиционните дуели обикновено се провеждаха с „набруши“, тънки триметрови тояги, с които съперниците си нанасяха удари. При по-сериозните дуели обаче се използваша смъртоносни оръжия, мачетета или копия.

Тълпата се раздвижи и от нея излезе индианец. Бе висок, почти колкото Натан, и с тяло, сякаш изплетено от жилави мускули. Бе Такахо, баща на Тама и брат на вожда. Единственото му облекло бе връв, омотана около кръста, под която бе затикнал пениса си. Това бе типичното облекло на мъжете от племето. Гърдите му бяха украсени от резки, изрисувани с пепел, а челото му бе опасно от маймунска опашка. Лицето му бе боядисано в червен цвят. Долната му устна бе изпъкнала, тъй като бе захапал голям къс тютюн, и това му придаваше войнствен вид.

Той протегна ръка и един от мъжете с бързи стъпки се приближи, и пъкна в нея дълга брадва. Дръжката ѝ бе от мораво змийско дърво и на единия ѝ край бе прикрепено стоманено острие с формата на пика. Бравата имаше зловещ вид и се смяташе за едно от най-смъртоносните оръжия за дуел.

След миг такава брадва бе пъкната и в ръцете на Натан.

Друг мъж дотърча при Такахо и протегна глинено гърне, пълно с мазна течност. Такахо потопа острието на бравата си в него.

Натан разпозна течността. Самият той бе помогнал на шамана да приготви това гърне с „вурари“ или „кураре“, както го наричаха на английски, смъртоносна нервнопаралитична отрова, приготвена от лиана от семейството на лунните семена. Течността поначало се използваше при лова на маймуни, но днес предназначението ѝ бе зловещо.

Натан се огледа. Никой не дойде да му поднесе подобно гърне. Очевидно битката нямаше да се води при равни условия.

Старейшината надигна лък над главата си и с вик обяви началото на дуела.

Такахо тръгна към него, като размахваше бравата с привични движения.

Натан повдигна собствената си брадва. Имаше ли шансове да победи? Една-единствена дракотина щеше да бъде равнозначна на смърт. А и да надделееше, какво щеше да постигне? Бе дошъл тук, за да спаси Тама, а сега трябваше да убие баща ѝ.

Повдигна своята брадва пред гърдите си и погледна противника си в очите.

— Не съм сторил зло на дъщеря ти! — изкрещя сърдито.

Такахо присви очи. Чу думите на Натан, но погледът му бе изпълнен с недоверие. Стрелна с поглед дъщеря си, за която в момента се грижеше селския шаман. Мършавият старец се бе надвесил над детето, размахваше пред лицето му сноп горяща трева и пееше. Натан усети горчивата ѝ миризма. Бе растение, подобно на конопа. Детето обаче не помръдваше.

Такахо с рев скочи към Натан и се опита да го улучи с бравата по главата.

Натан в юношеството си се бе занимавал с борба и знаеше как да реагира. Рязко се наведе и отмести встрани, размаха собственото си

оръжие, удари противника си по краката и го събори.

Такахо падна шумно върху утъпканата пръст, удари рамото си и насмалко не се лиши от маймунската опашка, вързана около челото му. Иначе нищо му нямаше. Натан го бе ударил с тъпата част на брадвата си, за да не го осакати.

Когато индианецът падна, Натан се нахвърли върху него, като смяташе да го обездвижи със своето по-тежко тяло.

Само ако успея...

Такахо обаче се изтърколи с бързината на котка и отново замахна с все сили с брадвата си.

Натан бързо се отмести встрани. Отровното острие изсвистя покрай крайчеца на носа му и се заби в пръстта между ръцете му. Натан, радостен от спасението, закъсна със секунда, когато се опита да се отмести встрани от насочения към него крак. От ритника ушите му засвириха и той се сгромоляса върху земята. Собствената му брадва отскочи от ръката му и падна близо до зрителите.

Като изплю кръвта от разцепената си устна, Натан бързо се изправи.

Такахо вече бе на крак.

Докато индианецът се опитваше да измъкне брадвата си, забила се в земята, Натан забеляза шамана зад гърба му. Старецът сега насочваше дима към устните на Тама. Един вид прогонваше злите духове, преди да е настъпила смъртта.

Около него младите мъже започнаха с песен да призовават към убийство.

Такахо с ръмжение повдигна брадвата си и се извърна към Натан. Лицето на индианеца се бе превърнало в разгневена червена маска. Устреми се към Натан, размахвайки брадвата си.

Натан, останал без оръжие, отстъпи. Значи така ще умра...

Гърбът му опря до стена от копия, държани от останалите индианци. Нямаше как да избяга. Такахо се спря за миг, за да повдигне брадвата високо над главата си.

Натан усети допира на върховете на копията върху голия си гръб, когато инстинктивно се отмести.

Такахо повдигна брадвата с две ръце високо над главата си.

— Юло! — чу се силен вик, който заглуши песента на мъжете.
— Спри!

Натан се присви, за да се опази от удара, който така и не бе нанесен. Погледна нагоре. Бравата бе застинала на около сантиметър над лицето му. Капка отрова се стече от острието ѝ и падна върху бузата му.

Силният вик бе нададен от шамана, който сега, след като разбута мъжете, се приближаваше към тях.

— Дъщеря ти се пробужда! Каза, че я нападнала голяма змия и че белият човек я спасил.

Всички извърнаха поглед към Тама, която с мъка отпиваше вода от кратунка, поднесена и от жена от племето.

Натан погледна Такахо право в очите. На лицето на индианеца се бе изписало облекчение. Той отдръпна оръжието си и после го захвърли върху земята. С освободената си по този начин ръка хвана Натан за рамото и го придърпа към себе си.

— Иако! — каза, като го притисна към гърдите си. — Братко!

И така всичко приключи.

Вождът направи крачка напред и изпъчи гърди.

— Ти си надвил голямата сусури, анакондата, и си отървал дъщерята на нашето племе от търбуха ѝ. Вече не си набе, не си чужд човек. Сега си иако, брат на моя брат. Сега си един от нас, от яномамо.

След тези думи извади перо от ухото си и го тикна в косата на Натан. Бе перо от опашката на орел харпия и високо се ценеше.

Тълпата нададе радостни възгласи.

Натан осъзнаваше, че по-голяма чест от тази не можеше да му се окаже, но все още продължаваше да се тревожи.

— Сестра ми е все още болна. — Посочи Тама. Сред яномамо бе табу да се използват собствените имена. Вместо това се използваха понятията, обозначаващи роднинските връзки, независимо дали бяха действителни, или не. Тама тихо изстена. — Получи рани, които могат да бъдат излекувани от лечителите в Сао Габриел. Моля ви да ми позволите да я отведа в градската болница.

Селският шаман направи крачка напред. Натан се побоя, че той ще възрази и ще заяви, че неговите умения са достатъчни. Шаманите поначало бяха горделиви хора. Вместо това обаче възрастният индианец се съгласи, като положи ръка върху рамото на Натан.

— Нашата малка сестра бе спасена от прегръдките на сусури от нашия нов иако. Нека благодарим на боговете, че са го избрали за неин

спасител. Аз не мога да направя нищо повече за нея.

Натан избърса отровата от бузата си, като внимаваше да не засегне наранени места по кожата си, и благодари на стареца. Шаманът и без това вече бе направил много. Билките му бяха свестили момиченцето тъкмо навреме и Натан бе спасен. Натан се обърна към Такахо:

— Ще те помоля да ми послужиш със своето кану за пътуването.

— Всичко, което е мое, е и твое. И аз ще дойда до Сао Габриел.

— Да побързаме.

Тама бе поставена на носилка от бамбук и палмови листа и положена в кануто. Такахо, облечен вече с потник и с къси панталони „Найк“, даде знак на Натан да се намести на кърмата на кануто, издълбано от ствола на дърво, и се изтласка от брега с греблото. Реката щеше да ги отведе до Сао Габриел.

Изминаха петнайсетте километра в мълчание. Натан непрестанно проверяваше състоянието на Тама и забелязваше тревогата в очите на баща и. Момиченцето отново бе изгубило съзнание, трепереше и стенеше. Натан уви малкото й телце с одеяло.

Кануто премина покрай група индианци от съседно селище, които ловяха риба с помощта на копия. Една жена, застанала горе по течението, хвърляше черен прах във водите на реката. Натан знаеше какво представлява този прах. Бе смляна лиана от аяея. Разтворен във водата, замайваше рибите, които изплаваха на повърхността, и с това ставаха лесна плячка на мъжете с копия. Този древен начин на риболов бе широко разпространен в цяла Амазония.

Колко още време щяха да успеят да съхранят тези познания? Още поколение или две? Или това изкуство щеше да бъде забравено за вечни времена. Натан се намести в лодката. Знаеше, че има битки, които не може да спечели. За добро или за лошо цивилизацията щеше да продължи своя поход в джунглата.

Докато пътуваха, Натан наблюдаваше стените от гъста растителност от двете страни на реката. Всичко бе изпълнено с живот. С живот, който бръмчеше, пицеше, крещеше, чуруликаше и ръмжеше.

От двете страни на реката стада от червени кресливи маймуни, насядали по клоните, крещяха хорово. По плитчините белоперести чапли с дълги оранжеви клюнове ловяха риба, а тук-там сребърните муцуни на кайманите издаваха местата, където гнездят. Въздухът

жужеше от мухи и комари, застрашаващи всеки сантиметър незащитена кожа.

Тук джунглата господстваше по всички възможни начини. Изглеждаше безкрайна, непроницаема и изпълнена със загадки. Намираха се в една от последните неизследвани части на планетата. Имаше големи площи, върху които не бе стъпвал човешки крак. Именно тези чудеса и тайни бяха накарали родителите на Натан да прекарат живота си тук и да запленият единствения си син със своята обич към великата гора.

Натан забеляза, че започнаха да се появяват признаци на цивилизация. Наближаваха Сао Габриел. Покрай бреговете на реката имаше разчистени пространства. Тук-там деца шумно ги приветстваха. Дори и горските звуци на джунглата започнаха да отстъпват пред шумовете на съвременния свят: пърпоренето на трактор, ръмженето на двигател с вътрешно горене, тенекиените звуци на музика, излизащи от радиоприемник.

Зад един завой джунглата внезапно изчезна. Градчето Сао Габриел приличаше на раков тумор, разял корема на гората. Градчето представляваше безразборна смесица от прогнили дървени коптори и сиви циментени правителствени учреждения. По близките хълмове имаше домове, малки и големи. Покрай речните кейове се бяха струпали туристически катери и речни гемии.

Натан се извърна, за да каже на Такахо да насочи кануто към една незаета част от брега. Видя, че индианецът е притиснал плътно греблото към гърдите си и наблюдава града с очи, разширени от ужас.

— Та той изпълва целия свят! — възкликна.

Натан също погледна малкото градче. Самият той бе идвал за последен път в Сао Габриел преди две седмици, за да закупи припаси, и сега шумът и оживлението го подразниха. Как ли щеше да възприеме града, ако никога не бе напускал джунглата? Посочи на Такахо свободно място на брега.

— Тук няма нищо, което да може да уплаши един велик воин. Трябва да закараме дъщеря ти в болницата.

Такахо кимна и се опита да прикрие шока си. Лицето му отново придоби стоическо изражение, но очите му не преставаха да разглеждат чудесиите на този различен свят. Изведе кануто на брега и

след това помогна на Натан да повдигне носилката, върху която бе положено неподвижното тяло на Тама.

Детето изстена, повдигна клепачи и се видя бялото на очите му. Бе пребледняло значително по време на пътуването.

— Трябва да побързаме.

Двамата поеа момичето и тръгнаха по крайбрежната улица под погледа на зяпачите. Блеснаха мълниците на фотоапаратите на неколцина туристи. Макар и Такахо да бе облечен в „цивилизовани“ дрехи, маймунската опашка около челото му, перата, затъкнати в ушите му, и подстриганата му като паница коса издаваха представител на едно от местните амазонски племена.

За щастие малката едноетажна болница се оказа съвсем наблизо. Единствено яркият червен кръст на фасадата на сградата издаваше нейното предназначение, обаче Натан бе идвал тук и по-рано, за да разговаря с местния доктор, човек от Манаус. Болницата вонеше на амоняк и дезинфектанти, обаче бе приятно охладена от климатична инсталация.

Натан отиде в стаята на сестрата и я заговори. Пълната женица присви вежди в знак на недоумение и Натан съобрази, че ѝ говори на яномамо. Бързо премина на португалски.

— Детето бе нападнато от анаконда. Има няколко счупени ребра, но се страхувам да не би да има и вътрешни увреждания.

— Елате насам — даде им знак сестрата и ги поведе към една двойна врата. Погледна с подозрение Такахо.

— Това е баща ѝ.

— Доктор Родригеш отиде при пациент, но мога да му позвъня.

— Побързайте, моля ви — каза Натан.

— Може би аз бих могла да помогна — чу се глас зад тях. От един от дървените сгъваеми столове в чакалнята стана висока стройна жена с дълга кестенява коса. Дотогава не я бяха забелязали, тъй като бе седнала зад купчина дървени сандъци с червени кръстове по тях. Жената се приближи с уверена походка и внимателно ги огледа. Натан също я погледна.

— Аз съм Кели О'Брайън — представи се жената на добър португалски, в който обаче Натан долови следа от бостънски акцент. Показа им добре познатото му лекарско удостоверение. — Аз съм американска лекарка.

— Доктор О'Брайън, с удоволствие ще се възползваме от вашата помощ — каза Натан на английски. — Момичето бе нападнато...

Гръбнакът на Тама внезапно се изви. Ръцете ѝ почнаха да удрят палмовите листа. Цялото ѝ тяло потрепери.

— Има пристъп! — извика Докторката. — Бързо в манипулационната!

Пълничката сестра отвори вратата и им даде път.

Кели О'Брайън застана плътно до момичето, докато двамата мъже отидоха при едно от четирите легла в малкото спешно отделение. Високата лекарка измъкна отнякъде чифт хирургически ръкавици и се обърна към сестрата.

— Трябват ми десет милиграма диазепам!

Сестрата кимна и отиде при шкафа с лекарства. След няколко секунди в ръката на Кели бе тикната спринцовка с течност с цвета на янтар. Лекарката междувременно бе стегнала ръката на детето с турникет^[1].

— Дръжте я! — нареди на Натан и Таахо. Междувременно в стаята се появиха още една сестра и едър санитар.

— Донесете устройство за интравенозно хранене и глюкоза! — отсече Кели. Пръстите ѝ напипаха здрава вена в тънката ръчица на детето. С уверени, отработени движения Кели вкара иглата във вената и бавно инжектира медикамента.

— Това е валиум — поясни. — Би трябвало да успокои детето за достатъчно дълго време, за да разберем какво му е. Думите ѝ се оказаха верни. Гърчовете на Таа спряха. Крайниците ѝ престанаха да се движат и се отпуснаха върху леглото. Само клепачите и крайчецът на устните ѝ продължиха да потрепват. Кели започна да оглежда очите ѝ с малко фенерче.

Санитарят избута Натан встрани и доближи устройство за интравенозно хранене до другата ръка на Таа.

Натан надникна над рамото му и видя, че очите на Таахо са изпълнени със страх и притеснение.

— Какво ѝ се случи? — попита лекарката, без да престава да оглежда детето. Натан ѝ обясни.

— Тя ту припада, ту се връща в съзнание. Селският шаман успя да я задържи в съзнание за известно време.

— Има две счупени ребра и вътрешни кръвоизливи. Не мога обаче да си обясня гърчовете. Имаше ли такива пристъпи, докато пътувахте насам?

— Не.

— Има ли епилептици в рода си?

Натан се обърна към Такахо и повтори въпроса на яномамо.

— Адимина гунти — потвърди Такахо. Натан се намръщи.

— Какво каза? — попита Кели.

— „Адимина“ означава „електрическа змиорка“. „Гунти“ означава „болест“ или „заболяване“.

— Болест на електрическата змиорка, това ли искаше да каже?

— Това каза. Не мога обаче да го разбера. Хората, пострадали от допир с електрическа змиорка, имат гърчове за съвсем кратко време. Тама обаче я извадихме от водата още преди часове. Не знам. Може би „болест на електрическата змиорка“ е техният термин за епилепсия.

— Лекуват ли я? Ползва ли лекарства?

Натан преведе въпроса ѝ на Такахо и после ѝ съобщи отговора.

— Селският шаман веднъж седмично я лекува с пушека на конопена лиана.

Кели отчаяно въздъхна.

— С други думи не е била лекувана. Нищо чудно, че стресът от преживяното е предизвикал такъв сериозен пристъп.

Вие с баща ѝ защо не отидете в чакалнята? Ще се опитам да се справя с пристъпа с по-сериозни медикаменти. Натан погледна Тама. Тялото ѝ бе спокойно.

— Смятате ли, че ще има още гърчове?

— Та тя все още не се е освободила от тях — отбеляза Кели и го погледна в очите. — В момента е в състояние на епилептичен припадък, на непреставаш гърч. Ако не успеем да го прекратим, тя ще умре.

— Искате да кажете, че през цялото време е била в такова състояние?

— Ако съдя по това, което ми казвате, да.

— Селският шаман обаче успя за известно време да я върне в съзнание.

— Просто не мога да повярвам в това. Не виждам откъде може да има медикаменти, достатъчно силни, за да нарушат цикъла.

Натан си спомни как детето пи вода от кратунката.

— Направи го обаче. Не смятайте, че шаманите са прости билкари. От години работя с тях и като гледам с какво трябва да се справят, смятам, че са много компетентни.

— Както и да е, тук разполагаме с по-силни лекарства. С истински лекарства. Защо не отидете заедно с баща ѝ в чакалнята? — настоя отново Кели, обърна се към сестрите и санитаря и престана да обръща внимание на Натан.

Той се наежи, но се подчини. Привържениците на западната медицина открай време се отнасяха пренебрежително към шаманизма. Натан изведе Такахо в чакалнята, каза му да седне на един стол и да не мърда оттам и след това излезе от болницата.

Отново се озова в горещия въздух на Амазония. Американската докторка можеше да вярва или да не вярва, но той лично бе видял как шаманът съживи детето. Имаше един човек, който можеше да обясни тайнственото заболяване на Тама, и Натан знаеше как да го открие.

Едва ли не на бегом въпреки следобедния пек той се устреми към южната част на града и след десетина преки достигна базата на бразилската армия. Базата поначало бе спокойно място, но в момента кипеше от оживление. На пистата имаше четири хеликоптера с отличителните знаци на ВВС на САЩ. Местни хора се бяха прилепили към оградата, сочеха с пръст летателните апарати и оживено коментираха.

Натан не им обърна внимание и се устреми към циментено здание, разположено сред овехтели дървени бараки. Върху фасадата му бе изписано ФУНАИ. Това бе местната служба на бразилската фондация за индианците, единствената институция, която осигуряваше помощи, образование и правни услуги на местните племена банива и яномамо. В малката постройка имаше както канцеларии, така и помещения за настаняване на индианци, дошли да разберат причините за благоденствието на белия човек.

ФУНАИ разполагаше и със собствен медицински експерт, стар приятел на семейството и учител на баща му, когато за пръв път се появил в амазонските джунгли.

Натан профуча през антрето и се устреми по стълбите. Молеше се на Бог приятелят му да е на работа. Когато наближи отворената

врата, чу звуците на Петия концерт за цигулка от Моцарт. Слава Богу! Почука по касата на вратата, за да съобщи за присъствието си.

— Професор Коуве?

Индианецът, седнал зад малко бюро, вдигна поглед от купчина документи. Бе на петдесет и няколко години, с дълга до раменете черна коса, посребряваща по слепоочията. За четене ползваше очила с телени рамки. Свали ги и на лицето му се появи широка усмивка, когато разпозна новодошлия.

— Натан!

Реш Коуве се изправи, заобиколи бюрото и стисна Натан в прегръдка, не по-малко силна от тази на анакондата. Макар и невисок, бе силен като вол. Някога бе шаман на, живеещото в Южна Венецуела племе триос. Преди три десетилетия се бе запознал и сприятелил с бащата на Натан. С негова помощ напусна джунглата и получи научни степени по лингвистика и палеоантропология в Оксфорд. Освен това бе един от най-изтъкнатите специалисти в района по местната флора.

— Не мога да повярвам, че си тук, момчето ми! Мани свърза ли се с теб?

Натан си отдъхна, когато се освободи от мечешката прегръдка.

— Не, какво имаш предвид?

— Търси те. Той се отби тук преди час, за да пита в кое село работиш сега.

— Защо? — присви вежди Натан.

— Не ми каза защо, но с него бе една от важните клечки на „Телукс“.

Натан се намръщи. „Телукс“ бе мултинационалната корпорация, която финансираше неговото изследване на познанията на местните шамани. Коуве бе наясно с причините за това настроение на Натан.

— Ти сам пожела да сключиш тази сделка с дявола.

— Сякаш имах някакъв избор, когато баща ми умря.

— Не трябваше да се предаваш така лесно. Ти винаги... Натан не обичаше да му напомнят този черен период от живота му. Сам щеше да носи отговорността за последиците от решенията си.

— Виж какво, сега не ми е до „Телукс“. Имам съвсем друг проблем — прекъсна го и набързо разказа за случилото се с Тама. — Тревожи ме състоянието ѝ. Според мен добре ще е да консултираш Докторката...

Коуве взе кутия за рибарски принадлежности от един рафт.

— Нелепа, наистина нелепа работа — каза и се запъти към вратата.

Натан го последва и забеляза, че не му е лесно да догонва по-възрастния мъж. След малко и двамата бяха в болницата. Такахо скочи, когато видя Натан.

— Братко...

— Доведох човек, който може да помогне на дъщеря ти. Коуве не чака. Нахлу стремително в спешното отделение.

Натан го последва.

Там цареше суматоха. Стройната американска лекарка с лице, обляно от пот, се бе надвесила над детето, отново обхванато от силни гърчове. Медицинските сестри се суетяха, докато изслушваха нарежданията ѝ.

— Ще я изтървем — каза уплашено Кели, без да изпуска от поглед гърчещото се тяло на момиченцето.

— Може би ще мога да ви помогна — предложи Коуве. Какви лекарства ѝ дадохте?

Кели му съобщи няколко названия и отмести кичур коси, полепнали върху изпотеното ѝ чело.

Коуве кимна, отвори кутията с рибарски принадлежности и от едно от многото ѝ отделения извади кесийка.

— Трябва ми сламка.

Една от сестрите се отзова незабавно на думите му. Натан предположи, че професор Коуве не идва в болницата за първи път. Тук едва ли имаше човек, по-вещ в местните болести и лечението им.

— Какво правите? — попита Кели с почервенияло лице.

— Излезли сте от невярна предпоставка — отвърна той спокойно, като тъпчеше сламката с прашец от кесийката. — Гърчовете, предизвикани от „болестта на електрическата змиорка“ не са проява на смущение на централната нервна система, като епилепсията например. В случая се дължат на наследствено химическо неравновесие в течността на гръбначния стълб. Това заболяване е присъщо единствено на няколко племена яномамо.

— Искате да кажете, че става дума за наследствено неравновесие в обмяната на веществата?

— Точно така. Като фавизма сред някои средиземноморски родове или „мазната болест“ сред маронските племена на Венецуела.

Коуве отиде при детето и даде знак на Натан да се приближи.

— Стисни я, за да не мърда.

Натан притисна главата на момиченцето към възглавницата.

Шаманът постави единия край на сламката в ноздрата на детето и духна съдържанието ѝ.

— Вие доктор Родригеш ли сте, главният лекар на болни? — попита Кели, застанала зад гърба му.

— Не, мила. Аз съм местният шаман.

Кели го погледна със смесица от недоверие и ужас. Преди да успее да възрази, гърчовете на детето започнаха да стихват. Първо, по-бавно, после, по-бързо.

Коуве повдигна клепача на детето. Руменината по лицето му започна да се появява отново.

— Установих, че поемането на някои лекарства през синусовите мембрани е почти толкова действено, колкото и венозната инжекция.

— Дава резултат — каза удивена Кели, без да откъсва поглед от детето. Коуве подаде торбичката на една от сестрите.

— Доктор Родригеш скоро ли ще дойде?

— Вече се свързах с него, професоре — отвърна сестрата и погледна часовника си. — Би трябвало да пристигне след десетина минути.

— Нека през следващите двайсет и четири часа момичето получава по една доза веднъж на три часа, а после, по веднъж дневно. Това би трябвало да я стабилизира в достатъчна степен, за да може да се пристъпи към лечението на останалите увреждания.

— Разбрах, професоре.

Тама разтвори очи. Погледът ѝ се плъзна по непознатите хора и се изпълни със страх и смущение. Накрая обаче очите ѝ срещнаха погледа на Натан.

— Иако башо — промълви детето.

— Да, твойт маймунски брат е тук — успокои го той на яномамо, като погали детето по главата. — Нищо ти няма. И татко ти е тук.

Една от сестрите доведе Такахо. Когато видя дъщеря си в съзнание и говореща, падна на колене. Престана да демонстрира твърдост и с облекчение се разплака.

— Ще се оправи — увери го Натан.

Коуве взе кутията си за рибарски принадлежности и тръгна към изхода. Натан и д-р О'Брайън го последваха.

— Какво имаше в този прах? — запита лекарката.

— Прахът представлява стрита лиана от кананема. Натан побърза да обясни думите му на нищо неразбиращата лекарка.

— Лиана на пълзящ коноп. Същото растение, което племенният шаман запали! за да съживи момичето в селото. аз вече ви разказах това.

Кели поруменя от неудобство.

— Предполагам, че ви дължа извинение... Не мислех... Искam да кажа, че не можех да си представя, че...

Коуве я потупа по ръката.

— Западният етноцентризъм тук е добре познат. Няма защо да се притеснявате от него. Той просто вече е преодолян — добави, като ѝ смигна приятелски.

Натан обаче не прояви чак такава любезност.

— Следващия път се освободете от предубежденията си, когато ви се казва нещо — смърри я.

Тя прехапа устните си и се обърна.

Натан внезапно съобрази, че се бе държал като простак. През този ден бе изживял много тревоги и страхове и нервите му се бяха изопнали. Лекарката просто се бе опитала да помогне. Не трябваше да и говори по този начин. Редно бе да се извини.

Преди обаче да успее да каже нещо, вратата се отвори и във фоайето се появи висок червенокос мъж с камуфлажна униформа и овехтяла бейзболна шапка на „Ред Сокс“. Той забеляза Докторката.

— Кели, ако си приключила с предаването на пратките, добре е да тръгваме. Открих лодкар, който е готов да ни отведе нагоре по реката.

— Да, да, вече уредих — отвърна лекарката. После се обърна към Натан и Коуве: — Благодаря ви.

Натан забеляза, че новодошлият и младата лекарка си приличат. И двамата имаха еднакви лунички и еднакви бръчици около очите. Дори и гласовете им имаха еднаква бостънска напевност. Реши, че вероятно са брат и сестра.

Натан ги последва, когато излязоха на улицата. Това, което видя там, го накара да отстъпи крачка и неволно да се блъсне в професор Коуве.

От другата страна на улицата имаше група от десет войници в пълно бойно снаряжение, включително карабини М — 16 със сгъваеми приклади, пистолети в кобури и тежки раници. От отличителните им знаци разбра, че всички принадлежаха към един и същ род войски: рейнджъри. Един от тях съобщи нещо по портативна радиостанция и даде знак на групата да се доближи към брега на реката. Двамата американци се присъединиха към военните.

— Почакайте! — разнесе се глас иззад рейнджърите. Сред военните се появи познато лице. Бе Мани Азеведу.

Набитият чернокос мъж се промъкна сред войниците. Бе облечен в смачкани панталони и джобът на ризата му бе раздран и висеше. Камшикът, с който никога не се разделяше, бе омотан около кръста му.

Натан отвърна на усмивката на Мани и отиде при него. Двамата се прегърнаха и се потупаха по гърбовете. После Натан погледна към разпрания джоб.

— Виждам, че пак сте си играли с Тортор.

— Чудовището сега тежи с десет кила повече от последния път, когато го видя.

— И тогава не беше дребен — засмя се Натан. Забеляза, че войниците бяха спрели и ги наблюдаваха. Кели О'Брайън и брат й също не откъсваха поглед от тях.

— Каква е тази история? Накъде са тръгнали? — попита Натан и кимна по посока на военните.

Мани погледна групата. Около нея вече се бе събрала голяма тълпа зяпачи, които с интерес оглеждаха спрелите войници.

— Изглежда, че американското правителство е решило да финансира експедиция в далечната джунгла.

— Защо? Наркотрафиканти ли ще търсят?

Към тях се запъти Кели О'Брайън. Мани и кимна и махна с ръка към Натан.

— Мога ли да ви представя доктор Ранд? Доктор Натан Ранд?

— Вече се познаваме, макар че той не ми съобщи името си — отвърна Кели със смутена усмивка.

Натан остана с усещането, че двамата премълчават нещо.

— Какво става? — попита заинтригувано. — Какво ще търсите нагоре по реката?

Тя го погледна право в очите. Дотогава не бе виждал такива зелени изумрудени очи.

— Дойдохме да търсим вас, доктор Ранд.

[1] Приспособление за спиране на кръвотечение от кръвоносен съд. — Б. пр. [↑](#)

2. ИНСТРУКТАЖЪТ

*6 август, 21:15 ч.
Сао Габриел*

Натан прекоси улицата срещу офиса на Мани във ФУНАИ и се запъти към базата на бразилската армия. Придружаваха го бразилският биолог и професор Коуве. Професорът току-що се бе завърнал от болницата. Натан с облекчение научи, че Тама е по-добре.

Изкъпан, избръснат и с изпрани и изгладени дрехи, Натан се чувстваше съвсем различно от човека, пристигнал тук преди няколко часа. Струваше му се, че бе изчистил тялото си не само от пот и мръсотия, но и от самата джунгла. В течение само на няколко часа от новопосветен член на племето яномамо се бе превърнал отново в американски гражданин. Ефектът от дезодориращия сапун „Ирландска пролет“ бе потресаващ. С удоволствие вдъхна остатъчното ухание на сапуна.

— След продължителен престой в джунглата тя ти се вижда противна, нали? — попита професор Коуве и всмукна дим от лулата си. — Когато за пръв път напуснах дома си във венецуелската джунгла, най-трудно ми бе да привикна към бомбардирането на всичките ми сетива. Имам предвид миризмите, звуците, цялата динамика на цивилизацията.

— Човек много бързо свиква с простия живот в гората — каза Натан. — Има обаче поне едно нещо, което оправдава изцяло всички неудобства на съвременния цивилизован живот.

— И кое е то? — попита Мани.

— Тоалетната хартия.

— Защо според теб напуснах джунглата? — засмя се Коуве. Запътиха се към портала на осветената база. Съвещанието трябваше да започне след десет минути. Може би тогава нещата щяха да се изяснят.

Докато вървяха, Натан хвърли поглед към смълчалото се градче и огледа тази малка крепост на цивилизацията. Върху тъмната

повърхност на реката се отразяваше пълна луна, като отражението бе леко замъглено от вечерната мъгла. Единствено през нощта джунглата ставаше отново господарка на Сао Габриел. След залез слънце градските звуци заглъхват и на тяхно място се появяват звуците на нощната джунгла, придружени от хора на крякащите жаби и цвърченето на скакалците и щурците. Дори и на улиците пляскането на крилето на прилепите и жуженето на кръвожадните комари заменят звуците, предизвикани от клаксоните на автомобилите и от хорското оживление. В такива часове човешкото присъствие се чувства единствено пред отворените кръчми, от които се разнася смехът на късните посетители. Иначе през нощта джунглата е господар и тук.

— За какво според теб може да съм притрябвал на правителството на САЩ? — обърна се Натан към Мани.

— Нямам представа. Но трябва да има някаква връзка с хората, които те финансират.

— С фармацевтичните заводи „Телукс“?

— Точно с тях. Заедно с военните пристигнаха и хора с вид на бизнесмени. Ако съдя по външността им, адвокати.

— Та нима не се появяват винаги адвокати, когато „Телукс“ се заема с нещо? — отвърна сърдито Натан.

— Не трябваше да им продаваш „Екотек“ — обади се Коуве, без да изважда лулата от устата си.

— Професоре...

— Извинявай. Знам, че не трябва да подхващам тази тема. Деликатна е...

Натан бе по-склонен да използва друга дума. „Екотек“, създадена преди дванайсет години, бе дело на баща му. Бе фармацевтична фирма, която целеше да използва познанията на местните шамани за производството на нови лекарства от растителен произход. Баща му бе решил да съхрани мъдростта и познанията на измиращите лечители от амазонския басейн, като при това местните племена се облагодетелстват от знанията си чрез зачитането на правата си на интелектуална собственост. Това се бе превърнало не само в амбиция на баща му, но и в смисъл на неговия живот. Бе дал обещание да го постигне на Сара, майката на Натан. Докато работеше като лекарка по линия на Корпуса на мира, тя бе посветила живота си на местните племена и съпругът ѝ се зарази от тази нейна страст. Баща му ѝ бе

обещал да продължи делото ѝ и така след няколко години се появи „Екотек“, синтез от истинска деловитост и от безкористни адвокатски услуги.

Днес обаче всичко, което бе останало от родителите му, бе изчезнало. Бе обсебено и погълнато от „Телукс“.

— Май са ни устроили почетен караул — отбеляза Мани, като прекъсна мислите на Натан.

Пред будката до портала двама рейнджъри бяха застанали в скована поза зад бразилски войник с нервен вид.

Натан погледна пистолетите им и отново се замисли за предстоящата среща.

Когато стигнаха до портала, бразилският часовей поиска документите им. След това един от рейнджърите направи крачка напред.

— Възложено ми е да ви придружа до съвещателната зала. Моля, последвайте ме.

Натан се спогледа с приятелите си и тръгнаха след войника. Вторият рейнджър зае стратегическа позиция зад тях. Натан погледна отново четирите военни хеликоптера, кацнали на футболното игрище на базата, и усети, че нещо се стегна в стомаха му, както при предсещането на опасност.

Нищо обаче очевидно не смущаваше професор Коуве. Той продължи да пуска облачета дим от лулата си и да върви с небрежна походка зад въоръжената охрана. На Мани видимо всичко това му се струваше по-скоро забавно.

Преминаха покрай ламаринените бараки, използвани като казарми от бразилските военнослужащи, и се отправиха към дървен склад със занемарен вид в другия край на базата. Малкото прозорци бяха боядисани с черна боя.

Водещият рейнджър отвори ръждясалата врата. Пръв влезе Натан. Очакваше да види мрачно помещение, пълно с паяци, но бе изненадан. Огромният склад бе ярко осветен от халогенни и флуоресцентни лампи. Циментеният под бе покрит с кабели, някои, дебели колкото китката му. В един от трите офиса в дъното бръмчеше генератор.

Натан се удиви от голямото количество хардуер, разпръснато из помещението: компютри, радиостанции, телевизионни приемници и

монитори.

Сред целия този организиран хаос бе разположена голяма заседателна маса, върху която бяха разстлани распечатки, карти, графици, дори вестници. Мъже и жени в униформи и в гражданско облекло шареха из помещението. Неколцина, сред които и Кели О'Брайън, се бяха съсредоточили в четене на документацията.

Какво ли ставаше тук?

— Боя се, че пушенето вътре не е разрешено — каза охранителят и кимна към запалената лула на професор Коуве.

— Разбирам — извини се Коуве и изтръска съдържанието на лулата си пред прага. Рейнджерът старателно разтри горящия тютюн с петата на обувката си.

Вратата на един от офисите се отвори и оттам излезе високият червенокос мъж, когото Натан бе решил, че е брат на д-р О'Брайън. До него се появи човек, когото познаваше добре и към когото изпитваше огромна неприязън. Носеше тъмносин костюм и бе преметнал самото през едната си ръка. Натан бе сигурен, че върху това сако бе извезан гербът на „Телукс“. Както винаги, тъмнокестенявата му коса бе идеално сресана и намазана с брилянтин. Същото можеше да се каже и за грижливо подстриганата му козя брадичка. Усмивката, с която дари Натан и двамата му приятели, не бе по-малко мазна.

Червенокосият мъж се устреми към Натан с протегната отдалеч ръка и искрено доброжелателна усмивка.

— Доктор Ранд, благодаря ви, задето се отзовахте на поканата ни. Вярвам, че познавате доктор Ричърд Дзейн.

— Срещали сме се — отвърна студено Натан и стисна ръката на червенокосия. Той имаше жеста на способен да троши камъни с ръка.

— Аз съм Франк О'Брайън, ръководител на операцията. Вие вече познавате сестра ми. — Франк кимна към Кели, която вдигна поглед от документите и им махна с ръка. — Щом всички сме тук, можем да започнем.

Франк придружи Натан, Коуве и Мани до масата, а после даде знак на останалите да седнат. Точно срещу Натан седна мъж с волево изражение на лицето и дълъг светъл белег на гърлото. До него, един от рейнджърите. Двете му сребърни нашивки навеждаха на мисълта, че той бе най-старшият сред военните. В края на масата седна Ричърд Дзейн. Зае мястото между Кели и Франк, който не бързаше да седне.

От лявата му страна седна друга служителка на „Телукс“, дребна жена от азиатски произход в традиционен син костюм. Имаше умни очи, които сякаш попиваха всичко, случващо се около нея. Погледите им се срещнаха. Тя се усмихна на Натан едва забележимо и кимна.

След като всички се настаниха, Франк се изкашля.

— Преди всичко, доктор Ранд, позволете ми да ви приветствам с „добре дошъл“ в командния център на операция „Амазония“, съвместно начинание на отдела по екология на ЦРУ и на командването на специалните части. — Франк кимна към капитана с нашивките. — Освен това имаме подкрепата на бразилското правителство и се радваме на съдействието на научноизследователския отдел на „Телукс“.

С вдигане на ръка Кели прекъсна брат си. Очевидно бе усетила объркаността, изписана на лицето на Натан.

— Доктор Ранд, вярвам, че имате много въпроси. Преди всичко навярно сте се запитали защо сте поканен за участник в това начинание.

Натан кимна утвърдително. Кели стана от мястото си.

— Основната цел на операция „Амазония“ е да установи съдбата на изчезналата експедиция на баща ви.

Челюстта на Натан увисна и му притъмня пред очите. Имаше усещането, че са му нанесли удар под кръста. Нужно му бе известно усилие, за да заговори.

— Но... Но това се случи преди повече от четири години...

— Знаем това. Обаче...

— Не! — Той рязко се изправи и столът му издрънча върху цимента. — Те всички са мъртви! Мъртви!

Професор Коуве се опита да го хване за лакътя.

— Натан...

Той обаче издърпа ръката си. Спомни си ясно телефонния разговор, сякаш се бе състоял вчера. Тогава тъкмо привършваше подготовката на докторската си дисертация в Харвард. Бе взел първия самолет за Бразилия и се бе включил в търсенето на изчезналата експедиция. Спомни си за тогавашните си чувства, чувства на гняв, страх и безсилие. Дори и след като всички останали се бяха отказали да търсят експедицията, той не се предаде. Не можеше да си го позволи. Още тогава отправи настойчива молба към „Телукс“ да му

помогне да продължи търсенето, вече по частен път. „Телукс“ съвместно с „Екотек“ бе спонсор на тогавашното им общо начинание. Бяха си поставили обща цел — за период от десет години да направят преброяване на местните племена и да запишат цялата възможна информация за медицинските им познания, преди да се е загубила завинаги. „Телукс“ обаче отговори отрицателно на молбата на Натан за помощ. Корпорацията заяви, че според нея експедицията е била избита от войнствени индианци или от наркотрафиканти.

Натан не мислеше така. През следващата година похарчи милиони, за да продължи търсенето, като не пропусна и най-необещаващите следи. Търсенето му се превърна в черна дупка, в която потънаха средствата на „Екотек“, и без това силно отслабена на фондовата борса, след като председателят ѝ изчезна в джунглата. Не след дълго средствата се изчерпаха. Тогава „Телукс“ предложи да закупи компанията на баща му. Натан вече бе твърде уморен и твърде обезсърчен, за да може да окаже съпротива. „Екотек“ и всичките ѝ активи, в това число и самият Натан, станаха собственост на мултинационалната корпорация.

Последва един още по-мрачен период от живота му. Време, изпълнено с алкохол, наркотици и разочарования. Успя да се съвземе единствено благодарение на помощта на приятелите си професор Коуве и Мани Азеведу. После установи, че в джунглата болката му отслабва. Заживя там, като се опита да продължи делото на баща си. Работеше с индианците, финансиран от дребните подаяния на „Телукс“. Продължи да се занимава с това до днешния ден.

— Мъртви са! — повтори, като се олюля към масата. — След толкова години няма никакви шансове да се установи съдбата на баща ми.

Усети погледа на зелените изумрудени очи на Кели, която го изчака да свърши.

— Познавате ли Джерълд Уолъс Кларк? — попита тя. Натан тъкмо щеше да отговори отрицателно, когато си спомни за него. Бе член на екипа на баща му.

— Да. Бивш военнослужащ. Бе командир на петчленната охрана на експедицията.

Кели дълбоко пое въздух.

— Преди дванайсет дни Джерълд Уолъс Кларк излезе от джунглата.

Очите на Натан се разшириха от удивление.

— Дявол да го вземе — промърмори Мани.

Професор Коуве вдигна стола на Натан и му помогна да седне. Кели продължи:

— За съжаление умря в едно мисионерско селище, преди да успее да обясни откъде е дошъл. Целта на нашата операция е да тръгнем по неговия път и да се опитаме да разберем какво се е случило. Надявахме се, че като син на Карл Ранд ще ни помогнете в нашите търсения.

Възцари се мълчание, което след малко бе прекъснато от Франк.

— Доктор Ранд, вие не само сте експерт по джунглата и по местните племена, но и познавате баща си и екипа му по-добре от всеки друг. Вашата компетентност би могла да бъде изключително полезна за експедицията.

Натан бе все още твърде изумен от чутото, за да бъде в състояние да отговори. Не и професор Коуве, който кимна към ухиления Ричърд Дзейн.

— Разбирам добре защо „Телукс“ е инвестирал в тази експедиция. Компанията никога не би пропуснала да извлече изгода от нечия трагедия.

Усмивката на Дзейн секна. Коуве продължи, като се обърна към Франк и Кели:

— Защо обаче проявява интерес към този случай отделът по екология на ЦРУ? Защо трябва да се командирова подразделение от специалните части към експедицията? Някой от вас двамата или капитанът би ли отговорил на тези въпроси?

Франк леко се намръщи на този въпрос на професора. Кели побърза да отговори:

— Джерълд Кларк бе не само бивш военнослужащ, но и агент на ЦРУ. Бе включен в експедицията, за да събере информация за превозването на кокаин през тропическата гора.

Франк стрелна с поглед Кели, сякаш тя бе избързала с предоставянето на тази информация. Тя не обърна внимание на погледа му и продължи:

— Повече сведения ще ви съобща единствено ако доктор Ранд се съгласи да вземе участие в нашата операция. В противен случай няма да мога да ги споделя.

Коуве втренчи строг поглед в Натан. Младият човек си пое дълбоко въздух.

— Ако съществува и най-малката възможност да се разбере какво се е случило с баща ми, няма да я пропусна. И двамата знаете, че не мога — добави, като се обърна към приятелите си: — Ще тръгна — заяви той и се изправи.

Мани също стана.

— В такъв случай ще го придружа. — Той погледна събеседниците си. Продължи бързо, преди да успеят да го прекъснат: — Вече се свързах със своите началници в град Бразилия. В качеството си на главен представител на ФУНАИ в този район имам правомощията да наложа ограничения на дейността на тази мисия.

— За това вече ни уведомиха преди час — информира ги Франк. — Изборът е ваш. Запознах се с личното ви досие и смятам, че познанията ви по биология биха могли да ни бъдат полезни.

— И един експерт по лингвистика няма да ви дойде в повече — заяви професор Коуве, след като се изправи и сложи ръка на рамото на Натан.

— Оценявам високо вашето предложение, но такъв експерт вече сме си осигурили — отказа Франк и кимна към дребната азиатка. — Доктор Ана Фонг е антрополог, специализирал се по индианските племена. Владее десетина техни диалекта.

— Не искам да обиждам доктор Фонг, но професор Коуве владее над сто и петдесет — поясни Натан. — По-вещо лице от него в тази област няма.

Обади се Ана. Гласът ѝ бе приятен и мелодичен.

— Доктор Ранд е свършено прав. Професор Коуве е световно известен познавач на племената от Амазония. За нас би било чест да разчитаме на неговото съдействие.

— Освен това професорът е забележителен специалист по растителни лечебни средства и болести на джунглата — добави Кели, като кимна почтително към професора.

Коуве отвърна на кимването и с лек поклон.

— В качеството си на лекар на експедицията също не възразявам срещу неговото включване в групата — обърна се Кели към брат си.

Франк повдигна рамене и се обърна към Натан:

— Това приемливо ли е за вас?

— Разбира се — отговори Натан, след като се спогледа със своите приятели.

— Тогава да се залавяме за работа. Откриването на доктор Ранд в града ни спести време. Предстои ни обаче да свършим още много, за да успеем да тръгнем утре призори.

Присъстващите станаха и започнаха да се разотиват. Франк се обърна към Натан:

— А сега да отговорим на някои от вашите въпроси. — Заедно със сестра си тръгнаха към един от офисите в дъното на помещението. Натан и двамата му приятели ги последваха.

— За какво, по дяволите, кандидатствахме? — попита Мани, като хвърли поглед през рамо към оживеното помещение.

— За нещо удивително — отвърна Кели и разтвори вратата. — Влезте и ще ви го покажа.

Натан погледна още веднъж снимките на агент Кларк и ги подаде на останалите.

— Значи казвате, че на този човек му поникнала ръка?

— Така излиза — потвърди Франк. — Направена бе съпоставка на отпечатъците на пръстите. Тялото му днес е било изпратено от моргата в Манаус в САЩ. Тленните му останки утре ще бъдат изучени в частна лаборатория, спонсорирана от МЕДЕА.

— Защо това название ми звучи познато? — попита Мани. Отговори му Кели, която дотогава изучаваше няколко топографски карти, окачени на стената.

— МЕДЕА бе включена в опазването на тропическите гори още от основаването ѝ през 1992 година.

— Какво представлява МЕДЕА? — попита Натан, след като остави фотографиите на масата.

— През 1989 година комисия на Конгреса на САЩ започна да проучва въпроса дали секретната спътникова информация на ЦРУ не може да се използва за следенето и изучаването на глобалните промени в околната среда. В резултат на това през 1992 година бе основана МЕДЕА. ЦРУ събра над шейсетина учени, работещи в различни

области, и създаде от тях организация, занимаваща се с анализа на секретна информация, свързана със състоянието на околната среда.

— Разбирам — кимна Натан.

— Майка ни е един от основателите на МЕДЕА — обади се Франк. — Тя е медик, специализирал се в опасните отпадъци. Бе назначена в тази организация от баща ми, когато той бе заместник-директор на ЦРУ. Тя ще ръководи аутопсията на тялото на агент Кларк.

Мани се намръщи.

— Баща ви е заместник-директор на ЦРУ?

— Беше — отвърна мрачно Франк. Кели отмести поглед от картите.

— Днес е началник на център по екология на ЦРУ. Служба, създадена през 1997 година от Ал Гор по искане на МЕДЕА. Франк също работи в тази служба.

— А вие също ли сте от ЦРУ? — попита Натан.

Кели се престори, че не го е чула. Отговори му Франк.

— Тя е най-младият служител на МЕДЕА — отвърна с гордост брат и. — Това назначение й прави чест. Именно поради това бяхме определени за ръководители на тази операция. Аз представлявам ЦРУ, а тя — МЕДЕА.

— Най-хубаво си е всичко да си остава в семейството — каза развеселено Коуве.

— Колкото по-малко хора знаят за тази мисия, толкова по-добре — съгласи се Франк.

— В такъв случай къде се вписва ролята на „Телукс“ в цялата тази история? — запита Натан. Отговори му Коуве, изпреварвайки двете деца на семейство О’Брайън.

— Нима не ти е ясно? Експедицията на баща ти бе финансирана от „Екотек“ и „Телукс“, които сега са едно и също. „Телукс“ е законен собственик на цялата информация, събрана от експедицията. Ако се окаже, че тя е открила средство за възстановяване на тъкани, „Телукс“ ще е мажоритарният собственик на правата върху него.

Натан се обърна към Кели. Тя бе забила поглед в земята. Франк просто кимна.

— Той е прав. Дори и в „Телукс“ обаче само шепа хора са в течение на истинската цел на настоящата мисия.

Натан поклати глава неодобрително.

— Много хубаво, не ще и дума — въздъхна Коуве и сложи съчувствено ръка върху рамото му.

— Добре, ако оставим настрана всичко това, каква ще е първата ни стъпка? — обади се Мани.

— Сега ще ви покажа — отвърна Кели и се обърна отново към картите на стената. Посочи централната. — Сигурна съм, че доктор Ранд е запознат с тази карта.

Той я погледна. Наистина я познаваше като дланта си.

— Да, това е пътят, извървян от баща ми преди четири години.

— Точно така — потвърди тя и плъзна пръст върху виещата се линия. Тя започваше от Манаус, извиваше на юг, достигаше река Мадейра до град Порто Вельо, след което завиваше на север и навлизаше в сърцето на амазонския басейн. Оттам се насочваше към слабо изследван район между северните и южните притоци на Амазонка. Пръстът на Кели се спря върху малко кръстче в края на линията. — Точно на това място се прекъсва всякакъв радиоконтакт с експедицията. Оттук започват и всички спасителни експедиции. Както спонсорираните от бразилското правителство, така и финансираните от частни лица. Какво можете да ни кажете за тези търсения? — обърна се Кели към Натан.

Той заобиколи масата и се втренчи в картата. Усети как цялото му същество започна да се изпълва с добре познатото му чувство за отчаяние.

— Това се случи през декември, в разгара на дъждовния сезон — прошепна тъжно. — Районът бе засегнат от две големи бури и заради това никой първоначално не се разтревожи. Когато обаче радиовръзката по график с експедицията закъсня близо седмица, вдигна се тревога. В началото никой не бе особено притеснен — нали експедицията бе съставена от хора, прекарвали целия си живот в джунглата? Нима можеше да им се случи нещо? После обаче спасителните отряди видяха, че всякакви следи от експедицията са изчезнали, че всичките са били изличени от дъждовете и наводненията. Ей това място — Натан посочи с пръст черното кръстче — се оказа под водата, когато пристигнаха първите спасители. — После се обърна към събеседниците си: — Измина седмица, след това, още една. Пълно мълчание. Докато един ден не се чу последно отчаяно

обаждане: „Изпратете помощ... не можем да издържим... Боже мой, те ни обграждат отвсякъде“.

— Натан въздъхна дълбоко. Споменът за тези думи продължаваше да го измъчва. — Сигналът бе толкова слаб и толкова смесен с паразитни шумове, че не успяхме дори да разберем кой се обажда. Възможно е да е бил агентът Кларк.

Със сърцето си обаче Натан знаеше, че тези думи бяха произнесени от баща му. Бе слушал безброй пъти записа. Това бяха последните думи на баща му. Погледна снимките и документите, разхвърляни върху бюрото, и продължи:

— През следващите три месеца спасителите обиколиха целия район, обаче бурите и наводненията ги затрудниха. Просто нямаше начин да се установи в каква посока бе продължил баща ми: на изток, запад, север или юг. Това се оказа невъзможно. Изследвахме район, по-голям от щата Тексас. След време всички се отказаха.

— Освен вас — каза тихо Кели.

— От това нямаше никаква полза. Повторен контакт не бе установен.

— До преди няколко дни — поправи го Кели. Нежно го хвана за ръката и му посочи едно малко червено кръгче, което той дотогава не бе забелязал. Намираще се на около триста и дваисет километра на юг от Сао Габриел, близо до река Жарура, вливаща се в Солимоес, могъщия южен приток на Амазонка. — Тук се намира мисията Ваувай — поясни Кели.

— Там е умрял агентът Кларк. Утре ще се отправим именно за това място.

— А после? — побърза да се информира Мани.

— Ще вървим по стъпките на Джерълд Кларк. За разлика от досегашните спасители разполагаме с едно предимство.

— Кое? — попита Мани. Отговори му Натан.

— Намираме се в края на сухия сезон. Цял месец тук не е имало силни валежи. Би трябвало да успеем да открием следите му.

— Точно заради това и бързаме — намеси се Франк и посочи картата с ръка. — Надяваме се да открием нещо преди настъпването на дъждовния сезон и дъждовете да унищожат следите. Надяваме се също така агентът Кларк да е бил с достатъчно бистър разсъдък и да е съобразил да остави някакви следи по пътя си. Върху дървета или

върху камъни. Знаци, които да ни помогнат да разберем къде е бил държан през последните четири години.

Франк отиде до бюрото и взе оттам голям сгънат лист.

— Освен това ангажирахме Ана Фонг, за да можем да общуваме с местните хора: селяни, индианци, трапери. Идеята е да разберем дали някой е видял човек с такава татуировка — каза Франк и разгъна листа. Върху него имаше рисунка, направена на ръка. — Този знак е бил татуиран върху гърдите на агент Кларк. Надяваме се да срещнем хора, които са видели човек с такава татуировка.

Професор Коуве потрепери, когато видя рисунката. Реакцията му не остана незабелязана.

— Какво има? — запита го Натан.

Коуве посочи рисунката. Представляваше сложна серпантина във формата на спирала, завършваща със стилизирано изображение на човешка длан.

— Това е лошо, много лошо — произнесе разтревожено Коуве. Бръкна в джоба си, извади лулата и погледна въпросително Франк.

Червенокосият мъж кимна утвърдително.

Коуве измъкна кесия с местен тютюн, натъпка лулата и я запали с една-единствена кибритена клечка. Натан забеляза, че пръстите му треперят. Досега подобно нещо не се бе случвало с професора.

— Какво представлява това?

Коуве пое дълбоко дим и бавно отговори:

— Това е символът на бан-али. На кървавите ягуари.

— Познавате ли това племе? — заинтересува се Кели. Професорът дръпна още веднъж от лулата си, въздъхна и поклати глава.

— Никой не познава това племе. Никой не го е виждал. За него говорят със страх селските старейшини, като легендата се предава от едно поколение на друго. Става дума за митове за племе, което се чифтосва с ягуари и може да се разтваря във въздуха. Това племе носи смърт на всекиго, който има допир с него. Говори се, че то е по-старо от джунглата, и че дори самата тя му се подчинява.

— Но аз никога не съм чувал за тях — изненада се Натан. — А съм работил с племена от цяла Амазония.

— Доктор Фонг, антропологът на „Телукс“, също не реагира на рисунката — допълни Франк.

— Това не ме изненадва. Човек, който не е от племето, колкото и радушно да го приемат, винаги ще бъде възприеман като пананакири. Като човек, чужд на индианците от района. Те никога не биха споделили с вас нещо за бан-али.

Натан се засегна от тези думи.

— Но аз...

— Не ме разбирай зле, Натан. Ни най-малко не смятам да подценявам способностите ти. Много племена обаче смятат, че думите притежават вълшебни свойства. Малцина биха се осмелили да споменат името на племето бан-али. Страх ги е, че така могат да привлекат вниманието на кървавите ягуари. Ако ще взимате този символ със себе си, трябва да бъдете много внимателни, когато го показвате. Много индианци могат да ви убият просто заради това, че го притежавате. В едно село няма по-голямо табу от показването на този символ.

— В такъв случай съмнително ще е агент Кларк да е преминавал през селища — намръщи се Франк.

— Ако беше влязъл в някое село с този знак, нямаше да излезе жив.

Кели и Франк се спогледаха загрижено, след което лекарката се обърна към Натан:

— Експедицията на баща ви е преброявала амазонските племена. Ако е научил нещо за тези загадъчни бан-али, възможно е да е започнал да ги търси.

— И да ги е открил — добави Мани.

— Молете се на Бог да не ги е открил — каза Коуве и се загледа в димящата си лула.

Малко по-късно, след като повечето подробности по операцията бяха изяснени, Кели проследи с поглед как тройката, придружена от един рейнджър, прекоси помещението и излезе от склада. Брат й Франк междувременно вече се бе настанил до портативното устройство за спътникова връзка, за да докладва събитията от деня на своите началници, включително и на баща си.

Кели усети, че погледът й проследява именно Натан Ранд. След краткия им сблъсък в болницата тя все още не можеше да си изясни неговото поведение. Така или иначе той вече въобще не приличаше на

чорлавата и миризлива отрепка, която бе докарала детето в болницата на носилка. Обръснат и облечен в чисти дрехи, бе определено красив мъж: тъмна кожа, пясъчноруса коса, стоманеносиви очи. Дори и начинът, по който присвиваше вежди, когато нещо го озадачаваше, не бе лишен от чар.

— Кели, някой иска да си поговорите! — извика брат и. Кели въздъхна уморено и отиде при него. Предстоеше заключителният етап от подготовката и проверката на оборудването. Подпря се с длани на масата и погледна екрана на лаптопа. Там видя две познати лица и на лицето ѝ се появи топла усмивка.

— Мамо, Джеси не би трябвало да е будна по това време — каза Кели, погледна часовника си и направи бързи изчисления. — Навярно приближава полунощ.

— Полунощ отдавна мина, мила.

Майката на Кели можеше да мине за нейна сестра. Косата ѝ бе като нейната. Единственото свидетелство за разликата във възрастта бяха по-дълбоките бръчици около очите и малките очила, прилепнали на носа и. Тя бе бременна с Кели и Франк още като студентка по медицина, когато бе само на двайсет и две години. Близнаците се оказаха достатъчно за студентката по медицина и за младия инженер от ВМС. Родителите на Кели нямаха други деца.

Това не попречи на самата Кели да последва примера на майка си. Забременя, когато бе студентка по медицина четвърти курс в Джорджтаун. За разлика от майка си, която запази брака си с бащата на своите деца, Кели не се поколеба да се разведе с Даниел Никерсън, когато го завари в леглото със своя колежка. За щастие той се оказа достатъчно порядъчен, за да не оспори родителските права на Кели върху тяхната едногодишна дъщеря Джесика.

Джеси, вече на шест години, бе застанала до рамото на баба си. Бе облечена в жълта бархетна нощница, върху която, бе изобразена Покахонтас, героинята от филма на Уолт Дисни. Червената ѝ коса бе разрошена, сякаш току-що се бе измъкнала от леглото. Махна с ръка от екрана.

— Здравей, мамо!

— Здравей, миличка. Приятно ли ти е с баба и дядо? Детето отвърна с енергично ръкомахане.

— Днес ходихме в „Чак И. Чийз“.

— Много се радвам. Жалко, че не бях с вас.

— Запазихме парче пица за теб.

Зад гърба ѝ баба и въздъхна отчаяно, подобно на всички баби и дядовци, сблъскали се с гигантския гризач „Чак И. Чийз“.

— Видя ли лъвовe, мамо?

— Не, миличка, тук няма лъвовe. Лъвовe има в Африка.

— А горили?

— И горили има само в Африка. Видяхме обаче други маймуни.

— Можеш ли да уловиш една и да ми я донесеш? Отдавна искам да си имам маймунка.

— Не знам дали на маймуната това ще и е приятно. И тя си има майка, която я обича.

Майка ѝ прегърна Джесика.

— Според мен време е да оставим майка ти да си легне. И тя трябва да става рано, също като теб.

Джесика се нацупи.

— Обичам те, Джеси — каза Кели, като се доближи до екрана.

— Довиждане, мамо. Майката на Кели се усмихна.

— Бъди внимателна, мила. Жалко, че не съм с теб.

— Имаш си доста работа и без мен. Онова нещо... пакетът... пристигна ли без проблеми?

Лицето на майка ѝ придоби сериозно изражение.

— Премина през митницата в Маями около шест часа, пристигна тук, във Вирджиния, около десет и веднага бе изпратено в института „Инстар“. Баща ти всъщност е все още при него, за да осигури всичко необходимо за утрешния оглед.

Кели кимна с разбиране. Бе доволна, че тялото на Кларк бе пристигнало в САЩ без проблеми.

— Трябва да отведа Джеси в стаята ѝ. Утре по време ца вечерния сеанс ще ти дам повече информация. Бъди внимателна.

— Не се тревожи. Имам десет армейски рейнджъри за телохранители. Тук съм в по-голяма безопасност, отколкото в центъра на Вашингтон.

— При все това пазете се един друг.

Кели погледна Франк, който разговаряше с Ричърд Дзейн.

— Ще се пазим.

— Обичам те — каза майка ѝ и ѝ изпрати въздушна целувка.

— И аз те обичам, мамо. След това екранът потъмня.

Кели затвори капака на лаптопа и безсилно се отпусна в стола до нея. Чувстваше се изтощена. Погледна другите. Нейните вещи вече бяха опаковани и натоварени на хеликоптера. В момента нямаше други задачи, така че мислите ѝ се върнаха към червената татуировка със синята длан. Към символа на бан-али, призрачното племе на Амазония.

Две неща я смущаваха. Съществуваше ли подобно племе, притежаващо митични способности? Ако съществуваше, десет рейнджъри щяха ли да бъдат достатъчни?

3. ДОКТОРЪТ И ВЕЩИЦАТА

6 август, 23:45 ч

Кайена, Френска Гвиана

Луи Фавр имаше репутацията на мръсник и пияница, Никой обаче не му го казваше в лицето. Клетникът, имал неблагоприятното да направи това, сега лежеше в уличката зад хотел „Сена“, голяма олющена постройка в колониален стил, кацнала върху хълм в главния град на Френска Гвиана.

Броени мигове преди това в мрачния бар на хотела глупакът бе обидил един от редовните посетители, човек над осемдесет години, успял да оцелее след пребиваване в страшния затвор на Дяволския остров. Луи никога не бе разговарял със странника, но бе научил неговата история от бармана. Както мнозина от затворниците, изпратени тук от Франция, бе получил двойна присъда. За всяка година, прекарана на ужасния остров, разположен на петнайсетина километра от брега, получаваше по още година престой във Френска Гвиана. По този начин се целеше да се осигури френско присъствие в колонията. Както френското правителство очакваше, повечето клетници там си и оставаха. Та на какъв живот можеха да се надяват във Франция след едно тъй дълго отсъствие?

Луи често бе наблюдавал този мъж. Възприемаше го като сродна душа, като друг изгнаник. Наблюдаваше го как отпива от своя бърбън. Опитваше се да разчете чертите на възрастното му и отчаяно лице. Луи обичаше тези мигове.

След като полупияният англичанин се препъна и се блъсна в лакътя на стареца и разля чашата му, а после просто понечи да си тръгне, без дори да се извини, Луи Фавр стана от мястото си и се изправи пред него.

— Разкарай се, шибан французино — изломоти младият англичанин. Луи обаче не се отместа.

— Или ще купите едно питие на моя уважаем приятел, господине, или ще трябва да си поговорим навън.

— Казах ти да се разкараш, пияна гадино.

Луи въздъхна и после с внезапен юмручен удар му разкървави устата и носа. След това го хвана за реверите на костюма. Останалите клиенти забиха поглед в чашите си. Измъкна през задната врата невъзпитания млад човек, все още замаян от удара и от много пиене.

Зае се да го убеждава да се извини, макар да не можеше да направи това с разкървавената си уста. Когато Луи приключи с ударите и ритниците, човекът лежеше в локва от пикоч и кръв в калната уличка. Ритна го за последно и с удовлетворение чу пукота на чупещи се ребра. След това сложи на главата си бялата панамена шапка, която бе оставил върху кофа за боклук, и оправи белия си костюм. Погледна кожените си обувки с цвета на слонова кост. Намръщи се, измъкна носна кърпичка от джоба си и изтри окървавените им краища. Замисли се дали да не ритне още веднъж англичанина, но се взря в почистените си обувки и се отказа.

Като намести шапката си, той се върна в задимения бар и се обърна към бармана. Посочи стария господин.

— Моля ви, подновете напитката на приятеля ми. Барманът, испанец, кимна с разбиране и присегна към бутилка бърбън.

Луи го погледна в очите и му се закани с пръст.

Испанецът осъзна грешката си. Луи поръчваше винаги най-хубавото дори когато черпеше приятелите си. Взе бутилка стар „Гленливет“, най-доброто питие в заведението.

— Мерси — благодари учтиво Луи. Когато всичко бе уредено, тръгна към изхода и насмалко не се сблъска с портиера. Дребният мъж започна да се кланя и да се извинява.

— Доктор Фавр, тъкмо вас търсех. Търсят ви от чужбина. Питам дали желаят да ви предам нещо, но те отказаха и подчертаха, че трябва бързо да им се обадите.

След това подаде на Луи сгънат лист. Той го разгъна. На него пишеше „Биохимична компания «Сен Савен»“. Сгъна отново листа и го прибра в малкия джоб на самото си.

— Ще им се обадя.

— Има едно специално помещение...

— Знам къде е — прекъсна го Луи. Бе провеждал много свои делови разговори оттам.

Луи и портиерът отидоха до малка стаичка, намираща се непосредствено до рецепцията на хотела. Луи влезе в нея и се настани в малко кресло, миришещо на мухъл, одеколон и пот. После вдигна слушалката.

— Доктор Луи Фавр на телефона — каза бодро.

— Добър ден, доктор Фавр — чу се глас. — Нуждаем се от вашите услуги.

— Щом разполагате с този номер, предполагам, че ви е известен и моят ценоразпис.

— Запознати сме.

— Смя ли да попитам от какво качество услуги се нуждаете?

— Първо.

Думичката накара Луи неволно да стисне слушалката. Първо. Първокласни услуги значи. За такива се заплащаше сума, изписвана с повече от шест цифри.

— Място?

— Бразилската тропическа джунгла.

— Цел?

Събеседникът заговори бързо. Луи го слушаше внимателно, без да си води записки. Всички цифри и имена се запечатаха в паметта му. Особено едно име. Луи присви очи и се размърда в креслото.

— Американският екип трябва да бъде проследен и каквото и да открие, да му бъде отнето — приключи събеседникът.

— А другият екип?

По линията не се чу никакъв отговор. Само пукот.

— Разбрах и приемам — каза Луи. — Утре до края на работния ден половината от сумата трябва да бъде преведена на моята обичайна делова сметка. Всички подробности за американския екип трябва да се изпратят по факс на частния ми номер колкото се може по-скоро. — Луи продиктува набързо номера си.

— Ще бъде направено до час.

— Много добре.

Разговорът приключи и телефонът млъкна.

Луи бавно върна слушалката на мястото ѝ и се отпусна в креслото. Мислите за парите и за хилядите подробности по

формирането на екип преминаха на заден план. Едно име, подобно на светкавица, обгори разума му. Новият му работодател бе пропуснал да научи значимостта на това име за Луи. Ако бе съобразил да направи това, вероятно щеше да му предложи много по-малко пари. Всъщност Луи би се съгласил да изпълни задачата дори и срещу стойността на бутилка евтино вино. Произнесе тихо името на глас, сякаш му се наслаждаваше.

Карл Ранд.

Преди седем години Луи бе работил като биолог на Френската национална база за научни изследвания, най-важната френска научна фондация. Като специалист по екосистеми в тропическите гори бе обиколил целия свят: Австралия, Борнео, Мадагаскар, Конго. През последните петнайсет години обаче се бе специализирал в тропическите гори на амазонската джунгла. Бе обиколил целия район и си бе създал международна репутация.

Всичко това приключи, когато се сблъска с проклетия доктор Карл Ранд.

Американският лекар бе изразил неодобрение към изследователските подходи на Луи, след като бе видял как той разпитва местен шаман. Доктор Ранд не смяташе, че последователното отрязване на пръстите на упорития индианец бе правилният начин да се извлича информация от него. При това опърничавият американец не прие парите, които целяха да го убедят в противното. Купчините кожи от застрашени от изчезване черни каймани и ягуари, открити в селището, влошиха още повече положението. Доктор Ранд така и се оказа неспособен да разбере, че допълването на заплатата с приходи от продажби на черния пазар бе просто въпрос на личен избор и на стил.

За нещастие бразилските войници, които придружаваха Карл, се бяха оказали повече от хората на Луи. Той бе арестуван и прибран в затвора от бразилската армия. За щастие имаше връзки във Франция и достатъчно пари, за да подкупи няколко корумпирани бразилски служители. Успя да се измъкне, като му се размина съвсем леко.

Не успя обаче да понесе удара, нанесен върху неговата репутация. Изгуби доброто си име завинаги. Останал без стотинка, успя да се измъкне от Бразилия и да се укрие във Френска Гвиана. Като съобразителен човек, запазил контактите си с черния пазар, сформира наемнически отряд за боеве в джунглата. През последните

пет години групата му се бе занимавала с различни неща. Осигуряваше охраната на пратки наркотик, идващи от Колумбия. Избиваше и ловеше животни от редки и застрашени видове, търсени от частни колекционери. Елиминира един досаден бразилски правителствен служител, който пречеше на откриването на златна мина. Дори веднъж превърна в прах и пепел селце, чиито обитатели се бяха осмелили да се противопоставят на компанията за добив на дървесина. Бизнесът си вървеше.

А ето дойде и най-новата оферта: да се проследи американска военна експедиция, тръгнала по следите на Карл Ранд, и да се открадне всичко, което тя открие. Всъщност ставаше дума за някакъв медикамент, възстановяващ растежа на тъканите, за който се предполагаше, че е открит от групата на Ранд.

Това искане не му се стори необичайно. През последните години състезанието за откриването на нови растителни лекарствени средства от тропическите джунгли бе набрало скорост. В тази борба бяха заложили милиарди долари. Търсенето на „зелено злато“, сиреч на следващата чудотворна билка в Амазония, се бе превърнало в нова златна треска. В дебрите на джунглата, обитавана от отчайващо бедни селяни и от неграмотни индианци, предателствата и престъпленията бяха ежедневие. Нямаше кой да следи какво става и да разкаже това някому. Всяка година в джунглата умираха хиляди хора от болести, от нападения и от рани. Кой щеше да обърне внимание на смъртта на още няколко? На един биолог, на един ботаник или един билкар?

Теренът бе свободен за всякакви финансови битки.

Сега с помощта на една френска фармацевтична компания и Луи Фавр щеше да се включи в играта. Усмихна се и стана. Преди четири години му стана много драго, когато научи за изчезването на Карл Ранд. Тогава пиянства цяла нощ, за да чувства неговото нещастие. Сега щеше да забие последния пирон в ковчега на това мръсно копеле. Щеше да открадне всичко, което оня бе открил, и да нахвърли пресни трупове върху гроба му.

Луи отключи вратата на стаичката и излезе.

— Надявам се всичко да е било наред, доктор Фавр — каза любезно портиерът.

— Всичко бе наред, Клод — кимна Фавр. — Дори много наред.

Луи отиде до малкия асансьор, древна клетка от ковано желязо и дърво, в която едва се побираха двама души. Натисна копчето за шестия етаж, където се намираше апартаментът му. Изгаряше от желание да сподели добрата новина.

Асансьорът издрънча, изстена и тръгна нагоре. След като излезе от него, Луи тръгна по тесния коридор и се запъти към най-отдалечената врата. Както и още неколцина постоянни гости на хотел „Сена“, Луи бе ангажирал апартамент: две спални, малка кухня, голяма дневна стая с врати, отварящи се към балкон от ковано желязо, и дори малък кабинет, пълен с библиотечни шкафове. Апартаментът не бе претенциозен, но му вършеше работа. Прислугата бе дискретна и не обръщаше внимание на ексцентричното поведение на гостите.

Луи отключи вратата и влезе. Две неща веднага му направиха впечатление. Първо, добре познатото му ухание, изпълнило стаята. Върху малката газова печка вреше тенджерата, пълна с листа на айяуаска, растението, от което се получаваше силния халюциногенен чай натем. Второ, шумът на факсовия апарат, намиращ се в кабинета му. Новите му работодатели определено бяха делови хора.

— Цуи! — извика.

Не очакваше отговор, но хората от племето шуар имаха навика да обявяват пристигането си, когато влизаха в жилище. Видя, че вратата на спалнята е леко открената.

Усмихнат, отиде до кабинета и видя как от факса пада поредна страница. Ставаше дума за подробности във връзка с предстоящата операция.

— Цуи, имам прекрасни новини!

Луи взе най-горния лист и го погледна. Бе списък на хората, съставляващи американската експедиция.

22:45 ч. Най-нова информация от станция „Алфа“

I. Операция „АМАЗОНИЯ“.

Граждански лица:

1. Д-р Кели О’Брайън — МЕДЕА

2. Франсис О’Брайън — Екологичен център на ЦРУ

3. Олин Пастернак — Научно-технически отдел на ЦРУ

4. Д-р Ричърд Дзейн — Компания „Телукс“
Ръководител на научноизследователския отдел

5. Д-р Ана Фонг — Компания „Телукс“. Служителка

II. Операция „АМАЗОНИЯ“.

Военна охрана 75 — о рейнджърско подразделение:

Капитан Крейг Уоксман

Сержант Алберто Костос Ефрейтори: Брайън Конджър, Джеймс Де Мартини, Родни Грейвс, Томас Грейвс, Денис Йоргенсен, Кенет Окамото, Нолан Варчак, Самал Ямир

III. Операция „Амазония“.

Местни лица:

1. Мануел Азеведу — ФУНАИ, бразилски гражданин

2. Проф. Реш Коуве — ФУНАИ, представител на местните народности

3. Д-р Натан Ранд — етноботаник, американски гражданин

Луи насмалко не пропусна да прочете последното име. Стисна силно листа факсова хартия. Натан Ранд. Синът на Карл Ранд. Разбира се, това бе логично. Момчето нямаше как да не се включи в екипа, който търси баща му. Луи затвори очи от наслаждение. Реши, че всички божества на джунглата са решили да му се притекат на помощ. Отмъщението, което бе замислил за бащата, щеше да се стовари върху сина. Ситуацията бе почти библейска.

Чу леко шумолене, идващо от голямата спалня. Разтвори пръсти и листът се изхлузи от ръката му. С подробностите и с планирането на акцията щеше да се заеме по-късно. Сега просто ще се порадва на мига.

— Цуи! — извика отново Луи и се отправи към спалнята.

Отвори вратата и видя, че стаята е осветена само от няколко свещи и от мангал, върху който горяха благовония. Върху леглото се бе изтегнала гола неговата любовница. Огромното легло бе застлано с бяла коприна и мрежата против комари бе сгъната. Дребната жена от племето шуар се бе изтегнала върху чаршафа с цвят на слонова кост. Тъмната и бронзова кожа сияеше на светлината на свещите. Дългите и черни коси се бяха разпилели като ветрило около главата ѝ. Очите ѝ бяха притворени, навярно както от страст, така и вследствие на въздействието на чая натем. Върху малкото нощно шкафче имаше две чашки с такъв чай. Едната бе празна, другата, пълна.

Както винаги, дъхът на Луи секна при вида на неговата възлюбена. Бе се запознал с тази красавица преди три години в Еквадор. Тя бе жена на шуарски племенен вожд до момента, когато неговите безкрайни изневери я вбесили. Убила го със собственото му мачете. Макар и тези неща — изневерите и убийствата — да бяха нещо обичайно сред бруталните шуари, Цуи била изгонена от племето и пусната гола в джунглата. Никой, дори и най-близките роднини на вожда, не смеели да я докосват. Била известна в целия район като една от малкото жени шамани, веща във „вавек“, черната магия. Хората се страхували от нея, тъй като не само умеела да борави с най-различни отрови, но владеела и древното, почти изчезнало изкуство „цанца“, смаляването и препарирането на глави. Единственото украшение, с което бе напуснала селището, бе сбръчканата глава на нейния съпруг, закачена на плетена връв и висяща между гърдите ѝ.

Такъв бе видът, в който Луи за пръв път видя това красиво и диво създание на джунглата. Макар да имаше някаква съпруга във Франция, Луи прие индианката като своя жена. Тя не отблъсна чувствата му особено след като той заедно със своите наемници избиха всички мъже, жени и деца от нейното село, за да отмъстят за нея.

От този ден двамата станаха неразделни. Цуи, владееща изкуството на разпита и познаваща мъдростта на джунглата, го придружаваше във всичките му походи. Продължи да събира трофеи от всяка акция. По рафтовете на четирите стени на стаята имаше четирийсет и три глави „цанца“. Имаха размерите на средно големи ябълки. Очите и устата бяха защити, а косите се разстилаха върху рафтовете като мъх. Умението ѝ да обработва и свива глави бе

удивително. Веднъж бе видял как го прави. Това му се бе оказало достатъчно.

Със сръчността на хирург тя отделяше кожата от черепа на жертвата си, понякога, докато тя бе още жива и пицеше. Бе истински художник. След като сваряваше кожата заедно с косата и я изсушаваше с гореща пепел, с помощта на костна игла и конец зашиваше устата и очите, а после пълнеше вътрешността с нагорещени камъни и пясък. Докато кожата се свиваше, тя с пръстите си я оформяше. Имаше дарбата да придаде на препарираната глава удивителна прилика с чертите на лицето на жертвата.

Луи погледна последното ѝ произведение, оставено на масичка до леглото. Бе главата на боливийски офицер, опитал се да изнудва наркотрафикант. Като се почнеше с грижливо подстригания мустак и се свършеше с кичура коса над челото, резултатът от труда ѝ бе удивителен. Колекцията заслужаваше да бъде изложена в най-известен музей. Всъщност служителите на хотела смятаха, че Луи е антрополог, който събира образци за някой музей. И да имаше някой на друго мнение, не го изказваше.

— Мила моя, имам чудесни новини.

Тя се премести към него и издаде тих звук. Цуи рядко говореше. Иначе, подобно на дива котка, Непрестанно се движеше, наблюдаваше и мъркаше.

Луи не можеше да се сдържи повече. Свали шапката и сакото. След миг и той бе гол. Тялото му бе стройно, мускулесто и покрито с белези. Изпи чашата с настойка от натем, подадена му от Цуи, докато тя лениво плъзна ръка от корема към бедрото му. Цялото му тяло потрепери. Докато наркотикът се разтваряше в кръвта му и изостряше сетивата му, той легна върху жената. Тя се разтвори пред него и той потъна в нейната топлина. После я целуна страстно, докато тя дращеше гърба му с остриите си нокти.

Не след дълго пред очите му заиграха цветове и светлини. Стаята леко се разлюля — това се дължеше на ефекта от алкалоидите в чая. Стори му се, че десетките препарирани глави наблюдаваха любовната им игра, докато проникваше в жената. Присъствието им го възбуди още повече.

През цялото това време човешките лица го наблюдаваха със слепите си очи.

Преди да потъне изцяло в морето от страст и болка, Луи се сети за нещо. Към тази колекция щеше да добави спомен от сина на човека, който го разори: главата на Натан Ранд.

ЧАСТ ВТОРА

ПОД ЗЕЛЕНИЯ НАВЕС

ЗИМЗЕЛЕН

СЕМЕЙСТВО Аросупасеае

РОД Vinca

ВИД Minor, Major популярно
название: зимзелен. Използваема част:
цялото растение.

СВОЙСТВА: обезболяващо,
антибактериално, противомикробно,
противовъзпалително, седативно
кръвоспиращо, газогонно, слабително,
диуретично, спазмолитично,
тонизиращо.

4. ВАУВАЙ

7 август, 08:12 ч.

Над амазонската джунгла

Натан гледаше през прозореца на хеликоптера. Независимо от шумозащитните наушници ревът на двигателите бе заглушаващ и изолираше всеки отделен пътник в пашкул от шум.

Под тях във всички посоки се разстилаше необятно зелено море. Сякаш целият свят се бе превърнал в гора. Равната безкрайна шир се нарушаваше тук-там единствено от гигантски зелени дървета, стърчащи над околните. Огромните им зелени корони се извисяваха над събратята им и служеха като място за гнездене на орли харпии и тукани. Целостта на зеленината се нарушаваше и от полускритите в нея тъмни реки, които се виеха като змии в джунглата. Тя изглеждаше величествена, непроходима, безкрайна.

Натан прилепи чело до стъклото. Дали баща му бе все още някъде там, долу? Ако ли пък не, можеше ли някой да отговори какво се бе случило с него? Дълбоко в себе си усещаше тревога, горчивина и гняв. Щеше ли да се справи с това, което бе научил? След четири години неведение бе разбрал една истина — времето наистина лекува всички рани, но оставя грозни и неприятни белези.

След изчезването на баща му Натан се изолира от света. Първо се скри на дъното на бутилка „Джак Даниелс“, а после, в прегръдката на по-силни наркотици. Неговите лекари в САЩ използваха изрази от типа на „конфликт на доверието“ и „клинична депресия“. Натан обаче реши, че просто бе изгубил вяра в живота. С изключение на Мани и Коуве той нямаше истински приятели. Бе се затворил в себе си. Станал бе твърде непроницаем.

Едва след завръщането си в джунглите откри някакво подобие на душевен мир. Сега обаче... Дали бе наистина готов да отвори старите рани? Да се сблъска отново с болката?

Говорителят на радиото изпука и през шума на двигателя се чу гласът на пилота:

— Намираме се на двайсет километра от Ваувай. На хоризонта се вижда дим.

Натан се опита да се ориентира, но през прозореца видя единствено джунглата под себе си. Ваувай щеше да бъде като вторична база за експедицията. Като място, където щяха да се стоварят запаси, и откъдето щеше да се проследява придвижването на експедицията през джунглата. Два часа преди това трите товарни хеликоптера заедно с разузнавателния бяха излетели от Сао Габриел, натоварени с авангарда на екипа и с първите сандъци с припаси и въоръжение. След като експедицията по-късно през деня навлезеше в джунглата, тозарните хеликоптери щяха да бъдат използвани като снабдителна линия между Ваувай и Сао Габриел и да доставят още припаси, хора и гориво. Колкото до бойния хеликоптер „Команч“, той щеше да остане във Ваувай. Черната птица щеше да се използва при спешни случаи. Големият ѝ обseg и въоръжението и щяха да помогнат да защити експедицията от въздуха при необходимост. Такъв беше планът.

— Този дим май се разнася от мястото, накъдето сме се запътили — продължи пилотът. — Селището е обхванато от пожар.

Натан се отдръпна от прозореца. Пожар? Огледа кабината. Освен двамата млади О'Брайън заедно с него се намираха професор Коуве, Ричърд Дзейн и Ана Фонг. Седмият пътник бе човекът със сурово лице и грозен белег на шията, седял срещу Натан по време на заседанието. Тази сутрин им бе представен като Олин Пастернак, служител от научно-техническия отдел на ЦРУ. Натан срещна погледа му. Човекът имаше леденостудени сини очи и лицето му бе истинска маска, неиздаваща никакви чувства.

— При това положение можем ли да се приземим? — попита Франк в микрофона.

— От това разстояние не мога да определя, сър. Капитан Уоксман тръгва напред, за да оцени обстановката.

Натан видя, че един от хеликоптерите напуска строя и се устремява напред, докато техният хеликоптер намали скорост. Хеликоптерът направи кръг и Натан успя да забележи как в близост до хоризонта от зеленината се издигаше висок стълб дим, достигащ

небесната синева. Другите пътници също започнаха да надничат през прозорците.

Кели О'Брайън надникна през рамото му, втренчила поглед в дима. Устните ѝ се движеха, но поради силния шум той не можа да разбере думите ѝ. Тя се отдръпна и забеляза, че той я наблюдава.

Веднага отмести поглед и поруменя.

После се обади пилотът:

— Господа, капитанът даде разрешение да се приземим. Площадката за кацане е разположена в посока, обратна на вятъра. Моля, подгответе се за приземяване.

Всички се отпуснаха в креслата и закопчаха коланите си. След малко хеликоптерите започнаха да кръжат около селото. Пилотите внимаваха въздушните вълни, предизвикани от витлата на машините им, да не разпалят повече огъня. Източникът на пожара все още не можеше да се забележи. Докато хеликоптерът се приготвяше за кацане, Натан забеляза верига от хора, подаващи си кофи вода от реката.

При спускането си забелязаха дървена църква с белосана камбанария. Източникът на огъня се намираше откъм другия ѝ край. На покрива на църквата бе стъпил човек, който я поливаше с вода.

След малко шасито на хеликоптера докосна земята и Франк им даде знак да слизат.

Натан свали наушниците си и усети как шумът на роторите премина в рев. Разкопча колана си и слезе от хеликоптера. Когато се отдалечи от витлата, огледа района. Последният товарен хеликоптер се приземяваше в далечния край на площадката. Обработената почва и запазилите се лехи го наведоха на мисълта, че площадката, за кацане преди това е била градина.

Рейнджърите вече се бяха заели с работа. Неколцина от тях започнаха да разтоварват припасите и снаряжението, докато други се запътиха към църквата, за да помагат в гасенето.

Шумът на хеликоптерите постепенно стихна и стана възможно да се различават човешки гласове. Чуха се заповеди и крясъци, както и говорът на войниците, пренасящи снаряжението.

Кели и Франк отидоха до Натан.

— Трябва да проверим дали е тук свещеникът, който е видял агента Кларк — каза Франк. — Добре е да поговорим с него, преди да се отправим на път.

Кимна и заедно с Кели тръгнаха към задния вход на църквата.

Някой потупа Натан по рамото. Бе професор Коуве.

— Хайде да помогнем — каза професорът и посочи дима. Натан го последва и двамата заобиколиха църквата. Това, което видяха от другата и страна, представляваше пълен хаос. Хората търчаха насам-натам с кофи и лопати, а отвсякъде се разнасяха пламъци и дим.

— Боже мой! — възкликна Натан.

Между църквата и реката бяха разположени стотина малки къщи. Около три четвърти от тях горяха.

Двамата забързано тръгнаха напред, за да се включат в огнеборската бригада. В гасенето се бяха включили индианци със смугла кожа, бели мисионери и униформени рейнджъри. След около едночасови усилия всички бяха покрити със сажди и кашляха от дима.

Натан с кофи в ръце непрекъснато заливаше пламъците. Усилията бяха насочени към изолирането на огнището на пожара от останалите къщи. В самото огнище пламъците продължаваха да унищожават къщите от палмови листа, като ги превръщаха във факли за броени секунди. Най-после успяха да спрат огъня. Пламъците бързо угаснаха, след като унищожиха всички постройки, оказали се в техния обсег. На тяхно място останаха само димящи главни.

По време на гасенето Натан се бе отдалечил от професора и сега се оказа седнал до висок широкоплещест бразилец. Човекът едва съдържаше сълзите си. Промълви на португалски нещо, което прозвуча като молитва. Натан реши, че е мисионер.

— Извинявайте, има ли жертви? — запита Натан на португалски, след като отмести парчето тъкан, с което закриваше носа и устата.

— Пет. Все деца — отвърна мъжът с треперещ глас. — На много други обаче им прилоша от дима.

— Какво точно се случи?

Мисионерът извади носна кърпа и започна да изтрива саждите от лицето си.

— Аз съм виновен. Трябваше да съобrazia. — Хвърли поглед през рамо към църквата. Бе опушена от дима и саждите, но иначе нищо й нямаше. Свещеникът закри очи с ръце и раменете му започнаха да треперят. — Именно аз взех решение да изпратя тялото на човека в Манаус.

Натан изведнъж съобрази с кого разговаря.

— Отец Батиста?

Бе ръководителят на мисията, човекът, който бе срещнал Джерълд Кларк. Високият бразилец кимна утвърдително.

— Дано Бог ми прости.

Натан хвана свещеника за ръката и го отведе далеч от пепелището, към недокосната от пламъците ливада, а после, към църквата. Представи му се и пътьом каза на един от рейнджърите, покрит със сажди и пот, да извика двамата О'Брайън в църквата.

Рейнджърът с кимане потвърди, че е разбрал, и тръгна да изпълнява нареждането му.

Натан придружи свещеника и двамата изкачиха дървените стъпала, и прекосиха двойната врата. Вътрешността на църквата бе тъмна и хладна. В нея имаше лакирани дървени скамейки за молещите се, а в дъното — гигантско махагоново разпятие. Помещението бе почти напълно празно. Няколко индианци със страдалчески вид бяха легнали по пода и скамейките. Натан последва свещеника до първия ред и двамата седнаха.

— Аз съм виновен за всичко — повтори свещеникът, сведе глава и повдигна ръце за молитва.

Натан реши да не пречи на своя спътник да остане насаме със себе си и замълча, Вратата на църквата се отвори и оттам се появиха Франк, Кели и професор Коуве. И тримата бяха покрити от глава до пети със сажди. Той им даде знак да се приближат.

Появяването на групата откъсна отец Батиста от молитвите му. Натан представи спътниците си и отново седна до отца.

— Кажете ни какво се случи? Как започна пожарът? Гарсия погледна новодошлите, после въздъхна тежко и заби поглед в пръстите на краката си.

— Всичко се случи заради собственото ми късогледство.

— Какво искате да кажете? — попита тихо Кели. След кратко мълчание отецът заговори:

— През нощта, когато клетникът излезе от гората, един шаман от племето яномамо ме упрекна, задето съм го допуснал в мисията. Предупреди ме, че тялото на човека трябва да бъде изгорено. Как можех да допусна това? Та той вероятно има роднини. Възможно е и да е бил християнин.

— Точно така е — потвърди Натан.

— Не биваше обаче да пренебрегвам с лека ръка суеверията на индианците. Бях се предоверил твърде много на тяхното привличане в лоното на католическата вяра. Та те дори бяха покръстени!

Натан го разбра.

— Вината за случилото се не е ваша. Някои суеверия са твърде силни, за да могат да бъдат преодоляни само със светото кръщение.

— В началото всичко изглеждаше наред. Шаманът се бе ядосал, задето не изгорих тялото, но се задоволи с това, че го изнесох от селото. Това сякаш го успокои.

— Какво се случи после? — попита Кели.

— Седмица след това две деца от селото заболяха от треска. Тази болест тук е нещо обичайно. Шаманът обаче реши, че това е резултат от проклятие на мъртвеца.

Натан кимна с разбиране. Той самият бе ставал свидетел на подобни неща. Повечето индиански племена смятаха, че болестите можеха да се дължат и на проклетия, отправени от друг шаман. Заради такива обвинения бяха избухвали междуселски войни.

— Нямаше как да го разубеда. След няколко дни се разболяха още три деца. Едно от тях бе от племето яномамо. Цялото село настръхна. Семействата прибраха вещите си и си тръгнаха. През нощта се чуваха барабани и хорово пеене. Поисках по радиостанцията да ни изпратят квалифицирана медицинска помощ. Когато обаче след четири дни пристигна лекар от Джунта, индианците не му позволиха да прегледа децата им. Шаманът на племето яномамо ги бе спечелил на своя страна. Как ли не молах родителите, но те отказаха да допуснат лекаря до децата. Вместо това ги повериха на този вещер.

Натан трепна, когато чу тази дума. Спогледа се с професор Коуве. Той му даде знак да не реагира. Свещеникът продължи разказа си.

— Снощи, когато едно от децата умря, селото потъна в скръб. За да прикрие провала си, шаманът обяви, че селото е прокълнато. Каза, че хората трябва да го напуснат. Направих всичко, което ми бе по силите, за да ги успокоя, но те бяха омагьосани от шамана. Призори той заедно със своите съплеменници яномамо запалиха собствения си общ дом и избягаха в джунглата. — На това място отецът се разплака. — Чудовището бе оставило болните деца вътре. Всички изгоряха живи. — Свещеникът закри лицето си с ръце. — Тъй като останаха

твърде малко хора, бе ни трудно да се преборим с пожара. Пламъците обхванаха съседните колиби. Ако не бяхте дошли, вероятно щяхме да изгубим всичко. И църквата, и паството.

Натан положи ръка върху рамото на свещеника.

— Не се безпокойте. Ще ви помогнем да възстановите всичко — обеща му, като погледна брата на Кели в очите. Франк се изкашля.

— Разбира се. Докато ние сме в джунглата, тук ще останат войници и учени. Убеден съм, че като ваши гости те с удоволствие ще докарат материали с хеликоптерите, както и хора, които да построят отново селището.

Думите му сякаш успокоиха донякъде отеца.

— Бог да ви благослови — каза и избърса очите и нос си с кърпа.

— Ще направим всичко, което е по силите ни — увери го Кели. — Отче, времето обаче не ни достига. Искаме да тръгнем по следата на покойника, преди да е съвсем изстинала.

— Разбирам, разбирам. Ще ви разкажа всичко, което знам — отвърна свещеникът с отпаднал глас.

Разговорът бе кратък. Отецът обясни всичко, докато отвеждаше посетителите към работните помещения на църквата. Столовата бе превърната в импровизирана болница за пострадалите от дима. Никой обаче не бе пострадал сериозно. Гарсия обясни как е успял да убеди неколцина индианци да тръгнат по следата на покойника, за да потърсят други оцелели. Следата достигнала до един от притоците на река Жарура. Не открили никаква лодка, но останали с чувството, че следите водят на запад, към най-затънтената част на джунглата. Индианците се побояли да продължат по-нататък.

— Някой може ли да ни отведе дотам? — попита Кели, подпряла се на прозореца, гледащ към градината в задния двор. Гарсия кимна утвърдително. Бе си измил лицето и донякъде се бе посъвзел. Излязъл бе от шока и гласът му зазвуча по-спокойно.

— Ще ви придружи моят помощник Хенаове — уведоми ги и посочи нисичък индианец.

Натан забеляза с удивление, че човекът е от племето яномамо.

— Той е единственият човек от племето, който остана при мен — въздъхна Гарсия. — За щастие любовта към Христос спаси поне един от тях.

Отецът даде знак на помощника си да се приближи и го заговори бързо на яномамо. Натан остана удивен от лекотата, с която свещеникът използваше този индиански език.

Хенаове кимна в знак на съгласие. Очите му обаче бяха изпълнени със страх. Спасен или не, човекът не се бе освободил от суеверията.

Групата излезе от църквата. Влажната горещина ги покри като мокро вълнено одеяло. Отидоха до хеликоптера и установиха, че рейнджърите си бяха уплътнили времето. На една линия бяха подредени пълни догоре раници. Зад всяка от тях бе застанал рейнджър. Капитан Уоксман проверяваше хората си и екипировката им. Забеляза приближаващата се към него група и се обърна към новодошлите:

— Имаме готовност да тръгнем веднага, когато наредите. Уоксман, мъж на четирийсетина години, бе типичен военен. Каменно безизразно лице. Широки плещи. Униформата му бе изгладена. Кестенявата му коса бе обръсната.

— Готови сме — отвърна Франк. — Намерихме човек, който ще ни е водач. — Посочи дребния индианец. Капитанът с кимване показва, че е разбрал. Обърна се към хората си.

— Подгответе се за тръгване! — изкомандва.

Кели поведе групата към друга редица от раници, наполовина помалки от тези на военните. Там Натан завари останалите членове на експедицията. Ана Фонг водеше оживен разговор с Ричърд Дзейн. И двамата бяха облечени с елегантни униформи със знака на фирмата „Телукс“. До тях бе застанал Олин Пастернак, облечен с чист, но вече доста стар сив анорак, и обут в черни ботуши. Той се приведе и вдигна най-голямата раница. Натан знаеше, че там се намира тяхното оборудване за спътникова връзка. Пастернак обаче бе насочил вниманието си не към деликатното оборудване, а към последния член на експедицията. Или по-скоро, към последните членове.

Натан се усмихна. Не се бяха виждали с Мани, откакто се разделиха в Сао Габриел. Бразилският биолог бе летял с един от другите хеликоптери. Причината за отделянето му от групата бе ясна. Мани поздрави Натан с махане на ръка. В нея държеше камшика си, а с другата бе стиснал кожена каишка.

— Тортор как понесе полета? — попита Натан. Мани потупа стокилограмовия ягуар с дръжката на камшика.

— Като котенце. Съвременната химия прави чудеса.

Котката все още леко се клатушкаше вследствие на ефекта на транквилизатора. Протегна се и подуши крачола на Натан. Разпозна го и отри муцуна в крака му.

— Този приятел винаги те е харесвал — засмя се Мани. Натан коленичи и погали ягуарчето под брадичката. В отговор си спечели благодарствено мъркане.

— Наистина много е пораснал от последния път.

Олин Пастернак погледна намръщено звяра, промърмори нещо под носа си и се отдалечи. Очевидно не бе очарован от най-новата придобивка на екипа.

Натан се изправи. Включването на Тортор в експедицията се бе оказало трудна задача, но Мани съумя да се наложи. Тортор не след дълго щеше да достигне полова зрялост и му бе необходим по-дълъг стаж в джунглата. Пътешествието щеше да се отрази добре на животното. А и то бе добре обучено от Мани и можеше да се окаже полезно на експедицията, било като пазач, било като следотърсач.

Натан подкрепи Мани. Ако екипът желаше да привлече местните индианци към сътрудничество, присъствието на Тортор щеше да допринесе за спечелването на тяхното доверие. Всички индианци почитаха ягуара. Един ягуар в експедицията автоматично й придаваше легитимност.

Ана Фонг се съгласи.

След като съпротивата и на Франк, и на капитан Уоксман бе преодоляна, Тортор бе включен в експедицията.

— Трябва да тръгваме — подкани Кели, като остана на безопасно разстояние от котката.

Натан се съгласи и взе своята малка раница. Съдържаше само най-необходимото: люлка, мрежа за комари, малко суха храна, кат дрехи, мачете, бутилка за вода и филтрираща помпа. Можеше да изкара месеци в джунглата, без да му е необходимо друго. В джунглата можеха да се открият най-различни плодове, ягоди, други растения и изобилие от дивеч и риба, така че не бе необходимо да се мъкне в нея много храна.

Натан носеше още нещо — своята двуцевка, праметната през рамо. Рейнджърите бяха добре въоръжени, обаче Натан разчиташе и на собственото си оръжие.

— Да тръгваме, че изгубихме цяла сутрин в гасенето — настоя Кели и метна раницата на гърба си. Натан за миг се загледа в дългите крака на жената. После премести поглед нагоре. Върху раницата ѝ бе изобразен голям червен кръст. Кели щеше да носи медикаментите на експедицията.

Франк мина пред цивилните членове на експедицията, за да установи тяхната готовност. Спря пред Натан, измъкна от задния си джоб избеляла бейзболна шапка и я постави на главата си.

Това бе шапката, с която Натан го видя в болницата в Сао Габриел.

— Почитател на клуба ли си? — попита Натан, като посочи герба на „Бостон Ред Сокс“.

— Да. И освен това шапката ми носи късмет — отговори Франк. После се обърна към групата: — Потегляме!

Групата от осемнайсет души се отправи към джунглата. Водеше я нисичък индианец с широко ококорени очи.

Кели дотогава никога не бе влизала в джунгла. По време на подготовката за това пътешествие прочете много книги и статии. От пръв поглед обаче разбра, че джунглата не бе това, което бе очаквала. След като зае място зад четиримата рейнджър и, тръгнали пред нея, започна да се озърта. За разлика от това, което бе виждала в много филми, амазонската джунгла не бе само от висящи лиани и пищна растителност. Стори ѝ се, че по-скоро се движи из зелена катедрала. Короните на дърветата високо над главата ѝ се преплитаха и поглъщаха по-голямата част от слънчевата светлина. Всичко около нея имаше зеленикав оттенък. Кели бе чела, че в джунглата само десет процента от слънчевата светлина достигат повърхността. Най-ниското равнище на гората, това, в което сега се движеха, за нейна изненада бе лишено от растителност. Тук джунглата представляваше свят от сенки и разложение, царство на насекомите, гъбите и корените. Независимо от отсъствието на растителност прекосяването на лишената от пътеки гора съвсем не бе лесно. Навсякъде се търкаляха гниещи трупи и клони, покрити с жълт мъх и бели гъби. Под краката ѝ земята бе хлъзгава от разлагащите се черни листа, а корените на гигантските

дървета, прикрити от гниещата маса, увеличаваха риска да си изкълчиш глезена. На това равнище растителността бе рядка, но все пак съществуваше. Наоколо и имаше много ветрилообразни папрати, бодливи бромелиади, изящни орхидеи и стройни палми. Навсякъде се виждаха вездесъщите и подобни на въжета лози, наречени лиани.

Чу звука на шамар. Озърна се и видя как брат и разтвива врата си.

— Проклети мухи.

Кели бръкна в джоба си и му подаде пластмасово шишенце с течен репелент против насекоми.

— Сложи си повечко.

Франк намаза оголените части на краиниците и врата с течността.

До нея застана Натан. Бе нахлузил върху главата си австралийска защитна шапка и приличаше на кръстоска между Индиана Джонс и Дънди Крокодила. Сините му очи издаваха, че е развеселен.

— Губиш си времето с този репелент — каза на Франк. — Всичко, с което се намажеш, ще бъде размито от потта ти след броени минути.

Кели нямаше как да възрази. Само петнайсет минути след навлизането в джунглата цялото ѝ тяло бе покрито с пот. Влажността навярно доближаваше стоте процента.

— В такъв случай как да се опазим от насекомите? — попита тя. Натан повдигна рамене и се усмихна лукаво.

— Трябва просто да се предадеш. Да не им обръщаш внимание. Това е битка, която не можеш да спечелиш. В този свят трябва или да изяждаш другите, или да бъдеш изяден. Понякога трябва просто да заплатиш цена за навлизането в него.

— Със собствената си кръв ли? — попита Франк.

— Не се оплаквай. Това е най-малкото. Тук има много по-лоши насекоми. При това нямам предвид големите, като паяците птицеяди или трийсетсантиметровите скорпиони. Страшни са именно малките насекоми. Познаваш ли насекомото убиец?

— Боя се, че не — отвърна Франк. Кели също поклати глава.

— То има лошия навик да хапе и да се изхожда едновременно. Когато жертвата почеше раната си, то вкарва изпражненията си, изпълнени с амебата *Tripanozoma cruzii*, в кръвния поток. След това в

период от една до дваайсет години умираш от увреждания на мозъка или сърцето.

Франк побледня и престана да чеше ухапаното място на шията си.

— Опасни са и черните мухи, пренасящи червейчета, които се заселват в окото ти и причиняват болестта, наречена речна слепота. Страшни са и пясъчните мухи, преносители на лешманиазис, заболяване, подобно на проказата.

Кели остана с усещането, че ботаникът се опитва да уплаши брат й, и се намръщи.

— Добре съм запозната с всички тукашни заразни болести: жълта треска, денге, малария, холера, тиф. Приготвила съм се за най-лошото.

— А за кандиру приготвили ли сте се?

— Що за болест е тази?

— Не е болест. Това е названието на тукашна малка рибка. Понякога я наричат риба клечка. Съвсем тънка риба е, дълга около пет сантиметра. Живее като паразит в хрилете на големите риби. Има лошия навик да прониква в пикочния канал на мъжете и да засяда там.

— Да засяда ли? — запита Франк и се намръщи.

— Да. Разгръща перките си и засяда. Блокира пикочния мехур и причинява болезнена смърт до дваайсет и четири часа.

— Как може да се отърве човек от нея?

Кели междувременно се сети за рибата и за лошите й навици. Спомни си, че бе чела за тях. Извърна се към брат си и му отговори съвсем спокойно с делови тон:

— Единственият начин е да се отреже пенисът на жертвата и да се измъкне рибата.

— Да се отреже пенисът ли? — попита стреснато Франк.

— Добре дошли в джунглата — каза Натан и повдигна рамене.

Кели го погледна сърдито. От усмивката му разбра, че той по-скоро се шегува.

— А пък що се отнася до змиите... — възобнови лекцията си Натан. Професор Коуве, който се движеше зад тях, реши да прекрати просвещаването на братата и сестрата от доктор Ранд. Направи крачка напред.

— Достатъчно — спря го той. — Според мен джунглата наистина трябва да бъде уважавана, както Натан красноречиво ни обясни. Тя обаче е място, пълно не само с опасности, но и с красота. Може не само да причинява заболявания, но и да ги лекува.

— Точно заради това сме тук — чу се глас зад тях.

Кели се извърна. Това бе доктор Ричърд Дзейн. Зад него вървяха Ана Фонг и Олин Пастернак и разговаряха. Следваха ги Мануел Азеведу и ягуарът му. Най-накрая се движеха рейнджърите, защитаващи тила им.

Кели се извърна още веднъж и видя, че усмивката на лицето на Натан бе изчезнала. Настроението му бе развалено от обаждането на представителя на „Телукс“.

— Вие пък какво знаете за джунглата? — обърна се Натан към Дзейн. — През последните четири години не сте излизали от управлението на компанията в Чикаго. Горедолу от времето, когато баща ми изчезна, ако не се лъжа.

Ричърд Дзейн погали малката си добре подстригана брадичка и запази спокойно изражение на лицето. В очите му обаче просветна гняв и Кели забеляза това.

— Знам какво е вашето мнение за мен, доктор Ранд. Именно то бе една от причините за моето доброволно включване в тази експедиция. Добре знаете, че бях приятел на вашия...

Стиснал юмрук, Натан направи бързо крачка към него.

— Не си позволявайте да казвате такова нещо! — извика. — Да казвате, че сте бил приятел на баща ми. Дойдох при вас и ви умолявах да продължим търсенето, след като правителството се отказа. Вие също отказате. Прочетох докладната записка, която изпратихте от град Бразилия до САЩ: „Не виждам по-нататъшна полза от изразходването на финансовите ресурси на «Телукс» за безсмисленото търсене на доктор Карл Ранд. По-добре ще е парите ни да се изразходват за други начинания“. Спомняте ли си тези ваши думи? Думите, които обрекоха баща ми на гибел? Ако бяхте настояли пред ръководството...

— Резултатът щеше да е същият — процеди през зъби Дзейн. — Винаги сте били наивен. Решението бе взето много преди да изпратя докладната си записка.

— Глупости — прекъсна го Натан.

— След изчезването на експедицията към „Телукс“ бяха отправени над триста отделни иска. От роднините на изчезналите, от партньорите им, от застрахователните компании, от бразилското правителство, от кого ли не. „Телукс“ бе нападната отвсякъде. Това бе една от причините да поемем активите на „Екотек“. Така се спасихме от хищните фармацевтични компании. Кръжаха като акули около кървящите ни финанси. Не можеше да си позволяваме да финансираме повече едно търсене, което изглеждаше безнадеждно. Предстоеше ни да се борим за нещо друго, по-важно.

Натан продължаваше да гледа намръщено.

— Повтарям, решението вече е било взето.

— Вярвам, че няма да ми се разсърдите, задето не проливам сълзи за „Телукс“.

— Ако бяхме загубили битката, хиляди семейства щяха да останат без работа. Понякога се налага да се взимат трудни решения и не смятам да се извинявам за това.

Натан и Дзейн продължиха да се гледат враждебно. Професор Коуве се опита да ги помири.

— Нека повече не говорим за миналото. За да успеем в сегашното си начинание, ще трябва да работим съвместно. Предлагам примирие.

След кратко забавяне Дзейн подаде ръката си. Натан не я пое и се обърна.

— Да вървим.

Дзейн поклати глава и отдръпна ръката си. Срещна погледа на професора.

— Благодаря ви за опита.

Коуве проследи отдалечаващия се Натан.

— Дайте му повече време. Болката му все още не е преминала, въпреки че се опитва да прикрие това.

Кели също се взря в гърба на Натан. Бе оклюмал и вървежът му стана скован. Опита се да си представи, че губи майка си или баща си, но не успя. Вероятно това щеше да бъде една бездна от болка, от която човек трудно може да се измъкне. Особено ако е сам. Погледна към брат си и изпита радост, че са заедно.

Отпред се раздаде гласът на един от рейнджърите.

— Достигнахме реката!

Докато вървяха покрай реката, Натан изостана. От дясната му страна през гъстата растителност проблясваха кафявите води на малкия приток. Движеха се покрай него близо четири часа. Натан прецени, че са извървели малко под двайсет километра. Напредваха бавно. Ефрейтор Нолан Варчак, опитен следотърсач, имаше грижата да не се отклонят от пътя си.

Ако водачът им бе индианец, щяха да напредват много по-уверено и по-бързо. Но след като достигнаха реката, дребничкият индианец яномамо от Ваувай отказа да ги придружава. Посочи им ясно очертаните стъпки в пръстта, идващи от джунглата.

— Вие вървете по-нататък — промърмори на развален португалски. — Аз ще се върна при отец Батиста.

И така продължиха, решени да извървят колкото се може по-голямо разстояние преди падането на нощта. Ефрейтор Варчак обаче бе предпазлив следотърсач, така че се движеха със скоростта на охлюв. Благодарение на това на Натан му остана достатъчно време, за да може да размисли върху неотдавнашното си скарване с Дзейн. Замисли се върху думите му. Нищо чудно самият Натан да бе проявил тесногърдие и да не се бе замислял върху всички фактори, замесени в случая.

Откъм лявата му страна се чу пукотът на настъпена клонка. Мани и Тортор се държаха на известно разстояние от останалата част от групата. Рейнджърите ставаха малко нервни, когато голямата котка минаваше покрай тях, и доближаваха моментално пръстите си до спусъците на техните карабини М — 16. Единственият войник, който прояви интерес към ягуара, бе ефрейтор Денис Йоргенсен. Разговаряше с Мани и му задаваше въпроси за любимеца му.

— И колко казваш, че изяжда на ден? — Високият ефрейтор свали шапката си и избърса потта от веждите си. Косата му бе почти бяла, а очите му — бледосини. Очевидно бе от скандинавски произход.

Мани потупа котката по главата.

— Около пет кила месо на ден, но при мен живее заседнал живот. В джунглата това количество ще трябва да се удвои.

— Как смяташ да го изхраниш?

— Ще трябва сам да се изхранва. Да ловува. Заради това го взех с нас — обясни Мани и погледна Натан, който се бе присъединил към тях.

— А ако не успее?

— Ако не успее, ще намери други източници на месо — каза Мани и кимна към войниците зад тях.

Йоргенсен леко пребледня, но после съобрази, че Мани се шегува, и леко го сръга с лакът.

— Голям майтапчия си, няма що — каза. После се присъедини към останалите войници. Мани насочи вниманието си към Натан.

— Как се чувстваш? Разбрах, че си се сдърпал с Дзейн.

— Добре съм — отвърна Натан след дълга въздишка. Тортор докосна крака му с косматата муцуна и Натан почеса ягуара зад ухото.
— Имам обаче усещането, че постъпих глупаво.

— Нямах причини да мислиш така. Самият аз не изпитвам никакво доверие към този човек. Видя ли как се е облякъл като конте? Този човек въобще влизал ли е в джунгла?

Натан се усмихна.

— А я виж доктор Фонг, на нея дрехите й отиват — продължи Мани. — Нея не бих я изгонил от люлката си. А Кели О'Брайън...

Разговорът им бе прекъснат от внезапна глъчка. Групата бе спряла до една от извивките на реката. Мани и Натан побързаха да се присъединят към останалите.

Видяха, че Ана Фонг и професор Коуве се бяха навели над кану, издърпано на брега на реката и неумело прикрито с палмови листа.

— Бил е тук — съобщи им Кели.

Натан я погледна. Лицето на Докторката, цялото обляно в пот, почти сияеше. Бе дръпнала косата си назад и я бе обвила със зелена кърпа.

Професор Коуве държеше едно от палмовите листа в ръка.

— Това е откъснато от палма мвапу. Откъснато, а не отрязано. — Професорът посочи на останалите неравните краища на листа.

— Агентът Кларк не е имал нож в себе си, когато са го открили — каза Кели.

Професор Коуве прокара пръст по сухия и вече пожълтял ръб на откъснатото място.

— Ако съдя по степента на разложение, този лист е бил откъснат преди около две седмици.

— Значи по времето, когато Джерълд Кларк се е появил в селото — каза Франк.

— Точно така.

— С други думи няма съмнение, че е използвал тази лодка, за да стигне дотук — каза възбудено Кели.

Натан погледна малката река. И двата ѝ бряга бяха обрасли с гъста растителност: лиани, храсталаци, мъхове и папрати. Самата река бе широка около десетина метра и кафява на цвят. Непосредствено до брега водата бе достатъчно бистра, за да се види калното дъно. Само на метър от него обаче вече нямаше видимост.

Под повърхността на реката можеше да се крие какво ли не: змии, каймани, пирани. Можеше да има и скатове. Някои от тях бяха толкова големи, че отхапваха краката на непредпазливите плувци.

Капитан Уоксман се доближи до тях.

— Оттук накъде ще продължим? Мога да поискам да ни изпратят лодки с хеликоптер. После обаче накъде ще вървим?

— Струва ми се, че мога да ви отговоря — каза Ана Фонг и разчисти кануто от закрилите го палмови листа. Малките ѝ пръстчета опипаха вътрешността на лодката. — Начинът, по който е издълбано това кану, както и червените ивици по краищата му говорят, че е дело на племето яномамо. Само те правят такива канута.

Натан коленичи до нея и също прокара ръка по вътрешността на лодката.

— Тя е права. Кларк е получил или може би откраднал това кану от племето яномамо. Ако тръгнем нагоре, срещу течението, ще можем да разпитаме индианците яномамо дали са виждали наскоро бял човек, или дали не им липсва някое кану — каза Натан и се обърна към Франк и Кели: — Тогава отново ще мислим накъде да продължим.

Франк кимна в знак на съгласие и се обърна към капитан Уоксман:

— Казахте, че могат да ни снабдят с лодки?

— Да. Ще съобщя нашата позиция по радиото и хеликоптерите ще ги донесат. Това обаче ще ни отнеме останалата част от деня, така че ще е добре да си приготвим бивак.

Всички се заеха с устройването на временен лагер в близост до брега на реката. Накладоха огън. Коуве набра диви сливи и орехи савари от близката гора, а Мани, след като изпрати Тортор в джунглата да ловува, с помощта на прът и мрежа улови няколко пъстърви.

През следващия час джунглата се изпълни с рева на хеликоптери. Уплашените горски птици и маймуни се разкрещяха и разбягаха. Хеликоптерите спуснаха във водата три големи сандъка, които бяха изтеглени на брега с помощта на въжета. В сандъците имаше самонадуващи се понтонни лодки с малки двигатели, плавателни средства, които рейнджърите наричаха „гумени щурмоваци“. Още преди залез слънце трите черни лодки бяха завързани за крайбрежните дървета.

Докато войниците работеха, Натан опъна люлката си и започна да простира върху нея мрежата против комари. Забеляза, че Кели се занимава със същото, но среща известни затруднения. Реши да ѝ помогне.

— Мрежата трябва да се постави така, че въобще да не докосва люлката. Инак комарите ще ви ухапят направо през тъканта.

— Ще се справя — увери го Кели, но личеше, че това занимание ѝ е непривично.

— Позволете да ви помогна — каза Натан. После с помощта на камъчета и парчета дърво закрепи мрежата против комари както трябва. Оформи я като копринена палатка около леглото на Кели. В близост до тях Франк се мъчеше със своята мрежа.

— Не мога да разбера защо не можем да използваме спални чували. Навсякъде, където съм нощувал на открито, съм ползвал спален чувал.

— Това е джунгла — каза Натан. — Ако спите върху земята, на сутринта можете да се събудите с всякакви твари в леглото си: змии, гущери, скорпиони, паяци.

Франк промърмори недоволно, но продължи да си приготвя леглото.

— Добре, добре. Няма как, ще спя в тази проклета люлка. Защо обаче трябва да слагам мрежа против комари? Нали и без това цял ден ни хапаха?

— Защото през нощта стават хиляда пъти по-свирепи. И ако те не ти изсмучат кръвта, ще я изсмучат прилепите вампири.

— Вампири? — възкликна Кели.

— Тук е пълно с такива прилепи. През нощта човек трябва да се пази от тях даже когато излиза по нужда. Нападат всички топлокръвни същества. Очите на Кели се разшириха.

— Вие нали сте ваксинирана против бяс? Кимна утвърдително.

— В такъв случай всичко е наред.

Тя погледна леглото, което той бе приготвил. Натан се изправи и лицето му се оказа само на няколко сантиметра от нейното.

— Благодаря ви.

Натан отново бе изненадан от цвета на очите ѝ. Изумруденозелени със златисти жилки.

— Няма защо. — После се обърна към огъня и забеляза, че групата се събира за вечеря. — Да видим какво са приготвили за ядене.

Натан отиде до огъня и забеляза, че Мани и Дзейн водеха разгорещен спор.

— Как можете да възразявате срещу ограниченията върху изсичането на дървета? — попита Мани, като си взе парче риба от тигана. — Изсичането на горите с търговска цел е най-големият враг на тропическите джунгли в целия свят. Тук, в Амазония, всяка секунда губим по един акър горска площ.

Дзейн бе седнал върху един пън. Бе свалил якето си и навил ръкавите на ризата си, сякаш се гласеше да се бие с някого.

— Статистическите данни, които ми съобщавате, са неточни. Изопачени са от защитниците на околната среда. Не са научно издържани и целят повече да уплашат, отколкото да просветят хората. Спътниковите фотографии показват, че деветдесет процента от бразилската джунгла са все още непокътнати.

— Дори и данните за обезлесяването да са пресилени, както вие твърдите, това, което губим, остава загубено за вечни времена. С всеки изминат ден губим сто различни вида растения и животни. Губим ги завинаги.

— Това са ваши твърдения — отвърна спокойно Дзейн. — Твърдението, че една изсечена тропическа джунгла не може да се възстанови, е невярно. В индонезийските джунгли след осемгодишна промишлена сеч темповете на възстановяване на флората и фауната надминаха всякакви очаквания. Същото важи и за вашите гори. През 1982 година с цел да се разработят едни мини бяха изсечени значителни горски площи в Западна Бразилия. Петнайсет години по-късно учените установиха, че възстановената гора не може да се отличи от околната. Следователно непрекъснатият дърводобив е възможен и човекът и природата могат да съжителстват и в джунглата.

Натан се запита дали този човек не бе слабоумен. Как можеше да защитава унищожаването на тропическите джунгли?

— А какво ще кажете за селяните, които изгарят джунглата, за да си освободят място за пасбища и ниви? Предполагам, че подкрепяте и това.

— Естествено. За горите в западната част на Америка е здравословно в определени интервали да изгарят. Така околната среда донякъде се обновява. Защо тук трябва да е различно? Когато господстващите видове бъдат отстранени чрез сеч или изгаряне, получава шансове за развитие това, което наричаме „потиснати видове“, по-малките дървета и храсталаци. А в действителност именно те са най-ценни от медицинска гледна точка. С какво ще им навредят малко изгаряне и малко сеч? Те са полезни за всички ни.

Намеси се Кели.

— Вие обаче пренебрегвате глобалните последици от тези действия. Парниковия ефект например. Не сте ли съгласен, че тропическите гори са пословичните „бели дробове на планетата“, източник на кислород?

— Боя се, че тук е уместна само думата „пословични“ — отвърна тъжно Дзейн. — Най-новите изследвания, извършени с помощта на метеорологични спътници, показват, че приносът на горите към световните запаси на кислород е съвсем малък, да не кажа нулев. Тук имаме затворена система. Короните на високите дървета наистина произвеждат големи количества кислород, които обаче се усвояват изцяло от приземния слой на гората с нейните разложителни процеси. Така че в случая кислородното салдо е нулево. Единствените райони, които действително обогатяват атмосферата с кислород, са районите, където растат млади вторични гори. Районите, в които новите млади дървета произвеждат изобилен кислород. Накратко, именно контролираното обезлесяване е здравословно за земната атмосфера.

Натан изпитваше смесени чувства. Бе разгневен и едновременно не вярваше на ушите си.

— А какво ще кажете за хората, които живеят в гората? През последните петстотин години броят на индианците, обитаващи джунглата, е спаднал от над десет милиона на по-малко от двеста хиляди. Предполагам, че ще одобрите и това.

Дзейн поклати глава.

— Разбира се, че не. Това е истинска трагедия. Когато един местен лечител умре, без да е предал някому познанията си, светът губи незаменима информация. Именно това е една от причините да настоявам да ви отпускат средствата за финансиране на вашата работа с изчезващите племена. Това е неоценима дейност.

— Гората и обитателите ѝ обаче са едно цяло. Дори това, което казвате, да е вярно, обезлесяването унищожава някои видове. Не можете да отречете това.

— Вярно е, обаче движенията на зелените раздуват числата им.

— И все пак дори един-единствен вид може да се окаже много важен. Като мадагаскарския зимзелен например.

Лицето на Дзейн почервения.

— Е, в случая става дума за едно изключение. Такива растения не се срещат всеки ден.

— Какво представлява мадагаскарският зимзелен? — попита заинтригувано Кели.

— Розовият зимзелен на остров Мадагаскар е източник на две силни лекарства против рака: винбластин и винкристин.

— Сещам се — отвърна Кели. — Използват се за лечението на болестта на Ходжкин, на лимфومي и на много видове рак по децата.

— Така е — потвърди Натан. — Тези лекарства всяка година спасяват хиляди деца. Растението, от което те се получават, в самия Мадагаскар вече не може да се открие. Какво щеше да се случи, ако тези свойства на розовия зимзелен не бяха открити навреме? Колко деца щяха да загинат без него?

— Вече казах, че растения като зимзелена се срещат много рядко.

— Как можете да сте сигурен в това? Въпреки всичко, което говорите за статистически данни и спътникова фотография, едно е ясно: всяко растение е потенциално лечебно средство. Всеки растителен вид е безценен. Можем ли да знаем от какви лекарства бихме се лишили, ако изсичането на горите е безконтролно? Може ли да знаем кое растение ще помогне за лекуването на СПИН? Или на диабета. Или на стотиците видове рак, които измъчват човечеството.

— А дали някое от тях не би помогнало за възстановяването на крайници? — подхвърли Кели.

— Знам ли? — отвърна Ричърд Дзейн, намръщи се и впери поглед в пламъците.

— Вярвам, че разбрахте мисълта ми — приключи Натан. При огъня се появи Франк, който не даде вид да е впечатлен от състоялите се преди малко разгорещени спорове.

— Ще изгори рибата — подсети ги високият мъж и посочи забравения тиган, от който бе започнал да се надига черен пушек. Мани веднага го измъкна от огъня.

— Добре че е внимателният господин О'Брайън, инак тази вечер щяхме да останем на сухоежбина — каза развеселено.

— Олин вече включи спътниковата антена към лаптопа — каза Франк на Кели. — След час би трябвало да се свържем със САЩ.

— Чудесно — отвърна Кели и отмести поглед към Олин Пастернак, който продължаваше да се занимава с компактна спътникова антена, прикрепена към компютърно оборудване. — Може би ще получим някакви резултати от аутопсията на тялото на Кларк. Нещо, което да ни бъде от полза.

Натан чу разговора им. Втренчил поглед в пламъците, реши, че може би е трябвало да послушат шамана от племето яномамо и да изгорят тялото. Индианците наистина разбираха по-добре от всеки друг загадките и потайностите на джунглата. „На боеси инги сабе ала сани“ — в джунглата наистина индианецът знае всичко.

Джунглата започна да се изпълва с най-различни звуци. Митовете за гъстата гора сякаш започнаха да се материализират. В този гъст лес всичко бе възможно.

Дори и проклятието на бан-али.

5.

ИЗСЛЕДВАНЕ НА СТЬБЛОВИДНИ КЛЕТКИ

7 август, 17:32 ч.

Институт „Инстар“, Лангли, щата Вирджиния

Дорийн О'Брайън тъкмо се бе надвесила над микроскопа си, когато се обадиха от моргата.

— Дявол да го вземе — промърмори тя. Стана от стола си, намести върху носа си очилата за четене, дотогава закрепени върху челото ѝ, и натисна копчето на апарата. — Тук хистологията.

— Доктор О'Брайън, според мен трябва да дойдете тук и да видите нещо — разнесе се от слушалката гласът на Стенли Хиберт, патолог и съдебен експерт в „Джон Хопкинс“ и сътрудник на МЕДЕА. Бе привлечен като консултант при аутопсията на Джерълд Кларк.

— В момента съм доста заета с биопсията. Току-що започнах да разглеждам образците на тъканите.

— Бях ли прав за състоянието на устната кухина? Дорийн въздъхна.

— Изводът ви е правилен. Карцинома на люспестите клетки. Ако съдя по високата степен на митоза и на отсъствието на диференциация, това е злокачествен тумор първа категория. Един от най-лошите, които съм виждала.

— Значи езикът на жертвата не е бил отрязан. Просто е бил разяден от рака.

Дорийн потрепери съвсем непрофесионално. Устната кухина на мъртвеца бе пълна с тумори. Езикът му се бе превърнал в малък кървав израстък, разяден от карциномата. Уврежданията съвсем не се изразяваха само в това. По време на аутопсията бе установено, че буквално цялото му тяло — бял дроб, черен дроб, бъбреци, далак, панкреас — е засегнато от ракови образувания в най-различни фази на развитие.

Дорийн погледна многото проби, приготвени от хистологичната лаборатория. Всяка една от тях съдържаеше частици от тумори или от

костен мозък.

— Имате ли някакво предположение за началото на рака на устната кухина? — попита патологът.

— Трудно ми е да назова определен ден, но предполагам, че е започнал да се развива преди шест или осем седмици.

Събеседникът ѝ подсвирна от удивление.

— Много бързо се е развил!

— Знам. Повечето от останалите образци, които успях да прегледам, показват също така подобна висока степен на злокачественост. Не открих дори едно раково образуване, по-старо от три месеца. И все пак останаха още доста образци за анализ.

— Какво ще кажете за тератомите?

— И те са същите. На възраст от един до три месеца. Обаче...

— За Бога, в цялата тази работа не виждам нищо смислено — прекъсна я доктор Хиберт. — Никога не съм виждал толкова много ракови тумори в едно тяло. Особено тератоми.

Лорийн разбираше смущението му. Тератомите бяха кистови тумори на зародишните стъбловидни клетки на тялото. Ставаше дума за тези редки зародишни клетки, които можеха да достигнат зрялост във всяка тъкан: в мускулите, в косите, в костите. Тумори от тези клетки обикновено се срещаха само в някои органи, тимуса или тестисите. В тялото на Джерълд Кларк обаче ги имаше навсякъде. И дори това не бе най-странното.

— Стенли, при това не са просто тератоми. Те са тератокарциноми.

— Нима? Всичките ли?

Тя кимна утвърдително, преди да съобрази, че разговаря по телефона.

— Да, до една.

Тератокарциномите бяха злокачествената форма на тератомите. Представляваха бурно развиващи се ракови образувания, които засягаха мускулите, косите, зъбите, костите и нервите.

— Никога досега не бях виждала такива образци — продължи Дорийн. — Открих образувания, засегнали черния дроб, тестикулите, дори жлезите.

— Това може би обяснява нещата, които открихме тук — каза Стенли.

— Какво имаш предвид?

— Още в началото на разговора ти казах, че е добре да дойдеш тук и да видиш лично.

— Добре — въздъхна тя отчаяно. — Идвам веднага. Лорийн приключи разговора и се отдръпна от масата с микроскопа. Протегна се, тъй като се бе схванала от двата часа, прекарани над пробите. Замисли се дали да не позвъни на съпруга си, но той вероятно бе много зает. Освен това щеше да се свърже с него след час, когато настъпеше моментът за връзка с Франк и Кели.

Наметна лабораторната си престилка, излезе от помещението и се спусна по стълбите към моргата на института. Не бе в добро настроение. Въпреки че бе лекарка и вършеше такава работа десет години, не ѝ бе приятно да се занимава с цялостни некропсии. Предпочиташе приветливата и чиста хистологична лаборатория пред моргата с нейните триони, маси от неръждаема стомана и теглилки. Днес обаче нямаше избор.

Докато прекосяваше дългия коридор, замисли се отново върху загадката. Джерълд Кларк бе изчезнал за четири години, а после бе излязъл от джунглата с нова ръка. Това наистина бе чудотворно лечение. За сметка на това обаче тялото му бе буквално унищожено от тумори, появили се само три месеца преди смъртта му. Кое бе предизвикало тези внезапни ракови образувания? Защо в тях преобладаваха чудовищните тератокарциноми? И най-важното, къде бе прекарал Кларк тези четири години?

Поклати глава. Бе твърде рано, за да търси отговори. Тя обаче вярваше в съвременната наука. Беше убедена, че благодарение на нейната работа и усилията на децата ѝ загадката щеше да бъде разгадана.

Влезе в съблекалнята, нахлузи сини хартиени чорапи върху обувките си, разтри малко „Викс Вапоруб“ под носа си, за да неутрализира миризмите, и постави върху лицето си хирургична маска.

Сцената приличаше на кадър от лош филм на ужасите. Тялото на Джерълд Кларк бе изкормено подобно тялото на жаба. Половината от органите му бяха поставени в червено-оранжеви пластмасови торби, а другата половина бяха поставени върху везни. В другия край на помещението проби от тъканите му се обработваха с формалдехид и

течен азот. След време тези проби щяха да пристигнат при нея във вид на грижливо надписани диапозитиви за микроскоп, подредени и готови за оглед. Тя предпочиташе да работи по този начин.

Когато влезе в помещението, някои от по-силните миризми си пробиха път през ментоловата защитна завеса. Миришеше на жлъчка, на кръв, на съдържанието на стомаха и на некротични газове. Тя се опита да диша през устата.

Около нея мъже и жени с окървавени престилки спокойно си гледаха работата и очевидно не изпитваха ужас. Бяха професионалисти и зловещата сцена не ги смущаваше.

Висок мъж, мършав като скелет, ѝ даде знак с ръка да се приближи. Дорийн в отговор кимна и после заобиколи една жена, която прибираше черния дроб на Кларк в пластмасова торбичка.

— Какво откри, Стенли?

Гласът на доктор Хиберт бе заглушен от хирургичната му маска.

— Щеше ми се да видиш това, преди да го изрежем. Отидоха до единия край на масата с тялото на Кларк.

Жлъчката, кръвта му и други телесни течности се стичаха по улей в една кофа. Горната част на черепа му бе разрязана с трион и се виждаше мозъкът.

Патологът внимателно издърпа с пръст външната менингова мембрана, сякаш дърпаше завеса. Под мембраната се виждаха гънките на мозъчната кора, кръстосани от артерии и вени.

— Когато правехме дисекция на мозъка, открихме това.

Доктор Хиберт раздалечи с ръце лявата от дясната половина на мозъка. В браздата между тях се намираше маса с размерите на орех. Бе разположен върху мазолестото тяло, белезникаво преплитане от нерви и кръвоносни съдове, които свързваха двете полукълба. Стенли погледна Дорийн в очите.

— Това е поредната тератома. Или тератокарцинома. Гледай внимателно. Досега не бях виждал такова нещо.

Докосна образуването с края на пръста си.

— За Бога! — възкликна Дорийн и подскочи. Туморът се бе отдръпнал от пръста. — Та то... то се движи!

— Удивително, нали? Именно заради това те повиках тук. Бях чел, че някои тератоми притежават такова свойство. Че могат да

реагират на външни дразнители. Описана е дори добре диференцирана тератома с достатъчно сърдечен мускул, пулсираща като сърце.

— Но Джерълд Кларк е мъртъв от две седмици! — успя най-после да проговори Лорийн.

— Ако съдим по месторазположението му, туморът навярно е богат на нервни клетки. Голяма част от тях все още могат да реагират слабо на външни дразнители. Очаквам обаче бързо да изгубят тази способност, когато нервите нямат повече течност, а малките мускулчета изчерпат запасите си от калций.

Лорийн си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да събере мислите си.

— Дори и при това положение тази маса трябва да е високоорганизирана, за да притежава рефлекс — произнесе тя.

— Организирана е, не ще и дума. Ще наредя да вземат проби от нея и да ти ги изпратят колкото се може по-скоро. Реших обаче, че ще ти бъде интересно да видиш със собствените си очи как реагира.

Лорийн кимна утвърдително и премести поглед от тумора към ръката на трупа. В главата ѝ внезапно възникна предположение.

— Чудя се дали...

— Какво?

— Чудя се дали многото тератоми и развитието на този конкретен тумор не биха могли да ни обяснят механизма, чрез който на Кларк му е поникнала ръка.

— Боя се, че не мога да те разбера — каза патологът и присви очи.

Лорийн го погледна. Беше ѝ приятно, че гледа лицето му, а не обезобразеното тяло върху масата.

— Думата ми е — естествено това е само догадка, — че ръката на този човек може би е била тератома, която впоследствие се е развила и превърнала във функциониращ крайник.

— Допускаш, че става дума за контролиран растеж на тумор? За жив, функциониращ тумор?

— Защо не? Нали такава е била нашата еволюция в края на краищата? Телата ни са се образували от оплодена клетка чрез бързо размножение на клетките, подобно на раковото. Само дето при нас клетките, като се диференцират, се превръщат в конкретни функционални тъкани. Нали това е всъщност целта на повечето

изследвания на стъбловидните клетки? Да се разбере механизмът на контролирания растеж. Да се разбере кое кара една клетка да се превърне в костна клетка, съседката ѝ, в мускулна клетка, а пък нейната съседка, в нервна клетка. Може би сме на път да разкрием тази загадка — допусна Дорийн и усети, че обезобразеното тяло на Кларк събужда у нея вече не ужас, а удивление.

— Искаш да кажеш, че ако успеем да открием този механизъм...

— Успеем ли, това ще означава край на рака и революция в медицината.

Стенли поклати глава и възобнови кървавото си занимание.

— Да се помолим на Бога синът ти и дъщеря ти да открият това, което търсят.

Дорийн кимна и се отправи към изхода. Погледна часовника си. Споменаването на Франк и Кели я подсети, че наближаваше часът на сеанса. Бе време да сверят информацията си. Погледна за последен път това, което бе останало от Джерълд Уолъс Кларк, и излезе.

— В тази джунгла има нещо — промърмори под нос. — Какво ли е?

7 август, 20:32 ч.

Амазонската джунгла

Кели, отдалечила се от останалите, се опитваше да осмисли информацията, съобщена от майка ѝ. Погледна към джунглата, откъдето се разнасяше хорът на щурци и речни жаби. Светлината на огъня проникваше само на няколко метра в сенчестите дебри на гората. Джунглата криеше своите тайни.

Близо до нея група рейнджъри инсталираха защитната система от сензори, засичащи движения. Лазерният лъч, разположен на около метър над земята и отделящ лагера от джунглата, целеше да установи присъствието на хищници, осмелили се да се доближат до тях повече, отколкото трябва.

Кели отново втренчи поглед в тъмната гора.

Какво се бе случило с агент Кларк?

— Доста зловещи новини наистина — разнесе се глас зад гърба ѝ.

Бе професор Коуве. Кели го изгледа. Шаманът очевидно не бе изгубил умението си да се придвижва по джунглата безшумно и незабележимо.

— Прав сте. Наистина са зловещи.

Коуве извади лулата си, натъпка я с тютюн и я запали. Усети силното ухание на ароматизиран тютюн.

— Какво е вашето мнение за предположението на майка ви? В смисъл, че може да съществува връзка между туморите и регенериралата се ръка?

— Любопитно е... И може би не е неоснователно.

— Така ли мислите?

— Преди да напусна САЩ, прочетох много материали по въпроса за регенерирането. Реших, че трябва да съм готова за всичко, преди да отпътувам за тук.

— Това е наистина умно от ваша страна. Когато става дума за джунглата, подготовката и знанията могат да предопределят оцеляването или гибелта.

Кели кимна и продължи да разсъждава на глас. Бей приятно, че може да изразява мислите си и да ги споделя с друг.

— По време на тази подготовка попаднах на интересна статия в „Алманах на Националната академия на науките“. През 1999 година изследователски екип във Филаделфия провел опити с мишки с увредени имунни системи. Целта била да се изучават множествената склероза и СПИН. Когато започнали да работят с лишените от имунна защита, случило се нещо странно и неочаквано.

— Какво?

— Изследователите пробили дупчици в ушите на мишките — това е обичаен начин да се маркират опитните животни. Установили, че перфорациите нараствали удивително бързо, без да остава и следа от рана. Не само че нямало белези, но цялата повредена тъкан се била възстановила: хрущялът, кожата, кръвоносните съдове, дори нервите. След това ръководителката на екипа доктор Елън Хебер-Кац провела няколко опита. Ампутирала опашките на няколко мишки, но те поникнали отново. Прекъснала очните нерви на други, но те се възстановили. Премахнали част от гръбначния мозък на друга мишка, но и той се възстановил след месец. Подобна фантастична регенерация дотогава никога не била срещана при бозайниците.

— Кое я е направило възможна? — попита Коуве, като отмести лулата си. Очите му бяха изпълнени с удивление.

— Не знам. Единственото различие между тези мишки и обикновените била увредената им имунна система.

— Как възприемате значимостта на случилото се?

Кели сдържа усмивката си, тъй като знаеше, че събеседникът ѝ е хитър човек.

— От изследването на животни с доказана способност да възстановяват крайниците си — морски звезди, земноводни и влечуги — знаем, че техните имунни системи са в най-добрия случай примитивни. Доктор Хебер-Кац излага следната хипотеза: преди незапомнени времена бозайниците сключили еволюционна сделка. За да могат да се защитават от раковите образувания, отказали се от способността си да възстановяват телесните си крайници. Виждате ли, нашите сложни имунни системи са така устроени, че да могат да спрат произволното размножаване на клетките, каквото представляват раковите тумори. От това печелим, разбира се, но същевременно тези имунни системи биха блокирали опита на тялото да възстанови свой крайник. Имунните системи биха възприели размножаването на слабо диференцирани клетки, необходимо за създаването на нова ръка, като злокачествено и биха го спрели.

— Излиза, че сложността на нашите имунни системи едновременно ни помага и вреди.

Кели присви очи и се замисли.

— Освен ако нещо успее да изключи имунната система по безопасен начин. Както при тези мишки.

— Или както при Джерълд Кларк? — зададе въпрос Коуве. — Ако ви разбирам добре, изказвате предположението, че нещо е изключило имунната му система, за да може да се регенерира ръката му, но че то в същото време е позволило цялото му тяло да се изпълни с различни видове ракови образувания.

— Може би е така. Нещата обаче няма как да не са по-сложни. Какъв е този механизъм? Защо всичките ракови образувания са се появили наведнъж? Което е най-важно — какво е предизвикало тази промяна?

— Ако подобно нещо съществува, то би могло да се открие там. — Коуве кимна към джунглата. — Днес три четвърти от всички

лекарства против рак са извлечени от растения в тропическите гори. Защо пък да не може да се открие растение с обратните свойства — растение, което предизвиква рак?

— Карциноген?

— Да, но с благоприятни странични ефекти. Като регенерацията на крайници например.

— Това ми се струва малко вероятно. Като се замисля обаче за случилото се с агент Кларк, не изключвам да е възможно. През следващите няколко дни по моя молба изследователите от МЕДЕА ще изследват състоянието на имунната система на Кларк и по-специално туморите. Може би ще открият нещо.

— Какъвто и да бъде окончателният отговор, той няма да се появи в една лаборатория — каза Коуве. — В това съм убеден.

— А къде в такъв случай?

Вместо да отговори, Коуве просто посочи мрачната джунгла с горящата си лула.

Няколко часа по-късно едно голо тяло приклепна безшумно в гората. Зае позиция непосредствено извън обсега на светлината. Бе боядисано със смес от пепел и сока на плодовете на мех-ну. Покрито със сложен рисунък от черни и сини ивици, наподобяваше жива сянка. Човекът бе започнал да шпионира пришълците още при здрачаване. Джунглата го бе научила на търпение. Всички тешари-рин, следотърсачите на племето, добре знаеха, че успехът зависи в по-малка степен от действията, отколкото от уменията да не вдигаш шум. Остана на пост през цялата нощ и не престана да наблюдава лагера. Както бе приклепнал, наблюдаваше внимателно гигантските мъже, които миришеха на чужденци и се разхождаха из местността. Разговаряха помежду си на непонятни езици, а дрехите им бяха още по-странни. Не престана да ги наблюдава, за да научи повече неща за враговете си.

Както бе застинал, забеляза как върху ръката му кацна щурец. Едното му око не се отлепи от лагера, а с другото видя малкото насекомо да разтрива задните си крачета, при което издаде звук.

Скоро щеше да се зазори. Нямаше смисъл да остава повече. Бе научил всичко, което можеше да се научи. Изправи се, но така, че щурецът се задържа върху ръката му и довърши песента си. Той доближи ръката до устните си и издиха изненаданото насекомо.

Хвърли последен поглед към лагера и след това побягна към вътрешността на джунглата. Бе обучен да тича из гората, без да настъпи и листо. Никой нямаше да разбере, че е минавал оттук.

Следотърсачът знаеше добре какъв е неговият дълг.

Смъртта трябваше да поразии всички, освен Избраните.

6. АМАЗОНСКИЯТ ФАКТОР

11 август, 15:12 ч.

Амазонската джунгла

Натан държеше пръст върху спусъка на пушката си. Кайманът вероятно бе дълъг около седем метра. Бе голям екземпляр от вида *Melanosuchus niger*, черен кайман, крал на гигантските хищни крокодили от амазонските води. Бе се изтегнал на припек върху калния бряг и се радваше на следобедните горещини. Черните му бронирани люспи мътно блестяха. Огромната му паст бе полуотворена. Острите му жълти зъби бяха по-дълги от дланта на Натан. Изпъкналите му очи бяха черни, изпълнени със студенина и смърт, очите на праисторическо чудовище. Звярът бе съвършено неподвижен и бе трудно да се разбере дали той въобще забелязваше трите приближаващи го лодки.

— Дали ще ни нападне? — прошепна Кели. Натан повдигна рамене, без да се извъръща към нея.

— Те са непредсказуеми, но предполагам, че ако не му сторим нищо, и той няма да ни атакува.

Натан бе приклепнал в носовата част на средната понтонна лодка. В нея бяха още двамата млади О'Брайън, Ричърд Дзейн и Ана Фонг. В лодката имаше само един военнослужещ, ефрейтор Окамото, който управляваше малкия увиснал зад борда двигател. Набитият ефрейтор от азиатско потекло имаше навика да си подсвирква почти непрекъснато, което след четири дни плаване по широкия приток измъчи спътниците му. Гигантското чудовище, лежащо до реката, отклони вниманието им от заниманието на военния.

Челната лодка започна да заобикаля звяра, като се доближи плътно до отсрещния бряг. Последната лодка настръхна от карабини М-16, насочени към черния кайман.

Във всяка лодка пътуваха по шест члена на екипа. В първата се намираха трима войници и останалите граждански лица: професор Коуве, Олин Пастернак и Мани, разположил се в средата на лодката с

ягуара. Тортор и преди бе пътувал в лодки и очевидно харесваше това превозно средство. Лениво помръдваше опашка, ушите му потрепваха, а очите му бяха замрежени. В последната лодка пътуваха шестима рейнджъри и капитан Уоксман.

— Би трябвало просто да застрелят тази гадина — каза Франк.

— Застрашен вид е — възрази Натан. — През последния век почти всичките бяха избити от браконieri. Броят им едва в последно време започна отново да нараства.

— Защо ли тази новина не ме радва? — промърмори Франк, като се огледа. Дръпна козирката на бейзболната си шапка по-ниско, сякаш се опитваше да се скрие зад нея.

— Кайманите убиват стотици хора всяка година — промърмори Дзейн. — Обръщат лодки и нападат всичко, което се движи. Четох за убит черен кайман, в чийто стомах открили два двигателя с вътрешно горене. Глътнал ги целите. Напълно съм съгласен с господин О'Брайън. Няколко точни изстрела...

Челната лодка вече премина покрай мястото, където животното се грееше на слънце. Последва я лодката на Натан. Продължи да плава бавно срещу слабото течение и заобиколи каймана.

— Страшен е — каза Натан, като погледна каймана, намиращ се на десетина метра от него. Бе чудовище, създание от други времена. — Много е красив.

— Семец ли е? — попита Ана Фонг.

— Ако съдим по формата на ноздрите му, вероятно е семец.

— Тихо! — просъска Франк.

— То се раздвижи! — извика уплашено Кели и бързо се отмести на противоположната страна на лодката. Ричърд Дзейн бързо я последва.

Бронираната глава бавно се извърна към лодката им.

— Започна да се пробужда — забеляза Франк.

— То въобще не е било заспало — поправи го Натан. — Просто проявява любопитство към нас, така, както ние към него.

— Самият аз не изпитвам никакво любопитство — сподели Франк, който не криеше удоволствието си, че чудовището е останало зад тях. — Всъщност то може да...

Гигантският кайман с внезапно светкавично движение се изтласка напред и потъна под кафявата повърхност. От третата лодка

се бяха приготвили за стрелба по него. Светкавичната му реакция обаче изненада войниците. Крокодилът бе вече изчезнал и куршумите им се забиха в калта.

— Не стреляйте! — изкрещя Натан. — То просто бяга!

Знаеше, че естествената реакция на каймана, когато нямаше какво да защитава, бе просто да се отдалечи от неизвестността. Освен ако го заплашеха или нападнеха.

Един от военните, висок чернокож ефрейтор на име Родни Грейвс, се изправи в лодката и започна да оглежда реката, насочил пушка към нея.

— Не виждам какво...

Всичко се случи много бързо. Последната лодка подскочи на около метър във въздуха. Пред очите на Натан се стрелна дебела люспеста опашка. Войникът, който се бе изправил, падна във водата. Останалите войници стиснаха гумените дръжки на лодката. Тя с плясък се стовари отново върху повърхността.

— Грейвс! — изкрещя капитан Уоксман, застанал до двигателя.

Ефрейторът внезапно се появи от реката на около десетина метра от лодките. Бе останал без шапка, но все още стискаше пушката си. Започна да рита във водата и да плува към най-близката лодка.

Зад него, подобно на подводница, се подаде главата на каймана. Очите му приличаха на два перископа.

Рейнджърите веднага присегнаха към оръжията си. Преди да успеят да стрелят обаче, кайманът отново изчезна във водата.

Натан си представи как гигантското същество с помощта на мощната си опашка се придвижва през мътните дълбочини към ритация войник, привлечено от движенията му.

— Дявол да го вземе! — промърмори под нос и изкрещя с все сили: — Ефрейтор Грейвс! Не се движете! Престанете да ритате във водата!

Ефрейторът не го чу. Всички останали го призоваваха да побърза. Той се паникьоса и плясъците му станаха още по-шумни. Капитан Уоксман даде заден ход, за да се приближи до изнервения плувец.

— Не плувай! — изкрещя отново Натан. После, не толкова от смелост, колкото от яд, че не го бяха чули, остави пушката си и се гмурна във водата. Плуваше безшумно и с широко отворени очи.

Водата обаче бе мътна и видимостта не бе по-голяма от метър. Остави течението да го повлече. Чу как отляво покрай него преминава последната лодка.

Изтласка се и главата му се подаде над повърхността. Родни Грейвс бе само на метър от него.

— Ефрейтор Грейвс! Спрете да се движите! Преструвайте се на умрял! — каза Натан и застана неподвижно, наполовина легнал във водата.

Войникът се обърна към него. Очите му бяха разширени от ужас. Продължаваше да пляска с ръце и крака по водата с все сила.

— Майната му... — извика. Спасителната лодка бе само на три метра от него. Оттам вече се подаваха ръце, които да го изтеглят.

Натан усети движение до себе си. Между него и ефрейтора премина нещо. Нещо голямо и бързо. Боже мой!

— Грейвс! — изкрещя Натан за последен път.

Един от рейнджърите — Натан разпозна в него Томас Грейвс, брат на плувачия — се надвеси над понтонната лодка. Други два войника го крепяха, като го държаха за колана. Том изпъна двете си ръце. Всички мускули на тялото му бяха напрегнати. На лицето му бе изписан страх за съдбата на брат му.

Родни продължи да рита и протегна ръка. Том я улови.

— Хванах го! — изкрещя. Мускулите на собствената му ръка се напрегнаха като стоманени въжета.

Двамата войници издърпаха обратно Том, за когото Родни се бе заловил. Със свободната си ръка Том улови брат си за мокрото яке и после падна на гръб в лодката, като измъкна и брат си.

Родни излетя от водата и падна по корем върху понтона. Засмя се с облекчение.

— Проклет крокодил!

Тъкмо понечи да измъкне и краката си от водата, когато от нея се подадоха две широко разтворени гигантски челюсти и погълнаха и двата му крака чак до бедрата. Челюстите се сключиха върху плячката и се прибраха отново в реката. Войниците не успяха да окажат съпротива на еднотонното бронирано чудовище. Родни бе откъснат от ръцете на брат си и изпищя.

Родни изчезна под водата, но викът му продължи да кънти над повърхността ѝ. Войниците, застанали на колене, насочиха пушките си

към реката, но не стреляха. Куршумите Щяха да убият по-скоро колегата им, отколкото каймана. Изражението на лицата им издаваше, че бяха разбрали истината. Ефрейтор Родни Грейвс вече го нямаше. Всички видяха размера на чудовището, видяха и челюстите му.

Натан знаеше, че те са прави.

Кайманът щеше да отнесе жертвата си на дълбоко място и да я държи там, докато тя се удави. Сетне щеше или да я изяде, или да я тикне в корените на Мангровите храсталаци, където тя щеше да изгние и после да бъде погълната по-лесно.

Нямаше как да се спаси човекът.

Натан остана неподвижен във водата, без да помръдва. Кайманът навярно щеше да се задоволи с плячката си, но може би наоколо имаше и други хищници. Можеха и скоро да се появят особено ако усетят вкуса на кръв по течението. Легна на гръб във водата и изчака да го поемат и приберат в лодката.

След малко видя ужасеното лице на Том Грейвс. Бе втренчил поглед в ръцете си, сякаш ги обвиняваше, че не са се оказали достатъчно силни, за да задържат брат му.

— Съжалявам — каза тихо Натан.

Човекът го погледна и Натан видя, че погледът му е разгневен. Яростен от това, че Натан бе оцелял, а брат му бе загинал. Натан се извърна.

Един друг военен обаче не бе така сдържан.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя капитан Уоксман с лице, изкривено от гняв. — Що за глупост допусна? И ти ли искаше да загинеш?

Натан отмести с ръка мокрия кичур коса върху очите си. През тази седмица скачаше за втори път във водите на Амазонка, за да спаси някого. Не биваше това да му става навик.

— Опитах се да помогна — промърмори. Капитан Уоксман малко се поуспокои.

— Изпратиха ни, за да те пазим. Не ти да ни пазиш.

Лодката на Натан междувременно се бе доближила до лодката на войниците. Той стъпи върху понтоните и се завърна на мястото си.

След като направи това, капитан Уоксман даде знак на хората си да продължат. Двигателите бяха форсирани. Натан чу, че Том Грейвс се опита да протестира.

— Капитане... Брат ми... Тялото му...

— Вече го няма, ефрейтор, няма го.

Трите лодки продължиха напред. Натан усети, че професор Коуве го наблюдава. Професорът поклати тъжно глава. В джунглата никакво обучение и никакво оръжие не можеха да ти гарантират стопроцентова безопасност. Ако джунглата искаше да те убие, щеше да те убие. На това му викаха „амазонския фактор“. Всички, които пътуваха из могъщата зелена пустиня, зависеха изцяло от нейните прищевки.

Натан усети, че някой го докосва по коляното. Бе Кели. Тя въздъхна, преди да проговори.

— Това, което направи, бе глупаво. Дори много глупаво — каза тя, като го погледна в очите. — И все пак радвам се, че го направи.

След неочакваната трагедия Натан не намери сили да реагира с нещо повече от едно кимване. Топлите й думи обаче помогнаха да се разсее студът, изпълнил тялото му. Тя отдръпна ръка от коляното му.

Остатъкът от деня премина в мълчание. Дори ефрейтор Окамото престана да си подсвирква, докато управляваше лодката. Пътуваха нагоре по течението, докато слънцето наближи хоризонта, сякаш се опитваха да увеличат колкото се може повече разстоянието между себе си и мястото, където смъртта застигна Родни Грейвс.

Докато приготвяха лагера, съобщиха новината в базата във Ваувай. Настроението на всички бе мрачно, докато вечеряха. Вечерята бе от риба, ориз и див ямс, намерен от професор Коуве близо до лагера.

Единствената тема на разговора бе сладкият ямс. Натан се удиви на това изобилие.

— Необичайно е на едно място, да се намерят такива големи количества ямс — отбеляза той. Професорът бе донесъл цяла раница, пълна догоре с див ямс. Коуве кимна в знак на съгласие.

— Предполагам, че на мястото, където го открих, е имало индианска градина. В същия район видях няколко дървета авокадо и няколко ананасови храста.

— Индианска градина ли? — попита Кели, която поднасяше в този момент към устата си парче риба.

През последните четири дни не бяха срещнали жива душа. Ако Джерълд Кларк се бе сдобил с кануто си в някое индианско селище,

все още нямаха представа къде е.

— Отдавна е била изоставена — каза Коуве, който забеляза проблясъка на надежда в очите на Кели. — Такива изоставени градини могат да се открият колкото искаш покрай бреговете на която и да е река в Амазония. Тукашните племена, особено яномамо, са чергарски. Засаждат градина на дадено място, живеят там година или две и после се придвижват другаде. Боя се, че тази изоставена градина не означава нищо.

— И все пак свидетелства, че тук е имало и човешко присъствие — опита се да възрази Кели, която не искаше да губи напълно надежда.

— Освен това ямсът е наистина много вкусен. Оризът бе започнал да ми омръзва — каза Франкс пълна уста.

Мани се усмихна и поглади с пръсти гърба на ягуара. Тортор бе излял една голяма риба и сега се бе протегнал край огъня.

Рейнджърите бяха запалили втори огън недалеч от тях. При залез слънце отслужиха кратка църковна служба за загиналия техен другар. Сега бяха мрачни и едва говореха. Държаха се съвършено различно от предишните вечери, през които войниците изпълваха пространството със закачки и смях, преди да си приготвят люлките за спане и да застанат на пост. Тази нощ обстановката бе различна.

— Най-добре ще е да си легнем — каза Кели. — Утре ни очаква още един дълъг и уморителен ден.

Всички се надигнаха и след малко всеки тръгна към люлката си. Когато се завърна от тоалетната, Натан видя, че до неговата люлка е застанал професор Коуве и пуши лулата си.

— Какво има, професоре? — попита Натан. Усети, че Коуве иска да му каже нещо насаме.

— Ела да се поразходим малко, преди рейнджърите да са включили сензорите — покани го шаманът и го поведе към гората. Натан го последва.

— Какво има?

Коуве не каза нищо и просто продължи, докато двамата навлязоха навътре в джунглата. От това разстояние лагерните огньове наподобяваха малки зелени светлинки. Професорът най-после спря и всмукна дълбоко дим от лулата си.

— Защо ме доведе тук?

Коуве запали малко джобно фенерче.

Натан се огледа. Джунглата около тях бе разчистена и на това място имаше само няколко дървета: ниски хлебни палми, портокали и смокини. Натан разбра, къде са го довели. Това бе изоставената индианска градина. Дори успя да види два бамбукови пръта с обгорени върхове, забити сред растенията. Поначало те се изпълваха с прах токтоток и се запалваха по време на прибиране на реколтата, за да прогонват с дима си гладните насекоми. Без всякакво съмнение тук някъде бяха живели индианци.

По време на пътуванията си из Амазония Натан бе виждал и други подобни изоставени градини. Сега обаче, през нощта, като гледаше изоставената градина, Натан изпита чувството, че тя е омагьосана. Стори му се, че очите на мъртвите индианци го наблюдават.

— Следят ни — сподели Коуве. Тези думи учудиха Натан.

— Какво говориш?

Коуве поведе Натан из градината. Освети с фенерчето си едно дръвче маракужа и придърпа едно от по-ниско разположените клончета.

— Обрали са го — посочи Коуве. — Бих казал, че са откъснали плодовете горе-долу по времето, когато издърпвахме лодките на брега. Някои от клонките все още бяха влажни от мъзга.

— И ти забеляза това?

— Очаквах да стане. Последните две сутрини, когато отивах в джунглата да набера плодове за през деня, забелязах, че някой бе посещавал местата, където се бях разхождал предната вечер. Забелязах счупени клонки, а една слива, бе наполовина обрана.

— Възможно е това да е било дело на диви животни.

— И аз допуснах тази възможност, и заради това в началото не казах нищо. Не открих нито следи от стъпки, нито каквито и да е категорични доказателства. Сега обаче, след като тези случайности зачестиха, съм на друго мнение. Някой ни следи.

— Кой?

— По всяка вероятност индианци. Тези гори са техни. Те знаят как да проследят някого, без той да ги забележи.

— Яномамо.

— Сигурно са те — съгласи се Коуве. Натан обаче усети, че в отговора на професора се бе прокраднала сянка на съмнение.

— Кой друг би могъл да бъде? Коуве присви очи.

— Не знам. Вижда ми се обаче много странно, че този, който ни следи, не е достатъчно предпазлив. Един истински следотърсач въобще не би допуснал неговото присъствие да бъде забелязано. Работата ми се струва някак си твърде мърлява за индианец.

— Но ти самият си индианец. Бял човек нямаше да забележи тези следи. Дори рейнджърите няма да ги забележат.

— Възможно е — отвърна Коуве, но сякаш не бе съвсем убеден.

— Редно е да уведоим за това капитан Уоксман.

— Затова те и извиках. Наистина ли трябва да го направим?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако те са индианци, според мен не трябва да усложняваме нещата, като изпратим в джунглата екип от рейнджъри да ги търси. Индианците или който и да е друг на тяхно място просто ще изчезнат. Ако искаме да установим контакт с тях, може би трябва да изчакаме те да ни се обадят. Нека те направят първия ход; а не ние.

Натан бе готов да се възпротиви срещу тази предпазливост. Той гореше от желание да получи отговори, да научи нещо за изчезването на баща си след всички тези години. Трудно му бе да надвие нетърпението си. Скоро щеше да започне дъждовният сезон. Дъждовете щяха да размият всички надежди да се открият следите на Джерълд Кларк.

Днешният случай обаче му напомни, че тук царуваше Амазонка. Трябваше да се съобразяват със скоростта на нейния ход. Припряността и излишният шум щяха да доведат само до поражение. Тук най-добрият начин да се оцелее бе да се плува по течението.

— Може би ще е добре първо да изчакаме още няколко дни — продължи Коуве. — Не е изключено и да греша. Може и да си прав. Може би това е дело на диви животни. В случай че съм прав, бих се радвал, ако дадем на индианците възможност сами да дойдат при нас. За предпочитане е да стане това, а не да се опитаме да ги довлечем тук с пушките си. Ако искаме да получим информация, разбира се. Натан се съгласи с него, обаче постави едно условие.

— Добре. Ще изчакаме още два дни. Тогава ще споделим съмненията си с другите.

Коуве кимна и изключи фенерчето си.

— Добре. Да си лягаме.

Двамата извървяха бързо краткото разстояние до огньовете. Натан се замисли върху думите и съмненията на шамана. Коуве бе присвил очи, когато се запитаха дали това са индианци. Та кой друг би могъл да бъде?

Когато се завърнаха в лагера, Натан установи, че повечето участници в експедицията вече бяха в люлките си. Няколко войници стояха на пост. Коуве му пожела лека нощ и отиде при люлката си, защитена от мрежа против комари. Докато Натан се събуваше, чу как Франк тихо изстена. След днешната трагедия вероятно сънят на всички щеше да е нарушен.

Настани се в люлката и закри очите си с ръка, за да не вижда светлината на огньовете. Безсмислено бе да се опитва да се бори с Амазонка, дори и да изпитваше такова желание. Тя си имаше собствен ритъм и собствен глад. Можеше само да се молиш на Бога да не си следващата ѝ жертва. Тази мисъл дълго време се въртя в главата на Натан и той трудно заспа. Кой ли щеше да бъде следващият?

Ефрейтор Джеймс де Мартини започна бързо да намразва джунглата. След четиридневно пътуване по реката тя напълно му омръзна. Омръзна му всичко: вечно влажният въздух, хапещите мухи, комарите, непрестанните крясъци на маймуните и птиците. Отгоре на това сякаш всичко плесенясваше: и дрехите, и люлките, и раниците се оказаха покрити с плесен. Цялата му екипировка вонеше на мръсни чорапи за спортуване, след като са били забравени за месец в шкафа. И всичко това — само след четири дни престой в нея.

В момента бе на пост. Бе се подпрял на дърво в близост до тоалетната с карабината си М-16 в ръце. Партньор в този наряд му беше Йоргенсен, който в момента бе решил да използва тоалетната. Де Мартини, застанал само на няколко метра от него, чу как партньорът му разкопча ципа си. При това си подсвиркуваше.

— Намерил кога да сере — промърмори недоволно Де Мартини. Партньорът му го чу.

— От проклетата вода е...

— Добре де, все пак побързай — каза Де Мартини и извади цигара. Съдбата на неговия колега Родни Грейвс не му излизаше от ума. Де Мартини бе в челната лодка заедно с неколцина от цивилните,

обаче се бе оказал достатъчно близо, за да види как чудовищният кайман се подаде от водата и откъсна Грейвс от другата лодка. Неволно потрепери. Не бе новобранец. И преди бе ставал свидетел на смъртта на свои колеги: от изстрели, от катастрофи с хеликоптери, от удавяне. Тя обаче не можеше да се сравни с това, което бе видял днес. Бе нещо наистина кошмарно.

Наруга Йоргенсен на ум. Защо това копеле толкова се мотае? Всмукна дълбоко дим от цигарата си. Навярно биеше чикии. Впрочем ѝе биваше да укорява Йоргенсен за подобно нещо. Така или иначе двете жени сред тях ги разсейваха. Той веднъж скришом бе огледал Докторката от азиатски произход, когато си събличаше якето. Тънката ѝ блуза, подгизнала от пот, бе прилепнала плътно към малките ѝ гърди.

Прогони тези мисли, загаси цигарата си и се поизправи. Единствената светлина в мрака бе светлината на фенерчето, прикрепено със скоч към пушката му. Насочи го надолу, към близката река.

Навътре в гората, отвъд лазерните сензори, проблясваха слаби светлинки. Светулки. Бе израсъл в Южна Калифорния, където нямаше такива насекоми. Примигването им го разсейваше. Не можеше да откъсне поглед от светлинките. Джунглата около него продължи да въздиша. По-големите клони пукаха като ставите на стари хора. Струваше му се, че тя е живо същество, което го е погълнало.

Де Мартини отмести светлината си. Твърдо вярваше в партньорството, особено в тази черна джунгла. Рейнджърите дори си имаха шега по този повод: патрулирането по двойки е много важно за оцеляването, тъй като врагът има по кого другиго да стреля.

— Хайде, Йоргенсен, побързай.

— Почакай малко — отвърна с раздражение партньорът му от няколко метра разстояние.

Когато Де Мартини се извърна, нещо ужили бузата му. Той плесна по насекомото с ръка и му се стори, че го размазва. После усети още по-болезнено ужилване по шията, непосредствено под челюстта. Намръщи се и присегна да отстрани мухата или комара от шията си. Пръстите му докоснаха нещо, което все още стърчеше от нея. Изненадан и ужасен, той го изтръгна.

— Какво, по дяволите... — ядоса се и отстъпи крачка. — Мръсни кръвопийци!

— Добре, че не си по гол задник! — засмя се Йоргенсен. Де Мартини с изкривено лице издърпа нагоре яката си, за да защити шията си от кръвожадните насекоми. Светлината на фенерчето му освети нещо ярко в калта под краката му. Той се наведе и го повдигна. Бе малко острие, на чийто край бяха закрепени няколко перца. На върха му имаше кръв. Неговата кръв.

Майната му!

Той приклепна и отвори уста, за да предупреди другите, но от гърлото му излезе само слабо хъркане. Опита се да си поеме въздух, но усети, че гръдният му кош се е схванал. Крайниците му натежаха като олово. Внезапно обезсилен, падна на хълбока си.

Отровен съм... Парализиран съм...

Все още можеше да контролира в достатъчна степен ръката си. Тя, подобно паяк, се придвижи към спусъка. Трябваше да произведе изстрел... Да предупреди Йоргенсен...

Усети, че някой го дебне. Че някой го наблюдава от тъмната джунгла. Не можа да се извърне, за да го види, но някакъв първичен инстинкт му подсказа това и подаде необходимото предупреждение към тялото му.

Обзет от паника, продължи да се моли да намери сили да достигне спусъка на карабината М-16. Пръстът му най-после го достигна. Ако бе имал сили да въздъхне с облекчение, Щеше да го направи. Започна да му причернява пред очите. Той събра всичката си сила в пръста си и натисна спусъка.

Нищо не се случи.

Отчаян, разбра, че не бе освободил предпазителя. Когато се изтърколи в калта, върху бузата му потече сълза. Бе осъзнал поражението си. Бе парализиран и нямаше сили дори да затвори очите си.

Нападателят му най-после се надвеси върху неподвижното му тяло. На светлината на фенерчето той видя картина, която му се стори нереална.

Бе жена. Гола жена. Стройно същество с неземна красота. С дълги крака и заоблени бедра и стегнати и закръглени гърди. Именно очите ѝ обаче привлякоха вниманието му, докато бавно се задушаваше. Очи, пълни с тайнственост и глад. Тя се надвеси над него и порой от черни коси покри скованото му лице.

За миг му се стори, че тя се опита да дъхне в лицето му. Усети нещо като полъх от топъл дим.

Сетне изгуби съзнание и всичко потъна в мрак.

Кели внезапно се събуди. Разбудиха я оживени гласове. Изправи се рязко и заради това падна от люлката, и си удари коленете.

— Майната му! — изруга и се огледа.

Върху двата огъня бяха нахвърляни нови клони. Пламъците се издигаха високо и всичко наоколо бе силно осветено. В далечината се виждаха светлините на фенери, движещи се из гората. Явно, търсеха някого или нещо. От джунглата се раздаваха викове и заповеди.

Кели се изправи на крака и започна да се измъква от мрежата против комари. Наблизо бяха Натан и Мани, и двамата боси и облечени само по боксерки и потници. Между двамата бе застанал големият ягуар.

— Какво става тук? — извика Кели, като най-после се освободи от мрежата.

Останалите цивилни членове на експедицията бяха също полусъблечени и объркани. Кели веднага забеляза, че всички зелени брезентови люлки на рейнджърите бяха празни. Между двата огъня бе застанал ефрейтор с карабина в положение на готовност.

На въпроса ѝ отговори Натан, който бе започнал да се обува.

— Един от часовите е изчезнал. Трябва да стоим тук, докато войниците огледат района.

— Кой е изчезнал? Защо? Как?

— Ефрейтор Де Мартини.

Кели си спомни кой е. Мъж с гладка черна коса, широк нос и очи, изпълнени с подозрителност.

— Какво му се е случило?

— Все още никой не знае — обясни Натан и поклати глава. — Просто изчезнал.

До реката се чу крясък. Лъчите на повечето фенерчета се насочиха натам.

Професор Коуве се присъедини към тях. Кели забеляза, че Натан и професорът си размениха странни погледи. Сякаш знаеха нещо, неизвестно на другите.

Внезапно от другия край на лагера се появи Франк. Затича се към тях с фенер в ръка. Бе се задъхал и луничките изпъкваха ясно

върху преbledнялото му лице.

— Открихме оръжието на изчезналия — извика и погледна към Натан, Мани и Коуве. — Вие тримата познавате джунглата по-добре от всички нас. Има нещо, за което искаме да чуем вашето мнение. Капитан Уоксман помоли да отидете при него.

Цялата група цивилни тръгна към Франк, готова да го последва. Той ги спря, като повдигна ръка:

— Да дойдат само тримата.

— Ако е ранен, бих могла да помогна — обади се Кели. Франк за миг се поколеба, но й даде знак да се присъедини към тях.

Ричърд Дзейн понечи да го последва и дори отвори уста, готов да протестира, но Франк поклати глава.

— Не искаме там да се събират прекалено много хора.

Групата се запъти към реката. Ягуарът ги последва с безшумни стъпки, прилепен до господаря си. Навлязоха в гъстата растителност до брега на притока. Тук можеше да се види истинската джунгла — гъсталак от преплетени лиани, храсталаци и дървета. Като вървяха един зад друг, хората навлязоха в пищната растителност и се придвижиха към мястото, където светеха фенерите.

Кели вървеше непосредствено зад Натан. За пръв път забеляза широчината на плещите му и лекотата, с която се придвижваше из гората. Въпреки че бе висок мъж, заобикаляше лианите и храстите без усилия. Тя тръгна по стъпките му и се опита да повтори движенията му, но въпреки това продължи да се препъва в мрака.

Стъпи върху нещо хлъзгаво и насмалко не падна. Разпери ръце, за да омекоти удара. Натан обаче мигновено я подхвана.

— Бъдете внимателна.

— Бла... Благодаря — отвърна Кели и порумения. Опита се да се хване за една лиана, за да се повдигне, но преди да направи това, Натан я отдръпна встрани. Тя успя да докосне лианата единствено с краищата на пръстите си.

— Какво пра... Ох! — Пръстите и бяха започнали да горят. Започна да ги разтрива в блузата си, но от това болката стана още по-силна. Стори й се, че ръката й е обхваната от пламъци.

— Спокойно — каза професор Коуве. — Не бива да я разтривате.

Откъсна шепа месести листа от тънко дръвче до него. Разтри ги с дланите си, след това хвана китката на Кели и намаза пръстите й с

получилата се маслена течност. Болката моментално намаля. Кели погледна с почуда смачканите листа.

— Това е ку-ру-не — поясни Натан. — От семейството на теменугите. Силно обезболяващо средство.

Коуве продължи да разтрива пръстите ѝ, докато болката изчезна.

На светлината на фенерчето на брат си видя, че в краищата на пръстите ѝ се бяха образували два мехура.

— Добре ли си? — попита Франк.

Тя кимна утвърдително. Чувстваше се глупаво.

— Продължавайте да разтривате с ку-ру-не и ще ви мине — посъветва Коуве и я потупа бащински по ръката.

Натан ѝ помогна да се изправи и ѝ посочи сивата лиана.

— Наричат я „огнена лиана“, при това съвсем основателно. Излъчва силно активно вещество, което прогонва насекомите.

Кели съобрази, че щеше да падне точно в гъстите преплетени лиани, ако Натан не я бе задържал.

— Своеобразна химическа война — добави Коуве.

— Тя се води през цялото време около нас — каза Франк. — Именно заради това джунглата е толкова богат склад на всякакви лечебни средства. Сложността и многообразието на тези химически вещества надминават всичко, което хората биха могли да създадат в своите лаборатории.

Кели го изслуша внимателно. Възможността да стане една от жертвите на тази химическа война не ѝ допадна.

Изминаха още няколко метра и стигнаха до рейнджърите, събрали се в кръг. Двама от тях се бяха отдръпнали встрани с пушки на рамо и в позиция за стрелба. На лицата им имаше очила за нощно виждане.

Ефрейтор Йоргенсен бе застанал в поза „мирно“ пред капитана.

— Както казах, използвах тоалетната. Де Мартини бе застанал до едно близко дърво.

— А това какво е? — Капитанът навря угарка от цигара под носа на ефрейтора.

— Признавам, че чух щракането на запалка, но не смятам, че е напуснал поста. Когато си закопчах панталона и се огледах, вече го нямаше. Той въобще не ми каза, че смята да ходи до реката.

— И всичко това заради една цигара — изръмжа капитанът. — Свободно, ефрейтор.

— Слушам.

Капитанът си пое дълбоко въздух и отиде при цивилните. Очите му все още бяха изпълнени с гняв.

— Искам да чуя вашето мнение по един въпрос — каза, като се обърна към Натан, Коуе и Мани. Освети място, където тревата бе утъпкана. — Тук намерихме оръжието на Де Мартини и този фас, но никаква следа от тялото му. Ефрейтор Варчак се опита да открие някакви следи. Не откри нищо. Просто тревата, стигаща до брега, е утъпкана.

Кели реши, че това бе вярно. Утъпкано бе именно пространството, водещо към реката. Високите зелени тръстики До самия бряг бяха изпочупени.

— Бих искал да огледам района още веднъж — предложи професор Коуе.

Капитан Уоксман кимна утвърдително и подаде фенерчето си на професора.

Натан и Коуе тръгнаха напред. Мани понечи да ги последва, обаче ягуарът спря. Подуши тревата и започна да ръмжи. Мани, сложил ръка върху дръжката на камшика си, се опита да убеди котката да го последва.

— Хайде, Тортор, да вървим.

Животното обаче отказа да направи това, дори отстъпи крачка.

Коуе, приклепнал до тръстиките, докосна нещо на земята и подуши пръстите си.

— Какво е това? — попита Натан.

— Изпражнения на кайман — отвърна Коуе. После изтри ръката си в тревата и кимна към ягуара. — Виждам, че и Тортор е съгласен с мен.

— Какво искате да кажете? — попита Кели. Отговори и Мани:

— Дивите котки са в състояние да определят размерите на едно животно просто по миризмата на неговите изпражнения или пикоч. В западната част на САЩ слонската пикоч дори се продава като средство за отпъждане на пуми и диви котки. Те не биха наближили място, опръскано със слонска пикоч, тъй като самата миризма на такова голямо животно ще ги уплаши.

Коуве премина през тръстиките и отиде до самия бряг. Внимателно отскубна няколко прекършени тръстики и след това даде знак на капитан Уоксман да се доближи. Кели последва капитана.

Коуве освети едно място на калния бряг. Ясно се виждаха стъпките на животно с нокти.

— Кайман.

Кели усети необяснима нотка на облекчение в гласа на професора. Забеляза, че той отново се спогледа с Натан.

— Кайманите често ловуват по самия бряг — обясни Коуве и се изправи. — Нападат тапирите и дивите прасета, когато идват на водопой. Вероятно вашият ефрейтор се е приближил прекалено близо до брега и е бил нападен.

— Възможно ли е да е същият кайман, който нападна ефрейтор Грейвс? — попита капитанът. Коуве повдигна рамене.

— Черните каймани са съобразителни животни. След като е разбрал, че нашите лодки са източник на храна, възможно е да ни е последвал, като се е ориентирал по шума на двигателите и след залез слънце да е устроил засада.

— Мамицата му мръсна! — изруга Уоксман и стисна юмруци. — Да загубиш двама души за един ден!

Сержант Костос пристъпи крачка. Изражението на лицето на високия жилав рейнджър издаваше решимост.

— Господин капитан, мога да извикам подкрепления. До сутринта хеликоптерите ще ни докарат двама души.

— Направи го — отсече капитанът. — Отсега нататък искам да има по два патрула на нощ. Всеки патрул да е от двама души! Не искам никой — бил той цивилен или военен — да се разхожда в тази джунгла сам. При никакви обстоятелства. Да се поставят сензори и откъм реката, не само откъм джунглата.

— Слушам.

— Благодаря ви за вашата помощ, господа — обърна се Уоксман към цивилните. В гласа му нямаше никаква топлина.

Групата пое отново пътя към лагера. Кели се чувстваше опустошена. Още един човек бе изчезнал, също внезапно. Премина покрай преплетените огнени лиани и ги погледна боязливо. Тук се водеше не само химическа война. Бе се развихрила битка на живот и смърт, в която силните изяждаха слабите.

Почувства облекчение, когато стигна до лагера и огньовете му. Пламъците прогонваха мрака на джунглата и действаха успокояващо. Усети върху себе си погледите на останалите членове на екипа. Ана Фонг бе застанала до Ричърд Дзейн. Олин Пастернак, колегата на Франк, грееше ръцете си на огъня.

Мани набързо им обясни какво бяха видели. Докато го слушаше, Ана закри устата си с ръка и се обърна. Олин, както винаги, не измени изражението на лицето си и не отлепи поглед от пламъците.

Кели не успя да забележи техните реакции. Бе съсредоточила вниманието си върху Натан и Коуве. Двамата се бяха отдръпнали малко в страни, до люлката на Натан. Тя не спря да ги наблюдава с крайчеца на окото си. Двамата мъже не си казаха нищо, но в погледа на Коуве се криеше въпрос. Неизказан гласно въпрос, отправен към Натан.

Той отвърна с леко поклащане на глава.

Този жест сякаш изясни нещо между двамата. Коуве извади лулата си и се премести на няколко крачки. Очевидно искаше му се да остане за малко насаме със себе си.

Кели се отдръпна, за да не пречи на възрастния мъж, и забеляза, че Натан я следи с поглед.

Тя отмести лице към огъня. Чувстваше се глупаво и същевременно бе уплашена. Преглътна и ухапа долната си устна. Спомни си за силните ръце на този мъж. Ръце, които я прегърнаха и спасиха. Все още усещаше погледа на Натан. Този поглед поддейства върху тялото ѝ като слънчева светлина — едновременно я стопли и погали.

Това усещане бавно угасна.

Какво криеше Натан?

7.

СЪБИРАНЕ НА ДАННИ

12 август, 06:20 ч.

Лангли, щата Вирджиния

Дорийн О'Брайън се страхуваше, че ще закъснее за работа.

— Джеси! — извика, докато поставяше в кутията за закуски един портокал до филията, намазана с фъстъчено масло. — Хайде, миличка, слизай!

Отбиването до детската градина щеше да отнеме на Дорийн около дваисет допълнителни минути. Освен това в този час автомобилното движение в Лангли бе претоварено. Тя погледна часовника си.

— Маршал!

— Идваме — отвърна ѝ строг глас.

Дорийн повдигна очи. Съпругът ѝ и внучката и слизаха по стълбите. Джеси бе облечена, но обута с два различни чорапа. Все пак почти е успял да я облече както трябва, каза си Дорийн. Отдавна бе забравила какво означаваше да имаш малко дете вкъщи. Бе и се наложило отново да променя навиците си.

— Аз ще я отведа в градината — каза Маршал. — Имам съвещание чак в девет.

— Не, аз ще свърша тази работа.

— Нека ти помогна, Дорийн — помоли Маршал и я целуна набързо по бузата. Тя се върна в кухнята и затвори кутията за закуски.

— Ти трябва да бъдеш на работното си място колкото се може по-рано — отвърна. Опитваше се да говори спокойно. Маршал обаче усети тревогата в гласа ѝ.

— Джеси, нали не забрави да си вземеш пуловера?

— Ей сега ще го взема, дядо — каза детето и излезе. Маршал се обърна към Лорийн.

— Франк и Кели са живи и здрави. Ако имаше нещо, щяхме досега да сме го узнали.

Лорийн кимна утвърдително, но остана с гръб към съпруга си. Не ѝ се искаше той да види, че почти се е разплакала. Снощи научиха за рейнджъра, нападнат от крокодил. Няколко часа след полунощ телефонът отново позвъня. От начина, по който говори Маршал, Лорийн разбра, че научава още лоши новини. Тогава реши, че обаждане в този час можеше да означава само едно: че нещо ужасно се бе случило с Франк или Кели. След като Маршал затвори телефона и ѝ разказа за втория загинал войник, Лорийн въздъхна със себично облекчение. И все пак в душата и се затаи ужас, който тя не можа да потисне. Вече бяха загинали двама души. Колко още щяха да ги последват? Тя така и не успя да заспи до сутринта.

— Изпращат в лагера им още двама рейнджъри, така че ще бъдат добре охранявани.

Тя кимна и потисна сълзите си. Държеше се като глупачка. Снощи бе разговаряла с близнаците. Личеше им, че са шокирани от трагедията, но и двамата бяха изпълнени с решимост да продължат.

— Те са деца с характер — каза Маршал. — Не само са съобразителни, но и предпазливи. Няма да предприемат неразумни рискове.

— Неразумни рискове ли? — попита тя, все още с гръб към съпруга си. — Нали вече са там? Това не е ли неразумно?

Маршал положи ръце на раменете ѝ. Отмести косата ѝ и я целуна нежно по шията.

— Нищо няма да им се случи — прошепна тихо в ухото ѝ. На петдесет и четири години Маршал бе красив мъж.

Черната му ирландска коса бе започнала да посребрява по слепоочията. Волевата извивка на челюстта му бе омекотена от сочни устни. Очите му, кафяви със синкави жилки, я пленяваха.

— На Кели и Франк нищо няма да се случи — отсече той. — Сега ти го повтори.

Тя се опита да сведе поглед, но той задържа брадичката и с пръст.

— Повтори го, моля те. Направи го заради мен. Искam да го чуя от твоята уста.

Тя видя как в очите му проблесна болка.

— На Кели и Франк... нищо няма да се случи — промърмори Дорийн. Изричането на тези думи на глас, странно защо, я поуспокои.

— Така е — потвърди той. — Нали ние ги възпитахме?

— Прав си — съгласи се Лорийн и прегърна силно мъжа си. Той я целуна по челото.

— Аз ще отведа Джеси в детската градина.

Тя не възрази. След като прегърна внучката си до входната врата, позволи да я придружат до нейното БМВ. Четирийсетминутното пътуване до института премина като през мъгла. Когато пристигна, грабна куфарчето си и се устреми към вратите с цифрови ключалки, водещи към главната сграда. Хубаво бе, че след мъчителната нощ щеше отново да се заеме с работа, да се разсее и да забрави страховете си.

Отпрати се към кабинета си и по пътя срещна познати лица. Днес трябваше да получи пълния доклад на имунолозите и много ѝ се искаше да провери предположението на Кели, че имунната система на Джерълд Кларк се е променила. Предварителните отчети, които получаваше на парче, не ѝ бяха от особена полза. При многото ракови процеси, опустошили тялото, бе трудно да се правят обобщения.

Лорийн стигна до кабинета си и видя, че пред входа му е застанал непознат.

— Добро утро, доктор О'Брайън — поздрави я той и ѝ подаде ръка. Бе на не повече от двацет и пет години, слаб и с бръсната глава. Бе облечен в син работен комбинезон.

В качеството си на ръководител на проекта МЕДЕА Дорийн познаваше лично всички, ангажирани в изследването. Не обаче и този човек.

— Да?

— Аз съм Ханк Алвизио.

Името ѝ говореше нещо. Дорийн се опита да се сети откъде го знае.

— Епидемиолог съм — поясни мъжът, след като забеляза нейната обърканост.

— Ах, да наистина. Прощавайте, доктор Алвизио. Младият човек бе епидемиолог от Станфорд. Досега не се бе срещала лично с него. Той се бе специализирал в изучаването на заразяването с болести.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Дорийн. Той измъкна кафяв плик.

— Има нещо, което искам да ви покажа.

— След десет минути имам заседание със специалистите от отдел „Имунология“ — каза Дорийн, след като погледна часовника си.

— Това е още едно основание да се запознаете с материала. Тя отключи вратата на кабинета си с магнитна карта за самоличност и го покани да влезе. После включи осветлението, седна зад бюрото си и го покани да седне.

— Какво ми носите?

— Нещо, с което се занимавам от известно време. — Той започна да се рови в плика. — Имам информация, която ме смущава, и искам да я споделя с вас.

— Каква информация?

— Медицинска информация от Бразилия. Опитах се да разбера дали там има и други случаи, подобни на случая с Джерълд Кларк.

— Имате предвид други хора, на които да са се възстановили крайници?

Той се усмихна срамежливо.

— Не, разбира се. Опитах се като епидемиолог да разбера какви видове рак се развиват сред хората, обитаващи бразилската тропическа джунгла и в частност района, където е умрял Кларк. Реших, че ако проследим случаите и видовете на раковите заболявания, това би могло косвено да ни помогне да разберем откъде е минал този човек.

Дорийн се изправи в креслото си. Това бе интересно. Свидетелстваше за съобразителност. Нищо чудно, че бяха включили и доктор Алвизио в проекта. Ако той успее да открие средище на подобни ракови заболявания, това щеше да стесни периметъра на търсене. Съответно щеше да съкрати времето, през което Кели и Франк се разхождаха из джунглата.

— И какво открихте?

— Не това, което очаквах — отвърна той разтревожено. — Установих връзка с всички градски болници, клиники и медицински центрове в района. Те започнаха да ми изпращат сведения за последното десетилетие. Отне ми доста време да обработя информацията с помощта на компютърни модели.

— Открихте ли някакви специфични тенденции в раковите заболявания в района? — попита обнадеедено Лорийн. Докторът поклати глава.

— Не открих нищо подобно на туморите на Джерълд Кларк. Той изглежда е уникален случай.

Лорийн се опита да скрие разочарованието си, но все пак в гласа ѝ се промъкна раздразнение.

— Какво открихте в такъв случай?

Той извади лист от плика и ѝ го подаде. Тя сложи очилата си за четене.

Бе карта на Северозападна Бразилия. Бе пълно с реки, движещи се в една посока — към Амазонка. Големите и малки градове бяха разположени най-често при плавателните канали и пристанищата. На черно-бялата карта бяха нанесени много малки знакове „х“. Младият доктор посочи няколко знака с върха на химикалката си.

— Тук са отбелязани всички медицински учреждения, които предоставиха информация. Обади ми се лекар от болница в град Барселос. — Докторът посочи градче на Амазонка на около триста километра от Манаус. — Там имат проблем с вирус, засегнал децата и старите хора в града. По симптомите наподобява хеморагична треска: висока температура, повръщане, подуване на жлезите, рани по вътрешността на устната кухина. Вече са умрели към дванайсет деца. Докторът от Барселос каза, че такова нещо досега не бил виждал и помоли за помощ. Обещах да му помогна.

Лорийн леко се намръщи. Епидемиологът бе нает, за да работи само и единствено по техния проект. Не го прекъсна обаче.

— Тъй като вече бях създал връзки в района, изпратих спешно запитване до всички. Помолих да ми съобщят дали и при тях има случаи на тази епидемия.

Доктор Алвизио извади друг лист от плика. Бе същата карта. На този екземпляр обаче много от знаците „х“ бяха обградени от сини кръгчета и до тях бяха изписани дати.

— Това са местата, където са открити подобни случаи. Лорийн разтвори широко очи. Кръгчетата бяха много. Поне в дузина здравни заведения имаше случаи на заболяването.

— Улавяте ли тенденцията?

Лорийн отново погледна картата и бавно поклати глава. Епидемиологът посочи един знак „х“ в син кръг.

— Датирал съм всички регистрирани случаи. Този е първият — докторът почука едно кръгче и я погледна в очите. — Това е мисията

във Ваувай.

— Мястото, където е бил открит Джерълд Кларк? Докторът кимна утвърдително.

Тя си спомни един от докладите на експедицията, изпратен още през първия ден. Мисията бе опожарена от суеверни индианци. Паникьосали се, след като няколко деца станали жертви на неизвестно заболяване.

— Свързах се с местните власти — продължи доктор Алвизио. — Малкият параход, който пренесъл тялото на Кларк, е спрял на всички тези пристанища. — Докторът посочи няколко градчета по реката. — Навсякъде, откъдето е преминало тялото, са се появили случаи на болестта.

— Боже мой! Смятате, че тялото е носител на някакъв патоген, така ли?

— В началото допуснах и такава възможност. Болестта е могла да се разпространи от Ваувай по много начини. Почти целият транспорт в района е речен, така че всички заразни болести биха се разпространили по същия модел. Моделът сам по себе си не е достатъчно доказателство, че тялото е източник на заразата.

Дорийн въздъхна с облекчение.

— Няма как да е било тялото — поясни. — Дъщеря ми се е запознала със състоянието на трупа, преди да напусне Бразилия. Бил е проверен за всякакви патогени: холера, жълта треска, денге, малария, тиф, туберкулоза. Работило се е съвестно. Тялото е било тествано за всякакви възможни патогени. Било е чисто.

— Боя се, че не сте права — възрази тихо Алвизио.

— Защо смятате така?

— Днес сутринта получих този факс от Маями. — Подаде и последния лист. — Тялото на Кларк е било инспектирано в митницата на международното летище. Сред местните деца вече има три случая на заболяването. И в трите става дума за деца на служители на летището.

Дорийн, ужасена от чутото, се отпусна в креслото си.

— Значи каквато и да е болестта, вече е тук. Ние сме я донесли тук. Това ли искате да кажете?

Докторът кимна утвърдително.

— Силно заразна ли е?

— Трудно е да се твърди това с положителност. Дорийн си даваше сметка, че макар и млад, докторът трябваше да е водещ специалист в областта си. Иначе нямаше да е тук.

— Каква е вашата преценка? Вече имате собствено становище, нали?

Докторът преглътна, преди да и отговори.

— От началните данни за болестта и за инкубационния период излиза, че е стократно по-заразна от обикновения грип... Не по-малко заразна е от вируса ебола.

Дорийн усети, че пребледнява.

— А смъртността?

Доктор Алвизио сведе поглед и поклати глава.

— Ханк? — каза тя дрезгаво. Гласът ѝ бе изпълнен със страх.

— Боя се, че досега никой не е оживял — каза доктор Алвизио и я погледна в очите.

12 август, 06:22 ч.

Джунглата на Амазония

Луи Фавр, застанал в края на лагера си, се наслаждаваше на изгрева на слънцето над реката. Сега можеше да си отдъхне. Нощта бе уморителна: отвлечането на ефрейтора от другия лагер им бе отнело часове. Както винаги, екипът му се справи блестящо с поставената задача.

След четири дни следенето на другия екип се бе превърнало в нещо банално. Всяка нощ следотърсачите на Фавр заемаха позиции по високите дървета по пътя, откъдето се очакваше да минат рейнджърите. Шпионираха и поддържаха връзка с наемниците по радио. През деня Луи и основната част на силите му следваха първата група в канута, които не се доближаваха на повече от десет километра. Позволяваха си да са близо до противниците си единствено през нощта.

Луи се отдалечи от реката и навлезе в джунглата. Лагерът му бе добре камуфлиран и се забелязваше едва в момента, когато влезеш в него. Фавр огледа отново своята група. Наброяваше около четирийсестина души и имаше много пъстър състав: индианци с бронзова кожа от различни племена, мършави черни марони от

Суринам, мургави колумбийци от наркокартелите. Независимо от външните си различия всички тези хора имаха общи черти: до един бяха издръжливи и бяха получили кървава закалка в джунглата.

До местата за спане хората му бяха подредили грижливо оръжието си, положено в намаслени калъфи. То се отличаваше също с не по-малко разнообразие: германски автомати „Хеклер и Кох“, чешки „Скорпиони“, автоматични пистолети „Инграм“, израелски „Узи“, дори и няколко старовремски британски автомата „Стен“. Всеки човек имаше лични предпочитания, що се отнася до оръжие. Луи притежаваше компактен автомат „Мини-Узи“. Притежаваше огневата мощ на големия си събрат, но на дължина не достигаше и четирийсет сантиметра. Малко, но смъртоносно оръжие. Като самия Луи.

Неколцина мъже точеха своите мачетета. Шумът, предизвикан от допира на стоманата с камък, се смесваше с утрините песни на пробуждащите се птици и с крясъците на маймуните. При близък ръкопашен бой едно остро мачете бе, предпочитане пред пистолет.

До Луи се доближи първият му заместник, висок черен марон на име Жак. На тринайсетгодишна възраст бил изгонен от селото си, след като изнасилил момиче от съседно племе. Човекът все още носеше белези от тогавашното си пътуване през джунглите. Половината му нос липсваше. Бе отхапана от пираня. Обърна се почтително към Фавр:

— Докторе?

— Да, Жак.

— Госпожа Цуи каза, че е готова.

Луи въздъхна с облекчение. Най-послед. Този пленник се бе оказал особено труден. Бръкна в джоба си, извади оттам „кучешките“ медали и ги подхвърли в ръката си. Запъти се към самотната палатка в края на лагера. В палатката със защитен цвят поначало живееха само Луи и Цуи. През последната нощ обаче тя бе „забавлявала“ там друг гостенин. Луи я уведоми за пристигането си.

— Цуи, мила, нашият гостенин готов ли е за събеседване? В палатката бе нетърпимо горещо. В единия ъгъл гореше малък мангал. Любовницата му бе коленичила гола пред него и палеше изсушени листа. Над мангала се издигаше ароматичен пушек. Цуи се изправи. Смуглата и кожа бе запотена и лъщеше.

Луи я погледна. Готов бе да я погълне с поглед. Испита желание веднага да я обладае, но се отказа. Тази сутрин имаха гост.

Видя голия мъж, разпънат на кръст върху земята. Единственото му облекло бе парцалът, натикан в устата му. Луи предпочете да не задържа поглед върху кървавата развалина, в която бе превърнато тялото на ефрейтора.

Без да изпуска „кучешките“ медали на рейнджъра от ръката си, Луи отиде до сгъваем стол и седна. Погледна името, гравирено върху медалите.

— Ефрейтор Джеймс де Мартини — прочете и продължи на добър английски: — От достоверен източник научих, че сте готов да ни сътрудничите.

Човекът изстена и от очите му потекоха сълзи.

— Да приема ли, че това означава „да“? Рейнджърът, заприличал на пребито и измъчено куче, потвърди това с притваряне на очи. Луи го огледа. Кое предизвикваше по-големи страдания? Болката от изтезанията или осъзнаването на факта, че са те пречупили?

Въздъхна уморено и измъкна парцала, затъкнат в устата на пленника. Луи се нуждаеше от информация. В течение на години бе успял да осмисли истината, че разликата между успеха и провала се крие в подробностите. Разполагаше с много информация за противната страна. Не само със сведенията, предадени му пряко от наелата го компания, а и с разузнавателна информация, събрана от разположен по-близо до противника източник.

Но тази информация не бе удовлетворила Луи.

Бе отвлякъл младия ефрейтор, защото останалите му източници се бяха оказали плачевно некомпетентни, що се отнасяше до подробностите от живота на рейнджърите. Не му бяха съобщили нищо за огневата им мощ, за кода на техните радиостанции и за ежедневното им разписание. Освен това военните винаги имаха задачи, известни единствено на самите тях. На последно място Луи бе го отвлякъл, за да предизвика противника си, и да провери готовността на собствените си сили.

Акцията бе осъществена безупречно. Малка група с очила за нощно виждане се бе промъкнала откъм реката. Отровиха един от рейнджърите със специална стрела с кураре, приготвена от Цуи. След това прикриха следите си с изпращания и фалшиви следи от кайман. После любовницата му поддържаше живота на пленника с помощта на

дишане уста в уста, докато го закарат в лагера и му дадат противоотрова.

Цуи обаче разкри истинския си талант по време на дългата нощ. Нямаше равна на себе си в изкуството на изтезанията. Редуваше удоволствията и болките в хипнотичен транс, докато накрая пречупеше волята на жертвата си.

— Моля ви, убийте ме — изстена младият мъж и от устата му потече кръв.

— Скоро ще сторя и това, драги приятелю. Първо обаче искам да ви задам няколко въпроса.

Луи се отдръпна, докато Цуи размахваше горящите листа из палатката, обикаляйки около ефрейтора. Забеляза, че сломеният войник следеше с ужасен поглед всичките ѝ движения. Това подейства възбуждащо на Луи, но той не изгуби самообладание.

— Нека първо да чуем няколко цифри.

През следващите минути научи всички кодове и часове за връзка на военното подразделение. Не записа нищо, тъй като запамети всички честоти и други цифрови данни. Тази информация щеше да му бъде изключително полезна за подслушването на противника. Осведоми се за всички подробности за въоръжението на рейнджърите: брой и видове оръжие, бойна подготовка, слабости, средства за въздушна подкрепа.

Рейнджърът се оказа разговорлив. Даваше дори повече информация от тази, която искаха от него. — ...сержант Костос държи в раницата си две бутилки уиски... в лодката на капитан Уоксман има сандък с напалмови минибомби... ефрейтор Конджър притежава брой на списание „Пентхауз“...

— Почакайте, господине. Напалмови бомби ли казахте?

— Минибомби... може би дузина...

— Защо ви са?

Ефрейторът изглеждаше объркан.

— Джеймс — каза строго Луи.

— Не знам... Предполагам, че за да се разчисти част от джунглата при необходимост... Да се отстрани някакво препятствие от пътя ни...

— Каква площ може да унищожи една от тези бомби?

— Не знам... — изхълца пленникът. — Не съм сигурен... Може би един акър... Не знам...

— Казваш ли ми истината, Джеймс? — Луи посочи с пръст Цуи. Тя се бе отегчила от разговора и седнала със скръстени крака, делово подреждаше до себе си нови инструменти.

По знак на Луи тя се изправи и подобно на дива котка, тръгна към голия войник.

— Не... — проплака ефрейторът. — Нищо друго не знам!

— Трябва ли да ти вярвам?

— Моля ви се...

— Струва ми се, че ти вярвам. — Луи се обърна към любовницата си: — Аз вече приключих работата си, мила. Оставям го на теб.

Тя се доближи до него и подложи буза за целувка.

— Не... — изстена човекът, разпънат на земята.

— Не се бави, мила. Слънцето вече изгря и не след дълго ще се отправим на път.

Тя отвърна на думите му с усмивка. Миришеше на дим и бе пълна със скрити страсти. На излизане от палатката Луи забеляза, че тя се наведе, за да вземе костната си игла и конците. В последно време Цуи бе започнала да използва нов начин в подготовката за препарирането на човешки глави. Зашиваше им очите, докато са още живи. За да разбере по-добре характера им, предположи Луи. Шаманите от племето на шуарите възприемаха очите като пътека към духа.

Зад себе си чу пронизителен вик.

— Цуи, не забравяй парцала — смъмри я Луи. Допусна грешката да погледне през рамо.

Цуи се бе надвесила над лицето на ефрейтора, стиснала главата на пищящия човек с бедра, докато работеше с иглата и концета. Луи присви удивено вежди. Изглежда, Цуи се опитва да направи нещо ново.

— Прощавай, мила. — Той се поклони и излезе от палатката. Очевидно бе избързал с укора си. Парцалът не се оказа необходим.

Цуи вече бе започнала да зашива устата на ефрейтора.

ЧАСТ ТРЕТА

ОЦЕЛЯВАНЕ НА НАЙ-ПРИГОДНИТЕ

БРАЗИЛСКО ОРЕХЧЕ

СЕМЕЙСТВО Lecythidaceae

РОД Bertholletia

ВИД Excelsa

ПОПУЛЯРНО НАЗВАНИЕ:

бразилско орехче, орех от Пара,
маслодаен орех.

използваема ЧАСТ: плодът,
ореховото масло.

СВОЙСТВА: омекчаващо,
усилващо, антиоксидант, инсектицид.

8. СЕЛО

*13 август, пладне
Амазонската джунгла*

Натан се намръщи и върза въжето за мангрово дърво.

— Тук е много блатисто. Внимавайте къде стъпвате — предупреди спътниците си. Помогна на Кели да слезе от лодката и да стъпи на сравнително по-твърда почва. Самият той бе съвсем мокър и потънал в кал до коленете.

Подложи лицето си на дъждеца, падащ от заоблачените небеса. През нощта ги бе връхлетяла буря, придружена от пороен дъжд, който през последния час премина в непреставашо ръмене. Денят протече трудно — през цялото време трябваше да изхвърлят водата от лодките на смени с помощта на ръчна помпа. Натан се зарадва, когато капитан Уоксмън обяви обедна почивка.

След като помогна и на останалите си спътници да слязат от лодките, Натан се изкачи по калния бряг. Джунглата около него сякаш плачеше. От високите корони на дърветата се стичаха капки.

Професор Коуве сякаш не позволяваше нищо да го смути. От палмови листа направи набързо кошница и се запъти към гората в търсене на нещо съедобно. Последва го ефрейтор Йоргенсен, мокър до кости. Ако се съдеше по изражението на лицето на високия швед, не изпитваше особено желание да се разхожда из джунглата. Капитан Уоксмън обаче бе наредил никой, включително и опитният Коуве, да не се движи сам.

Настроението на цялата група бе мрачно. Предния ден бяха научили, че е възможно тялото на Кларк да е предизвикало сериозно заразно заболяване. В Маями и в института, където се изследваше трупът, бе въведена карантина. За случилото се бе уведомено и бразилското правителство и то започна да създава карантинни центрове в Амазония. Засега изглеждаха застрашени единствено децата и старците, както и хората с увредени имунни системи.

Пълнолетните хора в добро здравословно състояние успешно се съпротивяваха на заболяването. Така или иначе много неща все още бяха неизвестни: причинителят, начинът на заразяване и начинът на лечение. В института в САЩ бе учреден специален екип, който да търси отговори на тези въпроси.

Натан погледна Франк и Кели. Франк бе прегърнал сестра си. Тя бе все още пребледняла. Цялото ѝ семейство, в това число и собствената и дъщеря, както и семействата на други учени и служители от института, бяха поставени под карантина. Не бяха показали никакви признаци на заболяване, но Кели бе разтревожена и това ѝ личеше.

Обърна се, за да не пречи на уединението им, и продължи пътя си.

През последните четирийсет и осем часа единственото хубаво нещо бе, че джунглата не взе повече жертви. След загубата на ефрейтор Де Мартини преди два дни всички бяха нащрек. Вслушваха се в съветите и предупрежденията на Натан и Коуве. Сега преди да слязат от лодките или да се измият, всички проверяваха дали в плитчините не са се скрили скатове или електрически змиорки. Коуве обясни как трябва да се пазят от скорпиони и змии. Сутринта никой не се обуваше, преди да е изтърсил старателно обувките си.

Натан огледа местността, за да види дали в нея не се таят други опасности: огнени лиани, мравуняци или змии. Такива бяха новите правила.

Забеляза двете нови попълнения на групата, изпратени на мястото на жертвите на каймана. Събираха съчки. И двамата бяха редници, току-що започнали работа като рейнджъри. Редник Еди Джоунс имаше размерите на танк и акцент, който издаваше, че е живял в Бронкс. Вторият рейнджър, за изненада на всички, бе жена — Мария Карера. Бе една от първите жени рейнджъри. Само шест месеца преди това Конгресът на САЩ бе премахнал забраната за приемане на ясени в този род войски. Но все още не им се позволяваше да участват в бойни действия и ги включваха единствено в мисии като тази.

Още на другата сутрин след нощното нападение двамата нови войници бяха спуснати по въже от бръмчащ над главите на експедицията товарен хеликоптер „Хюи“. Той достави също и малки резервоари с гориво и допълнително снаряжение.

Последната доставка бе изключително важна. От този ден екипът щеше да се намира извън обсега на товарните хеликоптери и щеше да е лишен от въздушна подкрепа. Вече бе изминал почти шестстотин километра. Отсега нататък единственото летателно средство, което можеше да ги достигне, бе черният „Команч“. Малкият щурмови хеликоптер обаче щеше да се използва единствено при извънредни обстоятелства. Сиреч за евакуирането на ранен член на експедицията или при необходимост от въздушно нападение. Накратко, оттук нататък трябваше да се оправят сами.

Натан завърши огледа и се запъти към центъра на лагера. Ефрейтор Конджър бе приклепнал над купчина съчки и се мъчеше да запали с кибритена клечка изсъхналите листа под тях. Капките, стичащи се от дърветата, затрудняваха усилията му.

— Майната му! — изруга раздражено младият тексасец. — Всичко е просмукано с вода до немай къде. Ще се опитам да го запаля с магнезиев заряд.

— Пести ги — предупреди капитан Уоксман, застанал на метър от него. — Ще обядваме със сухоежбина.

Някъде наблизко изохка Мани. Бе мокър до кости. Единственият член на експедицията, който имаше най-измъчен вид, бе Тортор. Ягуарът се разхождаше мрачно около стопанина си с вода, стичаща се от козината му, и с клепнали уши. Няма нищо по-жалко от мокра котка дори когато е стокилограмова.

— Може би ще успея да ви помогна — каза Натан. Всички обърнаха погледи към него.

— Известен ми е един стар индиански номер.

Отиде в гората и потърси с поглед едно дърво, което бе забелязал по-рано. Придружаваха го Мани и капитан Уоксман. Бързо откри високото дърво с грапава сива кора. Извади мачетето си и направи прорез в кората. Оттам започна да изтича гъста червеникава мъзга. Натан потопи пръст в нея и го поднесе под носа на капитан Уоксман.

— Мирише на терпентин — констатира военният.

— Тази течност се нарича „копал“ — поясни Натан. — Произлиза от „копали“, ацтекското название на гумата. Дървета от това семейство могат да се открият в тропическите джунгли в цяла Централна и Южна Америка. Използва се за най-различни цели: за

почистване на рани и лекуване на диария и настинка. Използва се и в съвременното зъболечение.

— Така ли? — попита Мани.

— Да. Ако скоро са ти поставяли пломба, по всяка вероятност имаш част от това вещество в устата си.

— И как ще ни помогне? — попита Уоксмън.

Натан коленичи и започна да се рови в разлагащите се листа под дървото.

— Копалът е богат на въглеhidрати. Бяха правени опити да се използва като гориво. Подаде ли се в двигател с вътрешно горене, изгаря с повече калории от бензина, и при това замърсява по-малко околната среда — обясни Натан. Бе намерил това, което търсеше. — Индианците открай време познават тези му свойства.

Изправи се и показа на останалите голяма колкото ръката му бучка от втвърдила се мъзга. Забоде я на една пръчка.

— Някой може ли да ми услужи с кибритена клечка? Капитан Уоксмън извади клечка от херметизирана кутия.

Натан я запали върху кората на дървото и поднесе пламъка към бучката. Тя веднага започна да гори с ярка синя светлина. Натан тръгна към все още незапалената клада.

— Индианските ловци от векове използват тази смола за паленето на огньове. Може да гори в течение на часове и се използва за подпалването на влажна дървесина.

Към групата се присъединиха Франк и Кели. Всички проследиха с поглед как Натан пъхна топката сред листата и клечките. След малко се появи ярък пламък.

— Добра работа — зарадва се Франк и започна да грее ръцете си на огъня.

Натан забеляза, че Кели го наблюдава. На лицето ѝ се бе появила усмивка, първата от двайсет и четири часа насам.

— Благодарете не на мен, а на индианците — промърмори Натан, след като се изкашля.

— Може и да имаме такава възможност — каза внезапно Коуве.

Всички се обърнаха към него.

Професорът и ефрейтор Йоргенсен бързо се присъединиха към тях.

— Открихме селище — съобщи удивеният ефрейтор и кимна по посоката, от която бяха дошли. — Намира се само на около четиристотин метра оттук. Изоставено е.

— Или поне изглежда изоставено — вметна Коуве, като погледна многозначително Натан.

Натан се замисли. Дали това не бяха индианците, които ги бяха следили през последните дни? В сърцето му се появи надежда. След началото на бурята изпита опасението, че всякакви следи от, преминаването на Джерълд Кларк могат да бъдат заличени. Бурята бе първата, която отбеляза началото на дъждовния сезон. Времето им бе започнало да изтича. Сега обаче...

— Би трябвало да проверим това веднага — реши капитан Уоксмън. — Първо обаче искам група от трима войници да претърси селото.

Коуве повдигна ръка.

— Според мен е за предпочитане да не създаваме впечатление, че сме агресори. Индианците вече знаят, че сме тук. Предполагам, че това е причината селото да е изоставено.

Капитан Уоксмън понечи да възрази, но Натан го прекъсна с жест.

— Какво предлагаш? Коуве кимна към Натан.

— Предлагам първо в селото да влезем ние двамата. Сами.

— Определено не! — забрани Уоксмън. — Не мога да ви оставя без охрана!

Франк свали бейзболната си шапка и избърса веждите си.

— Според мен добре ще е да послушаме професора. Нахлуването на тежко въоръжени войници в селото само ще изплаши индианците. Нуждаем се от тяхното съдействие. В същото време обаче намирам опасенията на капитан Уоксмън за основателни.

— В такъв случай нека ни придружи само един войник — посъветва Натан. — При това да държи пушката си през рамо. Макар че повечето от тукашните племена живеят в изолация, познават пушките.

— И аз искам да се включа — пожела Ана Фонг. Тъмните и коси бяха разпилени върху лицето и раменете ѝ. — Групата ще изглежда по-малко опасна, ако в нея има жена. В щурмовите отряди на индианците няма жени.

— Доктор Фонг е права — потвърди Натан.

Капитан Уоксмън изрѣмжа недоволно. Не му се искаше да позволява на цивилни да навлизат в непознато селище.

— В такъв случай може би ще е най-добре аз да ги охранявам — обади се Карера, жената рейнджър. Бе учудващо красива смугла латиноамериканка с късо подстригана коса. — Господин капитан, ако жените не се възприемат като заплаха, аз ще съм най-подходяща за тази мисия.

— Добре — съгласи се най-после неохотно Уоксмън. — Доверявам се на здравия разум на професор Коуве. Искам обаче през това време останалите войници да бъдат на сто метра от тях. И да се поддържа постоянна радиовръзка.

Франк погледна Натан и Коуве.

Те кимнаха утвърдително. Франк се изкашля удовлетворено.

— Да тръгваме в такъв случай.

Кели видя как експедицията се раздели на няколко групи. Натан, Коуве, Ана Фонг и редник Карера навлязоха с лодката си в реката. Капитан Уоксмън и трима войници ги последваха във втора лодка. Щяха да гребат на сто метра зад първата, като останат на безопасно разстояние, но все пак достатъчно близко, за да могат бързо да реагират при необходимост. Трима други рейнджъри под командата на ефрейтор Йоргенсен щяха да тръгнат по суша и да заемат позиции на сто метра от селото. Започнаха да боядисват лицата си със защитна боя.

Мани бе направил опит да се включи в последната група, но капитан Уоксмън не позволи. — Другите цивилни остават тук.

Кели проследи с поглед как хората тръгват на път. Двама рейнджъри — ефрейтор Том Грейвс и новопристигналият редник Еди Джоунс — останаха на пост в лагера. Кели неволно подочу как Джоунс изрази недоволството си пред Грейвс:

— Как можахме да се заплетем в тази история? Ефрейтор Грейвс не отговори. Бе втренчил поглед в дъжда. Продължаваше да скърби за брат си Родни.

Кели отиде при Франк. В качеството си на ръководител на експедицията той имаше правото да се присъедини към която и да е от

двете групи, но предпочете да остане в лагера. Не от страх, а от загриженост за сестра си.

— Олин направи връзката със спътника. Можем да говорим с Щатите когато поискаш — уведоми я Франк.

Тя кимна. Близко до огъня, под едно платнище, Олин бе приклепнал до лаптоп и спътникова антена. Пишеше нещо на клавиатурата и лицето му издаваше съсредоточеност. Ричърд Дзейн, застанал до него, следеше заниманията му.

Олин най-после се обърна към братя и сестрата и кимна:

— Всичко е готово. — Кели усети, че в говора му има следа от руски акцент. Олин бе бивш служител на КГБ и преди падането на комунистическия режим бе работил в неговия технически отдел. Бе дезертирал оттам и преминал към американците броени месеци преди падането на Берлинската стена. Благодарение на неговата квалификация и на познанията му за руските свързочни системи бе назначен на служба с ниски изисквания за секретност в научно-техническия отдел на ЦРУ.

Франк отведе Кели до съваем стол пред лаптопа. След като научи за заразното заболяване, тя настоя да провеждат два сеанса дневно. Доводът ѝ бе, че трябва да са в течение на събитията, но тя в действителност искаше да знае дали с близките ѝ всичко е наред. Тревожеше се за дъщеря си и родителите си.

Олин се отмести и Кели седна пред лаптопа. Тя се чувстваше неловко в присъствието на този човек. Може би защото бе работил в КГБ, докато баща и работеше в ЦРУ. А може би причината бе възлестият белег, минаващ през цялото му гърло. Олин бе твърдял, че е руски компютърен специалист, работил в КГБ. Ако това бе вярно, как се бе появил този белег?

— Връзката ще се установи след трийсет секунди — осведоми я Олин.

Кели проследи с поглед как цифрите на екрана започват да намаляват. Когато отбелязаха нулева величина, на екрана се появи лицето на баща и. Бе облечен небрежно, без сако и с разхлабена вратовръзка.

— Приличаш ми на удавена мишка — бяха първите думи на трепкащия образ.

— Дъждовният сезон започна — отвърна Кели и направи опит да се усмихне.

— Виждам. — Баща ѝ също се усмихна. — Как вървят нещата при вас?

Франк се приведе към екрана и резюмира набързо откритията им.

Докато те разговаряха, Кели чуваше ръмженето на двигателя на лодката на Натан. Понякога в джунглата се получаваха твърде странни акустични ефекти. В даден момент ти се струва, че двигателят е съвсем близо до теб, а после шумът му внезапно изчезваше. Вероятно вече бяха стигнали до селото.

— Пази сестра си, Франк — приключи баща им.

— Слушам, господине.

Сега бе ред на Кели да се обади.

— Как са мама и Джеси? — попита и стисна юмруци в скута си. Баща ѝ и се усмихна.

— И двете са с прекрасно здраве. Аз — също. С целия институт е така. Досега в нашия район не са регистрирани случаи на заболяването. Всички сме под карантина и западното крило на института временно е превърнато в място за жилищно настаняване. Тъй като почти целият екип на МЕДЕА е тук, разполагаме денонощно с много лекари.

— Джеси как се справя?

— Джеси е на шест години. В началото се поизплаши, но после свикна и сега си играе с другите деца. Защо не я попиташ лично как се чувства?

На екрана се появи лицето на дъщеря ѝ, която ѝ махна с ръка.

— Здравсти, мамо.

— Здравей, миличка. Добре ли си?

Детето кимна енергично и седна в скута на дядо си.

— Днес ядохме шоколадов кекс, а после яздих пони. Дядото поясни новото занимание на внучката.

— В района, който е под карантина, има малка ферма. Докараха оттам едно пони, за да развлича децата.

— Това е чудесно, миличка. Жалко, че не съм с теб. Джеси се размърда.

— И знаеш ли още нещо, мамо? Един палячо ще направи балони с формата на животни.

— Палячо ли?

— Това е доктор Еймъри от хистопатологията. Бива го за тези работи.

— Ще го помоля да ми направи маймуна — сподели Джеси.

— Това е чудесно! — възхити се Кели, като се приведе към екрана. Бе готова да погълне с поглед изображенията на дъщеря си и баща си.

След още няколко реплики за палячовци и понита Джеси бе взета от скута на дядо си.

— Време е госпожица Грамерси да те заведе в клас. Джеси не бе доволна от тази новина, но се подчини.

— Довиждане, миличка! Обичам те! — извика Кели. Детето ѝ отвърна за сбогом с ръка.

— Довиждане, мамо! Довиждане, чичо Франк!

Кели насмалко не се удържа да докосне екрана. След като детето изчезна, лицето на баща ѝ стана сурово.

— Не всички новини са весели.

— Какво има?

— Ще ти кажа защо майка ти я няма тук. Уж държим нещата под контрол, но броят на случаите във Флорида расте. През нощта регистрираха още шест случая в Маями и още дванайсет, в прилежащите градчета. Зоната, поставена под карантина, се разширява. Струва ми се обаче, че не успяхме да я обезопасим навреме. Майка ти и още няколко Души сега обобщават информацията от цялата страна.

— Боже мой!

— През последните няколко часа броят на заразените нарасна на двайсет и два. Смъртните случаи са осем. Според най-добрите епидемиолози на страната на всеки дванайсет часа тези цифри ще се удвояват. По самото поречие на Амазонка досега са умрели около петстотин души.

Докато Кели правеше изчисления на ум, лицето ѝ пребледня. Франк я стисна за рамото. Само след няколко дни в САЩ можеха да пострадат десетки хиляди хора.

— Президентът току-що подписа заповед да се мобилизира Националната гвардия във Флорида. Официалната версия е, че става дума за опасен южноамерикански грип. Информацията за това как се е появил тук, не се съобщава.

Кели се отпусна на стола, сякаш това можеше да отслаби обзелия я ужас.

— Има ли вече идеи за лечението?

— Още не. Антибиотиците и противовирусните лекарства определено не помагат. Можем да предложим само симптоматично лечение: интравенозни течности, лекарства срещу високата температура, болкоуспокоителни. Докато не установим какво причинява заболяването, битката с него ще е трудна. Заради това вашата работа там сега е изключително важна. Ако успеете да разберете какво се е случило с Кларк, можете да откриете и средство за лечение на болестта.

Кели отговори с кимане.

— Ще направим всичко, което е по силите ни — отвърна Франк с дрезгав глас.

— В такъв случай най-добре ще е да ви оставя да си гледате работата — каза баща им, взе си довиждане и образът му изчезна от екрана.

Кели и брат ѝ се спогледаха. От едната страна на Франк бе застанал Мани, от другата — Ричърд Дзейн.

— Какво направихме! — разтревожи се Мани. — Може би е трябвало да послушат индианския шаман във Ваувай и да изгорят тялото веднага след смъртта.

— От това нямаше да има полза — промърмори Дзейн. — Болестта така или иначе щеше да се измъкне от гората. Досуц като СПИН.

— Какво искате да кажете? — попита Кели.

— СПИН се появи след построяването на автострада в африканската джунгла. Нямаме представа какво може да се появи, когато се наруши спокойствието на древни екосистеми.

— В такъв случай наш дълг е да го спрем — каза Кели. — Джунглата може и да е родила СПИН, но тя ни предлага и най-добрите средства за неговото лечение. Седемдесет процента от лекарствата против СПИН се извличат от тропическите растения. Щом и тази

болест е излязла от джунглата, защо пък да не открием тук и средства за лечението ѝ?

— Стига да успеем — съгласи се Дзейн.

Ягуарът на Мани внезапно изръмжа. Голямата котка се извърна и ушите ѝ настръхнаха. Вторачи се в джунглата зад гърба им.

— Какво му е? — попита Дзейн и отстъпи крачка.

— Надушил е нещо... Там има нещо... — каза Мани, след като Тортор изръмжа дълго и предупредително.

Натан тръгна по тясната пътека, водеща към малкото индианско селище. То се състоеше от една-единствена голяма кръгла колиба с широк отвор в средата. Приблжи се, но не чу нито един от обичайните звуци. Не се чуваха спорещи мъже, жени, които молят да им донесат още банани, смеещи се деца. Селото бе призрачно и това го озадачи.

— Ако съдим по конструкцията, селото определено е на яномамо — каза тихо Натан на Коуве и Ана Фонг. — Много е малко обаче. Едва ли събира повече от трийсет души.

Зад тях вървеше редник Карера. Нейната карабина М — 16 бе насочена към земята. Момичето шепнеше нещо в микрофона на радиостанцията си.

Ана разглеждаше постройката и не криеше удивлението си.

Натан я спря тъкмо когато тя щеше да влезе през вратата.

— Срещали ли сте се с хора от племето яномамо? Ана поклати глава.

— Клок! Клок! Клок! — извика шумно Натан и се обърна Към Ана. — Когато влизаш в селище на яномамо, винаги трябва да предупредиш за пристигането си, независимо дали изглежда обитавано, или не. Така си спестяваш риска да получиш стрела в гърба. Яномамо имат навика първо да стрелят, а после да задават въпроси.

— В този стил не виждам нищо осъдително — промърмори зад гърба му Карера.

Постояха пред входа около минута. Коуве наруши мълчанието.

— Тук няма никого — каза. — Няма канута в реката. Няма мрежи и други рибарски принадлежности. Няма и кряскащи йеби.

— Йеби? Какво е това? — попита рейнджърката.

— Сивокрил тръбач — поясни Натан. — Доста грозни птици впрочем. Индианците ги използват като пернати кучета пазачи. Вдигат страхотен шум, когато наближи някой.

— Значи няма ли кокошки, няма и индианци — отсече рейнджърката и се огледа. Отказа да сложи пушката си на рамо. — Ще вляза първа. — Като повдигна по-високо оръжието си, приклепна до ниския вход. Приведе се, вмъкна главата си в него и се огледа. След малко влезе вътре, като се придържаше близо до стената, направена от бананови листа. — Всичко е чисто. Не се отдалечавайте много от мен — нареди тя.

Тръгна към центъра на кръговата постройка. Държеше пушката си в готовност, но с цев, насочена към земята, както ѝ бе препоръчал Натан. При яномамо стрела, насочена към човек от племето, се възприемаше като обявяване на война. Натан нямаше представа в каква степен конкретно тези индианци бяха запознати със съвременното оръжие и не искаше да рискува. След това с Коуве и Ана влязоха в къщата.

Жилищните помещения на отделните семейства бяха преградени едни от други с помощта на тютюневи листа, тикви за събиране на вода и кошници. От гредите на покрива висяха плетени люлки, до една празни. В центъра на сградата имаше две каменни паници и каменно хаванче. До тях бе разпиляно брашно от маниока.

Всички се уплашиха, когато над главите им внезапно прелетя пъстър папагал, дотогава кацнал върху сноп кафяви банани.

— Това не ми харесва — каза Коуве.

Натан знаеше какво има предвид и кимна с разбиране.

— Защо? — озадачи се Карера.

— Когато яномамо напускат селището си, или изгарят старата къща, или изнасят от нея всичко полезно. Погледнете всички тези кошници, люлки и пера. Това, че са ги изоставили, не е нормално.

— Защо според вас са напуснали така внезапно? — попита го Ана. Коуве бавно поклати глава.

— Нещо трябва да ги е уплашило.

— Ние ли? — Ана се озърна. — Според вас те знаели ли са за нашето идване?

— Ако индианците бяха тук, отдавна щяха да ни усетят. Те никога не престават да наблюдават джунглата в околностите. Не

смятам обаче, че именно нашата експедиция ги е накарала да напуснат така бързо селището си.

— Защо мислиш така? — попита Натан.

— Всички огнища са студени. Бананите са наполовина изгнили. Яномамо не похабяват храната.

— Смяташ, че селото е изоставено от доста време?

— Поне от седмица.

— Къде според вас са отишли? — запита го отново Ана. Коуве се обърна и огледа пространството около себе си.

— Трудно е да се каже, обаче има една подробност, която също е многозначителна. — Погледна Натан, за да провери дали и той я бе забелязал.

Натан се съсредоточи и огледа мястото. Внезапно съобрази какво имаше предвид професорът.

— Няма нито едно оръжие — констатира той. — Не са изоставили нито един лък, стрела, тояга или мачете.

— Каквото и да се е случило, страхували са се за живота си — добави Коуве.

— Ако сте прав и това място отдавна е изоставено, най-добре ще е да извикам частта си — реши Карера.

Коуве кимна утвърдително.

Карера се отдръпна и каза нещо в микрофона.

Професорът даде знак на Натан, че иска да си поговорят насаме. Ана през това време се занимаваше с изучаването на индивидуалното жилище на едно от семействата и разглеждаше изоставените от него вещи.

— Не тези яномамо са ни следили — прошепна професорът.

— Кой в такъв случай?

— Някаква друга група... Все още не съм напълно сигурен дали са били наистина индианци. Струва ми се, че е време да уведомим за това Франк и капитан Уоксман.

— Смяташ ли, че това, което е ужасило индианците, сега ни дебне?

— Не съм сигурен. Щом обаче нещо е успяло да уплаши индианците яномамо така, че да напуснат селището си, трябва да се пазим от него.

Ръменето междувременно бе престанало. Облаците започнаха да се разкъсват и лъчи следобедна слънчева светлина си пробиха път през тях. След продължителния полумрак светлината изглеждаше особено ярка.

Отдалеч се чу шумът на двигател. Капитан Уоксман и неговите хора идваха.

— Наистина ли смяташ, че трябва да им кажем това? — попита Натан. Ана прекъсна разговора им, като посочи небето с ръка.

— Вижте колко много птици!

Натан погледна мястото, което тя сочеше. Много птици след дъжд напускаха короните на дърветата, за да изсушат крилете си и се заемат отново с добиване на плячка. На по-малко от километър от тях обаче от джунглата се бе надигнал цял черен облак. Бяха хиляди птици. За Бога, помисли си Натан.

— Моля те, послужи ми за малко с бинокъла си — обърна се към редник Карера.

Тя също бе впечатлена от странния танц на черните птици. Извади от якето си малък компактен бинокъл и го подаде на Натан. Той затаи дъх и го фокусира. През лещите огромното ято се разпадна на отделни птици, малки и големи. Много от тях се биеха във въздуха и се опитваха да се кълват. Независимо от различията си всички имаха нещо общо.

— Лешояди... — промърмори Натан и отмести бинокъла от очите си.

— Много са — прецени Коуве.

— Черни лешояди, жълтоглави лешояди, дори кралски лешояди...

— Трябва да проверим какво има там — предложи Коуве.

Не само в неговите очи, но и в очите на останалите се появи тревога. Първо, изчезнали индианци... после — лешояди... Това не им хареса.

— Ще изчакаме да дойдат другите — спря ги редник Карера. Ревът на двигателя на лодката се чу съвсем наблизо и после утихна. След няколко минути капитан Уоксман и трима рейнджъри влязоха в постройката. Карера бързо ги информира за случилото се.

— Наредих на рейнджърите на пост в гората да се завърнат в лагера — каза капитанът. — Те ще докарат всички останали тук.

Междувременно да проверим какво се е случило. — Уоксмън посочи трима от военните: редник Карера, ефрейтор Конджър и сержант Костос.

— Добре ще е и аз да отида с тях — каза Натан. — Познавам тази джунгла по-добре от всеки друг.

Капитан Уоксмън въздъхна:

— Всъщност вече доказахте това. Ще държим постоянна радиовръзка — нареди на останалите.

Когато излизаше от жилището, Натан видя, че Коуве заговори капитан Уоксмън.

— Капитане, има нещо, което според мен е редно да знаете... — започна професорът.

Натан се измъкна с облекчение навън. Предположи, че на капитана няма да му е приятно да разбере, че заедно с Коуве са премълчавали няколко дни подозренията си. Натан предпочете да остави обясненията на тактичния професор.

След като достигнаха джунглата, Конджър и Костос тръгнаха напред, последвани от Натан. По стъпките му вървеше редник Карера, която прикриваше тила.

Тръгнаха с бързи крачки по влажната земя, като внимаваха да не се подхлъзнат върху калта и мокрите листа. Малко поточе, стичащо се към реката, съвпадна с посоката им. Тръгнаха покрай него и ускориха крачка.

Натан забеляза стъпки по брега. Стари стъпки, почти размити от дъжда. Стъпки на боси хора. Посочи една от тях на редник Карера.

— Индианците навярно са избягали оттук.

Тя с кимане потвърди, че е разбрала, и му даде знак да продължи.

Натан се замисли върху видяното. Стори му се странно. Защо са избягали пеша? Защо не са използвали реката?

Въпреки ускорената крачка на рейнджърите Натан не изостана от тях. Околната гора бе необикновено тиха, почти смълчана. Обстановката не се хареса на Натан и той изведнъж съжали, че бе оставил пушката си в лагера.

Бе толкова погълнат от усилията си да не изостане, че насмалко не пропусна да го види. От удивление ахна и спря.

Редник Карера насмалко не се сблъска с него.

— За Бога! Предупреждавай, че ще спираш!

Другите двама рейнджъри не забелязаха, че те са спрели, и продължиха напред.

— Искаш да си починеш ли? — попита го Карера с лека насмешка в гласа.

— Не — отвърна Натан, като продължаваше да диша тежко. — Погледни това.

На малък клон бе прикрепен къс избеляла жълта тъкан. Бе малък, колкото половин игрална карта, и с квадратна форма. Натан го взе.

— Какво представлява това? — попита Карера зад гърба му. — От индианците ли е останало?

— Едва ли е от индианците. Това е полиестер, синтетична тъкан — обясни Натан. Огледа клонката, върху която бе нанизан платът. Бе срязана, а не счупена. Докато я разглеждаше, забеляза, че на ствола на дървото бяха издълбани груби белези.

— Какво е това? — Кое?

Натан се отмести, за да може рейнджърката да види това, което бе открил. Върху ствола на дървото бе издълбано закодирано послание.

SW
17/5
GC

Редник Карера подсвирна и се доближи до ствола.

— Тези „G“ и „C“ в долната част...

— Да, това е Джерълд Кларк (на английски Gerald Clark) — довърши мисълта й Натан. — Подписал се е. Стрелката навярно сочи откъде е дошъл... или поне къде се намира следващият знак.

Карера погледна компаса на китката си.

— Югозапад. Посоката съвпада.

— А цифрите? Какво могат да означават тези „17“ и „5“? Рейнджърката се смръщи.

— Може би дата, изписана по военному. Първо се сочи денят, а после — месецът.

— Това като 17 май ли да го разбираме? Оттогава са изминали почти три месеца.

Натан се извърна, за да обсъди тази възможност, но Карера му даде знак да не я прекъсва. С другата си ръка бе притиснала слушалката на своята радиостанция до ухото си.

— Приех. Идваме — каза в микрофона. Натан я погледна въпросително.

— Конджър и Костос са открили трупове — съобщи тя. Натан усети, че започва да му се гади.

— Да ги настигнем — подкани Карера. — Искат да чуят твоето мнение.

Натан кимна и продължи напред. Карера уведоми по радиото капитана за тяхното откритие.

Натан погледна ръката си и установи, че все още държи в нея парчето избеляла жълтеникава тъкан. Спомни си, че Джерълд Кларк бе излязъл от джунглата само по панталони, бос и гол. Дали не бе използвал парчета от собствената си риза, за да маркира местата? Като децата от приказките, оставили подир себе си пътека от трошици, за да бележат пътя?

Натан разтри късчето тъкан между пръстите си. След четири години това бе първото веществено доказателство, че поне някои от членовете на екипа на баща му бяха оцелели. До този момент Натан не бе хранил надежда, че баща му е още жив. Всъщност бе престанал дори да допуска тази възможност, за да намери най-после душевен покой. Ако изгубеше баща си за втори път, вече нямаше да е по силите му да понесе тази болка. Погледна парчето плат още веднъж и после го пхна в джоба си.

Замисли се дали по пътя им има оставени и други подобни знаменца. Нямаше как да знае това, но едно нещо му бе ясно. Отсега нататък няма да престане да ги търси. Поне до момента, когато научеше истината за съдбата на баща си.

Зад гърба му Карера изруга.

Натан се обърна. Тя бе закрила устата и носа с ръка. Едва сега Натан съобрази, че наоколо се раздава нетърпима воня. Вонеше на леш.

— Насам! — чу се глас. Сержант Костос бе само на десет метра от тях. Камуфлажната му униформа се сливаше с пъстрия фон на джунглата.

Натан отиде при него и видя ужасяваща гледка.

— Боже мой! — въздъхна Карера.

Младият тексасец, ефрейтор Конджър, бе малко по-нататък. Закрил лице с кърпа, движеше се из централната част на кланицата. Размахваше своята карабина М-16, за да прогони лешоядите и рояците мухи.

Навсякъде се търкаляха трупове: по пътеката, в гората, в потока. Мъже, жени и деца. Всички по всяка вероятност индианци, но не можеше да се твърди това с положителност. Вътрешностите бяха изтръгнати от телата им, а крайниците и лицата им бяха оглозгани до костта. Лешоядите бързо се бяха справили с работата си, като бяха оставили остатъците от телата на мухите, на други насекоми и на червеите. Единствено малките размери на телата навеждаха на мисълта, че са яномамо, изчезналите обитатели на селището. Ако се съдеше по броя им, вероятно бяха всичките обитатели.

Натан затвори очи. Представи си селяните от племето, които познаваше. Малката Тама, благородния Такахо. Внезапно му се пригади, напусна пътеката и се надвеси над потока. Опита се да диша дълбоко, за да не повърне. Не успя, повърна в потока, придошъл от дъждовете. Остана присвит, положил ръце на коленете си, като дишаше тежко.

— Ранд, не разполагаме с много време — стресна го Костос зад гърба му. — Какво според теб се е случило тук? Друго племе ли ги е нападнало?

Натан дори не помръдна, тъй като стомахът му не се бе успокоил. Редник Карера съчувствено сложи ръка на рамото му — Колкото по-бързо приключим работата си тук, толкова по-скоро ще се махнем — каза тихо.

Натан кимна, пое си дълбоко въздух и с усилие се върна на мястото, където се намираха труповете. Първо ги огледа отдалеч, после се доближи.

— Какво мислиш? — попита Карера.

— Навярно са бягали през нощта — допусна Натан и преглътна.

— Защо смяташ така? — попита Костос. Натан погледна сержанта и му посочи прът до едно от телата.

— Това е факел. Племето е бягало през нощта. Когато нападението е започнало, мъжете са се опитали да защитят жените и децата. След като не са успели, жените са се превърнали във втора

линия на отбрана. Опитали са се да избягат с децата. — Натан посочи на войниците женско тяло, лежащо навътре в гората. В ръцете си жената държеше мъртво дете. Натан се извърна. — Били са нападнати откъм потока — продължи и посочи мъжките тела в непосредствена близост до водата. — Били са изненадани и заради това не са успели да окажат организирана съпротива.

— Не ме интересува редът, в който са били избити — прекъсна го Костос. — Кой, по дяволите, според теб ги е избил?

— Не знам — отвърна Натан. Нито едно от телата не бе пробито от стрели или копия. Възможно бе обаче врагът да бе прибрал оръжията след нападението. За да ги задържи за себе си или за да не остави следи. Телата бяха така разкъсани, че бе трудно да се разбере кои от раните са нанесени от оръжия, и кои, от лешоядите.

— С други думи нямаш никакво шибано предположение — заключи Костос, обърна се и включи радиостанцията си.

Натан избърса влажното си чело. Какво, по дяволите, се бе случило в действителност тук?

— Има нови заповеди — съобщи Костос. — Трябва да вземем едно тяло и да го занесем на д-р О'Брайън. Казаха да вземем едно, което да е по-малко оглозгано, и да го върнем в селото. Доброволци има ли?

Никой не се обади и сержантът ги погледна подигравателно.

— Няма. Така и очаквах — каза Костос и се обърна към редник Карера. — Ти защо не вземеш най-добре да придружиш нашия крехък и нежен доктор до лагера. Това тук е мъжка работа.

— Слушам — отвърна Карера и с Натан тръгнаха по пътеката. Когато се отдалечиха на известно разстояние, тя тихо изруга:

— Глупак!

Натан кимна. Всъщност напусна мястото на касапницата с голямо облекчение. Никак не го интересуваше какво може да мисли сержант Костос. Разбираше обаче гнева на Карера. Можеше да си представи униженията, които тази жена трябва да преглъща в един преобладаващо мъжки род войски.

Остатъкът от пътуването по пътеката премина мълчаливо. Когато наближиха селището, чува гласове. Натан ускори ход. Приятно бе да се окажеш още веднъж сред живи хора. Надяваше се, че някой е съобразил да запали огън.

Когато стигна до постройката, Натан видя редник Еди Джоунс, застанал на пост пред входа. Зад него други двама рейнджъри бяха застанали на пост до реката.

Когато заедно с Карера стигнаха до вратата, Еди Джоунс им съобщи новина.

— Ха на бас, че няма да повярвате какво открихме в джунглата.

— Какво? — попита Карера.

— Идете вижте сами — отвърна Джоунс.

Карера даде знак с пушката си на Натан да влезе пръв.

В централната част на постройката заседаваше малък конклав. Малко встрани от групата бяха Мани и Тортор. Мани приветства Натан с махане на ръка, когато го забеляза, но не му се усмихна.

Гласовете на останалите издаваха, че спорят.

— Той е мой пленник! — крещеше капитан Уоксман. Бе в обкръжение от трима рейнджъри, насочили карабините си срещу някого, който не се виждаше.

— Поне му развържете ръцете — намеси се Кели. — И без това краката му са вързани. Стар човек е.

— Ако искаме да ни помогне, не трябва да действаме по този начин — добави Коув.

— Той ще отговори на въпросите ни — горещеше се Уоксман заканително.

— Все още аз командвам тази операция, капитане — каза Франк на военния. — Няма да позволя този пленник да бъде измъчван.

Натан междувременно се присъедини към групата. Ана Фонг го погледна уплашено.

Ричърд Дзейн, застанал малко встрани, не криеше задоволството си. Обърна се към Натан:

— Хванахме го да се мотае из джунглата. Котката на Мани ни помогна да го уловим. Трябваше само да чуеш какви писъци нададе, когато ягуарът го притисна срещу едно дърво.

Дзейн се отмести и Натан най-после видя пленника. Дребният индианец бе проснат в калта. Китките и глезените му бяха вързани с пластмасова лента. Бялата му коса, стигаща до плещите му, свидетелстваше, че е един от старейшините. Приседна на пода, като мърмореше нещо под носа си. Поглеждаше ту пушките, насочени срещу него, ту разхождащия се наблизо Тортор.

Натан го чу. Яномамо. Приблѝжи се. Човекът произнасяше молитва, заклинание, което трябваше да го опази от силите на злото. Натан съобрази, че пленникът е шаман. Дали бе от това селище? Дали не бе един от оцелелите?

Очите на индианеца внезапно се взряха в Натан. Ноздрите му трепереха.

— Смъртта се е заловила за теб — произнесе на родния си диалект. — Ти знаеш това. Ти вече си я видял.

Натан съобрази, че човекът бе усетил вонята на леш, пропила дрехите и кожата му. Коленичи до стареца и го заговори на яномамо.

— Дядо, кой си ти? От това село ли си? Индианецът поклати глава презрително.

— Това село е белязано от шавари, от зли духове. Дойдох тук, за да се предам на бан-али. Закъснях обаче.

Останалите престанаха да спорят, след като видяха, че Натан разговаря със стареца.

— Той не пожела да каже и думичка никому, дори и на професор Коуве — прошепна Кели.

— За какво са ти бан-али, кървавите ягуари?

— За да спася селото си. Не ги послушахме. Не изгорихме тялото на набе, на белия човек, белязан като роб на бан-али. После всичките ни деца се поболяха заради злата магия.

Натан внезапно разбра за кого става дума. Белият човек, белязан от бан-али, трябваше да е Джерълд Кларк. В такъв случай...

— Значи, ти си от Ваувай.

Старецът потвърди догадката му с кимване и се изплю в калта.

— Не споменавай това прокълнато име. Проклет да е денят, когато стъпихме в това селище на набе.

Натан разбра, че това бе шаманът, който се бе опитал да излекува болните деца от мисията, а после бе запалил селото, опитвайки се да защити останалите. Шаманът сам призна, че е претърпял неуспех. Болестта продължаваше да поразява децата на яномамо.

— Защо дойде тук? Как стигна дотук?

— Тръгнах по стъпките на набе и открих кануто му. Видях как е боядисано. Разбрах, че е дошъл от това селище, а пък знам пътя дотук. Дойдох, за да потърся бан-али. За да им се предам. За да ги помоля да снемат проклятието си. — Решил, че е виновен за случилото се,

шаманът бе дошъл да се жертва. — Закъснях обаче. Само една жена бе жива, когато дойдох — каза старецът и погледна към мястото на убийството. — Дадох ѝ вода и тя ми разказа какво станало със селото.

Натан го погледна.

— Какво казва? — попита капитан Уоксман. Натан му даде знак да не се обажда.

— Какво се случило?

— Белият човек бил открит от ловци преди три луни. Бил мършав и болен. Видели как е белязан и го взели в плен. Побояли се да не би да дойде в селото. Отнели му всичко и го пъхнали в клетка, която оставили дълбоко в джунглата, за да си го приберат кървавите ягуари. Ловците го хранели и се грижели за него, тъй като се страхували да повредят нещо, принадлежащо на бан-али. Набе обаче продължил да боледува. Месец по-късно синът на един от ловците също заболял.

Натан кимна. Болестта бе започнала да се разпространява.

— Тукашният шаман го обявил за прокълнат и поискал набе да бъде убит. Решили после да изгорят тялото му, за да успокоят гнева на бан-али. Една сутрин, когато отишли при клетката, я заварили празна. Мислели, че бан-али са си го прибрали, и се успокоили. Едва по-късно през същия ден установили, че едно от канутата им липсва. Вече обаче било късно. — Индианецът за миг замълча. После продължи: — В един от следващите дни детето на ловеца умряло, а после и други се разболели. Преди седмица жена, която се прибирала от градината, видяла знак на външната стена на постройката. Никой не знаел кой го е изписал. — Индианецът кимна към югозападната част на постройката. — Все още е там. Това е знакът на бан-али.

Натан го прекъсна и разказа набързо на останалите чутото от индианеца. Очите им се разшириха от удивление. Капитан Уоксман нареди на Йоргенсен да огледа стената.

Докато го очакваха, Натан убеди капитана да освободи китките на шамана. Той се съгласи, тъй като човекът съвсем определено им помагаше. Шаманът се намести върху пода и с удоволствие отпи вода от една манерка.

Кели коленичи до Натан.

— От медицинска гледна точка са постъпили разумно. Като е държало Кларк в джунглата, племето всъщност го е поставило под

карантина. Или обаче болестта станала по-заразна, или ловецът допуснал да се зарази от нея. Така или иначе болестта дошла тук.

— И племето изпаднало в ужас.

Появи се Йоргенсен. Лицето му бе мрачно.

— Старецът е прав. Върху стената има рисунка досущ като татуировката върху тялото на Кларк. Проклетото нещо обаче мирише отвратително, сякаш са го рисували със свински лайна. Вони много гадно.

Франк се обърна към Натан:

— Виж какво още знае шаманът. Натан кимна и се обърна към шамана:

— След като открили тази рисунка, какво направили? Шаманът се намръщи.

— Племето избягало през същата нощ. Обаче... Обаче нещо ги нападнало.

— Какво?

— Жената, която ми разказа това, почти умираше. Започна да говори неясно. Каза, че реката дошла да ги изяде. Те избягали, но нещо в реката ги преследвало и ги настигнало.

— Кое ги настигнало? Бан-али?

— Не. Жената не каза такова нещо.

— Кое в такъв случай?

Шаманът погледна Натан в очите, за да покаже, че говори самата истина.

— Джунглата. Тя каза, че самата джунгла ги нападнала. Натан се намръщи. Шаманът повдигна рамене.

— Друго не знам. Прокълнатата жена умря и нейният дух се присъедини към духа на племето й. На следващия ден, днес, видях как идвате по реката и реших да проверя кои сте — каза старецът и погледна към ягуара на Мани. — Обаче ме открихте. И аз мириша на смърт, както миришете и вие.

Натан се отпусна върху петите си. Погледна Мани. Биологът държеше Тортор на каишка. Котката бе разтревожена и се разхождаше напред-назад. Козината и бе настръхнала.

— Това е всичко, което му е известно — довърши превода Коуве.

Уоксмън даде знак на Йоргенсен да освободи и глезените на шамана.

— Какво мислиш за цялата тази история? — обърна се Кели към Натан.

— Не знам — промърмори той и се сети за телата, лежащи по течението на ручея. Досега бе мислел, че хората са били нападнати от нещо, дошло от другата му страна. Ако се вярваше обаче на жената, нападението дошло от самия поток.

— Разказът е съзвучен с митовете за бан-али — каза Коуве. — За тях се твърди, че могат да подчинят самата джунгла на волята си.

— Какво обаче е могло да излезе от реката и да избие всички тези хора? — попита Кели.

— Не мога дори да си представя — отвърна Коуве и бавно поклати глава.

До вратата се разнесе шум, който привлече вниманието им. Сержант Костос влезе, като влачеше зад себе си импровизирана шейна. Върху нея лежеше тялото на един от убитите.

Шаманът нададе пронизителен писък.

Натан се извърна.

Индианецът с разширени от ужас очи се отдръпна.

— Не водете този прокълнат тук! Ще разгневите бан-али. Йоргенсен се опита да удържи човека, но индианецът, макар и възрастен, бе жилав. Измъкна се от прегръдката на рейнджъра, отиде в едно от индивидуалните жилищни помещения и като използва една люлка като стъпало, се покатери върху покрива на постройката.

Един от войниците насочи пушката си към него.

— Не стреляйте! — извика Натан.

— Отмести пушката си, ефрейторе — изкомандва Уоксмън. Шаманът се качи на покрива и се обърна към тях.

— Мъртъвците принадлежат на бан-али! Те ще дойдат и ще си приберат своето!

След тези заключителни думи шаманът скочи от покрива и се скри в джунглата.

— Доведете го тук — нареди Уоксмън на двама войници.

— Няма да го открият — увери го Коуве. — Както е уплашен, направо ще потъне в джунглата.

Думите на професора се оказаха верни. Никой не го видя повече. Започна да се стъмва и Кели се отдалечи в единия край на постройката, като се опита да разбере какво бе причинило смъртта на човека. Натан

отведе Уоксмън и Франк до дървото, върху което Джерълд Кларк бе оставил послание.

— Навярно е изписал тези знаци, преди да го пленят — предположи Франк. — Наистина ужасно нещо. Бил е съвсем близо до цивилизацията, а е бил заловен и държан в плен почти три месеца.

Завърнаха се в селището и групата се зае с подготовката на нощувката: наклаждане на огньове, готвене на храна, разпределение на караулите. Решиха през следващия ден да се отклонят от реката и да предприемат пътешествие по суша, като се движат по следите на Кларк.

Когато слънцето залезе и бе приготвена вечеря от риба и ориз, Кели най-после напусна своята импровизирана морга, Отпусна се в съгваем стол, след дълга и уморена въздишка втренчи поглед в пламъците и започна да съобщава заключението си:

— Доколкото мога да преценя, бил е отровен от нещо. Открих следи от смърт в резултат на гърчове. Прехапал си е езика. Има признаци на сковаване на гръбначния стълб и крайниците.

— Какво го е отровило? — запита Франк.

— Би трябвало да разполагам с токсикологична лаборатория, за да идентифицирам отровата. Дори не мога да кажа как е била въведена в организма. Може би с отровно копие или стрела. Тялото бе твърде увредено от лешоядите, за да мога да кажа нещо по-определено.

Натан продължи да слуша разговорите, докато наблюдаваше залеза. Спомни си думите на избягалия шаман: „Те ще дойдат и ще си приберат своето.“ Опита се да потърси връзка между клането и болестта, разпространяваща се тук и в САЩ. През цялото време не можеше да се освободи от неприятното чувство, че времето им изтича.

9. НОЩНО НАПАДЕНИЕ

14 август, 00:18 ч.

Амазонската джунгла

Кели се събуди от кошмар и се замята в люлката си. Не може да си спомни подробностите от съня си, освен че в него имаше много трупове и преследване. Погледна светещия циферблат на ръчния си часовник. Бе малко след полунощ.

Повечето хора около нея бяха заспали. Един войник бе застанал до огъня, а друг бе на пост до вратата на постройката. Кели знаеше, че други двама обикалят около нея. Останалите също си почиваха след дългия ужасен ден.

Не се учуди от това, че сънува кошмари, след като през деня се бе нагледала на трупове и после аутопсира един от тях. Всички членове на експедицията бяха напрегнати. Сякаш това не бе достатъчно, не преставаше да се тревожи за съдбата на семейството си във Вирджиния. Подсъзнанието ѝ бе достатъчно обременено, за да наруши съня и.

Вечерната информация от САЩ не бе по-ободряваща от предишната. В Америка бяха регистрирани още дванайсет случая и три смърти — на две деца и възрастна жена от Палм Бийч. Тук, в долината на Амазонка, болестта и смъртта бяха започнали да се разпространяват със скоростта на пожар в суха прерия. Хората се барикадираха в домовете си или напускаха градовете. По улиците на Манаус изгаряха трупове на улицата.

Майка ѝ съобщи, че засега нямаше пострадали сред членовете на екипа в института. Бе обаче твърде рано да се каже, че са във от опасност. Според най-новите данни, събрани главно от долината на Амазония, където имаше регистрирани най-много случаи, инкубационният период можеше да има продължителност от три до седем дни. Продължителността зависеше най-вече от началното

здравословно състояние на жертвите. По-зле хранените деца, отгоре на това страдащи от паразити, по-лесно се разболяваха.

Що се отнася до самия причинител на заболяването, установи се, че не е бактерия. Продължаваха вирусологичните изследвания. Причинителят обаче не бе установен.

Отгоре на това имаше и по-лоши новини. Майка ѝ бе пребледняла, когато ги съобщаваше:

— Установи се с положителност, че се предава по въздушен път. Не е задължителен физически контакт.

Кели знаеше какво означава това. Разпространението на такива патогени се поставяше под контрол най-трудно. А и при тази смъртност...

— Имаме само една надежда — бе приключила майка ѝ. — Трябва да се открие средство за лечение...

Кели взе манерката си и отпи голяма глътка. Приседна в люлката и си даде сметка, че скоро няма да може да заспи. Безшумно слезе на земята.

Часовоят до огъня забеляза движението ѝ и се обърна към нея. Тя бе все още в дрехите, които носеше вчера: сива тениска и кафяви панталони. Направо се спусна в обувките си. Посочи входа. Даде да се разбере, че иска малко да се пораздвижи, без обаче да смущава другите. Рейнджърът кимна с разбиране.

Кели тихо отиде до изхода на постройката. Излезе навън и установи, че там е на пост редник Карера.

— Искам да изляза за малко на чист въздух — прошепна Кели.

— Не си само ти — каза и рейнджърката и ѝ посочи с оръжието си реката.

Кели забеляза там фигура, застанала на пътеката на няколко метра от реката. По силуета и разбра, че това е Натан Ранд. Бе сам, ако се изключеха двама рейнджъри, заели позиция нагоре по реката. Бяха запалили джобните си фенери и лесно се забелязваха.

— Стой на безопасно разстояние от реката — предупреди я редник Карера. — Нямахме достатъчно сензори, за да се обезопасим и откъм нея.

— Ще внимавам — отвърна Кели. Добре си спомняше случилото се с ефрейтор Де Мартини.

Тръгна по пътеката и се вслуша в жуженето на скакалците, придружено от тихото крякане на безброй жаби. Това бяха мирни звуци. В далечината светулки изписваха изящни светещи фигури над водата.

Усамотилият се биолог чу приближаването на Кели. Натан се обърна. От устните му се подаваше цигара. Врърхчето й приличаше на червена искрица.

— Не знаех, че пушиш — заговори го Кели. Спря до него и втрренчи поглед в реката.

— Не пуша. — Той изпусна дълга струя дим от устата си. — Поне, не много. Изпросих я от ефрейтор Конджър. Не бях запалвал цигара от четири или пет години. Нуждаех се обаче от някаква причина, за да изляза навън. Не ме свърташе на едно място.

— Напълно те разбирам. И аз излязох уж да подишам чист въздух — обясни тя и протегна ръка.

Той й подаде цигарата.

Тя всмукна дълбоко дим и после го издиша. Това малко я поотпусна.

— Няма нищо по-хубаво от чистия въздух. — Кели му върла цигарата.

Той дръпна от цигарата за последен път, после я хвърли на земята и разтри с крак.

— Цигарите могат да те убият — каза.

И двамата замълчаха, докато реката продължаваше да тече тихо покрай тях. Двойка прилепи прелетя над повърхността и в търсене на риби. Чу се тъжна птича песен.

— Нищо няма да и се случи — каза най-после Натан. Изрече тези думи тихо, почти като шепот.

— Какво?

— Говоря за Джеси. За дъщеря ти. Нищо няма да и се случи.

Изненадана от тези думи, Кели не съобрази веднага как да реагира.

— Извинявай — промърмори Натан. — Май си пъхам носа в чужди работи.

— Ни най-малко... Благодаря ти. Просто не знаех, че страховете ми са така видими.

— Може да си и велика лекарка, но първо си майка. Кели замълча за миг, преди да продължи с тих глас:

— Става дума за нещо повече. Джеси е единственото ми дете. Друго няма да имам.

— Какво искаш да кажеш?

Кели така и не можа да си обясни защо обсъжда всичко това с Натан. После установи, че ѝ става по-леко, когато изразява страховете си гласно.

— Когато раждах Джеси, получиха се усложнения... Наложих се спешна хирургична намеса. Казаха ми, че няма да мога да имам повече деца.

— Извинявай.

В отговор тя се усмихна уморено.

— Всичко това се случи много отдавна. Успях да се примиря с тази мисъл. Сега обаче когато и Джеси е застрашена...

Натан въздъхна и седна върху едно паднало дърво.

— Разбирам те. Ето те тук, в джунглата. Тревожиш се за някого, когото много обичаш и в същото време трябва да продължиш работата си, да бъдеш силна.

— И с теб се е получило така, когато баща ти изчезнал — каза Кели и седна до него.

— Става дума не само за тревога и страх, а и за чувство за вина — добави глухо Натан.

Тя се съгласи. След като Джеси бе в опасност, какво търсеше тя тук, в джунглата? Нормалното бе да се прибере у дома с първия полет.

Двамата отново замълчаха. Мълчанието им обаче започна да става болезнено.

Кели зададе въпрос, който ѝ се искаше да отправи към Натан още при първата им среща.

— А самият ти защо си тук в такъв случай?

— Какво искаш да кажеш?

— Амазонка ти отне и майка ти, и баща ти. Защо се завърна тук? Това завръщане не ти ли причини болка?

Натан прилепи длани една към друга, втренчи поглед към земята и замълча.

— Извинявай. Не трябваше да те питам. Това не е моя работа.

— О, не — отвърна той. Погледна я набързо в лицето и отново отмести поглед. — Просто за миг изпитах съжаление, че загасих тази цигара. Сега щеше да ми дойде добре.

— Можем да сменим темата — предложи Кели и се усмихна.

— Не, моля ти се. Всичко е наред. Ти обаче просто ме изненада с въпроса си. Трудно е да му се даде отговор, а още по-трудно, да се изрази с думи. Когато изгубих баща си и се примирих с мисълта, че няма да го открия, наистина напуснах джунглата и се заклех да не се завръщам никога тук. Когато обаче се върнах в САЩ, болката продължи да ме преследва. Опитах се да я удавя в алкохол и да я потисна с наркотици, обаче нищо не ми помогна. Преди година се качих на един самолет и се завърнах тук. Не мога да ти обясня защо го направих. Просто един ден отидох на летището, купих си билет за полет на „Вариг“ и преди да се усетя, се озовах в Манаус.

Натан замълча за миг. По тежкото му дишане Кели разбра, че е много развълнуван. За да го успокои, сложи длан върху голото му коляно. Без да каже дума, той сложи ръка върху нейната.

— Когато се завърнах в джунглата открих, че болката става по-поносима. Не така изгаряща.

— Защо?

— Не знам. Родителите ми не само умряха тук. Те живяха тук. Приемаха тази страна като своя. Ох, не знам, май започнах да говоря несвързано.

— Струва ми се, че те разбрах. Именно тук се чувстваш най-близо до тях. — Стори й се, че Натан застина на мястото си. Той замълча. — Натан?

Гласът му бе дрезгав, когато й отговори.

— Казах ти, че ми е трудно да изразя чувствата си с думи. Ти обаче ги намери. Права си. Именно тук, в джунглата, те са близо до мен. Най-силните ми спомени са свързани с нея. Спомням си как майка ми ме учеше да правя брашно от маниока, как баща ми ме учеше да разпознавам дърветата по листата им... Именно тук е моят дом.

Върху лицето му тя видя едновременно изписани радост и болка. Усети, че се трогва от дълбочината на чувствата му. Наклони се към него.

— Натан...

И двамата бяха сепнати от малък воден взрив. Само на няколко метра от брега на метър над повърхността се издигна малък гейзер. На това място нагоре се стрелна нещо едро и изчезна.

— Това пък какво беше? — попита Кели и се надигна. Бе напрегната.

Натан я прегърна през рамо и не ѝ позволи да стане.

— Не се бой. Това е бото, пресноводен делфин. Има ги колкото искаш, но са много плашливи. Можеш да ги откриеш най-вече в такива отдалечени места. Движат се на малки групи.

Сякаш в потвърждение на думите му отново се извисиха още два гейзера. Кели, този път спокойна, успя да забележи малки гръбни плавници, които се показаха над водата и после се скриха. Делфините се движеха много бързо.

— Пъргави са — отбеляза.

— Вероятно ловуват.

Докато присядаха повторно на дървото, покрай тях премина с голяма скорост цяло ято от делфини. Разнесе се ехото на свистения и прищраквания с език. Натан никога не бе виждал толкова много на едно място. Скоро сякаш цялата река се изпълни с делфини, устремили се надолу по течението.

Натан се намръщи и се изправи.

— Нещо не е наред ли? — попита Кели.

— Не знам.

Един делфин премина в плитчината до краката им. Блъсна се в калния бряг, като насмалко не се преби и с рязко движение на опашката си се скри в дълбоките води.

— Нещо ги е уплашило — предположи Натан. Кели се изправи и застана редом до него.

— Какво?

Натан поклати глава.

— Никога досега не бях забелязал у тях подобно поведение — отвърна. Отмести поглед към двамата войници на пост. Те също наблюдаваха парада от делфини. — Трябва ми повече светлина.

Затича се към войниците, последван от Кели. Тя усети как кръвта ѝ се разгорещява. Войниците бяха заели позиция на място, където в реката се вливаше малък поток.

— Ефрейтор Конджър, бихте ли ми услужили с фенерчето си? — помоли Натан.

— Това са просто делфини — обясни му другият войник. Бе сержант Костос, който ги погледна с презрение. — По време на нощните смени се нагледахме на тези шибани гадини. Ама вие как да ги видите, като през това време сте си спали кротко в леглата.

По-младият рейнджър бе настроен по-дружелюбно.

— Заповядайте, доктор Ранд. — Ефрейтор Конджър му подаде фенерчето си.

Натан промърмори набързо някаква благодарност и го взе. Отиде до брега и освети реката. Делфините продължаваха да се спускат по течението, но вече в по-малки групи. Натан стесни светлинния лъч, за да обхване по-голямо разстояние.

— Дявол да го вземе.

В края на светлинния лъч повърхността на водата сякаш кипеше. Бе покрита с бълбукаща бяла пяна, както при бързей, изпълнен с остри скали. Само че в този случай бълбукащата пяна се спускаше надолу по течението на реката към тях.

— Какво е това? — попита Кели.

В плитчините се блъсна друг делфин, който също се заби в калта. Само дето не успя да се измъкне леко. Замята се покрай брега, като нададе тънък писък. Натан го освети. Кели го погледна и уплашено отскочи две крачки назад.

Делфинът бе без опашка. Коремът му бе разпран и червата му плаваха около него. После течението го завлече обратно в реката.

Натан отново насочи лъча на фенера срещу течението. Кипящата бяла вода вече бе много близо до тях.

— Какво е това? — попита ефрейтор Конджър с още по-подчертан тексаски акцент. — Какво става?

Тревожното квичене на свиня разбуди гората. Птиците, накацали по клоните, се издигнаха във въздуха. Разтревожени маймуни започнаха раздразнено да крещят.

— Какво става? — повтори тексасецът.

— Трябват ми очилата ти за нощно виждане — каза Натан.

— Какво има? — разтревожи се Кели, застанала зад Натан. Той грабна очилата от рейнджъра.

— И преди съм виждал реки, разбушували се по този начин — спомни си докторът, — никога обаче в такава степен.

— Каква е причината за това? — озадачи се Кели.

— Пирани... Пирани, обезумели от глад.

През очилата за нощно виждане светът стана едновременно по-ярък и оцветен в монохромен зелен цвят. На Натан му трябваше известно време, за да ги фокусира върху мястото, където водата кипеше. Настрои телеобектива, за да доближи образа. В кипящата вода забеляза мяркащи се големи перки — принадлежаха на делфини, нападнати от хищниците с остри като бръснач зъби. Стрелваха се и сребристите тела на рибите убийци, биещи се за плячка.

— Че какво страшно има? — каза с дълбоко презрение в гласа Костос. — Нека тъпите риби ядат делфините. На суша няма да дойдат.

Сержантът бе поначало прав, но Натан си спомни телата на убитите индианци. Спомни си и страха им от реката. Дали именно това не бе заплахата? Дали тукашните реки бяха толкова пренаселени от пирани, че индианците се страхуваха да пътуват по тях нощно време? Дали заради това не бяха направили опит да избягат по суша? А и това поведение на пираните... Да нападнат делфини... Натан никога не бе чувал за такова нещо.

Нещо на ръба на полезрението му се размърда. Той отмести поглед от кипящата вода и забеляза тяло, лежащо на брега. Бе тялото на пекари, диво прасе. Дали не бе същото, изквичало преди малко? Няколко по-дребни същества подскачаха около трупа му. Създания, които щеше да вземе за огромни сухоземни жаби, ако не бяха започнали да разкъсват дивото прасе и да мъкнат останките му към водата.

— Какво, по дяволите... — промърмори Натан.

— Какво? Какво виждаш? — разтревожи се Кели. Натан фокусира отново телеобектива. Още няколко жабоподобни създания изскочиха от водата и се нахвърлиха върху трупа. Към тях се присъединиха и други. Скачаха високо над брега и изчезваха в храсталаците до него. Докато наблюдаваше това зрелище, от джунглата изскочи едра капибара и се затича по калния бряг. Приличаше на петдесеткилограмово морско свинче. Внезапно падна като препъната и тялото ѝ започна да се гърчи. От реката заизскачаха нови жабоподобни същества и се нахвърлиха върху новата плячка.

Натан внезапно съобрази какво наблюдава. Това, което очевидно бяха видели и жителите на селището. Спомни си думите на шамана: „Тя каза, че самата джунгла ги нападнала“. Междувременно капибарата престана да се гърчи. Кели не бе ли говорила за смърт, предшествана от гърчове, след като направи аутопсия на трупа?

Свали очилата от лицето си. Кипящата вода бе вече само на десетина метра от тях.

— Трябва веднага всички да се отдалечим от реката! И от всички водни пътища!

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — сръза го сержант Костос.

Ефрейтор Конджър прибра очилата.

— Може би трябва да се вслушаме в думите на доктор... почна, но не успя да довърши мисълта си. Нещо се блъсна тялото му и шумно плъосна до тях. — Боже мой! Натан освети съществото. В калта бе застанало странно здание. Изглеждаше леко замаяно. Приличаше на чудовищно голяма попова лъжичка във фазата, когато се бяха развили задните ѝ крака.

Преди да успеят да реагират, съществото направи още един скок и ухапа бедрото на ефрейтора с челюстите си. Ефрейторът го отблъсна от себе си с приклада на карабината си и направи няколко колебливи стъпки в страни.

— Проклетата гадина има зъби!

— Вече няма — каза сержант Костос, след като настъпи създаването с все сила. То цялото бе размазано и вътрешностите му изскочиха.

Всички бързо се отдалечиха от реката. Конджър докосна ухапаното място. В тъканта на панталоните бе направена дупка. Натан забеляза, че ръката на ефрейтора е окървавена.

— Гадината всъщност отхапа част от мен — каза Конджър с нервен смях.

За нула време всички се оказаха при входа на постройката.

— Какво става? — попита редник Карера.

— Това, което е видяло сметката на индианците, е тръгнало към нас. Трябва да се махаме оттук — отвърна Натан и посочи реката.

— Засега остани на поста си — нареди ѝ сержант Костос. — Конджър, ти иди да си прегледаш крака, докато докладвам на капитан

Уоксмън.

— Аптечката ми е вътре — каза Кели. Конджър се облегна върху бамбуков ствол.

— Сержанте, не се чувствам добре. Всички се обърнаха към него.

— Всичко пред погледа ми е размазано.

Кели се опита да се притече на помощ на ефрейтора. Натан забеляза, че от устата му потече струйка кръв. После той провеси безпомощно глава и тялото му започна да се гърчи.

— Конджър! — извика сержант Костос и го подхвана.

— Вкарайте го вътре! — разпореди Кели и се вмъкна в постройката.

Сержантът понесе войника към входа, но се затрудни, тъй като мъжът бе обхванат от гърчове. Редник Карера реши да му помогне и остави пушката си.

— Не напускай поста си, редник! — изкомандва Костос и се обърна към Натан. — Хвани го за шибаните крака!

Двамата успяха да прекарат войника през тесния вход. Появиха се други членове на експедицията, събудени от крясъците.

— Какво става? — попита Дзейн. Сержантът неволно се блъсна в него, докато носеше ранения.

— Отмести се! — изрева Костос.

— Оставете го тук! — извика Кели. Вече бе отворила аптечката си и държеше спринцовка в ръка. — Положете го и го дръжте здраво!

След като остави Конджър на пода, Натан бе Изблъскан встрани. Неговото място бе заето от двама рейнджъри, които стиснаха здраво краката на колегата си.

Костос затисна раменете на ефрейтора с колене, за да го обездвижи. Човекът обаче продължаваше да блъска главата си с все сила в земята, сякаш искаше да я разбие. От устата му започна да излиза пяна. Бе кървава, тъй като почти бе прехапал долната си устна.

— Конджър! За Бога!

Кели разряза бързо десния ръкав на войника със скалпел и бързо заби иглата в ръката му. Инжектира съдържанието ѝ в тялото му и коленичи до него, за да изчака резултата. Стисна Конджър за китката.

— Хайде... Хайде...

Гърchoвете внезапно престанаха и тялото се отпусна.

— Слава Богу! — въздъхна Костос. Кели обаче бе на друго мнение.

— Дявол да го вземе!

Сложи ръка на шията му в търсене на пулс, а после отблъсна войниците и започна да масажира сърцето му.

— Някой да започне дишане уста в уста! Рейнджърите за миг останаха вцепенени от изненада. Натан отмести Костос с ръка, избърса кървавата пяна от устните на Конджър и започна да прилага изкуствено дишане уста в уста, синхронно с движенията на Кели. Съсредоточи цялото си внимание в тези усилия и престана да чува разтревожените приказки на присъстващите.

— Беше някаква шибана жаба или риба — обясняваше Костос. — Скочи и ухапа Конджър по крака.

— Отровен е! — изпъшка Кели. — Животното е било отровно.

— Не съм чул за подобно същество — каза Коуве. Натан изпита желание да каже, че и той не бе чувал, но бе твърде зает със спасяването на войника.

— Бяха хиляди — продължи Костос. — Унищожават всичко по пътя си и са тръгнали насам.

— Какво ще правим? — попита Дзейн.

Гласът на капитан Уоксмън заглуши гласовете на всички останали:

— Преди всичко не трябва да изпадаме в паника. Ефрейтор Грейвс, редник Джоунс, идете при Карера и подсилете охраната!

— Почакайте... — успя да изпъшка Натан между две издишвания.

— Какво има? — попита Уоксмън.

Натан говореше накъсано, тъй като не преставаше да се опитва да съживи Конджър.

— Прекалено близо сме до потока... Минава едва ли не досами постройката...

— И какво от това?

— Те ще се появят откъм потока... Както се е случило с индианците... — Натан се бе замаял от интензивното вдишване и издишване. Вдъхна въздух в устата на ефрейтор Конджър и след това продължи: — Трябва да се махаме оттук. Да се отдалечим от водните

пътища. Да навлезем навътре в сушата, преди да се зазори. Те нападат през нощта. — Наведе се отново над рейнджъра.

— Какво искаш да кажеш?

Вместо него отговори професор Коуве:

— Индианците са били нападнати през нощта. И сегашното нападение е нощно. Натан смята, че тези създания са нощни животни. Ако успеем да се откъснем от тях преди зазоряване, би трябвало да сме в безопасност.

— Но ние тук сме защитени. Имаме укрепление. Те нали бяха нещо от типа на риби или жаби?

Натан си спомни видяното с очилата за нощно виждане. Създанията излизаха от реката и скачаха високо в дърветата.

— Тук не сме в безопасност! — изпъшка. Наведе се, за да продължи с изкуственото дишане, но бе спрял от ръка, която го докосна по рамото.

— Няма смисъл — каза Кели, като му помогна да се изправи. — Той умря — добави и бавно се обърна към останалите: — Съжалявам, но отровата се разпространи твърде бързо. Нямахме противоотрова...

Натан погледна неподвижното тяло на младия тексасец и се изправи.

— Дявол да го вземе. Трябва да се махаме. Да се отдалечим колкото се може повече от водата. Не знам на какво разстояние от водните потоци могат да се движат тези създания, но това, което видях, имаше хриле. Едва ли биха могли да стоят дълго време извън водата.

— Какво предлагаш? — попита Франк.

— Да се преместим на някоя по-висока местност. Колкото се може по-далеч от реката и от потока. Според мен индианците са смятали, че трябва да се пазят само откъм реката. Хищниците обаче се придвижили по потока и са ги настигнали.

— Говориш за тях така, сякаш притежават разум.

— Не, не вярвам да притежават разум — каза Натан. Спомни си, че бягаха само делфините. Нито една от по-големите речни риби не бе нападната. Жертви на създанията станаха още прасето и капибарата. В главата му започна да се оформя теория. — Не изключвам да нападат само топлокръвни животни. Възможно е да търсят плячка с определена телесна топлина във водата и в близост до бреговете ѝ.

— Предлагам да послушае доктор Ранд — каза Франк на Уоксмън.

— И аз съм на същото мнение — добави Кели и посочи тялото на ефрейтор Конджър. — Щом едно-единствено ухапване предизвиква смърт, не можем да си позволим да рискуваме.

— Ти може и да си шеф на експедицията, но по въпросите на сигурността именно моята дума е закон — заяви Уоксмън на Франк.

В този момент редник Карера подаде глава през вратата.

— Става нещо странно. В реката се е появило нещо свирепо. Току-що гръмна понтонът на една лодка.

Отвън джунглата се пробуди. Разкряскаха се маймуни и се чуха птичи гласове.

— Нямаме избор — заяви Натан. — Ако дойдат по потока и ни обградят, и не ни позволят да достигнем по-висок терен, мнозина други ще умрат като Конджър. И като индианците.

Натан получи подкрепа от най-неочаквано място. Обади се сержант Костос:

— Той е прав, господин капитан. Видях тези гадове. Нищо няма да им попречи да ни нападнат. Не и тази шибана колиба. Тук направо ще ни видят сметката.

След кратка пауза Уоксмън се съгласи. — Стягайте багажа — нареди.

— А сензорите? — попита Костос.

— Зарежете ги. Точно сега не искам никой да ходи там. Костос кимна и тръгна да изпълнява заповедта. Всички се юрнаха да прибират екипировката си. Двама рейнджъри изкопаха плитък гроб за тялото на ефрейтор Конджър.

Карера, приклепнала пред входа, оглеждаше реката и джунглата с очила за нощно виждане.

— Реката се успокои, обаче чувам шумолене в храсталаците.

Джунглата около тях внезапно се бе смълчала. Натан отиде навън и коленичи до Карера. Вече бе готов за път и в дясната си ръка бе стиснал късата си пушка.

— Какво виждаш? Карера фокусира очилата.

— Нищо. Обаче джунглата е прекалено гъста и не може да се види надалеч.

Натан чу пукота, предизвикан от настъпването на клонка. От джунглата излезе малка петниста сърничка и премина непосредствено пред тях. Двамата инстинктивно отстъпиха назад, преди да разберат, че не ги застрашава нищо.

— Боже мой! — засмя се Карера.

Сърната се спря до края на постройката и навири уши. Внезапно нещо изскочи от дърветата и се озова върху гърба ѝ. От гърлото ѝ излезе звук, изпълнен с болка и ужас.

— Влез вътре! — извика Натан на Карера.

Докато тя се прибираше в постройката, Натан я прикри с пушката си. От джунглата изскочи второ създание и се устреми към сърната. Трето създание изскочи от ниските храсталаци. Сърната направи още няколко крачки, след което падна на хълбок и започна да рита във въздуха.

Един от сензорите откъм потока започна да излъчва силна светлина.

— Вече са тук — промърмори Натан.

Застанала до него, Карера свали очилата си за нощно виждане и запали фенерчето си. Лъчът му освети пространството между пътеката и реката. Джунглата от двете страни на лъча продължи да тъне в мрак.

— Не виждам...

Нещо тупна върху пътеката само на няколко метра от тях.

От това разстояние възприеха съществото като нещо, имащо сякаш само крака и дълга ребена опашка. То подскочи към тях. Под двете му топчести черни очи имаше зинала уста. Зъбите му заблестяха на ярката светлина. Приличаше на кръстоска между попова лъжичка и пирани.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепна Карера. То я чу и се устреми към нея.

Натан натисна спусъка на двуцевката. Струята от сачми направи съществото на решето и го отхвърли назад. Натан знаеше, че сачмите са нещо много полезно в джунглата. Не ти се налагаше да се прицелваш. Сачмите бяха съвършено средство за обезвреждане на дребни по размери заплахи — отровни змии, скорпиони и паяци. Очевидно, и отровни земноводни.

— Прибирай се — нареди и затвори малката врата. Тя представляваше само рогозка от преплетени палмови листа, обаче

временно щеше да спре нападателите.

— Но това е и единственият изход — възрази Карера.

— Не и в постройка като тази — добави Натан и взе мачетето в лявата си ръка. Посочи с него към стената, която бе най-отдалечена от реката и потока. — С това може да си направиш врата накъдето си поискаш.

Отиде до централния двор и видя там Франк и Уоксмън. Капитанът бе разгънал карта.

— Те са вече тук — съобщи им Натан. Отиде до стената и започна да изсича отвор през плетеницата от палмови и бананови листа. — Трябва да се махаме веднага.

Уоксмън кимна и размаха ръка.

— Тръгваме! Още сега!

Натан отвори изход през задната стена и изрита парчетата от листа встрани. Уоксмън даде знак на ефрейтор Окамото да тръгне напред. Натан забеляза, че войникът държи в ръце оръжие с необичаен вид.

— Огнепръскачка — обясни му Окамото. — Ако се наложи, ще си пробием път през тези копелета с пламъци.

Натисна спусъка и от дулото на оръжието излезе оранжев пламък, наподобяващ огнен змийски език.

— Чудесно! — Натан потупа ефрейтора по рамото. След многото дни, прекарани заедно в реката, войникът му бе станал симпатичен, макар че навикът му да си подсвирва все още продължаваше да го дразни.

Окамото смигна на Натан и излезе през отвора, без да се колебае. Натан забеляза, че на гърба на ефрейтора е прикрепен малък резервоар.

Последваха го други четирима рейнджъри: Варчак, Грейвс, Джоунс и Костос. Всички бяха затыкнал и гранатохвъргачки на своите карабини М — 16. Разпръснаха се по двойки отляво и отдясно на Окамото. Рейнджърите прекосиха лъча на лазерните сензори и веднага се чу сигнал за тревога.

— А сега, цивилните — заповяда Уоксмън. — Не се отдалечавайте. Нека между вас и гората през цялото време да има по един рейнджър.

Ричърд Дзейн и Ана Фонг бързо излязоха през отвора. След тях преминаха Олин и Мани, следван от Тортор. Последни излязоха Кели, Франк и Коуве.

— Да вървим — каза Кели на Натан.

Той кимна и се обърна назад към постройката. Уоксмън даваше разпореждания на последните рейнджъри, които щяха Да охраняват тила им. Двама войници се бяха надвесили над нещо в средата на двора.

— Да вървим, дами! — заповяда Уоксмън. Рейнджърите се изправиха. Един от тях, ефрейтор на име Самад Ямир, погледна Уоксмън и повдигна палец нагоре. Ефрейторът рядко говореше, а когато говореше, правеше го със силен пакистански акцент. Натан знаеше за Ямир само това и още нещо — че той е сапърът на групата.

Погледна с известно подозрение устройството, оставено в двора.

Уоксмън забеляза погледа му и насочи дулото на карабината си към отвора.

— Вие персонална покана ли очаквате, доктор Ранд? Натан облиза устните си и последва Франк и Кели.

И този път зад гърба му се оказа редник Карера, сега екипирана с огнепръскачка. Тя започна да оглежда джунглата с присвити очи. Последни от постройката излязоха Уоксмън и Ямир.

— Не се отдалечавайте един от друг! — напомни Уоксмън. — Мръдне ли нещо, опичате го или го взривявате!

— Тръгваме към един хълм на пет километра оттук — каза Карера на Натан.

— Откъде знаеш, че е разположен там?

— От топографската карта — отвърна рейнджърката неуверено.

Натан я погледна въпросително.

— Работата е там, че на картата потока го нямаше — прошепна Карера.

Кели се извърна. Имаше измъчен вид. Не каза нищо.

Натан въздъхна. Това, че картата не бе точна, не го учуди. Реките и потоците във вътрешността на джунглата бяха непредсказуеми. Размерите и формите на езерата и тресавищата варираха в зависимост от валежите. Руслата на реките и потоците бяха още по-променливи. Заради това повечето бяха безименни и не се нанасяха на картите. Добре поне, че там бе нанесен хълмът.

— Движи се! — заповяда Уоксмън.

Групата вкупом се вмъкна в джунглата. Натан се огледа, опитвайки се да долови подозрителни шумове. В далечината се чуваше бълбукането на малкия поток. Той си представи как индианците се бяха устремили към него, без да си дават сметка за опасността и за смъртта, която ги дебнеше там.

Затътри се подир Франк и Кели. Джунглата се осветяваше от пламъка на оръжието на ефрейтор Окамото. Хората изкачиха мълчаливо ската на брега. Всички бяха забили поглед в джунглата около тях.

След около двајсет минути изкачване Уоксмън се обърна към войника до него:

— Ямир, запали кандилото!

Натан се извърна. Самад Ямир се бе обърнал с лице към мястото, което бяха напуснали. Бе метнал карабината си М — 16 през рамо и държеше нещо в ръце.

— Радиопредавател — обясни Карера.

Ямир повдигна устройството, което държеше, и натисна копче. Запримига червена светлина.

Натан се намръщи.

— Какво...

Чу се тих взрив. Част от джунглата се извиси към небето, превърната в огнено кълбо. Пламъците се издигнаха високо нагоре и осветиха околната гора.

Изумен от видяното, Натан отстъпи крачка. Другите цивилни реагираха с възгласи на изненада. Натан видя как огненото кълбо угасна, обаче голяма част от джунглата остана да гори. През адското червеникаво сияние можеше да се види как в гората се е образувала изпепелена площ. Дърветата около нея бяха останали без клони и листа. Бе унищожен поне половин хектар от гората. От постройката не бе останала и следа. Дори и сензорните предупредителни устройства замълчаха, унищожени от взрива.

Натан бе твърде изненадан, за да каже нещо. Уоксмън обаче забеляза разгневения му поглед.

— Не спирайте — нареди той.

— Стопроцентова застраховка. Изгаряме всичко зад себе си — отбеляза Карера.

— Какво беше това? — попита Коуве.

— Напалмова бомба — обясни мрачно ефрейторът. — Ново оръжие за бойни действия в джунглите.

— Защо не бяхме предупредени за това? — запита Франк. — Защо никой не ни предупреди?

— Не спирайте — изкомандва Уоксман. — Това бе моя задача. Моя грижа. Не искам повече приказки по този въпрос. За вашата сигурност отговарям аз.

— Моята благодарност за това, капитане — обади се Ричърд Дзейн. — Лично аз високо ценя вашите действия. Надявам се да сте изстребили тази отровна сган.

— Май не е съвсем така — каза Олин с присвити очи и посочи потока, който сега ясно се виждаше благодарение на пожара. Част от него бе изпълнена със скачащите и търчащи тела на хилядите малки създания. Подобно на съомга, отишла да хвърля хайвера си, напредваха по потока с голяма бързина.

— Тук има вода — съобщи вървящият напред Окамото. Групата се събра около него.

— Мили Боже! — възкликна Кели.

На петдесет метра пред тях друг поток пресичаше пътя им. Бе широк само десетина метра и водите му бяха тъмни и неподвижни. Земята зад него продължаваше да се извисява. Там някъде бе хълмът, към който се бяха отправили.

— Това същият поток ли е? — попита Франк.

Един от рейнджърите, Йоргенсен, излезе от гората. В ръката си държеше очила за нощно виждане.

— Огледах местността. Той е приток на другия поток. Влива се в него.

— Маmicата му! — изруга Уоксман. — Тук е истинска плетеница от реки.

— Трябва да го прекосим незабавно — каза Коуве. — Създанията сигурно скоро ще се появят тук.

Уоксман погледна с явно безпокойство бавно течащата вода. После отиде при Окамото.

— Ще ми трябва малко светлина.

Рейнджърът усили пламъка и го насочи към водата. Той не им помогна да разберат какво се криеше под мътната повърхност.

— Сър, нека аз да мина пръв — предложи Окамото. — Да проверя дали е безопасно.

— Добре, синко, пази се.

— Разбрах, сър.

Окамото си пое дълбоко въздух и целуна разпятие, висящо на врата му. После навлезе във водата, като държеше оръжието си нависоко.

— Тече бавно, но е дълбока — уведоми ги той. Когато се оказа в средата на потока, водата бе стигнала до кръста му.

— Бързай — подкани го Франк, притиснал юмрук до стомаха си.

Окамото измина и останалото разстояние и излезе от водата. Бе усмихнат, когато се озова на другия бряг.

— Изглежда безопасно — прецени рейнджърът.

— Само засега — уточни Коуве. — Трябва да побързаме.

— Да вървим! — заповяда Уоксмън.

Цялата група навлезе едновременно във водата. Франк държеше Кели за ръка. Натан помогна на Ана Фонг да прекоси потока.

— Не умея да плувам добре — каза Ана, без да се обръща конкретно към никого.

Последваха ги рейнджърите, издигнали карабини високо над главите си.

След като се озова от другата страна, групата започна бавно да изкачва стръмния склон. Обувките на всички бяха пълни с вода, а местността бе все още разкаляна от вчерашния дъжд, така че стана трудно да се върви. Забавиха ход. Скупчената доскоро група започна да се разтяга.

От мрака се появи Йоргенсен с очила за нощно виждане в ръка.

— Капитане, проверих и другия поток. Водата се е успокоила. Не видях повече такива създания.

— Те са някъде там — каза Натан. — Просто са престанали да бесуват.

— Възможно е след пожара да са избягали обратно в голямата река — изрази надежда Йоргенсен.

Уоксмън се намръщи.

— Според мен не би трябвало да разчитаме на...

Капитанът бе прекъснат от силен вик. Един от хората отляво не успя да се удържи върху полегатия кален склон и се подхлъзна. Бе

рейнджърът Еди Джоунс. Размаха ръце, опитвайки се да спре падането си.

— Еби му майката! — изпсува в безсилието си. Опита се да се залови за един храст, обаче го изтръгна заедно с корените. Сетне се удари в един камък, изпусна пушката си и се озова в потока.

Войниците Варчак и Грейвс му се притекоха на помощ. Той се измъкна от водата, като плюеше вода и кашляше. Достигна брега.

— Майка й да еба на тази джунгла — изпсува и тези думи бяха последвани от други, още по-цветисти псувни. Успя да се измъкне от потока.

— Спокойно, Джоунс, спокойно — каза му Варчак и освети с фенерчето си мокрия от глава до пети войник. — За такъв слалом в джунглата бих ти писал шестица.

— Шестицата си я натакай в задника — отвърна Джоунс и се наведе, за да махне лепкаво водорасло от крачола си.

— Уф!

Ефрейтор Грейвс бе първият, който го забеляза. Забеляза нещо, което се движеше върху раницата на Джоунс.

— Джоунс...

— Какво има? — попита все още полунаведеният войник. Съществото скочи и захапа меката тъкан под челюстта на Джоунс.

— Какво, по дяволите...

Джоунс откъсна съществото от шията си, от която започна да шурти кръв.

Малкият поток внезапно се разбуня и от него изскочиха още дузина подобни създания. Нахвърлиха се върху войника и го захапаха по краката. Той падна на гръб с лице, изкривено от болка. Стовари се в потока с шумен плясък.

— Джоунс! — извика Варчак и се доближи до падналия. Още едно създание изскочи от водата и тупна в мократа кал до краката на ефрейтора. Разтворените му хриле трептяха. Варчак отстъпи крачка. Грейвс направи същото.

Джоунс продължи да се гърчи в плиткия поток. Мяташе се като човек, попаднал във вряла вода. Тялото му бе обхванато от спазми.

— Връщайте се! — изкомандва Уоксман. — Върнете се веднага!

Варчак и Грейвс вече тичаха. От потока изскочиха още създания и започнаха да ги преследват.

Групата забрави предпазливостта и се устреми нагоре по склона. Някои се подхлъзнаха и продължиха да напредват на четири крака. Кели се спъна и калната ѝ ръка се изхлузи от ръката на Франк. Започна бавно да се плъзга към потока.

— Кели! — изкрещя Франк.

Натан обаче бе на два метра зад нея. Успя да я хване с едната ръка през кръста, при което се стовари върху нея. В другата държеше пушката си. Мани им се притече на помощ и успя да повдигне и двамата. Тортор неспокойно се разхождаше около тях.

— Размърдай си косматия задник — ядоса се бразилецът на ягуара.

Тримата се бяха оказали в края на групата. Няколко ярда нагоре ги очакваше Франк.

Единствено редник Карера бе решила да ги изчака. Огнепръскачката и изхвърли дълъг пламък зад тях.

— Да побързаме! Трябва да настигнем другите! — подкани ги притеснено.

— Благодаря. — Кели се обърна към цялата група.

— Втори път не прави това — каза Франк и хвана сестра си за ръката.

— Нямам такива намерения.

Натан продължи да ги наблюдава. Срещна погледа на Карера и забеляза страх в очите ѝ. Всичко стана за миг. Изпод един от ниските храсталаци се появи едно същество и се нахвърли върху рейнджърката. Бе успяло да се спаси от пламъците.

Карера падна на гръб и пламъкът на оръжието ѝ се насочи към небето. Съществото бе захапало пояса ѝ, а сега се опитваше да се прехвърли към по-сочна плът.

Преди останалите да успеят да реагират, чу се силен пукот. Съществото излетя встрани. Или по-точно, двете му половини. Карера и Натан се обърнаха и видяха как Мани приготвя камшика си за втори удар.

— Какво чакаш? Още едно ли да дойде? — извика Мани.

Карера се изправи с помощта на Натан и всички с ускорен ход се отправиха нагоре. Най-после стигнаха върха. Натан се надяваше, че са на достатъчно разстояние от земноводните създания.

На върха завариха останалите членове на експедицията.

— Трябва да продължим — настоя Натан. — Да се отдалечим колкото се може повече от тях.

— Като теория това звучи добре — обади се Коуве. — Да се приложи на практика обаче няма да бъде съвсем лесно — добави шаманът и посочи другия скат на хълма.

Огряна от лунната светлина, под тях блестеше като сребро водна повърхност. Натан изстена и разбра, че това бе потокът, който досега се бяха опитали да избегнат. Бяха направили фатална грешка.

Малкият поток, който бяха преодолели преди няколко минути, не бе приток на големия, а част от него.

— Намираме се на остров — произнесе Кели с отпаднал глас.

Натан се озърна и видя, че потокът се разделяше и заобикаляше хълма от двете страни. В другия край на хълма двата потока отново се сливаха. Наистина се намираха на остров, обградени отвсякъде от изпълнени със смърт води. На Натан му прилоша.

— Попаднахме в капан.

02:12 ч.

Западно крило на института „Инстар“

Лангли, щата Вирджиния Дорийн О'Брайън бе седнала над малка маса в общия кабинет, надвесена над чаша кафе. В този късен час се ширеше сама в помещението. Всички останали членове на МЕДЕА, поставени под карантина, в този час или спяха в импровизираните спални, или се намираха в лабораториите.

Дори и Маршал се бе прибрал в тяхната стая заедно с Джеси преди няколко часа. Рано сутринта бе разговарял по телефона с двама началник-отдели и с директора на ЦРУ. Красноречиво бе характеризирал тези си събеседвания като „застраховка, преди лайната да попаднат в политическия вентилатор“. Такъв бе стилът на работа на правителството. Вместо да предприемат агресивна съвместна атака срещу проблема, администраторите все още търсеха виновници сред другите и укритие за себе си. Маршал имаше намерение да изкара всичко наяве. Бе наложително да се приеме план за решителни действия. Засега имаше петнайсет зони, засегнати от епидемията, в които се действаше по петнайсет различни начина. Въобще бе настъпил пълен хаос.

Лорийн въздъхна и погледна купчините документи, разхвърляни върху масата. Екипът ѝ все още не успяваше да открие отговора на един прост въпрос: кой бе причинителят ца болестта?

Тестове и изследвания се правеха в лабораториите в цялата страна — от Атланта до Сан Диего. Научен център на цялата тази дейност обаче бе институтът „Инстар“.

Лорийн отместе встрани доклад на някой си доктор Шелби относно използването на клетки от бъбреците на маймуна като хранителна среда. Не бе успял да открие нищо. Отрицателна реакция. До този момент причинителят на болестта бе преминал безпрепятствено през всички тестове за идентифициране, проведени с аеробни и анаеробни култури, с тъкани от гъби, с електронни микроскопи, с точкова хибридизация и с полимерна верижна реакция. Досега не бе постигнат никакъв напредък. Всички тестове завършваха с почти еднакви заключения: отрицателна реакция, нулев растеж, безрезултатен анализ — все различни начини да се каже, че е налице провал.

Пейджърът, оставен до чашата с вече изстинало кафе, започна да писука и да се придвижва по пластмасовата повърхност на масата. Тя успя да го хване, преди да падне от нея.

— Кой, по дяволите, може да ме търси в този час? — промърмори, като погледна дисплея. Там пишеше, че я търсят от „Лардж скейл байолоджикал лаб“. Това нищо не ѝ говореше, но от номера се виждаше, че се намираше някъде в Северна Калифорния. Вероятно някой тамошен техник щеше да поиска номера на техния факс. Все пак...

Лорийн се изправи, прибра пейджъра в джоба си и тръгна към телефонния апарат, монтиран на стената. Тъкмо свали слушалката, когато чу как зад нея вратата се отваря. Изненада се, когато видя Джеси по пижама. Детето разтриваше очите си с юмручета.

— Бабо...

Лорийн върна слушалката на мястото ѝ и отиде при нея.

— Какво правиш тук, миличко? Би трябвало да си в леглото.

— Не можах да те намеря.

— Какво ти е? Да не би пак да си сънувала нещо неприятно? — попита Лорийн. През първите няколко нощи детето, несвикнало с карантината и с непознатата обстановка, бе страдало от кошмари. Бе

съумяло обаче бързо да се приспособи и бе завързало приятелства с другите деца.

— Боли ме коремчето — каза с просълзени очи.

— Ах, миличка, така е, когато ядеш сладолед много късно. — Дорийн притегли детето към себе си, за да го прегърне. — Ей сега ще ти донеса чаша вода и... — гласът на Дорийн угасна по средата на изречението, когато усети температурата на детето. Докосна челото му с ръка. — Боже мой! — изстена отчаяно.

Детето имаше треска.

02:31 ч.

Амазонската джунгла

Луи бе застанал до палатката си, когато Жак дойде откъм реката. В ръцете си помощникът му носеше нещо, завито в плат и не по-голямо от диня.

— Докторе... — започна маронът.

— Какво откри, Жак? — попита докторът. Бе изпратил помощника си и още двама души да проверят на какво се дължи взривът, който чуха непосредствено след полунощ. Шумът бе събудил хората от лагера му броени минути, след като се установи на бивак. Няколко часа преди това, при залез слънце, Луи научи за откриването на индианското селище и за съдбата на обитателите му. Часове по-късно пък имаше взрив...

Какво ставаше там?

— Господин докторе, селището е изпепелено. Голяма част от околната гора — също. Не можахме да се доближим много, тъй като все още имаше пожари. Може би до сутринта ще научим нещо повече.

— А експедицията?

— Нямаше я, господин докторе. Изпратих Малахим и Тоди да я проследят — отвърна Жак и заби поглед в краката си.

Луи присви юмруци и прокле собствената си самоувереност. След успешното отвличане на войника бе започнал да изпитва самодоволство. А какво се бе получило сега? Един от хората му навярно е бил забелязан. Ако лисицата бе разбрала, че по петите ѝ вървят хрътки, мисията му щеше много да се усложни.

— Иди събери хората. Ако рейнджърите са решили да избягат от нас, не искам да се отдалечават много.

— Разбрах, господин докторе. Не смятам обаче, че бягат от нас.

— Защо мислиш така?

— Когато отидохме до опожарената зона, в един страничен поток открихме тяло.

— Тяло ли? — попита Луи. Да не би това да бе някой от неговите хора, очистен и хвърлен в реката като предупреждение?

Жак пусна това, което държеше, върху земята. Бе човешка глава.

— Намерихме я във водата до развалините.

Луи се намръщи, приведе се над главата и огледа това, което бе останало от нея. Лицето бе напълно оглозгано. Ако се съдеше по бръснатия тил, това очевидно бе един от рейнджърите.

— И тялото бе в същото състояние — поясни Жак. — Оглозгано до кокалите.

— Какво му се е случило?

— Станал е жертва на пираните, ако съдя по раните.

— Сигурен ли си?

— Напълно съм сигурен — отвърна Жак и посочи с пръст обезобразената половина на носа си. Така напомни на началника си, че още в детството си бе имал вземане-даване с лакомите речни хищници.

— Кога са го нахапали? След смъртта му ли?

— Ако са се заели с него, когато още е бил жив, жал ми е за нещастника — каза Жак и сви рамене.

Луи се изправи и впери поглед в реката.

— Какво, по дяволите, става там?

10. БЯГСТВО

*14 август, 03:12 ч.
Амазонската джунгла*

Заедно с останалите цивилни Натан стоеше на върха на острова, обграден от войниците. Бяха останали само осем рейнджъри. По един на човек, помисли си Натан. Като лични телохранители.

— Как мислите? — обърна се Франк към капитан Уоксман. — Бихме ли могли да използваме още една от вашите напалмови бомби, за да си разчистим път сред гадовете? Да я изтърколим надолу по хълма и да залегнем?

— Не, защото ще ни избие до крак. Ако не ни изпепели топлинната вълна, ще се озовем между една горяща гора и отровните гадина.

— А гранатите? Може би ако ги разхвърляме равномерно, бихме могли да създадем безопасна ивица земя, по която да преминем?

— Рисковано е да ги хвърляме толкова близо до нас. Пък и нямаме гаранция, че ще избият всичките гадина. Някои от тях могат да се укрият зад стволите на дърветата. Ако питате мен, трябва да задържим хълма и да изчакаме да се зазори.

Франк кръстоса ръце на гърдите си. Този план не му хареса.

В подножието на хълма от време на време проблясваха силни пламъци, бълвани от огнехвъргачките на ефрейтор Окамото и редник Карера. Бе изминал половин час, но чудовищата все още бяха там. Околната гора бе безмълвна. Не се чуваха нито маймунски крясъци, нито птичи гласове. Дори насекомите сякаш се бяха смълчали. Отвъд обсега на фенерите им обаче листата все още шумоляха, сякаш невидими същества се промъкваха под храсталаците.

Не преставаха да осветяват околните води. Създанията ту излизаха от потока, ту се гмуркаха обратно в него. Натан бе познал. Те дишаха с хриле и периодично трябваше да се завръщат във водата, за да възстановят силите си.

Малко встрани от групата Мани, коленичил върху калните листа, работеше. Преди това с риск на живота си бе отишъл до края на горящата гора, за да прибере едно от животните, замаяно от пламъците. Бе частично овъглен, но иначе чудесен екземпляр. Създанието имаше дължина от около трийсет сантиметра, изчислено от края на опашката до острите като бръснач зъби. Имаше изпъкнали огромни черни очи, които му даваха обзор от близо 360 градуса. Яките му крайници завършваха с ципести пръсти, дълги почти колкото самото тяло.

Докато останалите го наблюдаваха, Мани продължи чевръсто дисекцията, която извършваше със скалпел, даден му от Кели.

— Това създание е наистина удивително — промърмори накрая Мани.

Натан, Кели и Коуве се заслушаха в обясненията на биолога.

— Прилича на химера. На амалгама от няколко вида.

— Защо мислиш така? — попита Кели.

Мани се отмести леко встрани и посочи създанието с пръст.

— Натан бе прав. Въпреки че кожата му не е люспеста, като на риба, то притежава дихателните способности на водно животно. Диша с хриле, не с бели дробове. Краката му обаче — обърнете внимание на ципите между пръстите — са определено краката на земноводно. Такива крака притежава *Phobobates trivittatus*, петнистата жаба, от която се извлича отрова за стрели. Тя е най-едрият и най-отровен представител на жабешкото семейство.

— Искаш да кажеш, че това е някаква мутация на този вид, така ли? — попита Натан.

— В началото си помислих именно това. Създанието много прилича на попова лъжичка, чийто растеж е бил спрян в момента, когато все още е притежавала хриле и са се оформили само задните ѝ крака. След дисекцията обаче се разколебах. Първо, размерите на създанието са ненормални. Този екземпляр тежи почти два килограма. Дори и най-едрите отровни жаби нямат такива чудовищни размери. — Мани насочи вниманието им към очите и зъбите на създанието. — Освен това структурата на черепа му е направо сбъркана. Черепът е приплеснат не хоризонтално, като на жаба, а вертикално, като при рибите. Всъщност черепът, челюстта и зъбите са почти идентични по

форма и размери с тези на един банален амазонски речен хищник — *Serrasalmus rhombeus*. Сиреч с тези на черната пираня.

— Това е невъзможно — възкликна Кели.

— И аз щях да кажа същото, ако това създание не бе пред очите ми — аргументира се Мани. — Откакто се помня, съм изучавал животинските видове на Амазонка и не си спомням да съм видял нещо подобно. Това е истинска химера, притежаваща биологичните черти на риба и жаба.

— Как е възможно това? — попита Натан, без да откъсва поглед от чудовището.

— Не знам. Как обаче е възможно да се регенерира човешки крайник? Появяването на тази химера ме навежда на мисълта, че сме тръгнали по вярна следа. Там има нещо. Нещо, което експедицията на баща ти е открила. Което притежава безспорни мутационни способности.

Натан погледна още веднъж чудовището. Що за твар беше? Раздаде се гласът на редник Карера. Ве застанала на пост на северния скат.

— Отново се размърдаха!

Натан напрегна слуха си. Откъм нейната страна бе започнал да се разнася шум. Сякаш цялата гора се бе раздвижила. Пламъците на огнехвъргачката на Карера разкъсаха мрака. Всички видяха пробляскванията на стотици малки очички както по повърхността на водата, така и по дърветата. Едно от създанията скочи от една палма и се озова в обстрелваната зона. Чу се кратък откос и създанието се превърна в кървава каша.

— Всички назад! — извика Карера. — Тръгнаха!

От дърветата и храсталаците започнаха да скачат към тях множество малки телца, които не обръщаха внимание нито на пламъците, нито на куршумите. Бяха решили да ги надвият със своята численост.

Натан си припомни отново мястото, където бяха избити индианците. Събитията се повтаряше. Прицели се с двуцевката си и застреля едно същество във въздуха тъкмо когато то бе скочило от един клон над главата на Карера. Късчетата от животно нападнаха по земята.

Групата се видя принудена да напусне върха на хълма и да се оттегли към южния скат. Нощта бе разкъсана от стрелбата и от пламъците. Светлините на фенерчетата се раздвижиха и сенките започнаха да трептят и да танцуват.

Редник Окамото осветяваше пътя по южния скат с огнени езици.

— Тук местността изглежда чиста — извика.

Натан погледна натам. Видя съвсем ясно другото разклонение на потока, преминаващо покрай южната част на хълма.

— Защо от тази страна няма никакви създания? — запита Ана.

Отговорни и Дзейн, който оглеждаше пространството зад тях с широко разтворени очи.

— По всяка вероятност са се събрали всички на едно място, преди да предприемат този последен щурм.

Натан се вгледа в потока под тях. Водите му бяха тихи, спокойни и безмълвни. Той обаче имаше едно на ум. Спомни си как хищниците подгониха огромната капибара, за да я подмамят да се доближи до водата, където я убиха.

— Това го правят с умисъл — промърмори.

— Какво? — изуми се Кели.

— Искат да се доближим до водата. Глутницата ни тика към потока.

— Според мен Натан е прав — подкрепи го Мани. — Въпреки че могат да се придвижват на къси разстояния по суша, това са предимно водни животни. Искат да докарат плячката си колкото се може по-близо до водата, преди да се нахвърлят върху нея.

Кели се извърна и видя веригата от рейнджъри, които стреляха и бълваха пламъци зад гърба им.

— Нима имаме избор?

Спускащият се по ската Окамото забави ход, когато наближи водата. Очевидно и той имаше някакви подозрения. После се обърна към капитан Уоксмън. — Сър, ще пресека пръв. Както преди.

— Добре, ефрейторе. Внимавай. Окамото тръгна към потока.

— Не! — спря го Натан. — Сигурен съм, че това е капан. Окамото погледна първо него, а после, командира си. Капитанът му даде знак с ръка да продължи.

— Трябва да се разкараме от този остров — категоричен бе Уоксмън.

— Почакайте — започна Мани със страдалчески глас, — по-добре ще е да изпратя Тортор.

Цялата група вече се бе събрала на едно място. Уоксмън погледна ягуара и кимна.

— Пусни го!

Мани поведе ягуара към водата.

Натан започна да мисли напрегнато. Влизането в тази река бе самоубийствено. Бе така убеден в това, както в изгряването на слънцето. Уоксмън обаче бе прав. Трябваше да открият начин да прекосят потока. Прехвърли няколко възможни варианта в главата си. Прокарване на въже над потока. Натан бързо отхвърли този вариант. Дори и да успееш да направят това, водните създания можеха да скачат на голяма височина. Увиснали на въжето, хората щяха да станат още по-лесна плячка.

Може би гранати, хвърлени в реката, за да зашеметят създанията. Потокът обаче бе дълъг. Убитите създания щяха да бъдат заменени незабавно от други, които щяха да се нахвърлят веднага срещу тях. Не, тук бе необходимо решение, което да прочисти целия поток от създанията. Как обаче можеше да се постигне това?

Изведнъж Натан съобрази какво трябва да се направи. Та нали бе видял отговора на този въпрос още преди няколко дни?

Мани и Тортор вече бяха само на два метра от брега. Окамото осветяваше пътя им с огнехвъргачката.

— Почакайте! Дойде ми нещо на ум! — извика Натан. Мани се спря.

— Какво имаш предвид? — попита Уоксмън.

— Мани каза, че тези твари са всъщност риби.

— И какво от това?

Натан не обърна внимание на въпроса на капитана и се обърна към Коуве:

— Ти в аптекката си нали имаш прах от аяея?

— Имам, но... — започна професорът и после съобрази. — Блестяща идея, Натан, трябваше аз да се сетя за това.

— Какво става? — попита раздразнен Уоксмън. Рейнджърите зад гърба им все още отблъскваха успешно създанията с изстрели и пламъци. Окамото бе застинало до водата.

Натан набързо обясни идеята си.

— Индианците използват лианата аяея, стрита на прах, при риболов — разказа им как по време на пътуването с Тама и Такахо до Сао Габриел бе видял една жена да хвърля този прах в реката, а мъжете, застанали по-долу по течението, да ловят зашеметените от праха риби с копия и мрежи. — Лианата съдържа много силен ротенон, отрова, която буквално задушавя рибите. Действа мигновено.

— И какво предлагаш? — попита Уоксман.

— Познавам района. Ще отида нагоре по потока и ще го отровя. Когато отровата стигне дотук, би трябвало да зашемети всички създания, намиращи се във водата.

— Казваш, че този прах ще свърши тази работа? — Уоксман присви очи.

— Трябва да я свърши — каза Коуве, докато се ровеше в раницата си, — Стига тези същества наистина да дишат с хриле — добави и погледна към Мани.

— Напълно съм уверен в това — убеди го биологът. Уоксман въздъхна и даде знак на Мани и Окамото да се отдалечат от потока. Когато капитанът се обърна към Натан, зад гърба им се чу експлозия.

Въздухът се изпълни с прах, листа и клони. Някой бе изстрелял граната.

— Настъпват! — изкрещя сержант Костос.

— Тръгвай! — каза Уоксман на Натан.

Натан се обърна. Професор Коуве извади от раницата си голяма кожена кесия и му я подаде.

— Бъди внимателен!

Натан се отправи на път. В едната си ръка държеше кесията, а в другата, пушката.

— Карера, прикривай го! — нареди Уоксман, като и посочи Натан.

— Слушам! — отвърна рейнджърката и се спусна по ската с огнехвъргачката, като остави поста си на Окамото. Натан започна да инструктира групата:

— Когато видите риби на повърхността, пресичайте потока веднага. Течението тук е бавно, но нямам представа колко време ще продължи действието на отровата.

— Имаме готовност — отвърна Коуве.

Натан погледна още веднъж групата. Кели срещна погледа му и усети как нещо в гърлото ѝ се сви. Той ѝ се усмихна и се обърна.

Заедно с редник Карера се затичаха нагоре по течението, държейки се на разумно разстояние от водата.

Натан тичаше зад рейнджърката, която не преставаше да разчиства пътя пред тях с огнепръскачката си. Прекосиха димящите храсталаци и се устремиха напред. Натан се обърна. Мястото, където се намираше експедицията, се бе превърнало в малко светещо петно.

— Гадовете трябва да са разбрали, че им гласим нещо — каза Карера с напрегнат глас и посочи потока. Чуха се плясъци. Няколко създания бяха изскочили, за да нападнат двойката.

— Продължавай, малко остана — подкани я Натан. Продължиха да тичат. От време на време чуваха плясъци и звук от малки телца, приземяващи се на брега.

Най-после достигнаха мястото, където основният поток се раздвояваше на север и на юг и обграждаше хълма. Тук течението бе по-бързо. Водата се пенеше в скалите. От нея изскочиха още създания и малките им телца заблестяха на светлината на пламъците.

Натан спря, а Карера описа огнен кръг около тях. Кожата на създанията започна да съска. Някои от тях, с димящи тела, се хвърлиха обратно в рекичката.

— Сега или никога — каза Карера.

Натан застана пред нея с торбичката прах в ръка. Бързо я развърза.

— Изсипи го и толкоз — препоръча рейнджърката.

— Не. Трябва да го разхвърлям грижливо, за да се разтвори равномерно — обясни Натан и направи още една крачка към реката.

— Бъди внимателен! — предупреди Карера и продължи да отблъсква хищниците с пламъци.

Натан застана само на крачка от потока.

Карера приклепна и насочи пламъка непосредствено над повърхността на водата, за да изпепели всичко, което можеше да се подаде оттам.

— Почвай!

Натан кимна и се приведе над потока, като протегна напред ръката с торбичката. Привлечено от движението му, нещо скочи от водата. Натан отдръпна ръката си тъкмо навреме и успя да избегне

ухапването. Острите като бръсначи зъби на създанието захапаха ръкава му и то увисна на ръката му.

Той рязко отметна ръка, ризата му се скъса и то отскочи към гората.

— Маmicата ти! — изруга Натан и реши да не се бави повече. Бързо поръси реката с праха от аяея. Все пак погрижи се да го разхвърля равномерно.

Застанала зад него, Карера защитаваеше тила им. Чудовищата, излезли от потока, ставаха все по-агресивни.

Натан изсипа остатъка прах от кесията и я пусна в реката. Забеляза, че тя започна бързо да плава надолу по течението и се помоли на Бог планът му да успее.

— Готово.

Карера го погледна. Натан видя, че зад гърба ѝ животните продължават да изскачат от джунглата.

— Имаме проблем — съобщи рейнджърката.

— Какъв?

Тя вдигна огнехвъргачката и избълва огнен поток по посока на джунглата. Пламъкът обаче започна да се смалява и накрая изчезна в накрайника на оръжието. Досущ като водата в маркуч, когато са спрели крана.

— Сместа свърши — уведоми го тя.

Франк О'Брайън бе застанал до сестра си и я пазеше. Понякога му се струваше, че може да чете мислите ѝ. Кели, Коуве и Мани бяха втренчили поглед в реката и очакваха да видят признаци, че планът на Ранд е дал резултати. Франк обаче забеляза, че тя поглежда и към джунглата. Към мястото, където бяха изчезнали етноботаникът и рейнджърката. Видя и блясъка в очите ѝ.

Внезапно се чу експлозия. Още веднъж бяха използвали граната. Стрелбата вече бе почти непрекъсната и се разнасяше отвсякъде. Рейнджърите постепенно се оттегляха към цивилните. Не след дълго щяха да се видят принудени да отстъпят към потока и към всичко, което можеше да се таи в него.

Ана и Дзейн бяха охранявани от Олин Пастернак, който държеше в ръката си деветмилиметров пистолет „Берета“. Бе твърде

ненадеждно оръжие срещу малките бързо движещи се мишени, но все пак бе за предпочитане пред нищо.

Зад гърба им внезапно се разнесе ръмжение. Бе ягуарът на Мани.

— Погледни! — посочи към водата Кели.

Франк се обърна. Сестра му осветяваше потока с фенерче. След миг и той забеляза това, което тя бе видяла. От глъбините започнаха да изплават малки лъскави тела, които течението понесе.

— Натан успя! — извика Кели с усмивка на лицето. Професор Коуве се доближи до брега. Една от жабообразните пирани излезе от водата и се насочи към него, но падна по хълбок в калта. Потрепери веднъж-дваж и застина неподвижно. Бе зашеметена. Коуве се обърна към Франк:

— Не бива да пропускаме тази възможност. Трябва да прекосим рекичката веднага.

Франк се обърна и потърси с поглед капитан Уоксман. После закрещя силно, за да надвие шума от стрелбата:

— Капитан Уоксман! Планът на Ранд успя! Можем да пресечем реката! Още сега!

Уоксман с кимване даде знак, че е разбрал, а после гласът му закънтя:

— Войници! Бързо отстъпете към потока!

— Да тръгваме! — Франк подкани Кели, като докосна козирката на шапката, която му носеше късмет.

Покрай тях премина Мани.

— Все пак първи ще минем ние с Тортор. Пръв предложих това — настоя и без да чака повече, заедно с котката навлязоха в потока. Този му ръкав определено бе по-дълбок. Водата достигна до гърдите му, а Тортор започна да плува.

Малко след това биологът се оказа на другия бряг. Обърна се към останалите:

— Побързайте! Сега е безопасно.

— Тръгвайте! — заповяда Уоксман.

Цивилните прекосиха потока заедно, като се пребориха с течението.

Франк и Кели преодоляха препятствието, като се държаха за ръце. Междувременно повърхността се оказа покрита от телата на стотици отровни твари. Наложиха се да ги заобиколят и да ги отблъснат

встрани, като се пазеха от острите зъби, бляскащи в неподвижните им уста. Ужасен, Франк затаи дъх и се помоли на Бога съществата да не излязат от вцепенението си.

Достигнаха другия бряг и доста уплашени, се измъкнаха от водата. Последваха ги рейнджърите в пълно бойно снаряжение, като не обръщаха внимание на хищниците, плаващи около тях. Когато всички хора се измъкнаха на брега, от другата страна на потока се появи първото създание, излязло от джунглата. Последваха го още две. Спряха до самия бряг. Хрилете им потрепваха.

Навярно са усетили опасността, помисли си Франк. Животните обаче нямаха избор. Ако останеха на сушата, щяха да се задушат. Сякаш подчинявайки се на някаква безмълвна заповед, мутиралите пирани навлязоха във водата.

— Отдалечете се от брега! — изкомандва Уоксмън. — Тази вода няма да е вечно опасна за тях!

Групата бързо се насочи към гористите възвишения. Продължиха да осветяват водата и брега. След няколко минути разбраха, че преследването е приключило. Или водата бе все още токсична за животните, или се бяха отказали от преследването.

— Всичко свърши — въздъхна Франк. Кели не каза нищо и се опита да освети отсрещния бряг. После се обърна към брат си:

— Къде е редник Карера? Къде е Натан? Нагоре по реката се чу взрив.

— Имат си неприятности — разтревожи се Кели и погледна брат си в очите.

Натан натисна спусъка и разкъса на парчета още едно от създанията, което бе сглупило да се доближи до тях. Карера бе свалила резервоара със запалителна течност от гърба си и се бе надвесила над него.

— Колко още време ще ти трябва? — попита Натан, като внимаваше да не изтърве нищо от погледа си.

— Почти приключих.

Натан погледна потока. На светлината на ръчното фенерче на Карера видя, че отровата действаше. Надолу повърхността на водата бе изпълнена с тела, които течението отнасяше. Тук то бе бързо и бе отнесло и отровния прах надолу. Мястото не беше безопасно. Трябваше да се спуснат надолу по потока и да потърсят сигурно място

за преминаване, където течението е по-бавно и отровата се е задържала. От спасението им обаче ги делеше малък легион от отровни същества, които се бяха окопали в гората и препречваха пътя им.

— Готова съм — каза Карера и се изправи. Повдигна творението си от земята и затвори капака на резервоара, от който висеше фитил. В резервоара бе останала съвсем малко течност. Недостатъчна, за да може да се използва огнехвъргачката, но достатъчно за тяхната цел. Поне той така се надяваше.

— Сигурна ли си, че ще сработи?

— Дано да сработи.

Натан бе очаквал да чуе различен отговор.

— Посочи ми отново целта — помоли тя.

Той се прицели с пушката и ѝ посочи растение със сива кора на около трийсет метра надолу по течението.

— Добре — каза Карера и запали края на фитила с газова запалка. — А сега внимавай.

После замахна рязко и захвърли с все сила резервоара към дървото.

Натан затаи дъх. Резервоарът описа широка дъга и падна точно пред дървото.

— И аз да видя някаква полза от всички тези години спортуване — промърмори Карера под носа си. После се обърна към Натан: — Залегни!

И двамата се притиснаха плътно към покритата с листа земя. Натан залегна, като държеше пушката пред себе си. Едно от създанията отскочи иззад един храст и тупна на няколко сантиметра от носа му. Натан се изтърколи и го удари с все сила с приклада. После се върна обратно и прилегна до рейнджърката.

— Аз пък играех бейзбол в колежа — промърмори.

— Лягай! — извика Карера и притисна с ръка главата му в калта.

Взривът бе оглушителен. Над главите им изсвистяха шрапнели. Натан погледна мястото на взрива. Замисълът на Карера бе успял. Бе превърнала почти празния резервоар в голям „коктейл Молотов“. Джунглата бе озарена от пламъци.

— А защо... — започна Карера и се опита да се изправи на колене.

Сега бе ред на Натан да я притисне в калта.

Вторият взрив прозвуча като мълния. Чу се трясъкът на счупено дърво, придружен от глух тътен. Върху джунглата заваля дъжд от горяща копалова смола.

— Дявол да го вземе! — изруга Карера. Реверът ѝ се бе подпалил. Тя бързо го загаси.

Натан се изправи. Почувства облекчение от това, че планът им успя. Дървото, в което се бяха прицелили, сега представляваше развалина, назъбен пън, от който се издигаха синкави пламъци. Както Натан бе очаквал, богатото на горливи вещества дърво благодарение на самоделния „коктейл Молотов“ се бе превърнало в естествена бомба, която подпали цялата площ покрай потока.

— Да вървим! — Натан подкани Карера.

Заедно се затичаха през горящата и разчистена от взрива част на гората успоредно на потока, докато стигнаха място, където концентрацията на отрова все още бе силна. Водата бе изпълнена с телата на създанията и на други риби.

— Оттук! — Натан посочи и се придвижи напред през водата с ходене и плуване. Карера го последва.

За нула време и двамата се озоваха на отсрещния бряг.

— Успяхме! — засмя се рейнджърката.

Натан въздъхна. В далечината се виждаха светлините на фенерчетата на другите членове на експедицията. Останалите също бяха успели.

— Да отидем при тях. Дано всичко е наред.

Като си помагаха, отдалечиха се от потока и се устремиха към групата.

Когато излязоха от гората, всички шумно ги приветстваха.

— Добре дошла, Карера — зарадва се Костос с искрена усмивка.

Натан бе приветстван не по-малко горещо. Веднага след пристигането му Кели го прегърна и притисна до себе си.

— Ти успя! — прошепна в ухото му. — Успя! Франк го потупа по рамото.

— Браво, доктор Ранд — произнесе капитан Уоксман и се обърна към подчинените си. Не искаше да остават близо до потока, независимо дали отровата действаше, или не.

Кели освободи Натан от прегръдката си, като преди това го целуна по бузата.

— Благодаря ти... Благодаря ти, че ни спаси. И задето се завърна жив и здрав.

След това се отдалечи. Натан я проследи с поглед, изпълнен с известно учудване.

— Май си спечели един приятел — усмихна се Карера и го сръга с лакът.

10:02 ч.

Амазонската джунгла

Луи бе застанал в центъра на опожарения район до реката. Във въздуха все още се носеше киселата воня на напалма. Екипът му изтегляше лодките на брега и приготвяше раниците си. Оттук нататък щяха да се движат пешком.

Сутринта небето отново се бе заоблачило и ръмеше ситен дъжд, който гасеше малкото оцелели огнища на пожар. Околността се изпълни с призрачно бяла плътна мъгла.

Любовницата му се разхождаше из опожарената местност и на лицето ѝ бе изписано скръбно изражение, сякаш приемаше унищожаването на гората като лична обида. Тя бавно огледа стърчащ от земята прът, върху който бе забучено странно създание. Бе един от зверовете, нападнали другата група. Луи никога не бе виждал нещо подобно. Ако съдеше по реакцията на Цуи, и тя не бе виждала. Оглеждаше животното, подобно птица, изучаваща червей.

— Търсят ви по радиото. На вашата кодирана честота — съобщи му Жак.

— Крайно време беше — отвърна Луи.

Непосредствено преди зазоряване един от двамата му следотърсачи се бе завърнал. Изглеждаше уплашен. Съобщи, че партньорът му, набитият колумбиец по прякор Тоди, бил нападен от едно от животните и умрял в ужасни болки. Самият той едва оцелял. За нещастие, не можа да му каже нищо определено за местоположението на другата група. Излизаше, че тя прекосила един приток на реката, за да избяга от животните, и тръгнала в югозападна посока. Накъде обаче?

Луис можеше да разбере това. Взе радиостанцията от Жак. Чрез нея поддържаше пряка връзка с член на противниковата група, шпионин, внедрен с цената на значителни разходи.

— Благодаря ти, Жак — каза Луи и се отдалечи на няколко метра. Тази сутрин бе имал друг разговор, с хората, които го финансираха. От френската фирма „Сен Савен“ го уведомиха, че из Амазония и САЩ се разпространявала някаква болест, свързана с тялото на покойника. Залогът ставаше по-голям. Луис издейства увеличение на хонорара си с довода, че задачата му става по-опасна. От „Сен Савен“ веднага се съгласиха и това не го учуди. От излекуването на подобно заболяване можеше да се спечелят милиарди. При това положение кой щеше да се пазари за някакви жалки франкове?

— Тук Фавр — започна Луи.

— Слава Богу, че успях да се свържа с вас, доктор Фавр — въздъхна един глас с облекчение.

— Очаквах обаждането ви — обърна се Луи с малко заплашителен глас. — Вчера изгубих един от хората си само задето никой не съобрази да ни предупреди за присъствието на тези отровни жаби.

Настъпи продължителна пауза.

— Съжалявам — продължи гласът. — При цялата тази суматоха едва се отделих от останалите. Всъщност чак сега отидох сам до тоалетната.

— Добре. Разкажете ми за тази суматоха.

— Беше ужасно — започна шпионинът и за три минути го информира подробно за случилото се. — Ако Ранд не бе използвал отрова за риби, всички щяхме да загинем.

Луи неволно стисна по-силно слушалката, когато чу името на Ранд. От това име му настръхнаха косите на врата.

— Добре. А сега къде сте?

— Движим се в югозападна посока и търсим следа от Джерълд Кларк.

— Много добре.

— Но...

— Какво има?

— Искam... Искam да се измъкна оттук.

— Моля, приятелю, какво казахте?

— Снощи насмалко не загинах. Помислих си, че ще успеете... че можете да успеете да ме спасите, ако се откъсна от групата. Готов съм да платя, ако ме върнете жив и здрав в цивилизования свят.

Луи притвори очи. Шпионинът май се бе уплашил. Трябваше да му помогне да възстанови формата си.

— Добре. Ако се откъснете от групата, аз определено ще ви откроя.

— Бла... благодаря. Бих искал...

— И ще имам грижата, след като ви откроя, вашата смърт да бъде продължителна, мъчителна и унижителна. Вероятно сте запознат с личното ми досие и знаете, че при необходимост мога да проявявам творчество.

Събеседникът му замълча. Луи се опита да си представи как малкият шпионин трепери от страх.

— Разбрах ви.

— Чудесно. Радвам се, че се разбрахме. А сега нека поговорим за нещо по-важно. Нашите общи благодетели във Франция ни възложиха една поръчка. Боя се, че именно вие ще трябва да я изпълните.

— За какво... става дума?

— От съображения за сигурност и за да осигурят интелектуалната си собственост върху това, което ще бъде открито, желаят да прекъснат връзките на екипа с външния свят. Колкото се може по-скоро и без да се събуждат никакви подозрения.

— Как смятате, че мога да направя това? Знаете, че ми бе даден компютърен вирус, с който да повредя спътниковата връзка на екипа. Рейнджърите обаче си имат собствено свързочно оборудване, до което нямам достъп.

— Няма проблеми. Вие задействайте този вирус, а рейнджърите оставете на мен.

— Но...

— Повярвайте ми. Не сте сам.

Слушалката отново замълча. Луи се усмихна. Неговите думи не бяха успокоили шпионина.

— Довечера ми се обадете — нареди Луи. Последва пауза.

— Ще се опитам.

— Не се опитвайте. Обадете ми се.

— Добре, докторе — обеща гласът. След това връзката бе прекъсната.

Луи свали слушалката от ухото си и отиде при Жак.

— Трябва да тръгваме. Другият екип доста се е отдалечил.

— Слушам — каза Жак и отиде да инструктира хората си.

Луи забеляза, че Цуи все още не откъсва поглед от животното. Ако не грешеше, в очите на жената се бе появил страх. Впрочем не бе сигурен в това. Досега не бе забелязал способност за такова чувство у индианската вещица. Отиде при нея и я прегърна.

Усети, че тялото ѝ потрепери от допира с него.

— Спокойно, мила моя, няма от какво да се страхуваш. Цуи се притисна към него, но погледът ѝ не се откъсна от животното. Прегърна Луи още по-силно и от устата ѝ излезе стон.

Той се намръщи. Може би трябва да се вслуша в неизказаното предупреждение на любовницата си. Оттук нататък ще действат по-предпазливо, по-внимателно. Другият екип насмалко не бе изтребен от водни хищници, каквито Луи не бе виждал. Това бе ясно свидетелство, че вероятно са на прав път. А дали не ги очакваха други рискове?

Замисли се върху това и съобрази, че неговите хора разполагат с известно предимство. Снощи противниците му се бяха видели принудени да мобилизират цялото си умение и съобразителност, с които разполагаха, и така неволно бяха проправили по-безопасен път за групата му. Това можеше да се повтори. Какво лошо имаше именно другият екип да се сблъска пръв с всички опасности, които ги дебнеха?

— А пък ние ще танцуваме върху мъртвите им тела и ще приберем наградата — припя си тихо. Доволен от себе си, целуна Цуи по главата. — Не се бой от нищо, любов моя. Невъзможно е да не победим.

10:09 ч.

Болнична стая в института „Инстар“

Лангли, щата Вирджиния

Дорийн О'Брайън бе седнала до леглото, забравила книга в скута си. Бе любимата детска книжка на Джеси „Зелени яйца и шунка“ от доктор Соис. Внучката ѝ бе заспала. Температурата ѝ бе спаднала преди изгрев слънце. Не се знаеше дали Джеси не бе станала жертва на

болестта на джунглата — детските болести бяха безбройни, — но не искаха да рискуват.

Болничната стая, където в момента се намираше внучката ѝ, бе затворена система. Бе запечатана и проветрявана така, че в нея не можеха да попаднат никакви външни микроорганизми. Самата Дорийн бе облечена в болнична престилка за еднократно ползване и на лицето ѝ имаше дихателна маска. В началото отказа да ги сложи, за да не уплаши Джеси, но и бе обяснено, че всички болнични служители и посетители трябва да се придържат строго към режима на изолация.

Когато Дорийн влезе в стаята, облечена по този начин, Джеси наистина се уплаши. Бързо се успокои обаче, тъй като през маската видя лицето на баба си, която веднага я заговори. Дорийн остана до леглото ѝ през цялата сутрин. Не се откъсна от Джеси и когато ѝ взеха кръвни проби, и ѝ дадоха лекарства. Детето сега спеше дълбок и здрав сън.

Усети полъх и разбра, че в стаята влиза някой. Обърна се и видя друга маска и познато лице. Остави книгата върху масата и се изправи.

— Маршал.

Съпругът ѝ отиде до нея и я прегърна.

— Прочетох резултатите — каза с тих и треперещ глас. — Разбрах, че температурата е спаднала.

— Да, преди два часа.

— Обадиха ли ти се от лабораторията? — попита Маршал. Дорийн усети страх в гласа му.

— Не... Все още е твърде рано.

Тъй като не бе известен причинителят на болестта, нямате как да се направи бърз тест. Диагнозата се определяше по три клинични признака: язвички в устната кухина, малки кръвотечения под лигавицата и рязко спадане на броя на белите кръвни телца. Всички тези симптоми обаче се проявяваха трийсет и шест часа след началото на високата температура. Щеше да им се наложи да почакаат доста време. Освен ако...

Дорийн се опита да смени темата.

— Как преминаха разговорите ти с хората от правителството?

— Изгубих си времето. Ще минат дни, преди да се откажат от политиканстването и се заемат с истински действия. Добрата новина е,

че Блейн подкрепи идеята ми да се затвори границата с щата Флорида. Това ме изненада.

— Не би трябвало. Непрекъснато му изпращам всички сведения, които получаваме от Бразилия. Не забравяй, че са доста тревожни.

— Е, сигурно си успяла да го стреснеш. — Маршал ѝ стисна ръката. — Благодаря ти.

Дорийн отвърна с дълга въздишка и отмести поглед към леглото.

— Защо не се опиташ да починеш? — попита Маршал. — Бих могъл да наглеждам Джеси известно време, докато ти подремнеш. Цяла нощ не си мигнала.

— Знам, че няма да мога да заспя. Маршал я прегърна през кръста.

— Тогава поне хапни нещо и изпий малко кафе. След два часа имаме връзка с Кели и Франк.

— Какво ще кажем на Кели?

— Истината. Джеси има висока температура, но нямаме причини да изпадаме в паника. Още не се знае дали става дума за тази болест, или за нещо друго.

Дорийн в отговор кимна. Двамата замълчаха за известно време, след което Маршал нежно я прегърна и я придружи До вратата.

— Хайде, излез.

Дорийн премина през херметизираните врати, излезе в коридора и се отправи към гардероба. Там свали дрехата си и облече работен комбинезон. На излизане спря при дежурната сестра.

— Имали вече някакви резултати от лабораторията? Дребната медицинска сестра от азиатски произход ѝ подаде пластмасова папка.

— Донесоха я преди минута.

Дорийн разтвори папката и бързо прелисти първите страници, докато стигна до резултатите от хематологичния анализ. Повечето данни бяха нормални, както очакваше. Нокътят ѝ се задържа на графата за белите кръвни телца.

Показателят бе нисък, твърде нисък. Това бе един от трите симптома на заболяването.

С треперещи ръце прехвърли страниците и стигна до раздела, съдържащ данни за равнищата на различните видове бели кръвни телца. Епидемиологът доктор Алвизио снощи бе споделил с нея извод, който бе направил на основата на анализа на компютърните си модели на заболяването. При общ спад на количеството на белите кръвни телца в началния стадий на болестта имаше увеличение на броя на специфичните бели кръвни телца, известни като базофили. Докторът смяташе, че е още рано за обобщения, но изтъкна, че това явление било забелязано при всички случаи на заболяването. Допускаше, че по този начин можеше да се ускори поставянето на диагнозата.

Дорийн прочете последния ред.

Преброяване на базофилите:

12(H) 0 — 4

— Боже мой! — простена и ръката ѝ се отпусна. При Джеси базофилите бяха над нормалното равнище. Много над нормалните стойности.

Дорийн затвори очи.

— Добре ли сте, доктор О'Брайън?

Дорийн не чу гласа на сестрата. Целият ѝ разум бе обхванат от ужасяваща констатация: Джеси бе станала жертва на болестта.

11:48 ч.

Амазонската джунгла

Кели, макар и крайно уморена, не забави ход. Групата не престана да се придвижва през нощта, макар и с чести почивки. След нападението вървяха два часа без прекъсване и само призори спряха за малко, за да могат рейнджърите да се свържат с базовия лагер във Ваувай. Бяха решили да продължат похода поне до пладне, когато трябваше да установят спътникова връзка със САЩ. След това през остатъка от деня щяха да си починат и да обмислят следващите си стъпки.

Кели погледна часовника си. Наближаваше пладне. Слава Богу. Чу как Уоксмън умува на глас къде да изберат място за бивак.

— Гледайте да е далеч от всякакви водни пътища — разпореди капитанът.

През деня откриха по пътя си много реки и езера. Заобикаляха ги или ги прекосяваха според случая, но нови нападения нямаше. Мани предложи обяснение за случилото се.

— Нищо чудно тези създания да са обитавали само една малка територия и заради това никой да не ги е виждал.

— Слава Богу, отървахме се от тях — заключи кисело Франк. Сутрешното ръмене премина в плътна влажна мъгла. От влагата цялото снаряжение натежа: дрехите, обувките, раниците. Никой обаче не се оплака. Всички се радваха, че бяха успели да увеличат разстоянието между себе си и снощния ужас.

— Тук има открито пространство! — разнесе се гласът на един от следотърсачите, ефрейтор Варчак. Друго негово задължение бе търсенето на физически следи от преминаването на Кларк. — Мястото е идеално за лагер!

— Време беше — въздъхна Кели.

— Първо огледайте местността — нареди Уоксмън. — Проверете дали наблизко няма ручей или потоци.

— Разбрах, сър. Сержант Костос вече се зае с тази работа. Само на две крачки пред тях Натан се опита да ги предупреди.

— Внимавайте, защото...

Чу се болезнен вик. Всички застинаха. Всички, с изключение на Натан, който се затича напред.

— Дявол да го вземе, защо не ме изслушвате? — промърмори под носа си, докато тичаше. После се обърна към Кели и Коуве и им махна с ръка: — Трябва да ми помогнете! И двамата!

— Какво има? — попита Кели, докато вървеше зад Коуве. Професорът индианец вече сваляше раницата от гърба си.

— Предполагам супай чакра, дяволската градина. Да вървим.

Дяволската градина ли? На Кели това словосъчетание никак не й хареса.

Капитан Уоксмън нареди на рейнджърите да останат при цивилните, а после заедно с Франк последваха Натан.

Кели се затича напред и видя двама рейнджъри, търкалящи се по земята. Стори ѝ се, че се биеха. Единият се мятеше върху калта, а другият го удряше с опакото на ръката си.

— Разкарайте тези гадини от мен! — изкрещя търкалящият се рейнджър. Бе сержант Костос.

— Това се опитвам да направя — отвърна ефрейтор Варчак и продължи да го удря. Натан отстрани ефрейтора.

— Престани! Така само ги дразниш — поясни той. После се обърна към мятация се войник: — Сержант Костос, стойте неподвижно!

— Ще ме изядат жив!

Кели вече бе достатъчно близо и видя, че цялото тяло на човека бе покрито от гигантски черни мравки, всяка една дълга около три сантиметра. Навярно бяха хиляди.

— Престани да мърдаш и ще те оставят на мира. Костос погледна сърдито Натан, но го послуша. Престана да се движи и започна да диша тежко.

Кели забеляза, че ръцете и лицето му бяха изпохапани. Сякаш бяха гасили цигари по него.

— Какво се случи? — попита Уоксман.

Натан даде знак на останалите да не се приближават до Костос.

— Стойте по-далеч от него.

Костос трепереше. Кели забеляза, че очите му са насълзени. Навярно изпитваше страшни болки. Съветът на Натан обаче се оказа уместен. След като сержантът спря да се движи, мравките престанаха да го хапят, напуснаха тялото му и се скриха в храсталаците.

— Къде отиват? — попита Кели.

— Прибират се у дома — отвърна Коуве. — Те бяха войниците на мравуняка — добави и ѝ посочи едно дърво. То се намираше в центъра на поляна, така добре разчистена от всякаква растителност, сякаш я бяха обработили с косачка. Дървото бе голямо и клоните му изпълваха пространството. Приличаше на самотен великан.

— Това е мравешко дърво — продължи да обяснява професорът. — Мравките живеят в него.

— Вътре в него?

— Да. В случая сме свидетели на приспособяването на едно тропическо растение към потребностите на насекоми и животни.

Клоните на дървото са кухи и там живеят мравките. То дори храни мравуняка с мъзгата си, която има високо съдържание на захар. Дървото от своя страна също се облагодетелства от обитателите си. Мравките не само осигуряват тор за дървото със своите изпражнения, но и активно го защитават. От други насекоми, от птици и от животни. Погледни ливадата. Мравките унищожават всичко, което расте в близост до дървото. Разчистват околната местност от лиани и от всякакви други растения, които биха могли да достигнат дървото. Заради това такива местности в гората се наричат супай чакра, сиреч дяволска градина.

— Много странни взаимоотношения.

— Така е. Но това общуване е полезно за двата вида: и за дървото, и за насекомите. Всъщност те не могат да съществуват един без друг.

Кели погледна още веднъж ливадата и се изуми от местните форми на живот. Преди няколко дни Натан ѝ бе показал орхидея, чието цвете наподобяваше половите органи на определен вид оса. Така тя примамва насекомите, за да я опрашат, бе и обяснил тогава Натан. Други растения пък привличаха насекомите със сладки нектари. При това подобни взаимоотношения съществуваха не само между растенията и насекомите. Оказа се, че плодовете на някои дървета трябваше задължително да преминат през храносмилателната система на някои птици или животни, за да могат семената им да покълнат. Странни форми на живот, при които всяко живо същество зависеше от съседите си.

Натан коленичи до сержанта, чието тяло вече бе изоставено от мравките.

— Колко пъти съм те предупреждавал да внимаваш върху какво се облягаш?

— Не ги видях — отвърна Костос с болка и обида в гласа. — Пък и трябваше да пусна една вода.

Кели видя, че ципът на панталоните на Костос бе разкопчан.

— И точно върху мравешко дърво ли реши да се облекчиш? — продължи Натан.

— Мравките са много чувствителни към химичните маркери — започна да обяснява Коуве, докато се ровеше из раницата си. — По

всяка вероятност са възприели урината му като нападение върху цялата колония.

Кели извади от аптеката ампула антихистамин, а Коуве измъкна от раницата си няколко листа и започна да ги разтрива с длани. Кели разпозна листата и уханието им.

— Това да не би да е ку-ру-не? — попита. Индианецът ѝ се усмихна:

— Позна. — Бе същото растение, с което преди време Коуве разтри пръстите ѝ, след като бе докоснала огнената лиана. Растението бе силно обезболяващо средство.

Двамата доктори се заеха с пациента. Кели му инжектира комбинация от антихистамин и стероидно противовъзпалително средство. Коуве започна да разтрива ръката му със сок от ку-ру-не и да му обяснява как трябва да го прави сам.

От изражението на лицето на сержанта се разбра, че веднага се почувства по-добре. Въздъхна и пое листата.

— Благодаря. Сам ще се оправя — каза той смутено. Ефрейтор Варчак му помогна да се изправи.

— По-добре ще е да се махнем оттук — предложи Натан. — Не бива да лагеруваме в близост до мравешко дърво. Храната ни би могла да привлече разузнавачите на мравките.

— Приемам — съгласи се Уоксман. — И без това загубихме доста време тук. — После отмести поглед към куцащия сержант. В очите му нямаше съчувствие.

През следващия половин час групата продължи да се движи из зелената джунгла под крясъците на маймуни капуцини и вълнести маймуни. Мани им показва малък мравояд пигмей, покачил се на един клон. Рунтавото животинче, застинало от страх, изглеждаше препарирано. Една зелена горска змия с флуоресциращо зелени люспи, висяща от палма, също им се стори изкуствена.

Най-после се чу вик. Бе ефрейтор Варчак.

— Открих нещо!

Кели се помоли на Бог да не е открил ново мравешко дърво.

— Струва ми се, че това е следа от Кларк!

Групата се устреми към него. На малък хълм откриха голям бразилски орех. Под огромната му корона бе пълно с изпадали орехи и листа. На ствола му бе закачено малко парче плат.

Ефрейтор Варчак даде знак на хората да не се доближават повече.

— Открих следи от ботуши. Внимавайте да не стъпите върху тях.

— Следи от ботуши ли? — попита тихо Кели, докато войникът внимателно заобиколи дървото.

— Виждам още следи!

Капитан Уоксман и Франк отидоха при него.

— Ако не се лъжа, Джерълд Кларк излязъл бос от гората — припомни намръщено Кели.

— Така е — потвърди Натан. — Ако си спомняш обаче, шаманът на племето, когото взехме в плен, каза, че индианците му отнели всички вещи. Вероятно са взели и ботушите му.

Кели кимна с разбиране.

— Там друго послание има ли? — попита Ричърд Дзейн.

Всички изчакаха разрешение да навлязат в района. Капитан Уоксман и Франк се завърнаха при групата, а ефрейтор Варчак остана да разглежда следите.

— Тук ще направим лагер — обяви Уоксман.

Всички въздъхнаха облекчено и започнаха да се приближават до дървото. Под краката им захрущяха орехи. Кели бе сред първите, които стигнаха при ствола. Още веднъж видяха знаци, дълбоко врязани в кората на дървото.

W
7/5
GC

— Отново инициалите на Кларк — отбеляза Натан. — Този път ще трябва да се върви в западна посока. И следите, открити от Варчак, водят натам. Датата е седми май.

— Седми май ли? — попита Олин. — Излиза, че на Кларк са му трябвали десет дни, за да стигне оттук до селото. Вървял е много бавно.

— Очевидно не се е придвижвал с нашата скорост — каза Натан. — По всяка вероятност е изгубил много време в търсенето на някакви следи от цивилизация или поне от човешко присъствие.

— А и вече е бил болен — добави Кели. — Според майка ми туморите му по това време вече са започнали да се развиват. Вероятно му се е налагало често да си почива.

— Жалко, че не е успял да се свърже по-рано с цивилизацията — въздъхна Ана Фонг. — Да съобщи къде е бил през цялото това време.

— Стана дума за съобщения, та се сетих, че трябва да настроя спътниковата връзка — каза Олин и се отдалечи от дървото. — След половин час имаме сеанс.

— Аз ще ти помогна — каза Дзейн и тръгна заедно с него. Останалите се заеха с вързването на люлките, събирането на съчки и търсенето на диви плодове. Кели започна да опъва мрежата против комари. Вече правеше това с професионални движения. Франк отиде при нея.

— Кели...

От тона му тя усети, че иска да засегне някаква деликатна тема.

— Да?

— Според мен редно е да се върнеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Имах разговор с капитан Уоксмън. Тази сутрин неговите командири му наредили да се освободи от излишните хора, след като се установи на лагер. През миналата нощ бяхме на косъм от смъртта. Командирите му не искат излишни рискове. Освен това многото хора забавят темпото на рейнджърите. Бе взето решение да останеш тук заедно с Ана, Дзейн, Мани и Коуве. — Но...

— С рейнджърите ще продължим Олин, Натан й аз.

— Аз няма как да съм излишна, Франк. Аз съм единственият лекар в групата и съм не по-малко издръжлива от теб.

— Ефрейтор Окамото е фелдшер.

— Но не и лекар.

— Кели...

— Франк, не прави такова нещо.

— Решението вече е взето — отвърна Франк, като избягваше да срещне погледа и.

— Искаш да кажеш, че ти си го решил. Ти ръководиш тази операция.

Той най-после се осмели да я погледне в очите.

— Добре де. Решението беше мое. Не искам да те излагам на повече рискове.

Кели бе вбесена. Даваше си сметка, че решението на брат ѝ е окончателно.

— Тук ще оставим Джи Пи Ес^[1] и двама рейнджъри.

Ще бъдете евакуирани веднага след като се осигури бразилски хеликоптер с необходимия обseg. Междувременно останалата част от групата — шестимата рейнджъри и ние тримата — ще продължим в джунглата.

— Кога ще тръгнете?

— Още този следобед, след кратка почивка. Ще вървим, докато настъпи нощта. След като вече установихме откъде е минал Кларк, ще вървим по-бързо.

Кели затвори очи и тежко въздъхна. Планът изглеждаше разумен. След като и тук, и в САЩ епидемията взимаше все по-големи размери, трябваше да се побърза. Освен това ако се откриеше нещо, тук винаги можеха да изпратят допълнителен научен екип с хеликоптер.

— Предполагам, че нямам избор — каза.

Франк не отвърна и започна да приготвя люлката си. Ве решил да си почине през малкото време, което им оставаше. Разнесе се гласът на Олин.

— Връзката е готова.

Кели и Франк отидоха при лаптопа, отново поставен под брезент. Олин, надвесил се над клавиатурата, започна бързо да пише.

— Дявол да го вземе, храненето става все по-трудно. При всичката тази влага... Впрочем готово.

Бившият агент на КГБ се отмести встрани и стори място на Кели и Франк. На монитора се появи лице, което трудно се задържаше на фокус.

— По-хубаво не мога да го докарам — прошепна Олин. Беше баща им. Дори и при многото смущения във връзката си личеше, че е потиснат.

— Чух за това, което се е случило през нощта — каза той като встъпление. — Радвам се, че сте живи и здрави.

— Добре сме. Уморени сме, но инак нищо ни няма — потвърди Франк.

— Прочетох рапорта на военните. Бих искал обаче да чуя лично от вас какво се е случило.

Кели и Франк набързо му разказаха за нападението на странните същества.

— Химери? — присви очи баща им. — Мелези между жаби и риби?

— Такова е мнението на тукашния биолог — каза Кели, като натърти последната дума. По този начин даваше да се разбере, че дори Мани се бе оказал полезен на експедицията.

— В такъв случай всичко е наред — каза баща ѝ и я погледна право в очите. — Преди час ми се обади командирът на специалните части от Форт Браг и ме уведоми за преразглеждането на плана.

— За какво преразглеждане става дума? — попита застаналият зад тях Дзейн.

Франк не му обърна внимание.

— Като гледам какво става с тази проклета епидемия, напълно съм съгласен с генерал Корсен — продължи баща ѝ. — На всяка цена трябва да се намери лечение и времето придобива критично значение.

Кели се замисли дали да не възрази срещу изваждането ѝ от групата, но съобрази, че баща ѝ няма да я подкрепи. Той и без това много трудно бе дал съгласието си тя да бъде включена в експедицията.

— Каква е обстановката в САЩ? — попита Франк, като се доближи до екрана.

— По-добре ще е майка ви да ви обясни — отвърна баща им и се отмести.

Дорийн изглеждаше уморена. Дори изтощена.

— Броят на случаите през последните дванайсет часа се утрои — каза, след като се изкашля.

На Кели сърцето ѝ се сви. Толкова бързо...

— Най-много случаи има във Флорида, но вече са засегнати и Калифорния, Джорджия, Алабама и Мисури.

— Как стоят нещата в Лангли? — попита Кели. — В института?

Родителите ѝ се спогледаха.

— Кели... — започна баща ѝ. Заговори със същия тон, с който преди малко бе разговарял с Франк. Предпазливо. — Кели, не искам да изпадаш в паника...

На Кели сърцето ѝ сякаш се отмести в гърлото. „Не искам да изпадаш в паника“. Нима е имало човек, успокоен от такива думи?

— Какво има?

— Джеси е болна.

Кели не можа да разбере последвалите обяснения, защото ѝ притъмня пред очите. Започна да се страхува от тези думи още когато научи за епидемията. Джеси е болна...

Баща и навярно бе забелязал, че пребледня и започна да трепери. Франк я подхвана през кръста.

— Кели, не знаем дали става дума за тази болест — продължи баща и. — Детето просто има висока температура, но лекарствата започнаха да му действат добре. Преди малко, когато я оставихме, ядеше сладолед и чуруликаше бодро и весело.

Майка им положи ръка на рамото на баща им и се спогледаха.

— Дорийн, нали това не е онази болест? — каза баща и.

— Сигурна съм, че не е — усмихна се майка ѝ. Франк въздъхна облекчено.

— Слава Богу! Някой друг има ли подобни симптоми?

— Никой — успокои ги баща им.

Кели обаче не престана да наблюдава майка си. Стори ѝ се, че усмивката ѝ изглежда изкуствена и измъчена. Майка ѝ сведе поглед.

Кели затвори очи. Боже мой...

— Скоро ще се видим — приключи баща и. Франк я сръга в хълбока.

— Скоро... — повтори тя.

Зад гърба им отново се разнесе гласът на Дзейн.

— Какво имаше предвид баща ви, като каза, че скоро ще се видите? За какво преразглеждане на плана става дума? Какво въобще става тук?

Франк стисна Кели за ръката.

— Джеси е жива и здрава — прошепна ѝ. — Сама ще се убедиш в това, когато се видите.

После се обърна към Дзейн и започна да отговаря на въпросите му.

Кели не откъсна поглед от лаптопа, докато зад гърба ѝ се водеше разгорещен спор. Сконфузеното лице на майка ѝ не излизаше от ума и. Тя я познаваше по-добре от всеки друг, може би по-добре и от баща

им. Бе се опитала да я излъже. Зад успокояващите думи се криеха неистини.

Джеси бе станала жертва на болестта. Поне майка ѝ мислеше така. Кели бе убедена в това. А ако майка ѝ смяташе, че дъщеря ѝ е заразена...

Кели не можа да сдържи сълзите си. Хората около нея, заети в спора, не ги забелязаха. Тя закри лицето си с ръка. Боже мой... Не...

[1] GPS (Global Positioning System) — система за определяне на точното местоположение на подателя на сигнал с помощта на спътник. — Б. пр. [↑](#)

11. ВЪЗДУШНО НАПАДЕНИЕ

14 август, 13:24 ч.

Амазонската джунгла

Натан не можеше да заспи. Настанил се в люлката си, добре знаеше, че трябва да си почине, преди да тръгне на път. Само след час неговата група потегляше, но той все още не можеше да намери отговор на някои въпроси. Огледа се. Половината от членовете на експедицията дремеха, а другата половина продължаваха тихо да обсъждат новата обстановка.

— Можем просто да ги последваме — недоволстваше Дзейн. — Какво ще ни направят? Да не би да ни застрелят?

— Редно е да изпълняваме заповедите — напомни примирено Коуве. Каза го тихо, но Натан чудесно си даваше сметка, че старият професор не изпитва никакво задоволство от това решение.

Натан разбираше настроението му. Ако се бяха опитали да изоставят него, щеше да се наложи да го вържат, за да не ги последва.

Кели, сега легнала в люлката си, бе единствената, която не бе възразила. Очевидно мисълта за дъщеря ѝ не излизаше от главата ѝ. Докато я наблюдаваше, погледите им се срещнаха. Очите и бяха подпухнали от сълзи.

Натан се отказа от опитите си да заспи и слезе от люлката. Отиде при Кели и приклепна до нея.

— Джеси ще оздравее — каза и тихо.

Кели го погледна и известно време не каза нищо. После произнесе с тих и измъчен глас:

— Заразила се е.

— Само си внушаваш. Няма никакви доказателства...

— Разбрах го по погледа на майка си. Тя не може да ме излъже. Знае, че Джеси е станала жертва на болестта, и се опитва да скрие това от мен.

Натан не знаеше как да реагира. Присегна през мрежата и сложи ръка на рамото ѝ. Опита се да я успокои:

— Ако си права, да знаеш, че ще намеря лекарство за тази болест. Обещавам ти го — каза и простодушно и искрено.

Тя му отвърна с уморена усмивка. Устните ѝ се раздвижиха, но не произнесоха никакви думи. Въпреки това Натан разбра какво иска да му каже. Благодаря ти. По бузата и потече сълза, тя закри лицето си с ръце и се извърна.

Натан реши да я остави насаме с тревогата ѝ. Видя, че Франк и Уоксман обсъждаха нещо, застанали над една карта, и тръгна към тях. Погледна още веднъж към Кели и повтори тихо обещанието си. Ще намеря лекарство.

Капитан Уоксман прекара пръст през топографската карта.

— Оттук в западна посока релефът се издига в посока към границата с Перу. Това е цяла плетеница от хълмове и долини, истински лабиринт. Там човек много лесно може да се изгуби.

— Ще трябва да търсим внимателно следите на Кларк — изрази загриженост Франк и забеляза присъствието на Натан. — Пригответи се — подкани го той. — След малко тръгваме. Трябва да се възползваме от дневната светлина.

— Достатъчни са ми пет минути, за да се подготвя.

— В такъв случай да вървим.

През следващия половин час екипът стягаше багажа си за път. Решиха да оставят спътниковото радиооборудване на рейнджърите, охраняващи хората, подлежащи на евакуация, за да могат да установят връзка с бразилската армия. Те щяха да използват за връзка спътниковото оборудване на ЦРУ.

Натан праметна пушката си през рамо и намести раницата си. Замисълът бе да се върви бързо, почти без почивки, до залез слънце.

Уоксман даде знак с ръка и групата, водена от ефрейтор Варчак, тръгна към гората.

Натан се огледа. Вече се бе сбoguвал с приятелите си Коуве и Мани. При тях останаха двама рейнджъри, ефрейтор Йоргенсен и редник Карера. Тя махна с пушката си на Натан. Той отвърна на жеста ѝ.

Уоксман първоначално смяташе да остави ефрейтор Грейвс в групата за евакуация. Той обаче възрази:

— Господин капитан, тази мисия засега ни струва живота на брат ми и на други мои другари. С ваше позволение, бих предпочел да не се оттеглям от нея. Заради паметта на брат ли... и на другите ми братя.

Уоксмън се съгласи с него.

Без да кажат и думичка, останалите продължиха пътя си. Слънцето най-после проби облаците и пространството под влажните корони на дърветата се превърна в парна баня. Само след няколко минути лицата на всички се покриха с пот.

Натан вървеше до Франк О'Брайън. През няколко крачки Франк сваляше бейзболната си шапка и изтриваше потта от веждите си. Натан се опита да се опази от влагата, като превърза носна кърпа около челото си, за да не му се стича пот в очите. Не можеше обаче да се опази от черните мухи и от другите насекоми, привлечени от солената му пот и от миризмата му.

Независимо от горещината, влагата и постоянното бръмчене в ушите, напредваха бързо. След два часа Натан реши, че са изминали повече от десет километра. Варчак все още продължаваше да намира отпечатъци от стъпки в почвата, докато се движеха на запад. Стъпките бяха едва различими, изпълнени с вода от вчерашния дъжд.

Пред него вървеше ефрейтор Окамото, който продължаваше да си подсвирва. Натан въздъхна. Малко ли им бяха другите неприятности, че трябваше да търпят и това.

Докато напредваха, Натан не преставаше да наблюдава околността. Търсеше с поглед змии, огнени лиани, мравешки дървета, всичко, което можеше да ги забави. Проявяваха особено голямо внимание при пресичането на ручеите, но никъде не откриха следи от жабообразните пирами. По едно време Натан забеляза трипръст ленивец, провиснал на клон високо над главите им. Ленивецът не им обърна внимание. Все пак Натан не престана да го наблюдава, докато преминаваха под него. Ленивците изглеждаха бавни и дружелюбни животни, но когато някой ги нападнеше, не се колебаеха да го изкормят с ноктите си, остри като ками. Едрото животно обаче просто продължи да се държи за дървото.

След като се извърна, Натан долови с крайчеца на окото си кратък проблесък от върха на дърво, разположено на по малко от километър зад тях. Спря се, за да го разгледа.

— Какво има? — попита Франк, след като забеляза, че Натан се бе спрял.

Нищо не проблесна повече. Натан поклати глава. Вероятно това бе отражението на влажно листо, огряно от слънчевата светлина.

— Нищо, нищо — отвърна и даде знак на Франк да продължи. Все пак през остатъка от следобед хвърляше от време на време поглед през рамо. Не можеше да се освободи от усещането, че някой ги следи, че ги наблюдава отвисоко. Постепенно това чувство се засили. Най-после се реши да сподели страховете си и се обърна към Франк:

— Има нещо, което ме смущава. Нещо, върху което не се замислихме след нападението срещу селището.

— За какво ти е думата?

— Спомняш ли си думите на Коуве, че някой ни следи?

— Да, но той не бе уверен в това. На тази мисъл го бяха навели няколко обрани плодове. Не бе видял нито стъпки, нито никакви други следи.

Натан отново хвърли поглед през рамо.

— Нека допуснем обаче, че професорът е бил прав — каза. — Кой в такъв случай ни следи? Няма как да са били индианците от селището. Те са били мъртви още преди да влезем в джунглата. Кой ни е следял в такъв случай?

Франк забеляза накъде гледа Натан.

— И ти смяташ, че още ни следят? Да не би да си видял нещо?

— Всъщност не... Само преди малко ми се стори, че нещо просветна от върха на едно дърво. Едва ли е нещо сериозно.

Франк кимна.

— Все пак ще съобщя за това на капитан Уоксман — реши той. — Малко допълнителна бдителност няма да ни навреди.

След тези думи Франк ускори ход, за да достигне командира на рейнджърите, който вървеше редом с Олин Пастернак.

Останал за миг сам, Натан огледа още веднъж сенчестата гора около себе си. Внезапно реши, че разделянето на групата май не бе особено умна идея.

17:12 ч.

Мани прокара четка по козината на гърба на Тортор. Тази процедура не бе необходима. Ягуарът чудесно се почистваше сам с помощта на грапавия си език. Чесането обаче бе еднакво приятно и на котката, и на него. Когато Мани мина с четката по корема му, Тортор тихо изръмжа. Мани също изпитваше желание да изръмжи, но не от удоволствие. Не му бе приятно, че го бяха оставили.

Чу шумолене и вдигна поглед. До него бе застанала антроположката Ана Фонг.

— Може ли? — попита тя и посочи ягуара.

Мани бе доникъде изненадан от въпроса ѝ. И преди я бе виждал да поглежда към ягуара, но си обясняваше това повече от страх, отколкото от интерес.

— Разбира се — съгласи се той и потупа животното по едно от петната. Тя коленичи до него и той ѝ подаде четката. — Изпитва най-голямо удоволствие, когато го чешат по корема и по гривата — добави.

Ана взе четката и се надвеси над стройната котка. Протегна ръка предпазливо, тъй като Тортор я следеше с поглед. Бавно спусна четката и я прокара през гъстата му козина.

— Толкова е красив! В Хонконг много обичах да се радвам на тези котки в зоологическата градина. Наистина трябва да е нещо прекрасно сам да отгледаш една.

Мани харесваше говора ѝ. Говореше тихо и мелодично с едва доловима официална нотка в гласа.

— Прекрасно ли? Та този приятел направи на нищо домашния ми бюджет. Изгърбуши два дивана и разкъса не знам вече колко черги.

— И все пак вероятно не съжаляваш — усмихна се тя.

Мани бе на същото мнение, но не го изказа на глас. Струваше му се, че няма да е съвсем мъжко да изразява силната си привързаност към ягуара.

— Скоро ще трябва да го пусна в гората — каза.

Бе се опитал да прикрие тъгата в гласа си, но тя я усети и го погледна съчувствено.

— Сигурна съм, че си е струвало труда. Мани свенливо се усмихна. Беше права.

Ана продължи да масажира котката с четката, а Мани, да наблюдава антроположката. Забеляза, че е прехвърлила кичур от

копринената си коса зад ухото. Леко присвиваше вежди, когато се съсредоточаваше върху тоалета на ягуара.

— Имам новини! — прекъсна ги един глас. Всички се обърнаха към него.

Ефрейтор Йоргенсен отмести слушалката и поклати глава.

— Имам новини за всички — повтори. — Добра и лоша. Опитът на войника да се пошегува бе посрещнат с недоволно мърморене.

— Добрата новина е, че бразилската армия е заделила хеликоптер, който ще ни прибере.

— А лошата? — попита Мани. Йоргенсен се намръщи.

— Лошата е, че ще се появи чак след два дни. При тази епидемия летателните средства не и достигат, а нашата евакуация не е сред първите приоритети на военните.

— Два дни ли? — повтори Мани, като взе четката, подадена му от Ана. Гласът му бе изпълнен с раздразнение. — Но това значи, че през това време ние можехме да пътуваме заедно с останалите.

— Такава бе заповедта, съобщена на капитан Уоксман — каза Йоргенсен и повдигна рамене.

— А хеликоптерът „Команч“, дето е във Ваувай? — попита Дзейн, отпуснал се в люлката си. Отговори му редник Карера, която почистваше оръжието си.

— Той е двуместен щурмови хеликоптер. Освен това го пазят, за да окаже евентуално спешна помощ на експедицията.

Мани поклати глава и стрелна с края на окото си Кели О'Брайън. Бе се отпуснала в люлката си. Погледът ѝ издаваше умора, умората на победен човек. Чакането щеше да бъде особено мъчително за нея. Щеше да страда още два дни, преди да може да види болната си дъщеря.

— Някой от вас да пуши? — попита Коуве, който дотогава бе оглеждал белезите върху кората на дървото.

Мани пое въздух през носа си, но не усети нищо.

— Струва ми се, че надушвам нещо... — присви вежди Ана.

Коуве направи обиколка около големия орех, като не преставаше да души въздуха. Въпреки че бе напуснал отдавна джунглата, професорът бе запазил индианския си нюх.

— Димът идва оттам! — уточни, след като се озова от другата страна на дървото.

Групата го последва. Карера взе своята карабина М — 16.

На около трийсет метра на юг от лагера им по земята пълзяха пламъци. Към небето се издигаше тънък стълб от сив пушек.

— Ще отида да видя какво става — каза Йоргенсен. — Другите останете при Карера.

— Ще дойда с теб — обади се Мани. — Ако там има хора, Тортор ще ги усети.

В отговор Йоргенсен свали пистолета М — 9 от пояса си и го подаде на Мани. Двамата внимателно навлязоха в гората. Мани даде знак с ръка на Тортор. Ягуарът разбра какво се иска от него и тръгна пред тях.

Зад гърба им Карера нареди на всички да бъдат нащрек.

Мани последва котката си, като вървеше малко пред ефрейтор Йоргенсен.

— Огънят гори върху повърхността — прошепна Мани. Когато наближиха пламъците, ефрейторът му даде знак да не говори.

Сетивата и на двамата бяха напрегнати. Опитаха се да съзрат сенки или да чуят пукота на настъпена съчка, въобще да доловят някакъв сигнал за опасност. В шумотевицата, предизвикана от чуруликането на птиците и любовните крясъци на маймуните, това не бе лесна задача.

Тортор се промъкваше напред, движен от природното си котешко любопитство. Когато обаче се оказа само на няколко метра от димящия огън, внезапно Заръмжа. Погледна пламъците и бавно отстъпи.

Мъжете спряха. Йоргенсен вдигна ръка. Ягуарът бе усетил нещо. Ефрейторът даде знак на Мани да приклепне и заеме позиция за стрелба. После продължи напред. Мани затаи дъх, докато ефрейторът навлизаше тихо и внимателно в гората с пръст на спусъка.

Мани продължи да напруга слуха си. Тортор се доближи до него. Козината му бе настръхнала, а златистите му очи светеха. Мани чу, че ягуарът не престава да души и си спомни реакцията му на изпразненията на кайман по брега. Надушва нещо... Нещо, което го тревожи...

Адреналинът, изпълнил кръвта на Мани, изостри сетивата му. Предупреден от ягуара, усети своеобразието на мириса. Димът бе едновременно кисел и горчив с метална миризма. Не бе димът на горящо дърво.

Мани се изправи, за да предупреди Йоргенсен, обаче войникът вече бе достигнал огъня. Мани забеляза как раменете му трепнаха от изненада. Ефрейторът бавно обиколи огъня с пушка в позиция за стрелба. От гората не се появи никаква заплаха. Йоргенсен изчака да изтекат две минути и даде знак на Мани да отиде при него.

Мани се доближи до огъня. Тортор предпочете да остане подалеч от него.

— Който и да е запалил това нещо, вече не е тук — каза Йоргенсен и посочи нещо в огъня. — Искал е да ни уплаши.

Мани погледна огъня. Това, което гореше, не бе дърво, а някаква гъста мазна паста, разлята върху разчистената от растителност земя. Не излъчваше особена топлина, но затова пък гореше с много ярък цвят. Димът, издигащ се от нея, миришеше много силно, подобно на мускусно благовоние.

Кръвта на Мани се вледени. Не от огъня и не от дима обаче. Причината бе начинът, по който пастата бе разлята върху земята.

Върху пръстта гореше символ с формата на добре познатата им серпентина, знака на бан-али. Изгаряше с ярка светлина в сенчестия полумрак.

Йоргенсен докосна знака с края на обувката си.

— Това е някаква горяща паста — констатира той. После с другия крак започна да хвърля пръст върху огъня, за да го загаси. Мани се включи в това занимание и двамата бързо приключиха с гасенето. След това Мани погледна дима, издигащ се в късното следобедно небе.

— Трябва да се върнем в лагера.

Мани кимна в знак на съгласие. Двамата се завърнаха при големия бразилски орех. Йоргенсен уведоми останалите за откритието им.

— Ще трябва да предупредя по радиото и базовия лагер, редно е да знаят какво сме открили.

Отиде до радиостанцията и вдигна слушалката. След броени секунди изруга и я върна на мястото й.

— Какво има? — запита Мани.

— Закъсняхме с пет минути за спътниковия сеанс.

— Това какво означава? — попита Ана.

Йоргенсен махна с ръка, първо, по посока на радиостанцията, после, по посока към небето.

— Означава, че военните спътникови ретранслатори са извън обсега ни.

— Докога?

— До четири сутринта.

— А не можем ли да се свържем с другия екип? — попита Мани.
— С помощта на личните ви радиостанции?

— Вече се опитах, но нищо не се получи. Обхватът им е десет километра. Екипът на капитан Уоксман е извън обсега ни.

— Какво излиза, че сме изолирани ли? — попита Ана.

— Само до сутринта — отвърна Йоргенсен.

— Какво ще правим? — нервничеше Дзейн, втренчил поглед в гората. — Не можем да висим тук още два дни и да чакаме шибания хеликоптер.

— Съгласен съм с него. — Коуве се намръщи. — Индианците от селото открили същия знак върху жилището си именно през нощта, когато са били нападнати от жабообразните пирани.

— Какво намеквате? — попита го редник Карера.

— Все още не знам какво да кажа. — Професорът погледна нагоре. Гората още миришеше на пушека. — Едно обаче е ясно: вече сме белязани.

17:33 ч.

Франк никога не се бе радвал толкова на залеза. Значи не след дълго щяха да спрат. След продължителния поход и многото часове безсъние го боляха всички мускули. Продължи да поддържа темпото на рейнджъра, който вървеше пред него. Натан го следваше.

— Внимавай! — разнесе се глас пред тях. Останалите ускориха ход. След малко Франк видя какво бе предизвикало това предупреждение. На около четиристотин метра пред тях в джунглата се разкри езеро. На светлината на залязващото слънце повърхността му изглеждаше сребърна. Езерото препречваше пътя им, тъй като се простираше на километри наляво и надясно.

— Това е игапо — каза Натан. — Горско тресавище.

— На картата ми не е отбелязано — констатира Уоксман.

— В басейна на Амазонка е пълно с такива тресавища — обясни Натан. — Появяват се и изчезват в зависимост от сезона. Сега обаче

сме все още в края на сухия сезон. Значи отдавна е тук. Вижте как там джунглата се разрежда. Очевидно това тресавище съществува от години.

Франк забеляза, че гъстата джунгла наистина свършваше тук. Нататък се виждаха само отделни големи дървета, стърчащи от водата, както и хиляди островчета и хълмчета. Над самото тресавище се простираше синьо небе. След дългото пребиваване в зеленикавия полумрак светлината им се стори много ярка.

Групата започна внимателно да се спуска по дългия полегат скат, водещ към тресавището. Въздухът около тях сякаш стана по-плътен. Наоколо им се появили пищни орхидеи и бодливи бромелиади. Жабите пееха хорово, а многото птици сякаш се опитваха да ги заглушат с песните си. Дългокраки чапли и сиви рибари газеха с дългите си крака из тресавището и ловяха риба. Ято патици бързо излетя, подплашено от хората.

Когато стигнаха на петнайсетина метра от водата, капитан Уоксмън им каза да спрат.

— Ще огледаме брега, за да видим дали не е оставил някакъв белег, но преди това трябва да се уверим, че водата е безопасна. Не искам повече изненади.

Натан направи крачка напред.

— Не би трябвало да има проблеми с водата. Според Мани тези хищници са били пирани само в известен смисъл. Тези риби не обичат застояла вода като тази. Предпочитат бурните потоци.

— Сигурно е така — отвърна Уоксмън. — Доколкото си спомням обаче, пираните уж нямаха и навика да преследват плячката си по суша.

Франк забеляза, че Натан леко поруменя от тези думи.

Уоксмън нареди на ефрейтор Ямир да се доближи до тресавището.

— Провери дали там има нещо.

Пакистанецът повдигна карабината си М-16 и изстреля граната от прикрепения към нея гранатомет. Тя падна в близката плитчина. Взривът предизвика малък гейзер и уплаши птиците и маймуните. После върху гората заваляха вода и парчета от водни лилии.

Изчакаха да минат още десетина минути, но нямаше никаква реакция. От водата не се появили никакви хищници.

Уоксмън каза на хората си да започнат да търсят следи от послания по кората на дърветата.

— Внимавайте обаче! Стойте далеч от водата и си отваряйте очите на четири!

Не им се наложи да чакат дълго. Пръв се разнесе гласът на следотърсача ефрейтор Варчак.

— Открих нещо! — извика. Бе застанал на не повече от десет метра от тях, съвсем близо до тихите води.

Познатото им вече парче полиестерна тъкан бе закрепено с трън към палма, надвиснала над водата. Знаците върху него бяха почти еднакви с тези върху последното: инициалите на Кларк и стрелка, сочеща на запад, право към тресавището. Само датата беше различна.

— Пети май — прочете на глас Олин. — Само два дни разлика.

— Струва ми се, че Кларк е дошъл оттук — каза Варчак.

— Стрелката сочи към водата — намеси се Франк. Обърна шапката си така, че козирката ѝ да застане над очите му, и се взря в пространството отвъд водата. В далечината се виждаше хълмистата местност, която Уоксмън му бе показал на картата: червеникави скали, гъсто обрасли с растителност проломи и малки плата, покрити с гори. Ефрейтор Окамото му подаде бинокъла си.

— Опитайте с него.

— Благодаря. — Франк го взе, огледа местността и после подаде бинокъла на Натан. Хълмовете и платата се доближиха до тях. Видя малки водопади, запълващи с вода блатистия район в низините, покрити с мъгла. Гъстата растителност, започваща от брега на тресавището, се извисяваше нагоре към върховете.

— Очевидно това тресавище съществува целогодишно благодарение на водите, които се спускат от възвишенията — прецени Натан.

Франк отмести бинокъла от лицето си и видя, че капитан Уоксмън наблюдава компаса си.

Натан посочи дървото.

— Предполагам, че тази стрелка сочи към следващия белег, оставен от Кларк. Вероятно му се е наложило да заобиколи тресавището. Това навярно му е отнело седмици.

Франк усети, че в гласа на доктор Ранд се промъкна нотка на отчаяние. Ако тръгнаха по пътя на Кларк, и на тях щяха да им трябват

седмици.

Капитан Уоксмън отмести поглед от компаса към, тресавището.

— Ако стрелката сочи местоположението на следващия знак, ще тръгнем направо натам. Вместо да бием път цяла седмица, ще прекосим водата за един ден със салове.

— Останахме обаче без гумените лодки — съжали Франк. Капитанът го изгледа снизходително.

— Ние сме рейнджъри, а не скаути. Тази гора е пълна с всякакви дървета и с колкото искаш бамбук. С нашите въжета, че и с лианите, няма как да не сглобим два сала. На това са ни учили: да импровизираме с помощта на подръчни средства. До другия бряг да има най-много три километра.

— Добре. Така ще спестим доста дни — каза Натан.

— В такъв случай да се хващаме на работа. Трябва да сме готови още преди да се стъмни, а утре рано ще се отправим на път — състави плана Уоксмън. След това започна да дава нареждания. Едни от членовете на експедицията се заеха с влаченето на паднали трупи към реката, други, с изсичането на бамбук, трети, с търсенето на лиани.

Франк помагаше на военните и се изненада от бързината, с която събраха необходимия дървен материал. Скоро разполагаха с дървесина колкото за цяла флотилия от салове. Сглобяването им отне още по-малко време. Два дървесни ствола с приблизително еднаква дължина бяха поставени успоредно и захванати един за друг с помощта на голямо количество бамбук, въжета и лиани. Първият сал бе повлечен по калния бряг и тикнат в плитката вода.

Рейнджърите нададоха радостен вик. Натан се усмихна одобрително и продължи да дяла гребла от парчета бамбук и изсъхнали палмови листа. Не след дълго бе готов и вторият сал. Цялата работа им отне по-малко от два часа. Вторият сал бе завлечен до първия.

Слънцето започна да залязва. Небето се изпълни с пъстро червено, оранжево и индигово сияние.

Бивакът почти бе готов. Бяха наклали огън, приготвиха храна и подготвиха люлките си за спане. Франк тъкмо щеше да се присъедини към тях, когато видя тъмна ивица да разсича яркия слънчев диск. Присви очи.

Покрай него премина ефрейтор Окамото със съчки под мишница.

— Би ли ми услужил с бинокъла си? — помоли Франк.

— Разбира се. Бръкни в джоба на якето ми. Там е. Франк му благодари и взе бинокъла. Изчака войникът да отmine и доближи лещите до очите си. След малко откри тъмна ивица, издигаща се към небето. Какво бе това, дим? Ивицата се издигаше от далечните възвишения. Свидетелство за човешко присъствие? Продължи да я наблюдава с бинокъла.

— Какво виждаш? — попита Натан.

— Не съм сигурен. Струва ми се, че е дим. Дим, издигащ се над друго селище или лагер.

Натан се намръщи и взе бинокъла.

— Каквото и да е, идва насам.

Франк погледна в същата посока. Макар и без бинокъл, видя, че Натан е прав. Димният стълб се бе извил към тях.

— Това е нелепо. Вятърът вее от обратната посока.

— Знам. Това не е дим. Това е нещо, което лети насам.

— Най-добре ще е да предупредя капитана.

Не след дълго всички наблюдаваха небето с бинокли. Тъмната лента се бе превърнала в гъст черен облак, насочил се право към тях.

— Какво е това? Птици? Прилепи? — попита Окамото.

— Не ми се вярва — отговори Натан. Летящата към тях тъмнина наподобяваше облак, чиито краища се променяха.

— Какво, по дяволите, е това нещо? — промърмори някой. След броени секунди тъмният облак се оказа ниско над главите им, непосредствено над короните на дърветата, и закри остатъците от слънчева светлина. Цялото пространство около тях се изпълни със силно жужене. След многото дни, прекарани в джунглата, то не бе съвсем непознат звук за тях. В този случай обаче звукът бе сякаш преминал през усилвател. Франк усети как косъмчетата по тялото му започнаха да вибрират.

— Скакалци. Милиони скакалци — разпозна ги Натан. Най-долната част на облака премина през короните на дърветата. Всички приклекнаха, но скакалците не им обърнаха внимание и продължиха на изток.

— Какво правят? Мигрират ли, или що? — попита Франк, като отмест бинокъла от лицето си.

— Не — поклати глава Натан. — Не мога да си обясня поведението им.

— Важното е, че вече отминаха — каза капитан Уоксмън, готов да забрави впечатляващото зрелище.

Натан кимна в знак на съгласие, но продължи да гледа с присвити очи в източна посока.

— Вярно е, но накъде са тръгнали?

Франк и Натан се спогледаха. На изток имаше нещо. На изток се намираше втората половина от тяхната група. Франк преглътна. Кели...

19:28 ч.

Тъкмо бе започнало да се здрачава, когато Кели чу странен шум. Нещо като свистене или бръмчене. Отиде до бразилския орех, присви очи и се опита да определи източника на шума.

— И ти ли го чу? — попита я Коуве, намиращ се от другата страна на дървото.

В близост до тях бяха застанали двамата рейнджъри и държаха оръжията си в готовност за стрелба. В огъня бяха нахвърляни много сухи клони и бамбук. Близко до пламъците бе струпана огромна купчина от дърва за горене. След като стана ясно, че наблизо може да се крие заплаха, всички искаха колкото се може повече светлина. Дървата за горене щяха да стигнат за поддържането на огъня през цялата нощ.

— Този звук става все по-силен — промърмори Кели. — Какво ли го предизвиква?

— Не знам — недоумяваше и Коуве.

Междувременно и останалите членове на групата чуха звука. Бе станал остър, почти режещ. Всички впериха поглед в небето.

— Погледнете! — извика Кели и посочи към розовото сияние на запад.

На фона на залязващото слънце към небесата се издигаше тъмна сянка. Черен облак, който се разширяваше и се носеше към тях.

— Скакалци — определи Коуве с известно учудване. — Понякога се събират на рояци през любовния период. Той обаче е по друго време на годината. А и не съм виждал чак толкова голям рояк.

— Опасни ли са? — попита Йоргенсен, застанал на няколко крачки от него.

— Не. От тях патят само градините и фермите в джунглата. Ако роякът е достатъчно голям, може да изяде за броени минути всичките им плодове и зеленчуци.

— А за хората опасни ли са? — попита Ричърд Дзейн.

— Не особено. Те са растителноядни, но ако се уплашат, могат да те ухапят — каза Коуе. — Болката е съвсем слаба. И все пак...

— Какво? — попита Кели.

— Не ми харесва съвпадението. Появяват се точно след като видяхме знака на бан-али.

— Не вярвам да има някаква връзка между тези неща — каза Ана.

До тях се доближиха Мани и Тортор. Котаракът бе в игриво настроение и обикаляше около господаря си.

— Професоре, не допускате ли, че и тези скакалци може да са нещо като пираните? Някаква нова и непозната заплаха от джунглата?

Коуе погледна биолога.

— Как да ти кажа... В селото първо се появил знакът върху жилището, а после се появили и пираните. Тук също се появи първо знакът, а сега този странен рояк — размишляваше Коуе и тръгна към раницата си. — Не трябва да изключваме тази възможност.

Кели реши, че професорът е прав.

— Какво да правим? — попита Йоргенсен. До него бе застанала редник Карера. Авангардът на рояка изчезна над главите им и се сля с нощния мрак.

— Преди всичко трябва да се укрием — посъветва Коуе и погледна нагоре. — Съвсем близо са до нас. Всички да се настанят в люлките си! Затворете плътно мрежите против комари и не се допирайте до тях.

— Но... — започна да протестира Дзейн.

— Веднага! — настоя Коуе и започна да се рови в раницата си.

— Правете каквото ви казва! — заповяда Йоргенсен и прибра безполезното си оръжие.

Кели веднага се скри под мрежата против комари, доволна, че бе съобщила да я опъне по-рано. Закри процепа и притисна краищата ѝ

с камък. След това се намести в люлката си, като притисна ръце и крака към тялото си и отдалечи главата си от горната част на мрежата.

Огледа се. Останалите членове на групата правеха същото. Всяка отделна люлка се бе превърнала в самотно островче, покрито с мрежа. Само един член на групата не бе направил това.

— Професор Коуве! — обади се Йоргенсен и понечи да излезе от укритието си.

— Стой там! — нареди му Коуве и продължи да се рови из раницата.

— Какво правите? — попита нерешително Йоргенсен.

— Ще се опитам да унищожа огъня с огън. Изведнъж от ясното небе започна да вали. Всички чува добре познатия им шум на тежки капки, падащи върху листа. Този път обаче от небесата не падна вода. От гъстите корони на дърветата започнаха да се стоварват върху тях едри черни насекоми.

Скакалците ги бяха нападнали.

Кели видя как едно от насекомите падна върху мрежата и. Бе дълго почти десетина сантиметра и черната му броня лъщеше като петрол на светлината на огъня. Крилцата му затрептяха, когато се опита да запази равновесие. Кели се притисна още по-плътнo към люлката. Дотогава бе виждала много скакалци и цикади, но никога нещо, подобно на това чудовищно насекомо. Нямаше очи. Лицето му бе образувано само от челюсти, които хапеха въздуха. Макар и сляпо, не бе лишено от сетива. През мрежата се промъкнаха две дълги антени, които започнаха да кръжат. Други събратя на насекомото паднаха върху мрежата и се закачиха за нея с черните си членести крака.

Някой наблизко изохка болезнено. Коуве, на пет метра от нея, все още бе приклеknал до огъня. Отърси се от скакалец, кацнал на ръката му.

— Професоре! — извика Йоргенсен.

— Стой на мястото си! — нареди Коуве, докато се опитваше да развърже кожена торбичка. Кели видя, че мястото на ръката му, където допреди малко бе кацнал скакалецът, кървеше. Дори от това разстояние можеше да се забележи, че раната бе дълбока. Започна да се моли на Бог насекомите да не са отровни като пираните. Коуве се

доближи още повече до огъня. Горещината и димът прогонваха повечето скакалци от него.

Цялата гора се изпълни с летящи и цвърчащи скакалци. Броят им се увеличаваше.

— Прегризват мрежата! — разнесе се ужасеният глас на Дзейн.

Кели погледна насекомите. Първият нападател бе прибрал антените си и бе започнал наистина да прегризва мрежата с острите си като бръснач челюсти. Преди обаче да успее да се вмъкне при нея, Кели го удари с опакото на ръката си и той падна встрани. Не успя да го убие, но той поне престана да поврежда мрежата ѝ. По същия начин се справи и с останалите насекоми.

— Ударете ги така, че да паднат! — посъветва ги тя. — Не им давайте шанс да прегризат мрежата!

Наблизо чу друго изохкване, придружено от ругатня. Бе Мани. Последва удар, придружен от нови ругатни.

Кели не можа да го погледне, тъй като неговата люлка бе зад нейната.

— Добре ли си?

— Един успя да се промъкне под мрежата — отвърна Мани. — Внимавай! Хапят много лошо. В слюнката им има някаква киселина.

Тя отново се помоли на Бог насекомите да не са отровни. Извърна се и се опита да погледне Мани, но видя само Тортор, който се разхождаше пред палатката на стопанина си. Пълчища от черни насекоми се разхождаха по козината на котката и създаваха впечатлението, че самите петна на ягуара се движат. Той въобще не им обръщаше внимание, тъй като гъстата му козина бе естествена защита. Един скакалец кацна на носа на котката, но бе просто пометен с лапа.

Цялата местност бе покрита от крилатите създания. Дразнежното им жужене нервираше Кели. По едно време облакът стана сякаш по-гъст. Не можеше да види какво става извън мрежата. Сякаш пространството бе обвито с черна мъгла. Насекомите се навираха навсякъде, като не преставаха да дъвчат и хапят. Кели продължаваше да събаря скакалците, озовали се върху мрежата ѝ, и за миг ѝ се стори, че започва да губи битката. Насекомите бяха изпълнили цялото пространство около нея.

По слепоочията ѝ започна да се стича пот. Продължи да удря нападащите я насекоми и започна да губи надежда. Внезапно обаче си

представи Джеси, лежаща в болничното легло, плачеща и протягаща ръце към нея.

— Мамицата ви! — изруга и започна да отблъсква насекомите още по-настървено, като отказа да се признае за победена.

Няма да умра тук. Не по този начин. Не, преди да съм видяла Джеси.

Почувства остра болка по бедрото. С опакото на ръката си размаза насекомото. Друго кацна върху ръката и. Тя с погнуса се отърси от него. Трето се заплете в косите ѝ.

Докато водеше битката, в гърдите ѝ се спотаи вик. Насекомите бяха проникнали през мрежата. Чу виковете на спътниците си. Всички бяха нападнати.

И бяха претърпели поражение.

Джеси... Кели изстена и събори скакалец от шията си. Прощавай, мила. Усети нови ухапвания по бедрата и глезените. Започна да рита и да плаче, обхваната от болка и скръб.

След малко стана трудно да се диша. Започна да кашля. Залютя ѝ в очите. Усети остра и силна миризма, подобна на миризмата на сурови иглолистни цепеници, хвърлени в огъня. Закашля се. Какво ставаше?

През сълзи видя как гъстият облак от насекоми се разпръсна, сякаш го бе подхванал могъщ въздушен поток. Пламъците на огъня бяха станали по-ярки. Коуве размахваше над него огромно палмово листо. Така от пламъците се издигаше много повече дим.

— Прах от ток-ток — обясни Коуве. Цялото му тяло бе изпохапано и кървеше. — Това е лекарство против главоболие, което при изгаряне се превръща в могъщ репелент против насекоми.

Скакалците, все още захванали се за мрежата ѝ, размахаха криле и избягаха, прогонени от миризмата. Кели си спомни нещо, казано и от Натан. Бе и обяснявал как индианците изгаряли някакъв прах в градините си, за да опазят реколтата. Кели безмълвно благодари на индианците за тяхната съобразителност.

След като почти всички скакалци се магнаха, Коуве даде знак на спътниците си да отидат при него.

— Елате тук! Бързо!

Тя слезе от люлката и след моментно колебание отметна мрежата, вече разкъсана и парцалива. Като се привеждаше, отиде при огъня. Другите я последваха.

Димът бе неприятен и задушаващ, но отблъскваше насекомите. Скакалците не се бяха махнали. Роякът продължаваше да лети и бръмчи над главите им. Отделни скакалци пикираха към тях, но веднага се отдалечаваха, отблъснати от дима.

— Откъде знаехте, че димът ще ги прогони? — попита Йоргенсен.

— Не бях уверен в това — призна задъхано Коуве, без да престава да развява палмовото листо. — Мисля си за горящия символ на бан-али. Отделяше много дим със силна специфична миризма. Смятам, че това е бил някакъв сигнал.

— Димен сигнал? — допусна Дзейн.

— По-скоро сигнал с миризма — определи го Коуве. — Миризма, която привлече скакалците конкретно на това място.

— Нещо като феромон може би — изказа предположение Мани.

— Точно така. Малките гадинки са били сякаш програмирани да унищожат всичко в този район.

— Искате да кажете, че сме били белязани като смъртници? — намеси се Ана. — Че скакалците са били изпратени тук умишлено?

— Точно така — потвърди Коуве. — Вероятно същото е станало и при жабообразните пирани. Нещо ги е привлякло конкретно към това селище, нещо, хвърлено във водата, което ги е насочило към индианците. Не мога да твърдя това с положителност, но ми се струва, че бан-али за втори път извикаха джунглата срещу нас.

— Какво ще правим? — уплаши се Дзейн. — Този прах ще ги отблъсне ли до сутринта?

— Не — отвърна Коуве и погледна черния облак над главите им.

20:05 ч.

Натан започна да се уморява от разговора. Бе прекарал последните петнайсет минути в безрезултатен спор с капитан Уоксмън и Франк.

— Трябва да се върнем и да видим какво е станало с тях — настоя. — Или поне да изпратим човек да провери как са. Може да отиде до тях и да се завърне тук още преди да се е зазорило.

— Това бяха само скакалци, доктор Ранд — успокояваше го Уоксмън. — Минаха над нас и заминаха, без да ни причинят вреда. Кое

ви кара да мислите, че другите са застрашени?

— Нямам основание — призна Натан. — Просто инстинктът ми го подсказва. Прекарал съм почти целия си живот в тази джунгла и ми се стори, че в този рояк имаше нещо неестествено.

Франк първоначално бе на страната на Натан, но постепенно се поддаде на логиката на рейнджъра.

— Струва ми се, че е редно да приемем предложението на капитан Уоксман — реши той. — Утре, след като спътниците се окажат над главите ни, веднага ще установим контакт с другата група, за да се уверим, че при тях всичко е наред.

— Освен това останахме само шестима рейнджъри — добави Уоксман. — Не бива да рискувам хора за една безплодна мисия, без да имам каквито и да е доказателства за реална опасност.

— Ще отида аз — настоя Натан и стисна юмруци.

— Не мога да позволя това — отказа Уоксман и поклати глава. — Вие просто нападате призраци, доктор Ранд. Изчакайте да настъпи утрото и ще се убедите, че нищо им няма.

Натан мислеше напрегнато как да открие начин да преодолее упорството на капитана.

— В такъв случай поне ми позволете да тръгна към тях с радиостанция. Да се опитам да се доближа достатъчно, за да установя връзка. Какъв е обсегът на личните ви радиостанции?

— Десет-единайсет километра.

— Ние извървяхме малко над двайсет километра. Сиреч ще трябва да извървя само десет-единайсет километра, за да се окажа в радиообсега им. Ще мога да направя това и да се завърна преди полунощ.

Уоксман се намръщи. Франк се приближи до Натан.

— Капитане, това предложение всъщност не е неразумно. Дори бих казал, че е приемлив компромис.

Натан забеляза тревогата в погледа на Франк. Ставаше дума за сестра му. Досега Франк бе балансира успешно опасенията си за съдбата на Кели с разумната предпазливост на Уоксман. Бе се постарал най-добросъвестно да не позволява личните му грижи да вземат връх над задълженията му на ръководител на експедицията.

— И аз съм сигурен, че всичко е наред — уверяваше го Натан. — Няма обаче да ни навреди да се убедим в това. Особено като си

спомним какви неща се случиха през последните два дни.

Франк го подкрепи с енергично кимане.

— Дайте ми една радиостанция — помоли Натан. Уоксмън въздъхна отчаяно и най-после отстъпи.

— Добре, но няма да тръгнеш сам.

Натан едва се удържа да не изкрещи от радост.

— Ще пратя с теб един рейнджър. Двама души не мога да заделя.

— Чудесно... Чудесно... — прие Франк. Почти се бе разчувствал от облекчение. Погледна Натан с очи, изпълнени с благодарност.

— Ефрейтор Варчак, елате при мен! — изкомандва капитан Уоксмън.

20:23 ч.

Мани и останалите продължаваха да стоят около димящия огън. Пушекът все още държеше скакалците далеч от тях. Бяха обаче хванати в капан, в центъра на движещ се черен пашкул. Мани наблюдаваше пламъците и се чудеше колко още време щеше да ги опази прахът на професора. Стори му се, че димът вече не бе така гъст.

— Заповядай. — Кели му подаде половинметрово стъбло бамбук, измъкнато от подпалките. После коленичи до Коуве и се зае отново за работа. Индианският шаман започна да зарежда поредната бамбукова пръчка със своя прах.

Мани нервно се размърда. Планът на професора бе свързан с прекалено много уговорки.

След като заредиха и последния бамбуков прът, Кели и Коуве се изправиха. Мани се огледа. Всички бяха взели раниците си и държах в ръка бамбук, досущ като неговия.

— Готови ли сте? — попита Йоргенсен. Никой не отговори. Погледите на всички бяха изпълнени с еднаква смесица от тревога и страх. — Запалете факлите! — изкомандва той.

Всички надвесиха краищата на бамбуковите пръчки над пламъците. Прахът се запали едновременно със сухото стъбло. От краищата на импровизираните факли започна да излиза гъст дим.

— Дръжте ги близо до себе си, но не и сковано — инструктира ги Коуве и илюстрира думите си с движения. — Трябва да вървим бързо.

Мани преглътна и погледна бръмчащата стена от скакалци. Бяха го ухапали само на две места, но продължаваше да изпитва болка. Тортор се бе прилепил до него и се отриваше в крака му. Животното сякаш също усещаше атмосферата на страх, изпълваща въздуха.

— Движете се плътно един до друг — разпореди Коуве, когато започнаха да се отдалечават от защитилия ги дотогава огън и да напредват към очаквания ги рояк.

Замисълът им бе да използват факлите, напълнени с прах от ток-ток, за да си пробият път през скакалците. Под тази защитна димна пелена щяха да се опитат да се измъкнат от района. Коуве им обясни предположението си:

— Ако скакалците са били подмамани именно на това място благодарение на миризмата на горящия символ на бан-али, то успеем ли да се отдалечим на достатъчно разстояние от него, бихме могли да се спасим.

Планът бе рискован, но нямаша избор. Шаманът не разполагаше с особено много прах. Щеше да стигне най-много за още час-два. Скакалците, изглежда, щяха да останат в този район. В такъв случай оттам трябваше да се махнат именно хората.

— Хайде, Тортор — подкани го Мани и тръгна след ефрейтор Йоргенсен. Движеха се в плътен пакет, като държаха високо факлите. Цвърченето продължаваше да изпълва ушите на Мани. Искаше му се да вярва, че разсъжденията на Коуве са правилни.

Всички мълчаха. Дори затаиха дъх. Групата бавно тръгна на запад, в посоката, която бяха поели другите. Това бе единствената им надежда. Мани хвърли поглед зад гърба си. Светлината на огъня отслабна, след което бяха отново наобиколени от безброй скакалци. Няколко от тях Изхрусьяха под краката на Мани.

Групата мълчаливо навлезе в гората. Изминаха няколко минути, но крайт на облака от насекоми все още не се виждаше. Скакалците продължаваха да ги обграждат отвсякъде. Бръмчаха из въздуха, покриваха стволите на дърветата, промъкваха се изпод храстите. Единствено димът про — дължаваше да ги държи на разстояние.

Мани усети как нещо полази върху крачола му. Погледна надолу и с удар на свободната си ръка се освободи от скакалеца. Насекомите ставаха по-нагли.

— Досега трябваше да сме се измъкнали — промърмори Коуве.

— Струва ми се, че те ни преследват — обърна се към него Ана. Коуве забави ход и присви очи.

— Боя се, че си права.

— Какво ще правим? — простена Дзейн. — Тези факли скоро ще угаснат. Може би ако се затичаме...

— Тихо! Не ми пречи! — сръза го Коуве. После погледна ятото. — Защо ни преследват? Защо не останаха на мястото, където бяха повикани?

— Може би реагират като пирените — сподели опасенията си Карера, която бе последна в колоната. — След като са били примамени тук, са усетили именно нашата миризма и сега ще ни преследват, докато ни унищожат.

В главата на Мани внезапно се роди идея.

— В такъв случай защо не направим това, което правят бан-али?

— Какво имаш предвид? — запита Кели.

— Нека предложим на гадините нещо по-интересно от нашата кръв.

— Какво например?

— Същата миризма, която ги докара тук. С ефрейтор Йоргенсен загасихме пламъците на димящия феромон, но веществото си е там. В гората.

— Мани е прав — подкрепи го Йоргенсен. — Ако успеем повторно да го запалим...

— Разбирам — кимна Коуве. — Димът от знака ще привлече рояка и той ще остане при него, като през това време ние ще избягаме.

— Точно така — потвърди Мани.

— В такъв случай да го направим — предложи Дзейн. — Какво чакаме?

Йоргенсен се обърна към групата:

— Факлите ни догарят и не разполагаме с много време — прецени той. — Няма причини да се подлагаме всички на риск.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мани.

— Вие продължавайте, а аз ще се върна сам и ще подпала огъня.

— И аз ще дойда с теб. — Мани направи крачка напред.

— Не. Не мога да си позволя да подлагам на риск живота на цивилен. Освен това, когато съм сам, бягам по-бързо.

— Но...

— Губим си времето и пушека — отсече ефрейторът и се обърна към колежката си: — Карера, ти изведи хората оттук и ускори ход. Аз ще се присъединя към вас, след като запаля она боклук.

— Слушам.

Йоргенсен кимна и се запъти с бързи крачки към лагера, като държеше високо факела. За броени мигове силуетът му изчезна от погледите им, тъй като бе обграден от насекомите. Известно време още виждаха светлината на горещата бамбукова пръчка, а после и тя изчезна във водовъртежа от летящи насекоми.

— Побързайте! — подкани ги Карера.

Групата продължи напред. Мани отпрати молитва към Бог ефрейторът да успее. Хвърли за последен път поглед към мястото, където бе изчезнал, и последва останалите.

Йоргенсен ускори ход. Тъй като сега бе защитен само от един факел, насекомите станаха по-агресивни. Бе ухапан няколко пъти от скакалци, но не им обърна внимание. Рейнджърите бяха обучени да действат при най-различни сурови условия. В планини, джунгли, тресавища, снегове, пустини...

Никога обаче не го бяха подготвяли да се движи сред облак от месоядни насекоми.

Преметна пушката си през рамо и намести раницата си по-високо. Така щеше да му бъде по-лесно да тича, а и раницата щеше да защитава гърба му от рояка.

Усети, че вместо да се страхува, изпитва необикновена смелост. Именно заради това бе кандидатствал за този род войски. Колко други селски момчета от Минесота щяха да имат шанс да преминат през подобно изпитание?

— Майната ви! — изкрещя на насекомите и се устреми напред.

Като се ориентираше по изоставения огън, прекоси местността, изпълнена с летящи насекоми. Все още бе обвит от дима от факела си. Заобиколи бразилския орех и се запъти към мястото, където бе видял горящия подпис на бан-али.

Задмина мястото, но се усети и се върна. Коленичи до него.

— Слава Богу!

Заби факела в меката почва, надвеси се и започна да разчиства пръстта и насекомите, с които бе покрита странната лепкава смес. Тук слой от насекоми беше особено плътен. Няколко от тях успяха да

ухапят ръката му, докато ги разчистваше. Наведе се и усети остатъчната миризма на веществото. Професорът бе прав. То съвсем определено привличаше гадините.

С бързи движения започна да разчиства мястото. Нямахше представа каква част от черното вещество трябваше да запали, за да задържи рояка скакалци, но не желаше да рискува. Не му се искаше да се връща тук втори път. Коленичил и с ръце, по които лепнеше черната смола, продължи да разчиства символа. Не след дълго оголи поне половината от него.

Удовлетворен от направеното, приклепна и извади газова запалка. Запали я и я доближи до смолата.

— Хайде, миличко, гори!

Желанието му се изпълни. Веществото се запали лесно и пламъците запълзяха бързо по извивките на символа. Всъщност сместа се оказа толкова силно запалителна, че първите пламъци обгориха пръстите му.

Йоргенсен изтърва запалката и отдръпна бързо пламтящата си ръка.

— Майната му!

Изтърколи се встрани и пхна ръката си в меката пръст, за да загаси пламъците. Неволно обаче закачи с лакът факела, който бе забучил в пръстта. Той отлетя към един храст, като описа огнена дъга. Прахът, поставен в кухия край на бамбуковия прът, се разпръсна върху земята и бързо угасна. Краят на факела продължаваше да гори, но вече не димеше.

Йоргенсен рязко се изправи.

Зад него символът на бан-али се разгоря с ярки пламъци и сякаш призова рояка на пир.

— Боже мой!

Кели чу първия писък. Ужасяващ звук, от който кръвта на всички изстина.

— Йоргенсен... — каза редник Карера и се извърна. Кели отиде до рейнджърката.

— Не бива да се завръщаме! — категоричен бе Дзейн и ускори ход.

Откъм гората се раздаде втори, също смразяващ писък. Кели забеляза, че скакалците започват да отлитат по посока на стария им лагер.

— Махат се! — извика. Професор Коуве се доближи до нея.

— Ефрейторът сигурно е успял да запали повторно символа.

Ужасяващите викове продължиха. Бяха станали продължителни, несекващи, животински. Човешко същество не можеше да издава такива звуци.

— Трябва да му помогнем — настоя Мани.

Карера запали фенерче със свободната си ръка и го насочи към лагера. На петдесет метра не се виждаше нищо. Дори и дърветата бяха скрити от черния облак.

— Не разполагаме с време — каза тя тихо и погледна бамбуковия си факел, който догаряше. — Не знаем колко време е успял да ни осигури Йоргенсен.

— Трябва поне да се опитаме! — терзаеше се Мани. — Може би е още жив!

Писъците изведнъж спряха. Карера го погледна и поклати глава.

— Вижте! — извика Ана.

Откъм лявата им страна една фигура се измъкна от рояка. Карера я освети.

— Йоргенсен!

Кели изстена и закри устата си с ръка.

Фигурата почти нямаше човешки облик. Бе покрита от главата до глезените с движещи се скакалци. Протягаше ръце. После краката ѝ се подгънаха, препъна се в храстите и се свлече на колене. През цялото време не издаде звук. Само ръцете сякаш умоляваха за помощ. Мани направи крачка напред, но Карера го спря.

Целият рояк се нахвърли върху коленичилият рейнджър и го погълна.

— Късно е за това — каза Карера. — А и нямаме време. Сякаш в потвърждение на думите ѝ собственият ѝ факел изпусна за последен път сноп искри и угасна.

— Трябва да се махнем оттук колкото се може по-скоро, преди да сме изтървали момента.

— Но... — започна Мани. Рейнджърката го прекъсна със суров поглед. Думите ѝ бяха още по-непреклонни.

— Няма да позволя саможертвата на Йоргенсен да отиде нахалост! — Посочи с поглед гората. — Тръгвайте!

Кели погледна през рамо, когато започнаха да се отдалечават от мястото. Роякът остана зад тях, превърнал се отново в безформен черен облак. В центъра му обаче имаше човек, дал живота си, за да ги спаси. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Краката и бяха изтръпнали от умора и отчаяние. Сърцето и се свиваше. И след смъртта на ефрейтора продължаваше да се терзае от една мисъл. Дъщеря ѝ се нуждаеше от нея. Дъщеричката ѝ, изгаряща от треска в леглото, бе непрестанно пред очите ѝ. Ще се върна при теб, миличка, обеща и Кели.

Дълбоко в сърцето си обаче започна да се съмнява дали щеше да и е по силите да изпълни това обещание. Колкото по-навътре навлизаха в гората, толкова повече хора загиваха. Последователно изгубиха живота си Грейвс, Де Мартини, Конджър, Джоунс. Сега ги последва и Йоргенсен. Разтърси глава и реши да не губи надежда. Докато беше жива, все щеше да намери начин да се прибере у дома.

През следващия час групата продължи да напредва в гората, като вървеше по следите на другата част от експедицията. Факлите изгаснаха един по един. Запалиха фенерчета. Нямаше признаци, че роякът ги преследва. Може би вече бяха в безопасност и бяха престанали да представляват интерес за слепите скакалци. Никой обаче не се осмели да изка-же това предположение на глас.

Мани се доближи до рейнджърката.

— Какво ще стане, ако се разминем с другия екип — попита тихо. — Радиостанцията ни бе у Йоргенсен. Това бе единственият начин да поддържаме връзка с външния свят.

Кели не се бе замислила върху това. Наистина без радиостанция щяха да бъдат лишени от всякакви контакти със света.

— Ще ги настигнем — каза решително Карера.

Никой не ѝ възрази. Никой не желаше да и възразява.

Продължиха похода си из мрачната джунгла, обзети от една-единствена мисъл — да вървят напред. Изминаха часове и общото напрежение премина в смес от безкрайна умора и парализиращ страх. По пътя им се раздаваха странни звуци. Всички бяха напрегнали до крайност слуха си, опасявайки се, че отново ще чуят познатото бръмчене на скакалците.

Заради това до един бяха изненадани, когато малката персонална радиостанция, висяща от якето на Карера, започна да шуми. Първо се чуха паразитни шумове, а после — няколко дрезгави думи.

— Тук... чувате ли ме... радиообхват.

Всички се извърнаха към Карера с широко отворени очи. Тя измъкна от шлема си микрофона и го доближи до устните си.

— Обажда се редник Карера. Как ме чувате? Приемам. Настъпи продължителна пауза. След това отново се чу глас: — ...чувам те, Карера... тук Варчак... Какво става с вас?

Рейнджърката набързо му описа случилото се с безстрастен професионален тон. Кели обаче забеляза, че ръцете ѝ трепереха, когато доближаваше микрофона до устните си.

— Тръгнали сме по следите ви. Надяваме се да ви настигнем до два часа — приключи Карера. Този път ефрейтор Варчак не закъсня с отговора:

— Разбрах те. С доктор Ранд вече се придвижваме към вас. Край на предаването.

Рейнджърката притвори очи и въздъхна тежко.

— Всичко ще бъде наред — прошепна, без да се обръща конкретно към никого.

Докато другите не скриха облекчението си, Кели поглед, на към тъмната джунгла.

Тук, в Амазония, нямаше как всичко да бъде наред.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

КЪРВАВИТЕ ЯГУАРИ

ХВОЩ

СЕМЕЙСТВО Equisetaceae

РОД Equisetum

ВИД Arvense

ПОПУЛЯРНО

НАЗВАНИЕ:

полски хвощ,

СВОЙСТВА: кръвоспиращо,
противовъзпалително, диуретично,
антихемороидално.

12. ПРЕКОСЯВАНЕ НА ЕЗЕРОТО

15 август, 08:11 ч.

Институт „Инстар“, Лангли, щата Вирджиния

Дорийн вкара магнитната кодова карта в процепа на бравата на вратата на офиса си и влезе. Този ден за пръв пъти се удаде да посети работното си място. Посещенията ѝ при Джеси и разговорите с членове на МЕДЕА запълваха почти цялото ѝ време. Всъщност единствената причина, поради която си позволи да се отбие в офиса, бе състоянието на Джеси — изглеждаше добре. Не вдигаше температура и настроението и се подобряваше с всеки изминал час.

Дорийн, обхваната от предпазлив оптимизъм, дори започна да се замисля дали не бе сгрешила с първоначалната си диагноза. Може би Джеси наистина не бе пострадала от болестта на джунглата. Сега бе доволна, че не бе споделила опасенията си с Маршал и Кели. Щеше само излишно да ги хвърли в тревога. Може би се бе предоверила на статистическия модел на доктор Алвизио. Не вървеше обаче да кори него за това — той я бе предупредил, че изводите му далеч не са окончателни. Щяха да му бъдат необходими много повече данни, за да излезе с категорични заключения.

За съжаление тези му изводи в голяма степен бяха присъщи и на оценките на останалите изследователи. Болестта продължаваше да се разпространява из Флорида, а ежедневно се появяваха хиляди теории, изобилстващи с различни термини: етиологични агенти, терапевтични протоколи, диагностични параметри, карантинни изисквания. „Инстар“ се бе превърнал в национален център за изследване на епидемията. Именно от него се очакваше, като се заеме с купищата научни догадки и претенциозни епидемиологични модели, да отдели зърното от плевата. Задачата бе изключително трудна, тъй като от цялата страна не преставаше да постъпва нова информация. Така или иначе тук бяха събрали най-добрите специалисти на страната.

Отпусна се на стола и включи компютъра. Чу мелодията, известяваща я за наличието на входящи електронни послания. Въздъхна, намести върху носа си очилата за четене и се доближи до екрана. Бяха пристигнали цели триста и Четиринайсет послания. При това само на личния ѝ електронен адрес. Започна да ги сканира, като се опитваше да разбере дали в тях има нещо важно и интересно.

Inbox

From	Subject
Jpcdvm@davis.uc.org	Относно: сходства с маймуни
Trent_magnus@scrlabs.com	Предложение за стандартизиране на пробите
Systematic@cdc.gov	Доклад
Xreynolds@largebio.com	Лардж скейл байолоджикал лаб.
Syngerymeds@phdruds.com	Лекарствени средства
Gerard@dadecoyntri.fl.gov	Карантина
Hrt@washpost.org	Молба за интервю

Едно име привлече вниманието ѝ. Стори ѝ се познато, но не можа да си спомни откъде. Премести стрелката върху него: „Лардж скейл байолоджикал лаб.“. Присви очи и се сети. В нощта, когато Джеси бе вдигнала температура, бе прочела този адрес върху пейджъра си. При това след полунощ, доколкото можа да си спомни. Заради болното дете тогава обаче не му обърна внимание.

Едва ли посланието съдържаеше някаква важна информация, но така или иначе тя, движена от любопитство, го отвори. Писмото се появи върху монитора. Доктор Ксавиер Рейнълдс. Усмихна се, когато видя името. Преди няколко години той бе неин студент, който след дипломирането си отиде да работи в лаборатория в Калифорния, може би в тази, откъдето ѝ се обаждаше сега. Младият човек бе един от най-добрите ѝ студенти. Дорийн се бе опитала да го привлече към групата МЕДЕА, но той отказа. Годеницата му бе започнала работа като асистентка в Бъркли и той естествено не искаше да се разделя с нея.

Зачете писмото му. Усмивката ѝ започна постепенно да угасва.

От: Xreynolds@largebio.com

Дата: 14 август, 13:48:28

До: layren=_obrien@instar.org

Относно: Лардж скейл байолоджикал лаб.

Доктор О'Брайън,

Моля да ме извините. Снощи се опитах да се свържа с вас чрез пейджъра, но предполагам, че сега сте много заета. Заради това ще бъда кратък.

Подобно на много други лаборатории в страната, нашата също е ангажирана в изследването на епидемията. Струва ми се, че успях да оценя проблема от интересен ракурс, който би могъл да доведе до отговор на основния въпрос: кой е причинителят на заболяването? Исках обаче да чуя вашето мнение, преди да дам гласност на изводите си.

Ръководеният от мен екип за изследване на белтъчините в нашата лаборатория се опитва да индексира генома на белтъчините на човешкия род. Проектът е подобен на проекта за изследване на ДНК на човешкия геном. Както знаете, повечето причинители на заболявания — вируси, бактерии, гъби и паразити — не са болестотворни сами по себе си. Не самите те, а белтъчините, които произвеждат, предизвикват заболяванията. Реших да се опитам за открия уникална белтъчина, която да е обща у всички заразени.

Успях да открия такава белтъчина! Формата ѝ обаче ме наведе на ново предположение. Тази нова белтъчина притежава поразителна прилика с белтъчината, която предизвиква говежда гъбична енцефалопатия. Това от своя страна ме наведе към следния въпрос: да не би да сме вървели в погрешна посока, като сме търсели вирусен

причинител на това заболяване? Никой ли не е допускал, че причинителят би могъл да бъде прион?

За ваше улеснение прилагам изображение на модел на белтъчината.

Название: неизвестен прион (?)

Структура: прегъната белтъчина с двойна терминална алфа ос.

Модел:

Експериментален метод: рентгенова дифракция.

Лабораторен номер: 3.4.1.18

Източник: пациент №24 — Б12, племе анавак, Долна Амазония.

Резолюция: 2.00

Рентгенова стойност: 0.145

Пространствена група: P21 20 21

Клетка:

Размери: a60.34 b52.02 c44.68

Ъгъл: алфа 90.00 бета 90.00 гама 90.00

Полимерни вериги: 156L

Остатъчна стойност: 144

Атоми: 1286

И така запознах ви с тази загадка. Тъй като много ценя вашето мнение, доктор О'Брайън, ще се радвам да науча какво мислите за тази радикална теория, преди да я изложя.

Искрено ваш:

Доктор Ксавиер Рейнълдс

— Значи прион — каза Лорийн и докосна изображението. Възможно ли бе той да е причинителят?

Замисли се върху тази възможност. Думата „прион“ бе научно съкращение на словосъчетанието „Proteinaceous Infectious Particle“^[1].

Ролята на прионите бе документирана едва през последното десетилетие; благодарение на тях един американски учен през 1997 година получи Нобелова награда. Прионовите белтъчини бяха открити във всички живи създания, като се започнеше с хората и се свършеше с едноклетъчните организми. Макар и да бяха поначало безобидни, молекулярната им структура притежаваше коварна двойнственост, досущ като при доктор Джекил и господин Хайд от романа на Робърт Стивънсън^[2].

В една от формите си бяха безобидни и дружески разположени към клетката. Същата белтъчина обаче можеше да се прегъне и изкриви по начин, който я превръщаше в чудовище, предизвикващо хаос във вътрешноклетъчните процеси. При това ефектът бе кумулативен. Въведеше ли се изкривен прион в приемник, започваше веднага да преобразува останалите белтъчини така, че да хармонират с него. Те от своя страна постъпваха по същия начин спрямо съседните клетки и така в крайна сметка този процес се развиваше експоненциално във всички системи на приемника. Което бе по-лошо, процесът можеше да се прехвърли от приемника към друг организъм, сиреч да предизвика заразяване.

Прионовите заболявания бяха регистрирани както при животните, така и при хората: от крастата при овцете до болестта на Кройцфелд-Якоб при хората. Най-известното в момента прионово заболяване имаше способността да се прехвърля от един вид на друг. Доктор Рейнълдс го бе споменал в посланието си: говежда гъбична енцефалопатия, известно като болестта луда крава.

Тези човешки заболявания обаче бяха от дегенеративно естество и не се разпространяваха лесно. Това обаче не изключваше възможността тропическото заболяване да е предизвикано от приони. Тя бе чела статии за прионите и за ролята им за генетичните мутации. Дали в случая не се бе получило такова нещо? Можеха ли прионите да се разпространяват по въздушен път. Защо не, след като бяха по-малки от вирусите, а има вируси, които се разпространяват именно по въздушен път.

Без да отмества поглед от модела върху монитора, Дорийн се присегна към телефона. По гърба ѝ полази студена тръпка, докато набираше номера. Помоли се на Бог бившият ѝ студент да е сгрешил. След малко чу глас:

— Доктор Рейнълдс на телефона.

— Ксавиер, ти ли си?

— Да, моля?

— Обажда се доктор О'Брайън.

— Доктор О'Брайън! — възкликна събеседникът ѝ и започна да и благодари. Тя го прекъсна:

— Ксавиер, разкажи ми нещо повече за тази твоя белтъчина, Искаше ѝ се да извлече колкото се може повече информация от него, и при това за колкото се може по-малко време. Ако съществуваше и най-малката възможност доктор Рейнълдс да е прав...

Отново я полазиха тръпки, докато наблюдаваше ракообразната молекула върху монитора. Имаше още нещо, което тя знаеше за заболяванията, причинени от приони.

Бяха неизлечими.

09:18 ч.

Амазонската джунгла

Натан отместа поглед към Олин Пастернак. Свързочникът на ЦРУ очевидно изпитваше трудности в опитите си да задейства спътниковата компютърна система. Потта, която се стичаше от челото му, очевидно се дължеше не само на убийствената утринна влага, но и на неговото раздразнение.

— Не ще, мамицата ѝ... — изруга Олин и започна да присвива очи и да хапе долната си устна.

— Опитай пак — настоя Франк.

Натан погледна Кели, застанала до брат си. Погледът ѝ бе измъчен и уплашен. Вече бе чул няколко версии за снощното нападение на странния рояк от гигантски скакалци, привлечени от горящия знак на бан-али. Изглеждаше твърде ужасно, за да е вярно, но смъртта на Йоргенсен бе доказателство, че то наистина се бе случило.

След като двете части на групата отново се събраха в лагера до тресавището, рейнджърите останаха на пост през цялата нощ. Бяха поставени постове в самата гора и в близост до нея. Всички бяха нащрек и имаха готовност да забележат и най-малката следа от опасност, била тя пламък или бръмчение на скакалци. Не се случи обаче нищо. Няколкото часа до разсъмване преминаха спокойно.

Веднага след като се оказаха в обсега на комуникационния спътник Олин направи опит да се свърже със САЩ и да препредаде съобщение до базовия лагер във Ваувай. Сега бе от жизнено важно значение да съобщи внесените промени в плановете на експедицията. След като по петите ѝ имаше неизвестни преследвачи, бе взето решение да се прекоси езерото. Капитан Уоксмън реши да спечели два дни авантаж спрямо преследвачите, като ги остави да заобикалят блатото пешком. Междувременно щеше да проверява непрекъснато дали във водата има канута на бан-али и да защитава групата до пристигането на хеликоптера за евакуиране. Имаше намерение да замени всички цивилни с рейнджъри от базовия лагер. С тези подкрепления щеше да продължи по следите на Джерълд Кларк.

Възникна обаче проблем.

— Този лаптоп ще трябва да го разглобя целия — каза Олин. — Нещо в него не е наред. Или някой чип се е повредил, или направо се е измъкнал от гнездото си през тези последни два дни. Не знам. Ще трябва да го разглобя и да го огледам част по част.

Уоксмън, който разговаряше със сержанта, чу думите на Олин и се приближи до него.

— Нямаме време за това. И третият сал вече е готов, а за прекосяването ще са ни необходими поне четири часа. Трябва да тръгваме.

Натан отиде до брега и видя как четирима рейнджъри довякоха новопостроения сал до първите два. Щеше да бъде за попълненията в групата им.

Олин продължаваше да се върти около лаптопа и спътниковата антена с малка отверка.

— Не успях да се свържа с никого! Те дори няма да знаят къде сме!

Изтри потта от челото с опакото на ръката си. Бе пребледнял.

Дзейн, който видимо се чувстваше неловко и разтриваше лепенка върху бузата си, където го бе ухапал скакалец, направи предложение:

— Можем да изпратим някого да прибере военната радиостанция на Йоргенсен.

Наоколо започнаха да се излагат доводи за и против.

„Ще изгубим цял ден“. „Ще изложим на риск още един човек“. „Непременно трябва да възстановим връзката“. „Кой знае дали тази радиостанция ще работи, щом е останала при скакалците. Може да са й прегризали кабелите...“ Уоксмън сложи край на дискусията.

— Няма място за паника. Ако не успеем да установим връзка, от вчерашния ни рапорт в полевата база имат приблизителна представа къде сме. Когато се появи бразилският хеликоптер, както се уговорихме, ще го чуем. Дори и от другата страна на блатото. Ще изстреляме оранжеви ракети и той ще разбере къде се намираме.

Натан кимна. Не бе взел участие в спора. Според него можеше да се продължи само в една посока — напред. Уоксмън се обърна към Олин:

— Прибери го. Ще се заемеш с него, след като преминем на другата страна.

Олин примирено въздъхна и прибра малката отверка в раницата си.

След като въпросът бе решен, останалите се разпръснаха, за да приберат личното си снаряжение.

— Поне няма да ни се наложи да вървим пеша — каза Мани, като потупа Натан по рамото. После тръгна да събужда Тортор. Ягуарът бе заспал под една палма, уморен от продължителното пътуване през предната нощ.

Натан се протегна, за да раздвижи изтръпналия си врат, и се приближи до професор Коуве. Индианският шаман бе застанал до тресавището и пушеше лулата си. И неговият поглед бе измъчен, досущ като погледа на Кели. Когато Натан и ефрейтор Варчак се срещнаха с търсещата ги група на пътеката, професорът бе необичайно тих и мрачен. Според Натан състоянието му не можеше да се обясни единствено със загубата на Йоргенсен.

Без да каже и дума, застана до стария си приятел и също започна да изучава с поглед тресавището.

След малко Коуве наруши тишината, без да обръща поглед към Натан:

— Бан-али този път ни изпратиха скакалци... Преди това избиха индианците яномамо, като им изпратиха жабообразните пирани. Дотогава никога не бях виждал подобни неща. Човек би казал, че кървавите ягуари наистина са в състояние да контролират самата

джунгла. Ако излезе, че това не е мит, а истина, какво може да се направи?

— Какво те смущава?

— От близо две десетилетия се занимавам с индианците. Аз всъщност израснах в тази джунгла — каза с изпълнен с болка глас. — Длъжен бях да съобразя... Още си спомням ефрейтора и виковете му...

Натан погледна Коуве в лицето и сложи ръка на рамото му.

— Приятелю, ти спаси всички с праха ток-ток.

— Не всички — отвърна професорът и всмукна дълбоко дим от лулата си. — Трябваше да съобразя да запаля символа на бан-али още преди да напуснем лагера. Младият ефрейтор щеше да е жив.

Натан вложи твърдост в гласа си, за да му помогне да се освободи от угризенията и чувството за вина:

— Прекалено си строг към себе си. Никакъв натрупан опит и никакви знания нямаше да могат да те подготвят за противодействие на биологичните нападения на бан-али. Подобни неща досега не бяха документирани.

Коуве кимна в знак на съгласие, но Натан не остана с чувството, че го е убедил в правотата си.

— Да тръгваме! — чу се гласът на капитан Уоксмън. — По петима на сал! — разпорежи и се зае с разпределението на Цивилните и военните.

Натан се оказа в компанията на Коуве, Мани и Тортор. Спътници им бяха ефрейтор Окамото и редник Карера. Групата нагази в плитчината, за да достигне сала. Когато Натан се качи на борда, оцени високо здравината на плавателния съд. Протегна ръка и помогна на Мани да насочи голямата котка към сала.

На Тортор не му бе приятно да се мокри. След като се качи на сала, побърза да отърси козината си от блатната вода.

На съседния сал Кели и Франк се оказаха в компанията на капитан Уоксмън и ефрейторите Варчак и Ямир. Останалите петима заеха най-отдалечения сал. Олин държеше раницата със свързочното оборудване високо над главата си. Ричърд Дзейн и Ана Фонг му помогнаха да се качи на борда, От двете им страни застанаха мрачният Том Грейвс и сърдитият сержант Костос.

След като всички се настаниха на плавателните съдове, използваха дълги бамбукови прътове, за да се отблъснат от брега й да

преминат плитчините. Дълбочината обаче внезапно се увеличи и само на трийсетина метра от брега прътовете вече не достигаха дъното. Наложиха се да ползват гребла. При четири гребла на сал един от пътниците си почиваше. Бяха си поставили целта да пресекат тресавището без почивка.

Натан гребеше на десния борд. Малката флотилия бавно започна да се придвижва към отсрещния бряг. Започнаха да чуват заглушения и застрашителен шум на множество водопади. Натан засенчи очи с длан и впери поглед напред. Хълмовете едва се различаваха. Представляваха панорама от зелени джунгли, червеникави скали и гъста мъгла. Насочиха се към тесен пролом, разположен между два високи плосковърхи хълма. Именно натам сочеше последният пътепоказател на Кларк.

Обитателите на блатото забелязаха преминаването им. Снежнобяла чапла се плъзна над водата само на педя от повърхността. Жаби, заели позиции по калните островчета, с шумен плясък скочиха във водата. Птиците хоацин, наподобяващи грозни кръстоски между пуйки и птеродактили, напуснаха гнездата си и започнаха с шумно грачене да кръжат над палмите, растящи върху малките островчета. Единствените обитатели, които се зарадваха на присъствието им, бяха комарите, които на цели облаци се понесоха към плаващата „шведска маса“.

— Проклети гадини — изруга Мани, като се плесна по врата. — Омръзна ми да ставам обяд на летящи насекоми.

Сякаш всичко това им бе малко, Окамото започна отново да си подсвирква. Фалшиво, както преди.

Натан въздъхна. Пътешествието щеше да му се стори дълго.

След час малките кални островчета изчезнаха. В центъра на тресавището водата бе доста дълбока. Само тук-там се виждаха отделни островчета, по правило лишени от дървета.

Пътниците бяха непрекъснато под лъчите на яркото и изгарящо слънце.

— Прилича ми на парна баня — въздъхна Карера, гребяща от другата страна на сала.

Натан се съгласи. Въздухът бе наситен с влага и трудно се дишаше. Умориха се и започнаха да напредват по-бавно. Започнаха да

пият вода от манерките. Дори и Тортор започна да се измъчва от жегата — отвори уста и започна да диша тежко.

Единствената им утеха бе временното освобождаване от горещата прегръдка на джунглата. Тук имаше простор и усещане за свобода. Натан често поглеждаше към брега, който бяха напуснали, сякаш едва ли не очакваше да види там туземец, заканващ се с юмрук. Нямаше обаче никакви признаци на бан-али. Следотърсачите на призрачното племе не се виждаха. За щастие групата продължаваше да напредва и така щеше да спечели няколко дни преднина пред преследвачите си.

Някой потупа Натан по рамото.

— Ще те сменя — каза Коуве, докато изхвърляше пепелта от лулата си във водата.

— Не съм уморен — отказа Натан.

— Аз пък все още не съм инвалид — отвърна Коуве и взе греблото от него.

Натан реши да не спори и се отмести. Гледаше как доскорошният им лагер се смалва пред очите му. Присегна се към манерката и долови движение отдясно на сала. Едно от голите островчета, скалисто и черно, потъваше. Потъваше така плавно, че на повърхността на водата не се образуваше никаква следа.

Какво, по дяволите, бе това?

Откъм лявата му страна започна да потъва друго островче. Натан се изправи. Докато се опитваше да си обясни това необичайно явление, едно от скалистите островчета отвори голямо стъклоно око и го погледна. Натан веднага съобрази какво наблюдава.

— Дявол да го вземе!

Успя да разпознае бронираните люспи и неравните контури на крокодилска глава. Кайман! Бяха се появили два великана. Широчината на главите им, измерена като разстояние от едното до другото око, бе най-малко метър и двайсет. Щом главите им имаха такива размери...

— Има ли нещо? — попита редник Карера.

Натан посочи мястото, където вторият от двата каймана започна да се скрива под повърхността.

— Какво е това? — попита рейнджърката. Погледът ѝ издаваше обърканост. Досуц като погледа на Натан преди миг.

— Каймани — отговори дрезгаво шокираният Натан. — Гигантски каймани.

Хората от неговия сал престанаха да гребат и втренчиха погледи в него.

Натан повиши глас, така че да го чуят и на другите два сала. Размаха ръце.

— Разпръснете се! След малко ще бъдем нападнати!

— Кой ще ни нападне? — попита капитан Уоксман, разположен на около двайсет метра от неговия сал. — Какво видя?

В отговор между двата сала премина нещо огромно, което леко ги завъртя. Браздите във водата издадоха мястото, откъдето минаха кайманите.

Натан познаваше добре това поведение. Казваха му „блъскане“. Кралете на кайманите, големите черни каймани, не бяха лешояди. Предпочитаха да убиват храната си. Именно поради това човек понякога можеше да се спаси от хищниците, като останеше неподвижен във водата. Те нерядко блъскаха умишлено нещата, които възприемаха като потенциална храна, за да проверят дали те ще реагират с движения.

Предстоеше блъскане.

Третият сал внезапно леко подскочи и промени курса си. Вторият кайман също проучваше странните нашественици.

Натан отново извика, като междувременно даде нов съвет.

— Не мърдайте! Никой да не гребе! Ако гребете, ще нападнат!

— Правете каквото ви казва! — изкомандва Уоксман. — Пригответе гранатите!

Мани, междувременно преместил се до Натан, бе разтревожен.

— Трябва да са дълги най-малко по трийсет метра! Три пъти по-дълги от най-големия известен кайман!

Карера прикрепваше гранатохвъргачката си към своята карабина
М — 16.

— Не ме учудва, че Кларк е предпочел да заобиколи благото — каза.

Окамото също приготви оръжието си, отново целуна разпятието и се обърна към професор Коув:

— Помолих се на Бог да криеш в ръкава си още един от твоите вълшебни прахове.

Шаманът поклати глава и го изгледа с немигащ поглед.

— Аз пък се моля да сте добри стрелци.

Окамото погледна въпросително Натан. Той му обясни какво има предвид професорът.

— Както са бронирани, единственият сигурен начин да ги убиеш е да ги улучиш в окото.

— Може и в небцето — добави Мани, като посочи собственото си небце. — Трябва да си обаче много близо до него, за да можеш да го улучиш там.

— Преминава отляво! — съобщи отсечено Карера и коленичи с пушка в ръка.

Равната повърхност бе нарушена от дълга бразда.

— Не стреляй, освен ако не си сигурна, че ще улучиш — изсъска Натан, като приклекна до нея. — Би могла само да го раздразниш. Стреляй само ако си уверена, че ще го убиеш.

Всички утихнаха. Уоксман чу предупреждението на Натан.

— Чухте какво каза доктор Ранд! Ако ще стреляте, да е на сигурно!

Пригответе пушките си за стрелба. Дори Натан извади двущевката си. Зачакаха. Под ярките слънчеви лъчи от тях продължи да се стича пот и устата им пресъхнаха. Кайманите продължиха да кръжат около тях. Единствената следа от преминаването им бяха браздите по повърхността. От време на време някой от саловете леко потрепваше. Кайманите го проучваха.

— Колко време могат да се задържат под повърхността без да дишат? — попита Карера.

— Часове — отвърна Натан.

— Защо не ни нападат? — озадачи се Окамото. На този въпрос отговори Мани:

— Може би още умуват дали ставаме за ядене. Ефрейторът се намръщи.

— Да се надяваме, че няма да им се отдаде да го разберат. Чакането продължи. Въздухът около тях сякаш се сгъсти.

— Дали пък да не взривим граната далеч оттук? — изказа предположение Карера. — Може би ще се насочат към мястото на взрива.

— Не съм сигурен дали това ще ни бъде от полза. Възможно е шумът просто да ги раздразни и да ги накара да се нахвърлят върху първото движещо нещо пред очите им. Това сме ние.

Гласът на Дзейн се раздаде от най-далечния сал. Натан обаче добре го чу.

— Аз викам да вземем да вържем малко взрив за този ягуар и да го хвърлим зад борда. Когато го налага някой от крокодилите, ще го взривим.

Натан изтръпна, когато чу тези думи. Лицето на Мани се помрачи. Някои погледи обаче се насочиха към тях в очакване на реакцията им.

— Дори и да направим това, ще убием само един от тях — каза Натан. Другият, който очевидно му е партньор, ще се вбеси и ще нападне саловете. За нас ще е най-добре тази двойка да престане да се интересува от нас и да се разкара, а ние да се отдалечим с гребане.

Уоксмън се обърна към сапъора Ямир:

— Пригответи две напалмови бомби, в случай че не им омръзнем.

Ефрейторът кимна и се надвеси над раницата си.

Играта на изчакване продължи. Времето отново затече мъчително.

Натан усети как салът потрепери под коленете му. Един от кайманите бе отрил дебелата си опашка у дъното му.

— Дръжте се!

Салът внезапно подскочи. Носът му се оказа високо във въздуха. Хората се заловиха за бамбука като паяци. Незакрепените раници една след друга с шумен плясък паднаха във водата. После салът отново се озова на повърхността, като разтресе всичките си пътници.

— Всички ли са добре? — извика Натан. Останалите замърмориха утвърдително.

— Изгубих си пушката — каза сърдито Окамото.

— Важното е ти да си жив и здрав — утеши го със скръбен глас Коуве.

— Стават все по-дръзки! — ядоса се Натан. Окамото присегна към една от плаващите раници.

— Това е моята раница! Натан забеляза движението му.

— Ефрейторе, недей!

— Майната му... — каза Окамото и застина. Вече бе хванал един от ремъците на раницата и наполовина я бе измъкнал от водата.

— Пусни я и стой по-далеч от борда — каза Натан. Окамото пусна раницата си. Тя отново падна с тих плясък във водата. Той отдръпна ръката си.

Стори го твърде бавно обаче.

Чудовището внезапно изскочи от дълбочините. Челюстите му бяха широко разтворени, а от люспите му се стичаше вода. Подаде се на три метра височина над тресавището. Приличаше на бронирана кула, а зъбите му бяха големи колкото човешка ръка до лакътя. Рейнджърът бе подхвърлен високо във въздуха и изпищя ужасено. Когато огромните челюсти се склупиха, всички отчетливо чува звука, предизвикан от хрущането на кости. В писъка на Окамото ужасът бе заменен от болката и изненадата. Тялото му бе разтърсено като парцалена кукла. След това туловището на каймана отново се прибра в глъбините.

— Огън! — изкрещя Уоксмън.

Натан, изненадан от случилото се, бе изпаднал във вцепенение. Карера започна да стреля със своята карабина М — 16. Куршумите заиграха по корема на гигантския праисторически кайман, но и там жълтите му люспи бяха твърди като Кевлар. Макар стрелбата да се водеше едва ли не от упор, куршумите не му причиняваха особена вреда. Слабите места на животното, очите, се намираха на другия край на туловището му.

Натан взе пушката си, присегна над главата на Мани и стреля. Сачмите изсвистяха над празната повърхност, тъй като чудовището междувременно се скри. Изстрелът отиде нахалост.

Кайманът бе изчезнал. Нямаше го и Окамото.

Всички бяха застинали от ужас.

Натан погледна към мястото, където бе изчезнал рейнджърът Окамото, който непрестанно си подсвиркуваше. От глъбините на повърхността изплава червено петно.

Кръв във водата... Сега чудовищата щяха да знаят, че тук има храна.

Кели и брат ѝ бяха приклекнали в центъра на сала. До тях бяха коленичили капитан Уоксмън и ефрейтор Варчак с пушки, готови за

стрелба. Ямир довърши настройването на две черни бомби. Имаха размерите на плоски супени чинии и в тях бяха вградени електронен таймер и приемащо устройство.

— Готово — каза сапърът и кимна на капитана.

— Вземи си оръжието и имай готовност за действие — нареди му Уоксман.

Ямир взе своята карабина М — 16 и зае позиция от другата страна на борда.

Зад гърба им се чу силен шум. Кели се извърна тъкмо навреме, за да види как във въздуха полита третия сал от тяхната флотилия. Така, както бе полетял преди малко салът на Натан. Пътниците на този сал обаче не извадиха същия късмет. Ана Фонг не успя да се хване здраво и бе катапултирала във въздуха. Антроположката се стовари във водата едновременно със сала. Останалите — Дзейн, Олин, сержант Костос и ефрейтор Грейвс, успяха да се задържат върху него.

Ана подаде глава над повърхността. Кашляше и плюеше вода. Бе само на няколко метра от сала.

— Не се движи, Ана! — извика Натан. — Свий ръце и крака и стой неподвижно.

Тя се опита да послуша съвета му, но мократа ѝ раница започна да я тегли към дъното. За да не потъне, трябваше да рита с крака във водата. Очите ѝ бяха побелели от страх. Страхуваше се както от удавяне, така и от чудовищата, които се криеха под повърхността.

Тя отново извърна поглед към нападнатия сал, в който нещо се раздвижи. Сержант Костос ѝ подаваше един от дългите бамбукови пръти, с които се отблъснаха от брега.

— Хвани се за пръта! — извика Костос.

Ана присегна към пръта и след няколко опита успя да се залови за него.

— Сега ще те изтегля към сала.

— Не! — изстена Ана.

— Успокой се, Ана! — обади се Натан. — Всичко ще бъде наред, ако не правиш резки движения. Костос, тегли съвсем бавно. Така, че по водата да не остане следа.

Кел и потрепери. Франк я прегърна. Сержантът започна бавно да тегли Ана към сала.

— Добре, добре... — започна да повтаря успокояващо Натан.

Непосредствено зад Ана се появи бронирана муцуна. Само ноздрите ѝ, очите все още оставаха скрити под водата.

— Никоой да не стреля! — извика Натан. — Не го дразнете. Всички пушки бяха насочени към чудовището, без да се стреля.

Жената във водата изстена.

Муцуната съвсем бавно започна да се приближава до нея. Огромните челюсти започнаха да се разтварят.

Костос продължи бавно да издърпва Ана. Стараеше се да я държи поне на половин метър от преследващото я чудовище.

— Внимателно — предупреди го Натан.

Всичко се развиваше като във филм със забавен кадър. Филм, в който те губеха битката.

Главата на каймана вече се намираше на по-малко от трийсет сантиметра от жената. Челюстите зад нея се разтвориха. Нямаше как да издърпат Ана на борда, без той да ги нападне.

Поне един от тях стигна до този извод.

Ефрейтор Грейвс пробяга през сала и скочи над главата на Ана като олимпийски състезател на дълъг скок.

— Грейвс! — изкрещя Костос.

Ефрейторът се приземи върху муцуната на звяра. Принуди го да затвори челюсти и да се потопи във водата.

— Изтеглете я! — изкрещя с все сила Грейвс, преди чудовището да го завлече в глъбините.

Костос рязко дръпна Ана към себе си, а Олин му помогна да я изтеглят на борда.

Миг по-късно чудовището отново се появи над водата. Грейвс все още се държеше за широката му глава. Кайманът я разтресе, опитвайки се да се освободи от този странен ездач. Отвори широко челюсти и от гърлото му се разнесе сърдит рев.

— Да ти еба майката! — извика Грейвс. — Това е за брат ми! — каза. Измъкна нещо от якето си и го хвърли в гърлото на звяра.

Граната.

Огромните челюсти рязко се затвориха, но рейнджърът вече се бе измъкнал от обсега им.

— Залегни! — извика Уоксман.

Грейвс се изтласка от каймана и се устреми към сала.

— Да се задавиш, дано, мръсно копеле! Безмълвието бе нарушено от взрив. Главата на каймана се пръсна на парчета, които заваляха наоколо им.

Грейвс полетя във въздуха и нададе победен вик.

От гълбините обаче внезапно изскочи другият кайман. С широко разтворени челюсти се устреми към летящия ефрейтор и го хвана във въздуха. Така, както куче хваща подхвърлена му топка. След това избяга, като завлече жертвата със себе си. Всичко това стана за секунди.

Тялото на убития кайман бавно изплува на повърхността на езерото с корама нагоре. Бе покрит със сиви и жълти люспи.

Неподвижното тяло бе разбутано. Около него забълбукаха мехурчета. Живият звяр се опитваше да разбере какво се бе случило с мъртвия.

— Може би ще се махне — каза Франк. — Смъртта на другия ще го уплаши.

Кели си даваше сметка, че това нямаше да стане. Тези животни навярно бяха на възраст от стотици години. Бяха партньори за цял живот. Единствената двойка от този род, обитаваща тази екосистема.

Мехурчетата изчезнаха и повърхността отново се успокои.

Никой не откъсна поглед от водата. Всички бяха затаили дъх или дишаха едва-едва. Времето отново продължи да тече мъчително. Слънцето продължи да ги обгаря.

— Къде отиде? — прошепна Дзейн, надвесил се над уплашената си колегка. Ана, мокра и ужасена, не преставаше да трепери.

— Може и да се е махнало — промърмори Франк.

Трите сала, останали без кормчии, бавно заплаваха покрай тялото на мъртвото животно. Салът на Натан бе най-отдалечен от него. Погледът му срещна погледа на Кели. Той и кимна, опитвайки се да я успокои, но си личеше, че също е уплашена. Ягуарът зад гърба му се бе прилепил до господаря си. Козината му бе настръхнала.

Франк леко помръдна с крак.

— Сигурно се е махнало. Може би...

Кели го усети само миг преди нападението. Бе почувствала внезапно раздвижване на водата под сала.

— Дръжте се!

— Защо...

Салът под тях внезапно се взриви. Не просто подскочи, а буквално се понесе към небесата. От разбитата му средна част се подаде масивната бронирана муцуна на разярения кайман.

Кели полетя във въздуха. С крайчеца на окото си видя как другите пътници изпопадаха във водата, като върху тях заваля дъжд от раници и бамбукови пръчки.

— Франк! — успя да извика Кели, като видя как брат и пада от другата страна на чудовището.

Самата тя се плъосна във водата по корем и остана без Дъх. Спомни си за съвета на Натан и се опита да остане неподвижна. Повдигна глава тъкмо навреме, за да види как към нея се е устремило парче греда.

Успя да се отмести на достатъчно разстояние, за да избегне смъртоносен удар, но крайт на летящата цепеница все пак я удари странично по главата. Преди да изгуби напълно съзнание, усети как потъва във водата и как отвсякъде я обгръща мрак.

Натан, оказал се от другата страна на плаващия труп на каймана, успя да види как Кели бе ударена от дървото и потъна. Не знаеше дали е мъртва, или просто в безсъзнание. Водата около разбития сал бе изпълнена с хора, раници и плаващи трески.

— Движете се колкото се може по-малко! — успя да извика Натан, докато трескаво се опитваше да разбере какво се бе случило с Кели.

Кайманът отново се бе скрил под водата.

— Кели! — извика Франк.

Сестра му изплува на повърхността. Бе далеч от него. Лицето ѝ бе потънало във водата и главата ѝ не помръдваше.

Натан се поколеба. Дали бе мъртва? Сетне видя как ръката ѝ леко помръдва. Бе жива! Колко време обаче щеше да остане жива? Както бе замаяна, рискуваше да се удави.

— Дявол да го вземе! — извика. Опита се да измисли план за спасението ѝ. Непосредствено зад тялото ѝ имаше малко островче, върху което растеше едно-единствено мангрово дърво. Бе голямо. Плътната плетеница от оголените му корени преминаваше във високо стебло, завършващо от надвиснала над водата гъста корона. Ако Кели можеше да го достигне...

Някой изкрещя и привлече вниманието му. Сред плаващите останки от сала, подобно перископа на подводница, се бе появила главата на каймана. Голямо черно око изучи околността. Някой стреля по него, но то се бе укрило зад плаващите останки от сала и хората. След малко отново изчезна във водата.

Франк най-после забеляза сестра си.

— Кели! За Бога! — извика, извърна се и понечи да се хвърли във водата.

— Франк, стой на мястото си! — каза му Натан. — Аз ще отида при нея! — Остави пушката си върху бамбуковото дъно.

— Какво правиш? — попита Мани.

Вместо да отговори, Натан прескочи разстоянието между сала и мъртвия кайман. Приземи се върху корема на животното, прилекна и се затича по хлъзгавото тяло на чудовището, като се опитваше да се доближи до Кели.

От дясната си страна чу вик. Видя как ефрейтор Ямир маха с ръце, а после внезапно изчезна под водата, като върху повърхността останаха само бълбукащи мехурчета. Кайманът се бе заел с оцелелите.

Времето изтичаше.

Натан отскочи от корема на плаващия кайман с все сила. Падна точно при Кели. Извади главата ѝ от водата. Тя се опита да окаже слаба съпротива.

— Аз съм, Кели! Натан! Не мърдай!

Навярно смисълът на думите му стигна до нея, тъй като съпротивата ѝ отслабна.

Натан се устреми към островчето с мангровото дърво, ръката му докосна нещо. Черна чиния, украсена с мигащи червени светлинки. Една от бомбите на мъртвия ефрейтор.

Натан инстинктивно я сграбчи със свободната си ръка и продължи да плува напред.

— Зад теб е! — чу се гласът на сержант Костос. Натан се извърна.

Водата зад него първо се раздвижи, после на повърхността се подаде върхът на муцуната, а след това и огромната глава, покрита с черни люспи. Погледите на Натан и на звяра се срещнаха. Той осъзна, че в този поглед имаше разум. Това не бе тъпо животно. Не биваше да се преструва на умрял. Тук този номер нямаше да мине. Продължи да

гребе с напалмовата бомба по посока на островчето. Краката му докоснаха калното дъно.

Страхът му даде сила. Грабна Кели под мишница, достигна брега и се закатери по него.

— Точно зад теб е!

Този път Натан не си направи труда да се обръща. Затича се към плетеницата от мангрови корени, тикна Кели между тях и бързо се пхна при нея. Зад основните корени на дървото се бе образувала естествена кухня.

Кели започна бавно да идва в съзнание. Изплю вода и изплашено се заозърта. Натан се хвърли върху нея.

— Какво...

Тя очевидно успя да види през рамото му кой ги преследва и очите ѝ се разшириха.

— Дявол...

Натан се извърна и видя как животното се измъква от езерото и започва да изкачва брега. Ударът бе като удар на локомотив, блъскащ вагони по релсите. Цялото дърво се разтресе. Натан за миг си помисли, че чудовището ще се стовари върху им. Дървото обаче издържа на удара. Кайманът със зинала уста и застрашително блестящи зъби се втрени в Натан. Изглежда го, а след това даде заден ход и отново се скри във водата.

— Ти ме спаси — каза му Кели.

Той я погледна в очите. Носовите им почти се докоснаха в малкия затвор.

— Или насмалко не причиних смъртта ти. Всичко е относително — каза Натан и се изправи на колене. После се залови за един от корените, за да стане по-лесно на крака. — А и все още не сме се измъкнали оттук.

Огледа внимателно повърхността, търсейки следи от движенията му. Водата бе спокойна. Той обаче чудесно знаеше, че се крие някъде в нея и го дебне. Пое си дълбоко въздух и се запъти към брега.

— Къде отиваш?

— Във водата има още хора. Включително и брат ти.

Пхна напалмовата бомба в пазвата си и започна да се катери по дървото, обмисляйки нещо. Когато се изкачи достатъчно високо, избра дебел клон, намести се върху него и започна постепенно да се спуска

към мястото, където той докосваше повърхността. Клонът започна да се извива под тежестта му. Той продължи да се придвижва по-предпазливо.

Най-после достигна място, откъдето не можеше да продължи по-нататък. Огледа се. Трябваше да се задоволи с тази позиция.

Измъкна бомбата от пазвата си и се извърна към другия сал.

— Някой от вас знае ли как се задействат тези бомби? Отговори му сержант Костос.

— Настрой времето на ръка. После натисни червеното копче.

Обади се и Уоксман. Натан изпита уважение към спокойствието му, когато изслуша допълнителната информация.

— Взривната вълна има радиус на поразяване от двеста метра. Ако не я използваш както трябва, ще избиеш всички ни.

Натан кимна и погледна бомбата. Имаше малка водонепроницаема клавиатура, напомняща тази на калкулатор. Натан се помоли на Бог да не е повредена. Нагласи таймера на петнайсет секунди. Реши, че това е достатъчно. Притисна бомбата към гърдите и измъкна ножа си. Като стисна зъби, заби острието в палеца си и направи дълбок разрез в него. Трябваше му рана, която силно да кърви.

След това се хвана за друг клон и се изправи. Хвана бомбата с окървавената си ръка и провери дали няма опасност да се изплъзне от пръстите му. Протегна ръка над водата, като държеше бомбата. По повърхността на оръжието започна да се стича кръв, която закапа във водата на едри капки. Те започнаха да образуват кръгчета върху повърхността. Продължи да стиска здраво бомбата, положил пръст върху копчето.

— Хайде, идвай, дявол да те вземе!

Някога в Австралия бе посетил един национален парк и бе видял как дресиран десетметров крокодил, живеещ в солена вода, скачаше във въздуха, опитвайки се да глътне току-що обезглавена кокошка, закачена на висок прът.

Планът на Натан не се различаваше от това, което бе видял. Само дето този път той щеше да играе ролята на кокошката.

Леко разтърси ръка, за да паднат повече капки.

— Къде си, по дяволите? — просъска. Ръката му бе започнала да изтръпва.

Видя как върху повърхността на водата започна да се образува малко петно от собствената му кръв. Кайманите можеха да усетят кръвта във водна среда на разстояние от километри.

— Хайде, идвай!

Присви очи и си позволи да отмести поглед към другите, които все още плаваха сред остатъците от сала. На другите два сала не знаеха къде точно се намира животното, така че не се осмеляваха да предприемат спасителна акция.

Натан леко се разсея и насмалко не пропусна да забележа голямата сянка, промъкваща се към плитчината.

— Натан! — извика Кели.

Той го видя.

Кайманът изскочи от водата и се устреми към него с широко разтворени челюсти. Издаде застрашителен рев.

Натан натисна копчето и след това пусна окървавената бомба в широко разтворената уста. Едва тогава си даде сметка, че не бе имал истинска представа за размерите, които може да достигне един блатен крокодил.

Приклепна върху клона и после отскочи направо нагоре, изтласкан както от мускулите на краката си, така и от клона. Като премина през листата, успя да се залови за друг, по-висок клон. Присви крака тъкмо в момента, когато челюстите на чудовището щракнаха непосредствено под бедрата му. Усети горещия му дъх на гърба си. То не успя да залови плячката си и се плъосна във водата. Пръските достигнаха височината на скока му.

Натан погледна надолу и видя клона, на който допреди малко бе стъпил. Нямаше го. От него бе останало само чуканче. Бе срязан като с бръснач от могъщите челюсти. Ако бе останал върху него...

Видя как кайманът отново преминава от плитчината към дълбоките води. Чудовището остана на повърхността и той успя да прецени дължината му. Ве дълго не по-малко от четирийсет метра.

Като продължаваше да виси от клона, Натан забеляза как то извърна поглед към него. Този поглед издаваше безсилие. После бавно заплава към спътниците му. Очевидно бе решило да не се занимава с него, преди да види сметката на по-лесната плячка.

Натан видя как кайманът внезапно потрепери, преди да успее да направи завой. Съобрази, че бе забравил да брои секундите.

Коремът му се разду като балон. То отвори уста, за да изреве, но оттам излязоха само пламъци. Бе се превърнал в истински огненишац дракон. Извърна се на хълбок и потъна в мрачните води. След това се чу гръм и над повърхността се издигна стълб от вода, пламъци и парчета кайман.

Натан продължи да се държи на клона с ръце и крака. Някъде долу, скрита между корените, Кели изпищя.

Експлозията не бе продължителна. В езерото заваляха съвсем безобидни парченца горящо месо. Бронираното туловище на великана бе успяло да поеме силата на взривната вълна.

Всички нададоха победен вик.

Натан бързо се спусна по дървото и отиде при Кели.

— Добре ли си? — попита я разтревожен.

Тя кимна утвърдително и му посочи кървяща рана на главата си.

— Главата малко ме наболява, но ще ми мине. — После се изкашля. — Навярно съм глътнала не по-малко от пет литра блатна вода.

Като я придържаше, двамата отидоха до брега. Докато салът на Костос започна да прибира плувците и раниците, салът на Натан, управляван от приятелите му и от редник Карера, се доближи до острова, за да им спести плуването.

Карера помогна на Кели да се качи на борда. Мани улови Натан за китката и го издърпа върху бамбуковата повърхност.

— Доста си съобразителен, докторе — каза ухилено.

— Нуждата учи човека на какво ли не — отвърна Натан с уморена усмивка. — Много ми се иска обаче най-после да се озовем на сушата.

— Дали тук има още каймани? — попита Кели, докато групата се придвижваше към другия сал.

— Не ми се вярва — отвърна Мани, който сякаш изпитваше съжаление от този факт. — Не мога да си представя тук да има толкова много храна, че да може да насища повече от два от тези гигантски хищника. Но е добре да сме предпазливи. Дори и малките на подобни великани биха могли да ни създадат неприятности.

— Допускате ли, че и тях са ни ги изпратили бан-али, както ни изпратиха пираните и скакалците? — попита Карера.

— Не вярвам — отговори Коуве. — Допускам обаче, че са отгледали тази двойка, за да бъдат като пазачи на техните земи. Постоянни пазачи, които да унищожат всекиго, дръзнал да навлезе в тяхната територия.

Пазачи ли? Натан се загледа в отсрещния бряг. На ярките лъчи на следобедното слънце възвишенията можеха да се наблюдават съвсем ясно. Сребристи водопади се стичаха от скали с цвѳта на съсирена кръв. Върховете и склоновете бяха покрити с дървета с яркозелен цвят.

Погледна другия сал и започна да брои пътниците му, Уоксмън, Костос, Варчак и Карера. От дванайсетте рейнджъри, изпратени тук, бяха останали само четирима. При това все още не бяха навлезли в същинските земи на бан-али.

— Никога няма да успеем — промърмори, докато гребеше. Карера обаче го чу.

— Не се тревожи. Ще продължим да вървим напред и ще изчакаме да ни изпратят подкрепления по въздуха. Това не би трябвало да отнеме повече от ден.

Натан се намръщи. Само днес бяха изгубили трима души, елитни професионални военни. Един ден съвсем не бе малко време. Докато гледаше приближаващия отсрещен бряг, Натан изведнъж реши, че вече не е съвсем сигурен дали изпитва чак толкова голямо желание да се озове на сушата. Особено на тази суша. Така или иначе нямаха избор. В САЩ се ширеше епидемия, а може би именно тяхната малка група можеше да открие отговор на загадката. Обратен път за тях нямаше.

Освен това по този път бе минал и баща му. Не се бе побоял да отпрати предизвикателство към тази биологична среда. Натан нямаше как да отстъпи. Независимо от смъртната опасност, независимо от всички рискове бе длъжен да разбере какво се бе случило с баща му. Със или без епидемия можеше да продължи само напред.

Наближиха брега и след малко се разнесе гласът на Уоксмън:

— Бъдете нащрек! Когато стигнем до брега, веднага се отдалечете от тресавището! Ще си устроим лагер навътре в гората.

Натан бе забелязал, че капитанът не преставаше да наблюдава блатото. Уоксмън очевидно се тревожеше от възможното присъствие на други каймани. Натан обаче продължида се взира в джунглата. Нещо му подсказваше, че истинската опасност се крие другаде. В бан-али.

После капитанът се обърна към Олин Пастернак:

— Ти вземи да задействаш тази връзка колкото се може по-бързо. Разполагаме с тричасов прозорец, преди спътниците да излязат от обсега ни.

— Ще направя всичко възможно — увери го Олин. Уоксмън кимна. Натан успя да забележи, че погледът на капитана бе изпълнен с мъка и страх. Независимо от спокойния си и уверен глас командирът на рейнджърите бе не по-малко разтревожен от самия Натан. Колкото и странно да бе, именно тази тревога на капитана го успокои. Разтревожените хора наблюдават по-внимателно света около тях и Натан смяташе, че оцеляването им щеше да зависи именно от тази наблюдателност.

Двата сала достигнаха плитчините и след малко опряха до брега. Първи слезоха рейнджърите с пушки, готови за стрелба. Разгънаха се във верига и започнаха оглед на гората непосредствено пред тях. След малко от джунглата се разнесоха гласове:

— Всичко е чисто!

Натан изчакваше сигнала за слизание на суша. Пространството бе изпълнено с ехото от безброй водопади. От двете им страни имаше високи хълмове, между които се простираше тясно дефиле, изпълнено с гъста тропическа растителност. В центъра му имаше широк поток, който се вливаше в тресавището.

— Открих го! — извика Варчак. — Открих още една следа от Кларк! — повтори ефрейторът, измъкна се от сенките и махна с ръка на командира си.

— Всички да слизат! — извика Уоксмън и ги подкани с пушката си.

Натан не чака повече. Заедно с останалите побърза да отиде при Варчак. Само на няколко метра навътре в гората откриха огромен испански кедър, върху чийто ствол бе прикрепено парче плат. Под него имаше знаци, издълбани в кората на дървото. Всички се вгледаха в тях мълчаливо и уплашено. Една стрелка сочеше към дефилето. Посланието бе съвсем ясно и недвусмислено.

— Череп и кръстосани кости — вцепени се Дзейн. Отпред ги очакваше смъртта.

15:40 ч.

— Това бе наистина много забавно — каза Луи на своя помощник, като отмести бинокъла от очите си. — Взривяването на каймана действително говори за съобразителност.

Рано тази сутрин бе получил послание от своя шпионин. Научи, че рейнджърите смятат да устроят бивак на отсрещния бряг, докато получат подкрепления по въздуха. Предположи, че загубата на още трима души ще накара капитан Уоксман да се придържа още по-строго към плана си. В групата бяха останали само четирима рейнджъри. Не представляваха никаква опасност. Екипът на Луи можеше да се справи с тях, когато си поиска. Той реши, че това съотношение на силите трябва да се запази. Обърна се към Жак:

— Ще ги оставим да си починат до полунощ, а след това малко ще ги поразсним, за да ускорят ход. Кой знае какви други опасности ни очакват. — Той посочи към блатото.

— Разбрах, господин докторе. Ще подготвя екипа си още по-светло. Започнахме да събираме керосин от лампите.

— Много добре — каза Луи и се обърна с гръб към тресавището. — След като те тръгнат на път, ние ще ги последваме с канутата.

— Разбирам, господин докторе, но... — Жак погледна тресавището и прехапа устна.

Луи потупа помощника си по рамото.

— Не се бой. Ако в блатото се бяха мотали други животинки, щяха да нападнат рейнджърите. Нищо не те застрашава — успокой го той. Напълно разбираше обаче страховете на заместника си. Не той щеше да прекосява блатото с леководолазен апарат, отделен от обитателите му само от гумен костюм. Дори и с лампите за нощно виждане пътуването щеше да бъде потискащо.

Жак кимна в знак на съгласие. Нямаше как да не изпълни заповедта му.

Луи се завърна в джунглата и се запъти към лагера. Не само заместникът му, но и мнозина други бяха погълнати от работа и имаха замислен вид. Всички бяха видели останките на рейнджъра. Войникът сякаш бе изяден жив и оглозган до кости. Нямаше ги и очите му. Няколко скакалци все още подскачаха из местността, но повечето си бяха отишли. Предупреден от своя агент, Луи се бе погрижил да запалят прах ток-ток при прекосяването на гората. Ей така, за всеки

случай. За щастие Цуи успя да събере достатъчно изсъхнали лиани и да приготви защитния прах.

Независимо от всички опасности планът му се осъществяваше безпрепятствено. Не бе толкова самонадеян, за да допуска, че групата му се движи незабелязано. Засега обаче бан-али насочваха всичките си удари срещу челната група, тази на рейнджърите.

Луи обаче си даваше сметка, че нямаше да може да разчита още дълго време на това преимущество. Особено сега, когато навлизаха в територията на тайнственото племе. Очевидно не само той мислеше така. Трима наемници от групата му се бяха опитали да дезертират, уплашени от неизвестността. Страхливците естествено бяха заловени и Цуи ги наказва по назидателен начин.

Луи стигна до временния лагер в джунглата. Любовницата му бе коленичила до палатката. От другата страна на пътеката бяха тримата дезертьори, разпънати на кръст по дърветата. Луи отмести поглед от тях. Цуи определено влагаше артистичност в работата си, но стомахът на Луи не издържа на такива сцени.

Тя вдигна поглед, когато усети приближаването му. Измиваше инструментите си в паница с вода.

Луи ѝ се усмихна. Тя се изправи, дългокрака и мускулиста. Луи я хвана под мишница и я поведе към палатката им.

Когато я доближиха, Цуи изръмжа гърлено, хвана го за ръката и го завлече вътре, в мрака и горещината.

Почивката щеше да остане за по-нататък.

[1] Белтъчна заразна частица. — Б. пр. ↑

[2] Стивънсън, Робърт. Мистерията на доктор Джекил и господин Хайд. — Б. ред. ↑

13. СЕНКИ

*15 август, 15:23 ч.
Институт „Инстар“*

Лангли, щата Вирджиния Лорийн почука на вратата на кабинета на доктор Алвизио. Рано тази сутрин епидемиологът и се бе обадил и бе поискал спешно разговор с нея. Едва сега ѝ се отдаде такава възможност.

Бе прекарала цялата сутрин и ранния следобед във видеосъбеседване с доктор Ксавиер Рейнълдс и неговия екип от лабораторията във Вакавейл, щата Калифорния. Може би прионовият белтък, който бяха открили, бе първата следа, която щеше да им помогне да се справят със заболяването, отнело досега живота на шейсесет души. Още неколкостотин бяха заболели. Лорийн взе мерки резултатите, получени от бившия ѝ студент, да бъдат проверени в още Четиринайсет лаборатории. Реши да се срещне с епидемиолога, преди да започне да получава техните отговори.

Вратата се отвори. Младият доктор от Станфорд сякаш не бе спал цели седмици. По лицето му бе набола тъмна брада, а очите му бяха зачервени.

— Благодаря ви за отзивчивостта, доктор О’Брайън. Той я покани в кабинета си.

Лорийн дотогава никога не бе влизала там и бе изненадана от това, че компютърното оборудване заемаше цяла стена. Иначе обстановката бе по-скоро спартанска: претрупано бюро, претрупана библиотека и няколко стола. Единствената лична вещ бе знаме на отбора „Станфорд Кардиналс“, окачено на едната стена. Дорийн отмести веднага поглед към компютрите. Върху мониторите бяха изобразени графики и цифри.

— Кое е толкова неотложно, Ханк? — попита го.

— Искам да видите нещо — отвърна той и ѝ даде знак да се доближи до компютрите. Лицето му бе мрачно.

Тя кимна и седна пред един от мониторите.

— Спомняте ли си, че се съмнявах дали увеличеният брой базофили не е присъщ на началото на болестния процес? Дали тази констатация няма да ни помогне да откриваме по-рано заболяванията?

Тя кимна утвърдително, обаче междувременно бе започнала да се съмнява в правилността на неговото предположение. Джеси в началото бе имала много базофили, но после започна бързо да се възстановява. Лекарите дори допускаха възможността да я изпишат от болницата още утре. Увеличеният брой базофили може би нямаше нищо общо с тази болест.

Тъкмо понечи да каже това, когато доктор Алвизио започна бързо да пише нещо на клавиатурата.

— През последните двайсет и четири часа събрах данни от цялата страна. Интересувах се специално от деца и стари хора с увеличен брой на базофилите. Искях да изработя модел на заболяването по този критерий.

Върху монитора се появи карта на територията на САЩ, маркирана в жълт цвят. Границите между отделните щати бяха отбелязани с черни линии. Цялата карта бе изпълнена с малки червени точки. Повечето бяха групирани във Флорида и останалите южни щати.

— Това са старите данни. Всяка червена точка маркира документиран случай на заболяването.

Дорийн сложи очилата си и доближи лице до екрана.

— После обаче използвах като маркер случаите, в които е констатирано рязко увеличение на броя на базофилите. Така получаваме по-вярна картина за разпространението на болестта в САЩ — каза епидемиологът и натисна клавиш. Картата направо почервения. Флорида, Джорджия и Алабама се превърнаха в червени петна. Други щати, където преди нямаше нищо, се изпълниха с червени точки.

— Както можете да видите, броят на случаите расте лавинообразно. Много от пациентите не са поставени под карантина, — тъй като при тях не са регистрирани трите общоприети симптома на болестта. По този начин застрашават околните.

Независимо от съмненията си Дорийн усети как нещо в стомаха ѝ се стегна. Дори и доктор Алвизио да грешеше за базофилите, бе

постъпил правилно. Ранното установяване на болестта бе от ключово значение. Бе редно всички деца или възрастни с висока температура да бъдат поставени веднага под карантина, дори и да не живееха в горещи райони като Флорида и Джорджия.

— Разбирам идеята ви — каза Дорийн. — Би трябвало да вземем мерки да се въведе карантина в цялата страна.

Ханк кимна утвърдително.

— Това не е всичко обаче. — Той се обърна отново към компютъра. — На основата на тези нови данни за базофилите направих екстраполация. Ето как ще изглежда картината след две седмици — добави и натисна клавиша ENTER.

Цялата южна половина от страната почервения. Дорийн бе шокирана.

— А ето как ще изглежда след месец. — Ханк повторно натисна клавиша.

Червеният цвят покри почти цялата площ на всичките четирийсет и осем щата.

— Трябва да направим нещо — каза Ханк. — Всеки ден е от критично значение.

Дорийн не можеше да откъсне поглед от почервенелия екран. Устните и пресъхнаха, а очите и се разшириха. Успокояваше я единствено мисълта, че моделът на доктор Алвизио вероятно бе прекалено песимистичен. Все още не и се вярваше, че рязко нарасналият брой на базофилите може да е ранен показател за наличието на заболяването. При все това предупреждението, заложено в модела, бе важно. Всеки ден бе наистина от критично значение.

Пейджърът на кръста ѝ завибрира и ѝ напомни, че войната срещу тази болест трябва да се води с всички възможни средства. Бе Маршал. Бе добавил към номера си числото 911 — Значи ставаше дума за нещо спешно.

— Мога ли да използвам телефона ви?

— Разбира се.

Тя отиде до бюрото му. Докторът се върна при компютрите и моделите. Набра номера на мъжа си. Той вдигна слушалката почти мигновено.

— Лорийн...

— Какво има, Маршал?

Гласът му бе изпълнен с притеснение и страх:
— Джеси не е добре. В болницата съм.
— Какво и е? — попита и стисна по-здраво слушалката.
— Пак има висока температура — отвърна той с треперещ глас.
— По-висока отпреди. Освен това в болницата приеха още три деца. И трите са с висока температура.
— Какво... Какво искаш да кажеш? — попита тя, заеквайки.
Отговорът на този въпрос обаче и бе известен.
Мъжът ѝ не каза нищо.
— Идвам веднага — успя да смотолени тя, изпусна слушалката и се помъчи да я върне на мястото ѝ.
Ханк се обърна към нея и забеляза реакцията ѝ.
— Доктор О'Брайън, какво ви е?
Лорийн не отговори. Джеси... увеличеният брой базофили... другите деца. Мили Боже, болестта бе дошла и тук!
Погледна със стъклени очи монитора, върху който САЩ бяха напълно почервенели. Теорията на епидемиолога не бе погрешна. Нито неоснователно песимистична.
— Добре ли сте? — попита разтревожено Ханк. Лорийн бавно поклати глава, без да откъсва поглед от монитора.
Оставаше един месец.

17:23 ч.

Амазонската джунгла

Кели и брат ѝ бяха приклепнали от двете страни на Олин Пастернак. Руският компютърен експерт завинтваше капака на спътниковата комуникационна система. Бе се занимавал с нея цял следобед.

— Дано да проработи — промърмори. — Разглобих я до последния елемент и после пак я сглобих. Ако и сега не проработи, не знам какво друго да опитам.

— Включи я — каза Франк.

Олин провери за последен път връзките, намести спътниковата антена. Включи слънчевото захранване. След кратък интервал оперативната система се активира и екранът светна.

— Направихме връзка със спътника Хермес! — каза Олин и въздъхна с облекчение.

Всички около тях нададоха радостни възгласи. С изключение на двамата рейнджъри, останали на пост до тресавището, цялата група се бе събрала около Олин и оборудването му.

— Връзка с Щатите ще има ли? — попита Уоксман.

— Стискайте палци — отвърна Олин и започна да пише на клавиатурата.

Кели затаи дъх. Непременно трябваше да се свържат с някого в САЩ. Вярно е, че искаха да извикат подкрепления. Кели обаче просто не можеше да оставя повече време в неведение за състоянието на Джеси. Обезателно трябваше да научи нещо за нея.

— Почваме — каза Олин и натисна последователно още няколко клавиша. На екрана се появи добре познатото им намаляващо число.

— Моля ти се, работи... — промърмори застаналият зад гърба й Ричърд Дзейн.

Всички се молеха за същото.

Най-после на екрана се появи нулата. Компютърният екран застина за една мъчително дълга секунда, а след това на него се появиха майката и бащата на Кели. И двамата изглеждаха едновременно уплашени и облекчени от контакта.

— Слава Богу! — възкликна баща й. — От един час се опитваме да установим връзка с вас.

Олин се отмести, за да стори място на Франк.

— Имаме проблеми с компютъра — отвърна той. — Пък и не само с него.

Кели се притисна до рамото му. Не и се чакаше повече.

— Как е Джеси?

Научи отговора, като погледна изражението на лицето на майка си. Лорийн сведе поглед и не й отговори веднага.

— Ами... добре е... Добре е, мила.

Образът върху монитора затрептя, сякаш компютърът се бе превърнал в детектор на лъжата. Екранът се покри със снежинки. Следващите думи на майка й прозвучаха неясно. — ...лечение... приони... изпращам данни, докато си говорим...

В разговора се включи баща и и сигналът се влоши още повече. Не личеше да си дават сметка, че посланието им се приема все по-

трудно. — ...хеликоптерът тръгва... бразилската армия...

— Можеш ли да оправиш приема? — изръмжа Франк на Олин. Свързочникът се приведе и натисна клавиш.

— Не знам какво му става. Не мога да разбера. Току-що получихме файл. Може би той се преплита с основното послание...

С всеки натиснат клавиш сигналът се влошаваше все повече и повече. Говорителят започна да съска и пращи. Различаваха се само отделни думи.

— Франк... нарушава се връзката... утре сутрин... Джи Пи Ес...

След това връзката бе напълно прекъсната. Екранът просветна още веднъж и застина.

— Мамицата му! — изруга Олин.

— Възстанови връзката — нареди Уоксмън. Олин се наведе над оборудването и поклати глава.

— Не знам дали ще успея. Оправих цялата дънна платка и презаредих целия софтуер.

— Какъв е проблемът в такъв случай? — попита Кели.

— Не знам. Бих казал, че цялата система за спътникова връзка е засегната от компютърен вирус.

— Нищо, опитай пак — настоя Уоксмън. — Разполагаме с още половин час, преди спътникът да излезе от обсега ни.

Франк се обърна към всички.

— Дори и да не възстановим връзката, останах с впечатлението, че насам е тръгнал бразилски хеликоптер. Или че ще тръгне утре сутрин.

— Боже мой! — възкликна Олин, като погледна застиналия екран.

Всички погледи се обърнаха към руския свързочник. Той посочи с пръст няколко цифри в горния десен ъгъл на монитора.

— Това е сигналът на нашата Джи Пи Ес...

— Какво има? — попита Уоксмън. Олин го погледна.

— Подадена е погрешна информация. Вирусът, повредил системата за спътникова връзка, е поразил и сигнала на нашата Джи Пи Ес — констатира Олин и отново погледна екрана. — Уведомил ги е, че сме петдесет километра по на юг от мястото, където в действителност се намираме.

Кели почувства как пребледнява.

— Та те така дори няма да знаят къде се намираме!

— Ще трябва да задействам това устройство — каза Олин. — Най-малкото, за да съобщя действителното ни местонахождение — добави. Зае се отново с презареждането.

През следващия половин час Олин проверяваше оборудването, като ругаше и псуваше яростно на английски и руски. Всички останали също откриха начини да си запълват времето. Никой не легна да си почива. Кели помогна на Ана да сготви последния ориз, който им бе останал. От време на време поглеждаха към Олин и се молеха да успее.

Въпреки неговите усилия и техните молитви нищо не се получи.

След известно време Франк отиде до Олин и сложи ръка на рамото му. Повдигна и другата си ръка и му показва ръчния си часовник.

— Вече е късно. Комуникационните спътници отдавна са извън обсега ни.

Олин въздъхна тежко. Имаше вида на човек, претърпял поражение.

— Ще направим нов опит утре сутрин — каза Франк с малко пресилена бодрост в гласа. — Ти по-добре сега си почини, за да може утре да работиш на свежа глава.

Натан, Коуе и Мани се завърнаха от риболовна експедиция до брега на блатото. Богатият им улов, нанизан на връв, бе оставен до огъня.

— Аз ще я почистя — каза Коуе и седна на земята.

— Не възразявам — въздъхна Мани.

Натан избърса ръцете си и погледна към Олин и компютъра му.

— Сетих се за нещо, докато ловяхме риба. Ти спомена нещо за някакъв файл.

— За какво говориш? — попита уморено Олин.

— По време на сеанса ти спомена, че влиза някакъв файл. Олин присви вежди, но след миг лицето му се проясни.

— А, да. Ето го. Файл с данни.

Кели и Франк веднага отидоха при него. Кели се сети, че непосредствено преди връзката да се наруши, майка ѝ спомена, че изпраща някакви данни.

Олин отвори файла.

Кели се приведе към монитора. Върху него се появи триизмерно изображение на молекула, придружено от няколко страници текст. Започна да го чете с любопитство.

— Това го е свършила майка ми — промърмори. Изпита облекчение, че има възможност да запълни мислите си с нещо друго освен със собствените си тревоги. Текстът обаче също я смути.

— Какво пише? — попита Натан.

— Нещо, което може би ще ни помогне да разберем кой е причинителят на болестта — отвърна Кели.

— Пише за приони — отговори Мани.

— За какво?

Мани набързо обясни смисъла на понятието на Натан. Кели продължи да чете задълбочено информацията.

— Интересно — заинтригува се тя.

— Кое е интересно? — попита Мани.

— Тук пише, че този прион може би причинява генетични увреждания — отвърна Кели и продължи да чете.

Мани надникна през рамото ѝ и подсвири от удивление.

— Какво има? — попита Натан. Кели му отговори с възбуден глас:

— Вероятно точно тук се крие отговорът! Това е статия на учени от чикагския университет, поместена в септемврийския брой на списание „Нейчър“ от 2000 година. Хипотезата им е, че прионите може би крият разковничето на генетичните мутации. Че може би играят някаква роля в самата еволюция.

— Тъй ли? По какъв начин?

— Една от най-големите загадки на еволюцията е как уменията, необходими за оцеляване, изискващи множество генетични промени, са успели да се осъществят така спонтанно. Такива промени се наричат „макроеволюция“. Примери за тях са адаптацията на някои водорасли към токсична среда и бързото развитие на съпротивителни сили към антибиотиците у някои бактерии. Досега така и не стана ясно по какъв начин се постига такова множество от едновременни мутации. Тази статия обаче предлага възможен отговор — благодарение на прионите. Опитите в чикагския университет показват, че прионите могат да задействат цялостни промени в генетичния код, като предизвикват едновременни масирани мутации. Един вид дават

началото на еволюционен скок. На какво ви навежда тази мисъл? На Кели и се стори, че Мани разбра мисълта и.

— Съществата, подобни на пирани... скакалците... — смотолеви биологът.

— И едните, и другите бяха мутанти — каза Кели. — Нищо чудно и ръката на Кларк да се окаже мутация, предизвикана от прионите.

— Това какво общо има с болестта? — попита Натан.

— Не знам — отвърна намръщено Кели. — Откритието е добро начало, но все още сме твърде далеч от отговора.

Мани посочи екрана на монитора.

— А какво ще кажеш за тази хипотеза...

Кели и Мани започнаха да обсъждат статията и да разменят мисли по нея.

Натан обаче не ги слушаше. Бе задържал погледа си върху модела на прионовата белтъчина.

След малко ги прекъсна:

— Някой от вас забелязва ли сходството?

— Какво имаш предвид? — попита Кели. Натан посочи екрана.

— Забелязваш ли двете спираловидни извивки в двата края?

— Имаш предвид витлата „двойна алфа“?

— Да... И подобната на острието на тирбушон средна част — отвърна Натан, като прекара пръст по екрана.

— И какво от това? — попита Кели.

Натан се извърна, взе една пръчка и започна да рисува нещо по земята, като го обясняваше с думи.

— Ето я подобната на тирбушон средна част... Ето ги и спираловидните извивки по краищата...

След като приключи с рисунката, погледна събеседниците си.

Кели бе изумена от рисунката.

— Та това е символът на бан-али! — възкликна Мани.

Кели веднага сравни двете изображения. Едното бе компютърна рисунка, дело на високите технологии. Другото бе груба драсканица по меката пръст. Сходството между тях обаче бе несъмнено. Извивката, подобна на острието на тирбушон, двойните витла... Нямаше как да се говори за случайно съвпадение. Дори извивките на молекулярните спирали по посока на часовниковата стрелка съвпадаха.

— Боже мой! — възкликна Кели, като се обърна към Натан и Мани.

Символът на бан-али представляваше стилизиран модел на същия прион.

23:32 ч.

Жак все още изпитваше страх от тъмните води. Страх, останал от детството, когато пираните го бяха обезобразили.

Въпреки този страх продължи да прекосява тресавището, защитен от зъбатите хищници само от гумения си костюм. Нямаше избор. Бе длъжен да се подчинява на доктора. Цената на неподчинението бе много по-страшна от всички твари, които можеха да се крият в тези мътни води. Безшумните витла на подводния мотоциклет продължаваха да носят тялото му към отсрещния бряг. Бяха го снабдили с екипировката, използвана от американските военноморски специални части за операции в плитки води. Благодарение на специалното устройство, закрепено към гърдите му, на повърхността не излизаха издайнически мехурчета и движението му нямаше как да се засече. Притежаваше и подводна маска за нощно виждане, с която си осигуряваше съвсем прилична видимост в мътната вода.

Въпреки това тази вода го обгръщаше отвсякъде. Видимостта му бе едва от порядъка на десетина метра. Налагаше му се периодично да ползва малко устройство с огледалце, с което надничаше над повърхността на водата, за да не се отклонява от курса си.

Следваха го двамата му подчинени. Те също ползваха подобно оборудване.

Жак надникна още веднъж през малкия си перископ. Двата бамбукови сала, с които рейнджърите бяха прекосили тресавището, бяха само на трийсетина метра пред него.

Във вътрешността на джунглата се виждаше ярък лагерен огън. Независимо от късния час около него кръжаха сенки. Жак, доволен от видяното, даде знак на подчинените си да продължат. Всеки един от тях трябваше да се заеме с един сал. Жак щеше да охранява тила им.

Тримата бавно се придвижиха напред. Саловете бяха привързани към брега и водата под тях бе дълбока малко повече от метър. Тук

трябваше да бъдат по-внимателни.

Групата предпазливо се приближи до саловете. Жак наблюдаваше пространството както над повърхността, така и под нея. Хората му заеха позиции в сенките на саловете. Той огледа още веднъж гората. Предполагаше, че в мрака се крият часовои. Изчака пет минути и даде знак на хората си да действат.

Скрили се под саловете, двамата измъкнаха малки пластмасови бутилки с керосин, с които напръскаха долната част на бамбуковите им дъна. След като горивото свърши, двамата мъже сигнализираха на Жак с повдигнати палци.

Той не бе престанал да наблюдава гората. Нямаше признаци, че някой ги е забелязал. Изчака да измине още минута и даде на хората си заключителния сигнал — прокара длан по гърлото си.

Двамата подадоха по една ръка над водата и запалиха бутанови запалки. Доближиха малките пламъчета до прасмукания с керосин бамбук. Двата сала веднага избухнаха в пламъци.

Двамата мъже не чакаха повече. Включиха подводните си шейни и се устремиха към Жак. Той също превключи своята шейна на високи обороти и се насочи към центъра на тресавището. Преди да го достигне, направи голям завой и се устреми към място, разположено на около половин километър от лагера на врага.

Озърна се през рамо. От гората бяха изскочили хора с оръжие, чиито силуети рязко се открояваха на светлината на горящите салове. Въпреки че бе под водата, стори му се, че чу разтревожените им викове.

Всичко протече по план. Докторът бе убеден, че след нападението на скакалците противниковият лагер щеше да се плаши от нощни пожари. Едва ли тези хора щяха да останат в близост до горящите салове.

Жак реши да не рискува и поведе хората си към плитчините. Те бавно излязоха от тресавището, измъкнаха от устата си накрайниците на дихателните устройства и се освободиха от плавниците. На Жак оставаше само да провери дали противникът ще избяга.

Когато излезе от водата, пое си облекчено въздух. Радваше се, че се измъкна от тресавището. Опипа здравата част на носа си, сякаш за да се убеди, че е все още на мястото си.

Извади устройство за нощно виждане и го постави на лицето си. Двата му подчинени оживено си шепнеха, доволни от приключението и от успешния завършек на мисията. Той не им обърна внимание.

На монохромния зеленикав фон на очилата за нощно виждане Жак видя как двама души — рейнджъри, ако съдеше по начина, по който държат оръжието си — бързо се отдадежават от горящите салове и се вмъкват в гората. Групата се изтегляше. В джунглата проблеснаха нови светлини. Фенерчета. Пространството около лагерния огън се оживи. Светлините бавно започнаха да се отдалечават от огъня, подобно наниз от светулки. Групата се насочи към пролома между хълмовете с плоски върхове.

Жак се усмихна. Планът на доктора успя.

Без да престава да наблюдава противника, присегна към портативната си радиостанция. Включи устройството на режим на предаване и го доближи до устните си.

— Мисията приключи успешно. Зайците бягат.

— Разбрах — отвърна докторът. — Канутата ще тръгнат след малко. Среца — след два часа в досегашния им лагер. Край на връзката.

Жак прибра радиото.

Ловът продължаваше.

Извърна се към хората си, за да им съобщи добрата новина. Не видя обаче никого. Веднага приклепна и извика шепнешком имената им.

— Мануел! Роберто! Никой не му отговори.

Нощта около него бе тъмна. Джунглата — още по-тъмна. Той намести повторно маската за нощно виждане върху лицето си. Нощта стана по-ярка, но гъстата растителност затрудняваше видимостта. Отстъпи крачка и нагази във водата с босите си крака.

Спря, изпълнен с ужас от нещата зад гърба си. И от нещата пред него. С помощта на маската си за нощно виждане усети движение. За частица от секундата му се стори, че сенките пред него бяха образували фигурата на човек, който го наблюдаваше от разстояние, не по-голямо от десетина метра. Жак примига и фигурата изчезна. Стори му се, че всички сенки на джунглата се превръщат в живи същества и се насочват към него.

Препъна се, когато навлезе във водата. Ръката му механично пхна накрайника на дихателния апарат в устата му. Една от сенките излезе от джунглата и се доближи до калния бряг. Бе огромна и чудовищна...

Жак изпищя, но дихателното устройство заглуши писъка му. От гърлото му излезе само бълбукане. От гората изскочиха още сенки и се насочиха към него. В този миг Жак си спомни стара маронска племенна молитва. Отстъпи още една крачка.

Боеше се от мътната вода и от пираните. Още по-голям обаче бе страхът му да не бъде изяден жив.

С рязко движение се опита да се измъкне.

Сенките обаче се оказаха по-бързи от него.

23:51 ч.

Натан, прикрепил със скок фенерче към цевта на пушката си, вървеше в края на групата. Следваха го редник Карера и сержант Костос. Всички останали имаха фенерчета, чиито лъчи разкъсваха мрака във всички посоки. Макар че бе нощ, движеха се бързо. Искаха да увеличат разстоянието между себе си и този, който бе подпалил саловете.

Капитан Уоксмън каза, че трябва да заемат по-лесно защитима позиция. При положение че от едната им страна бе разположено тресавището, а от другата, джунглата, едва ли щеше да им е лесно да се отбраняват при повторно нападение. Никой нямаше илюзията, че такова нападение няма да последва.

Тъй като планираха всичко предварително, рейнджърите вече си бяха набелязали позиция. Ефрейтор Варчак откри недалеч от тях отворите на пещери и сега се бяха устремили към тях.

Щяха да ги използват и като укритие, и като укрепление при необходимост.

Натан забеляза, че Карера държеше в ръце странно оръжие с цев, наподобяваща лопата. Или по-скоро накрайник на прахосмукачка, прикрепен към приклад. Тя го бе насочила Към тъмната джунгла.

— Това пък какво е? — попита я той.

— В блатото изгубихме много карабини М-16 — отвърна тя, без да откъсва поглед от гората. — Това е прототип на оръжие за водене на

бойни действия в джунглата марка „Бейли“. Да го демонстрирам ли? — обърна се към прекия си командир.

Сержант Костос, успял да запази карабината си М-16, изсумтя утвърдително.

— Учебна стрелба! — провикна се, за да предупреди останалите.

Карера повдигна оръжието и потърси мишена. Червената точица на лазерния лъч се спря върху ствола на дръвче на двајсетина метра от тях.

— Осветете това място с фенерчетата си! Натан се подчини. Другите също го последваха. Карера се прицели и натисна спусъка. Не се чу изстрел, само леко свистене. Натан усети прелитането на нещо сребристо и тих звук. Дръвчето падна. Стволът му бе прерязан сякаш с бръснач. Зад него имаше голямо памуково дърво, в чийто ствол се бе забило нещо сребристо. Карера посочи мишената.

— Това са десетсантиметрови режещи дискове, подобни на използваните в японските бойни изкуства. Съвършено средство за боеве в джунглата. Настроиш ли го на автоматична стрелба, може да окоси цялата растителност около теб.

— И не само растителността — добави Костос, като даде знак с ръка на групата да продължи.

Натан погледна оръжието с уважение.

Групата, водена от ефрейтор Варчак и капитан Уоксман, продължи да напредва в обраслото с гъста растителност дефиле. Движеха се успоредно на потока, който течеше в средата му, но се държаха на безопасно разстояние от него. За всеки случай. След половин час Варчак направи завой в южна посока, към хълмовете с червени скатове.

Не личеше някой да ги преследва, но Натан напрегна слуха и зрението си до максимум. Най-после гората започна да се разрежда и всички видяха звездите и яркото сияние на луната. Пред тях се появи стръмен скален скат с червеникав цвят. В подножието му бяха нападали камъни.

Нагоре скатът бе изпъстрен с отворите на множество пещери и пукнатини.

— Спрете — нареди капитан Уоксман и им даде знак да не излизат от гъстите храсталаци в подножието на хълма. После нареди на Варчак да продължи напред.

Ефрейторът запали фенерчето си, сложи си очила за нощно виждане и почти мигновено изчезна в мрака с оръжие в ръка.

Натан приклекна. Зад гърба му двамата рейнджъри защитаваха тила им. Натан държеше пушката си в позиция за стрелба. Повечето от спътниците му също бяха въоръжени. Олин, Дзейн, Франк, дори и Кели имаха пистолети. Мани държеше пистолета си „Берета“ в едната ръка, а другата бе положил върху дръжката на камшика си. Тортор притежаваше собствени оръжия — зъби и нокти. Единствено професор Коуве и Ана Фонг не бяха въоръжени.

Професорът се доближи до Натан.

— Тази работа никак не ми харесва — започна той.

— Пещерите ли имаш предвид?

— Не, обстановката.

— Какво искаш да кажеш?

Коуве отмести поглед към тресавището под тях. Там все още се виждаше огънят от двата горящи сала.

— Тези пламъци миришеха на керосин.

— Сигурен ли си? Може да е било копалово масло. То мирише като керосин, а тук го има колкото искаш.

— Не знам. Огънят, който привлече скакалците, бе оформен като символа на бан-али. Последният пожар бе мърлява работа.

— Ние обаче бяхме поставили часовои. Индианците са се видели принудени да бързат. Нямало е как да действат иначе.

Коуве погледна Натан в очите.

— Това не са индианци.

— Кой е бил в такъв случай според теб?

— Този, който ни следи от самото начало — отговори Коуве и се приведе към него. — Тези, които запалиха огъня, дето привлече скакалците, се промъкнаха до лагера ни посред бял Ден. Не оставиха и следа от преминаването си. Не видях никъде дори настъпена клечка. Били са страхотно сръчни. Съмнявам се дали на самия мен подобно нещо щеше да ми бъде по силите.

Натан започна да разбира това, което Коуве искаше да му сподели.

— Искаш да кажеш, че тези, които вървят по петите ни са мърляви, така ли?

— Да. Това си личи по саловете — отвърна професорът и кимна към тресавището.

Натан си спомни за странния проблясък на върха на едно дърво, който бе видял през вчерашния следобед.

— Какво мислиш?

— Тук ще трябва да водим битки на повече от един фронт — процеди през зъби Коуве. — Каквото и да има пред нас, било то средство за възстановяване на крайници, или лекарство срещу епидемията, ще струва милиарди. Мнозина биха дали мило и драго, за да получат достъп до знанията, скрити тук.

— Значи смяташ, че ни преследва някаква друга експедиция? И че тя е предизвикала пожара? Защо ѝ е трябвало да го прави?

— За да ни накара да се паникьосаме и да ускорим ход, както и се получи. Те не искат да рискуват и да изчакат да получим подкрепления. Вероятно ни използват като човешки щит, който да ги опази от страшните природни капани, поставени от бан-али. Един вид като пушечно месо. Решили са да ни пожертват, докато загинем всички или достигнем до бан-али. След това смятат да дойдат и да откраднат наградата.

— Защо не сподели всичко това с останалите, преди да тръгнем?

„Коуве го погледна право в очите. Натан съобрази какво иска да му каже.“

— Значи предател... — промълви. — Някой, който работи за преследвачите ни.

— Видя ми се много странно, че системата ни се повреди тъкмо когато наближихме земите на бан-али. Че и отгоре на всичко изпрати фалшив сигнал за местонахождението ни.

— И по този начин ще изпрати подкрепленията ни за зелен хайвер.

— Точно така.

— Кой би могъл да бъде?

— Всеки един от нас. На първо място в списъка бих сложил руснака. Именно той отговаря за оборудването. На него би му било най-лесно да инсценира повреда. От друга страна пък, когато Олин се отдалечи от оборудването, там веднага започват да се навъртат Дзейн и госпожица Фонг. Братът и сестрата О'Брайън са семейно свързани с

ЦРУ, което открай време играе двойни игри, за да постигне целите си. Освен това не бива да изключваме и рейнджърите.

— Правиш си майтап с мен.

— Натан, почти няма хора, които да не могат да бъдат изкушени от много пари. Знай, че рейнджърите получават много добра подготовка по свързочно дело.

— Значи може да имаме доверие само на Мани.

— Сигурен ли си в това?

— Моля ти се! Та Мани е приятел и на двама ни!

— Така е, но той е и служител на бразилското правителство. Можеш да бъдеш сигурен, че то ще пожелае да обсеби откритието. То би се превърнало в манна небесна за тукашната икономика.

Натан усети, че го обхващат тягостни чувства. Дали професорът бе прав? Дали наистина нямаше никого, комуто да могат да се доверят?

Преди да успее да зададе нов въпрос на Коуве, нощта бе разкъсана от ужасяващ писък. Отгоре към тях полетя нещо голямо. Разпръснаха се, за да не се стовари върху главите им. То с глух удар падна точно в средата на групата.

Ана изпищя.

Лъчите на фенерчетата осветиха покритото с кръв тяло на ефрейтор Варчак. Ръката му потрепна като на удавник. Той се опита отново да извика, но от гърлото му се разнесе само слабо изхъркване.

Натан застина. Не можеше да откъсне поглед от тялото на нещастния ефрейтор.

От кръста надолу тялото на Варчак го нямаше. Нещо бе отхапало долната му половина.

— Пригответи се за стрелба! — изкрещя Уоксман, излязъл от вцепенението си.

Натан коленичи и насочи пушката си към тъмната джунгла. Кели и Коуве понечиха да окажат помощ на ефрейтора, но това бе съвършено безсмислен жест. Рейнджърът бе мъртъв.

Прицели се. На светлината на фенерчетата им заиграха тъмни сенки. Натан знаеше, че те не му се привиждат. До една се насочваха към тях.

Един от рейнджърите изстреля ракета. Тя се взриви високо и освети цялата джунгла с ярка магнезиева светлина. Джунглата сякаш

посребря. Внезапната светлина накара тези, които се приближаваха, да спрат.

Натан установи, че гледа право в очите чудовище, осветено от ракетата. Бе застанало върху скала на склона на хълма. Бе огромно, с размерите на бик, но с гъвкаво и красиво тяло. Котка. Котка с очи, черни и студени, като парчета обсидиан. Други котки бяха заели позиции на склона на хълма и в джунглите около тях. Бяха най-малко двайсет.

— Ягуари — промълви шокираният от гледката Мани. — Черни ягуари.

Натан забеляза, че телосложението им бе като това на Тортор. Бяха обаче поне три пъти по-големи и навярно тежаха по половин тон. Размерите им бяха праисторически.

— Обградили са ни отвсякъде — прошепна Карера. Натан съобрази, че тези думи по смисъл се покриват с последното радиопослание на баща му. „Няма да издържим дълго. Обградени сме отвсякъде“. Нима наистина го бе сполетяла такава съдба?

Никой от хората не помръдна. Натан затаи дъх. Искаше му се нощните хищници да се уплашат от светлината и да се оттеглят. Някой от рейнджърите очевидно разсъждаваше като него, тъй като в небето се устреми втора ракета. След миг започна да се спуска с малък парашут, като осветяваше с ярка светлина цялата околност.

— Спокойно — нареди Уоксман.

Положението не се промени. Глутницата остана на мястото си.

— Сержант, като ти дам знак, хвърли гранати по хълма — продължи Уоксман. — Останалите запазете позиции за стрелба. Като ви подам сигнал, устремете се към централната пещера.

Натан погледна към входа на пещерата. Ако успееш да се доберат до нея, щяха да бъдат уязвими само от една посока. В пещерата можеха да се отбраняват. Тя бе единствената им надежда.

— Карера, ти ни прикривай откъм тил с... Нареждането на капитана бе прекъснато от пистолетен изстрел. Дзейн насмалко не падна на гръб от отката на димящия си пистолет.

Една от котките подскочи и сърдито Заръмжа. Другите ягуари се отзоваха на ръмженето ѝ и се насочиха към групата.

— Сега! — изкомандва Уоксман.

Костос коленичи, насочи своята карабина М-16 към склона на хълма и стреля. Карера използва новото си оръжие и към джунглата полетя широка сребърна дъга.

Един от ягуарите се подготви за скок, но коремът му бе буквално разпран от сребърен диск. Животното изрева и като се гърчеше, опита се да се скрие в джунглата.

Болезненият му рев секна, когато започнаха да избухват гранатите, хвърлени от Костос. Върху главите им се посипаха песъчинки и чакъл.

Отвсякъде закънтяха изстрели. Франк защитаваха сестра си и професора, коленичили зад мъртвото тяло на ефрейтор Варчак. Мани бе до Тортор. Ягуарът бе разтворил широко очи и козината му бе настръхнала. Дзейн и Олин, застанали до Ана Фонг, стреляха слепешком в мрака.

Натан не изпускаше от прицел гигантското животно върху скалата. Въпреки шума и писъците, раздаващи се наоколо, то не бе помръднало. Няколко сенчести силуета се измъкнаха от обстрелвания склон. Други, вече мъртви, останаха да лежат неподвижно.

— Тръгвайте! — заповяда Уоксмън с глас, който заглуши взривовете. — Към пещерата!

Групата прекоси храсталаците в края на джунглата и се устреми към отвора в подножието на хълма. Натан продължи да държи пръста си върху спусъка. Даже само да помръдне опашката си...

— Влизайте, преди да са се регрупирали! — продължи Уоксмън и отиде при Карера. Глутницата се насочи към пътеката, по която бяха дошли. Някои от животните куцаха. Други започнаха да душат мъртвите си събратя. Така или иначе вече се държаха на разстояние.

Натан се отдръпна, без да откъсва поглед от застиналата котка. Допусна, че тя е водач на глутницата. Зад студения и поглед очевидно се криеше хладна пресметливост. Натан реши, че животното се опитва да разбере какво представляват непознатите му пришълци.

Карера бе настроила оръжието си за единична стрелба, за да пести боеприпаси. Стреля по самотна котка, която се бе доближила до нея. Не улучи обаче. Сребърният диск отрязва крайчеца на ухото на ягуара и изчезна в джунглата. Раненият звяр се изтърколи по корем и започна да ръмжи от гняв и болка.

— Не спирайте! — изкрещя Уоксмън.

Отворът на пещерата вече бе съвсем наблизо. Групата започна да се движи по-припряно. Водеше я Костос. Той извади сигнален пистолет и стреля в отвора. Пещерата се изпълни със светлина. Бе осветена от край до край.

— Чисто е! — изрева Костос. — Влизайте!

Първи се вмъкнаха в отвора Олин, Дзейн и Ана. Сержантът застана до входа със своята карабина М-16 в ръка.

— По-бързо... По-бързо... По-бързо...

Франк блъсна Кели към пещерата. Последва я професор Коуве.

Когато светлината започна да гасне, Натан зае позиция от другата страна на входа с пушка в ръка.

Към пещерата се насочиха и Мани и Тортор, следвани от Уоксмън и Карера.

От мрака обаче внезапно изскочи ягуар, който се приземи върху скала, разположена непосредствено вдясно на двамата рейнджъри. Карера приклепна и зае позиция, но преди да успее да стреля, котката протегна лапа и я заби в гърдите на капитана.

Тялото на Уоксмън описа дъга във въздуха. Ноктите на звяра пробиха якето му и потънаха дълбоко в гърдите му. Той нададе вик и стреля наслуки, като успя да го улучи в рамото. Животното отскочи назад, влачейки капитана със себе си. Тялото му прелетя над скалата, като риташе с крака.

Карера скочи и заобиколи скалата, опитвайки се да се притече на помощ на капитана. Изчезна от погледа на Натан, но той успя да чуе странния звук, издаван от оръжието ѝ.

След това тя внезапно отново се появи в полезрението му. По петите ѝ вървяха два ягуара. И двата кървяха, и от телата им стърчаха сребърни дискове. Оръжието ѝ бе засекло или бе останала без боеприпаси.

Натан се отблъсна от склона на пещерата и се затича към нея. Достигна я и намести цевта на двуцевката си на по-малко от трийсет сантиметра от озъбената муцуна на един от приближаващите се ягуари. Натисна спусъка. Животното изрева и отскочи назад.

Карера извади от кобура своя деветмилиметров пистолет и изстреля цялата пачка по другия ягуар. Той падна и после застина неподвижно.

Двамата с несигурни стъпки тръгнаха по ската.

Откъм другата страна на скалата се появи пълзящият капитан. Едната му ръка липсваше, а лицето му се бе превърнало в безформена окървавена маса.

— Аз пък... Аз пък си помислих, че е мъртъв — каза шокирана Карера и направи крачка към капитана.

Той се опита да продължи пълзенето, но отнякъде се подаде лапа и се заби в бедрото му. Бе издърпан отново към сенките. Продължи да крещи и се опита да се захване с пръсти в чакъла.

Чу се изстрел. Главата на капитана отскочи и се удари шумно в скалата. Бе мъртъв. Натан се обърна и видя как сержант Костос държи пред окото си снайперския мерник на своята карабина М — 16. Сержантът бавно отпусна ръцете си. Лицето му издаваше болка и чувство за вина.

— Всички вътре! — изкрещя.

Групата се бе струпала в близост до входа.

Натан и Карера се затичаха към пещерата.

Франк и Костос застанаха пред входа ѝ с оръжия, готови за стрелба. Силуетите им ясно се очертаваха на светлината на угасващия огън в пещерата.

— Побързайте! — провикна се Франк.

Натан, застанал на няколко метра встрани, забеляза как една плътна сянка се промъкваше покрай основата на скалистия хълм. Бе от лявата страна на входа на пещерата.

— Пази се!

Това бе най-големият ягуар. Този, който Натан забеляза още в началото.

Той скочи към входа на пещерата. Франк бе блъснат, полетя във въздуха и падна на гръб. Костос бе отхвърлен върху стената. После котката изчезна в сенките, откъдето бе дошла.

— Франк! — извика Кели.

Франк се гърчеше върху глинещата повърхност. Братът на Кели не само бе съборен. Двата му крака от коленете надолу ги нямаше. Върху земята зашуртя кръв. Само за секунди гигантският ягуар бе срязал крайниците му като с гилотина.

Коуве веднага коленичи до Франк. Олин му помогна да довлече стенещия човек до пещерата. Последва ги Кели, като започна да

измъква в движение турникети от раницата си. Няколко пластмасови опаковки морфин паднаха върху земята. Натан се наведе и ги прибра.

Близо до входа се чу изстрел и пещерата се изпълни със светлина. Натан подаде опаковките морфин. Чувстваше се замаян и безполезен. Коуве ги пое.

— Иди да ни прикриваш откъм тила. — Кимна към изхода. Олин и Кели вече се бяха заели с ранения. Лицето на Кели бе покрито със сълзи, но и изпълнено с решимост. Очевидно не допускаше възможността да загуби брат си.

Натан, въоръжен с пушката си, се присъедини към Костос и Карера, застанали при входа на пещерата. Забелязаха, че джунглата все още бе изпълнена със сенки. Котките бяха намерили укритие зад скалите.

Мани се присъедини към тях с пистолет в ръка. Тортор подуши кръвта на Франк, разляла се по земята, и изръмжа.

— Наброих поне още петнайсет — каза Карера. Половината от лицето и бе закрита от очилата за нощно виждане.

— Ако се нахвърлят върху ни, няма да можем да ги спрем — каза Костос и изруга. — Останали са ни една гранатохвъргачка, две карабини М — 16 и няколко пистолета.

— И двуцевката ми — добави Натан.

— Заредих дискомета с нов пълнител — уведоми го Карера. — Последният е.

— В дъното на пещерата има клони, сухи листа и какво ли не — съобщи им Мани, като приклепна до тях. — Бихме могли да запалим огън пред входа.

— Запали го — разпореди Костос.

След като Мани се запъти към дъното на пещерата, раздаде се продължително глухо ръмжене. Всички застинаха. Върху скалистото възвишение се появи огромна фигура. Някои насочиха оръжията си към нея.

Натан разпозна сянката. Бе най-голямата котка.

— Самка — процеди през зъби Мани.

Тя не се опита да се скрие. Продължи да ги наблюдава и изучава. Да ги предизвиква. Джунглата зад нея бе изпълнена с пъргави тела, мускулисти и ноктести.

— Какво ще правим? — попита Карера.

— Тази мръсница се опитва да ни уплаши — възнегодува Костос и се прицели.

— Не стреляй — спря го Натан. — Ако сега стреляш, цялата глутница ще се нахвърли върху ни.

— Натан е прав — каза Мани. — Зажаднели са за кръв. И най-малкото предизвикателство би могло да ги накара да ни нападнат. Нека първо да накладем огъня.

Котката сякаш го разбра. Нададе ужасяващ рев и скочи към тях с изумителна скорост.

Рейнджърите стреляха, но женският звяр се измъкна с фантастична лекота, сякаш бе призрак. Няколко куршума предизвикаха снопове от искрици, като се удариха в отсрещните скали. Един режещ диск също удари на камък и падна безобидно върху земята.

Натан коленичи и зае позиция с двуцевката си.

— Хайде, котенце, ела насам — промърмори. Изчака животното да се доближи.

Карера се прицели отново, но преди да успее да стреля, бе съборена. Събори я Тортор, който излезе с бързи движения от пещерата и се устреми към ската под тях.

— Тортор! — извика Мани.

Малкият ягуар се спусна на няколко метра по ската и спря, като препречи пътя на голямата котка. Изръмжа, прилепи предната част на тялото си до земята и засъска. Опашката му се размята застрашително и козината му настръхна. Оголи дългите си жълти нокти и острите си зъби.

Гигантският черен ягуар се устреми към него, но в последния момент спря и също започна да ръмжи. Двете котки засъскаха една срещу друга.

— Ей сега ще ти видя сметката, гадино — разяри се Костос и повдигна пушката си.

— Почакай! — каза му Мани.

Двете котки започнаха да се опознават. Делеше ги само около метър. По едно време гигантската самка застана с гръб към тях. Натан едва успя да убеди двамата рейнджъри да не стрелят.

— Какво правят? — попита Карера. Отговорни Мани.

— Тя не може да разбере защо животно от собствения ѝ вид, макар и дребно, ни защитава. Просто е объркана.

Двете котки бяха престанали да ръмжат. Внимателно се доближиха една към друга и муцуните им почти се опряха. Продължиха да се опознават. Настръхналата им козина се слегна и отново стана гладка. Голямата котка започна да души странния малък ягуар.

След малко прекратиха танца и заеха първоначалните си позиции. Тортор отново застана между входа на пещерата и гигантската котка. Големият ягуар изръмжа за последно и отри буза в бузата на Тортор. Очевидно постигнаха някакво разбирателство или поне установиха примирие. След това гигантската котка се спусна отново по ската.

Тортор бавно се изправи. Погледът му бе златист. Облиза небрежно едно място, където козината му бе разрошена, и се обърна към тях. После се отправи спокойно към входа, сякаш се завръщаше от разходка.

Карера наклони оръжието си и свали очилата за нощно виждане.

— Те се отдръпват — каза удивена.

— Глупак такъв — промърмори Мани и погали домашния си любимец.

— Какво всъщност стана? — попита го Костос.

— Тортор е на път да достигне полова зрялост — започна да обяснява Мани. — Женската котка, макар и много по-едра, изглежда, е на приблизително същата възраст. Ако съдя по това, което видяхме, действията на Тортор могат да се възприемат не само като предизвикателство, но и като демонстрация на желание за полово общуване.

— Един вид дали е да разбере, че и е мераклия — вметна Костос.

— И тя прие това — добави Мани и потупа гордо ягуара си по хълбока. — След срещата си с Тортор тя вероятно го възприема като вожд на нашата глутница. Сиреч като съвсем приемлив партньор.

— А сега какво ще правим? — попита Карера. — Те се отдръпнаха, но не се изтеглиха. Ако съдя по мястото, което заеха, препречват ни пътя за отстъпление към тресавището.

— Не знам какво правят, но Тортор ни спечели малко време — каза Мани. — Редно е да го оползотворим. Хайде да запалим огъня.

Натан забеляза, че основната част от глутницата се спусна в гористия пролом. „Каква бе причината?“

— Не сме сами — съобщи Карера с напрегнат глас и посочи едно място в обратната посока, нагоре по пролома.

Натан погледна в тази посока, но не видя нищо освен джунгла и скали.

— Какво...

Преди да завърши изречението, забеляза, че нещо помръдна.

Една тъмна фигура се отдалечи още повече от джунглата и стъпи върху голата глинена повърхност. Бе човешка фигура. Фигурата на мъж. И тя бе черна от главата до петите и наподобяваше сянка, досущ като котките. Човекът вдигна ръка, след което се обърна и тръгна нагоре по каньона. Движеше се така, че да може да бъде наблюдаван. Всички го проследиха с изумени погледи.

— Това е някой от бан-али — съобрази Натан. Фигурата спря, извърна се към тях и сякаш ги зачака.

— Струва ми се, че иска да го последваме — разтълкува действията му Мани.

— Ягуарите не ни предоставят особен избор откъм посока — намеси се Карера. — Заели са позиция пред джунглата под нас.

Отдалечената човешка фигура не помръдна.

— Какво да правим? — попита Карера.

— Според мен трябва да го последваме — предложи Натан. — Нали за това дойдохме? За да открием бан-али. Може би тези ягуари бяха последното изпитание, на което ни подложиха.

— Или пък сега ни гласят нов капан — допусна Костос.

— Нямаме избор — категорична бе Карера. — Трябва да продължим нагоре или глутницата ще ни види сметката.

Натан се обърна и погледна назад. На десетина метра зад него Кели, Коуве и останалите се бяха надвесили над Франк, сега съблечен по гащета. Изглеждаше упоен. Ана бе изправена и държеше съд с хранителен разтвор на височината на рамото си. Кели вече бе бинтовала един от осакатените крайници на брат си и превързваше другия. Коуве, коленичил до нея, ѝ подаваше бинтове. Върху пода на пещерата се търкаляха опаковки от спринцовки и празни бутилки от лекарства.

— Искам да разбера дали Франк може да бъде преместван.

— Няма да изоставяме никого — разпореди Костос.

— Как е Франк? — обърна се Натан към Коуве.

— Изгубил е много кръв. Когато състоянието му се стабилизира, Кели ще му прелее кръв.

— Ще се наложи да тръгнем още сега — въздъхна Натан.

— Какво? Та той не може да се движи — въпреки се Кели, която привършваше зашиването на кръвоносен съд.

Думите ѝ издаваха страх, умора и неверие.

Натан приклекна до Кели и Коуе, когато те започнаха да бинтоват втория крак. Франк тихо изстена. Натан започна да им обяснява какво бяха видели пред входа на пещерата.

— Бан-али установиха контакт с нас. Струва ми се, че ни поканиха да тръгнем към тяхното село. Не вярвам да ни отправят втора покана.

Коуе кимна в знак на съгласие.

— Навярно сме издържали успешно някакъв последен тест, справили сме се с някакво предизвикателство — разсъждаваше той, като всъщност повтори това, което Натан бе казал преди малко. — Един вид показали сме, че сме достойни хора и сме си извоювали правото да продължим.

— Но Франк... — започна Кели.

— Ще импровизираме носилка от бамбук и палмови листа — предложи тихо Коуе и докосна ръката ѝ. — Доколкото познавам индианците, ако не ги последваме, той ще бъде убит. Всички ще бъдем убити.

Натан видя, че лицето на Кели издаваше страх. Погледът ѝ — също. Първо пострада дъщеря ѝ, а сега, и брат ѝ. Натан приклекна до нея и я прегърна през рамо.

— Ще имам грижата да бъде в безопасност там, където ще отидем — успокояваше я той. — А пък Олин ще оправи радиостанцията и ще установим връзка — добави, като погледна към руснака. Той отговори с одобрително кимане.

— В най-лошия случай ще мога да настроя Джи Пи Ес-а, за да съобща истинското ни местонахождение.

— След като го направи, ще дойде помощ. Ще евакуират брат ти с хеликоптер. Ще оживее. Всички ще оживеем.

Кели се отпусна на рамото му.

— Наистина ли обещаващ? — попита го през сълзи.

— Разбира се. — Натан я притисна още по-силно. След това погледна бледото лице на брат и. През току-що поставените бинтове на краката му бе започнала да се просмуква кръв. Натан се помоли на Бога да може да изпълни обещанието си.

— В такъв случай да тръгваме — каза Кели с малко по-спокоен глас. Той й помогна да се изправи.

Започнаха бързо да се подготвят за тръгване. Костос и Мани отидоха в джунглата, за да насекат материал за направата на носилката. Кели и Коуве останаха при Франк. Не след дълго всички бяха готови за тръгване.

На излизане от пещерата Натан видя Карера.

— Нашият посетител е все още там — съобщи му тя. Самотната фигура продължаваше да стои неподвижно на мястото си.

— Не се разпръсвайте! Бъдете нащрек! — извика силно Костос, като се огледа за последен път, за да провери дали всичко е наред.

Натан и Карера се разделиха. Начело на групата тръгна сержантът. Мани и Олин държаха двата края на носилката, като за всеки случай бяха привързали пострадалия към бамбука. Мъжете от групата решиха да се редуват в носенето на Франк.

След тях тръгна Кели. В края на групата вървяха Натан и Карера.

Непосредствено пред входа на пещерата Натан настъпи нещо прашно и смачкано. Повдигна го и го разгледа.

Не можеше да я остави тук.

Отърси я от прахта и направи няколко крачки напред. Изпревари Мани, изтри последното мръсно петно от бейзболната шапка с емблемата на „Ред Сокс“ и я нахлузи върху главата на пострадалия.

Когато се върна на мястото си, видя, че очите на Кели бяха изпълнени със сълзи. Тя го дари със сянката на тъжна усмивка. Той й кимна в знак, че приема безмълвната ѝ благодарност.

Натан зае позиция до Карера. Отправи поглед към тъмната джунгла и към самотната човешка фигура пред тях.

Накъде водеше тази пътека?

14. ОКОЛНА СРЕДА

*16 август, 04:13 ч.
Амазонската джунгла*

Луи, седнал в кануто, очакваше вести от следотърсачите си. До зазоряването оставаха часове. Ясното небе бе осеяно със звезди, но луната вече се бе скрила и тресавището бе потънало в сенки. С помощта на очила за нощно виждане Луи се опита да открие хората си. Не откри никого.

Намръщи се. Планът му можеше да се провали. Какво ставаше там? Номерът му бе минал — успя да накара рейнджърите да напуснат лагера си. Какво обаче ставаше сега?

В полунощ екипът на Луи бе прекосил тресавището с канута. Когато наближиха отсрещния бряг, видяха ярки светлини в небето над дефилето, в близост до южните скали. Чуха и изстрели.

Луи се опита да огледа полесражението с помощта на бинокъл. Бе съвсем ясно, че екипът на рейнджърите бе подложен на атака. Луи обаче не можа да разбере кой или какво го е нападнало. Опитите му да установи връзка с разузнавателната група на Жак се оказаха безрезултатни. По неведоми причини заместникът му мълчеше.

Тъй като се нуждаеше от информация, Луи изпрати на брега малък екип, съставен от най-добрите му разузнавачи. Бяха снабдени с устройства за нощно виждане в инфрачервения спектър и им бе наредено да проверят какво става. Заедно с останалата част от групата остана на безопасно разстояние от брега и зачака.

Бяха изминали два часа, а той не бе чул нито дума от тях. По радиото не постъпиха никакви съобщения. В кануто на Дуй се намираха още трима мъже и любовницата му. Всички наблюдаваха отсрещния бряг с бинокли.

Цуи първа забеляза човека, който излезе от джунглата. Посочи го на Луи. Той насочи бинокъла си към него. Бе ръководителят на групата разузнавачи. Даваше му знак да дойде на брега.

— Най-последно — промърмори Луи и прибра бинокъла. Канутата докосна калния бряг. Луи бе един от първите, които стъпиха върху него. Даде знак на хората си да заемат позицията за отбрана и отиде при следотърсача.

Човекът, тъмнокош немски наемник на име Брайл, го поздрави. Бе нисък мъж, не по-висок от метър и шейсет сантиметра. Бе облечен в черни дрехи, а лицето му бе нашарено с камуфлажни бои.

— Какво откри? — попита го Луи. Човекът му отвърна със силен немски акцент.

— Ягуари. Глутница от поне петнайсетина животни. Луи не се изненада от това. Още в кануто бе чул странни викове и ръмжене.

— Не бяха обаче обикновени ягуари — продължи Брайл. — Приличаха на чудовища. Бяха три пъти по-едри от обикновените ягуари. Мога да ви покажа едно тяло.

— Продължавай — каза Луи, като му даде да разбере, че тялото може да почака. — Какво се случи с хората?

Брайл продължи рапорта си. Разказа му как хората му се движели крайно внимателно, за да не бъдат открити. Четиримата му подчинени заели позиции по дървета в дефилето.

— Глутницата тръгна нагоре по дефилето. Останах с чувството, че препречва пътя за отстъпление на вражеския екип.

После Брайл му показва нещо, което държеше в ръката си.

— След като котките се махнаха от района, открихме това нещо върху един обезобразен труп. — Показа му две сребърни нашивки, прикрепени върху парче кафяв плат. Бяха капитански нашивки. Значи бе загинал командирът на рейнджърите.

— Защо ягуарите не нападнаха останалата част от групата? — попита Луи. Брайл докосна очилата си за нощно виждане.

— Видях как един индианец ги поведе нагоре по дефилето.

— Да не е от племето бан-али? Немецът повдигна рамене.

Кой друг би могъл да бъде? Луи се замисли върху тази информация. Не биваше да позволява на преследваните да се откъснат твърде много от него. Особено ако рейнджърите бяха успели да осъществят успешен контакт със странното племе. При положение че плячката бе толкова близо, Луи не трябваше да ги изпуска от очи.

Оцелелите ягуари обаче можеха да се превърнат в проблем. Представляваха препятствие, стоящо между него и преследвания екип.

Глутницата трябваше да бъде избита колкото се може по-тихо, без това да бъде разбрано от противника.

Луи огледа мрачната гора. Вече дойде краят на времето, когато можеха да се крият зад гърба на другите. Трябваше да научи месторазположението на селището и да разбере какви са възможностите му да се отбранява. Тогава щеше да предприеме решителното си действие.

— Къде се намират в момента тези котки? — попита Луи.

— Всичките ли са все още в дефилето?

— Засега са там. Ако се преместят другаде, моите разузнавачи ще ми съобщят това по радиото. За щастие с инфрачервено оборудване тези гадини са лесно откриваеми. Големи са и излъчват много топлина.

— Други враждебни създания има ли наоколо? — попита Луи, удовлетворен от отговора.

— Прочесавме целия район, господин докторе. Няма други топлинни следи.

Чудесно, Значи рейнджърите все още продължаваха да отклоняват вниманието от екипа на Луи. Вече обаче бяха съвсем близо до земите на бан-али и това нямаше да продължи още дълго време. Заедно с екипа си бързаше да се придвижи напред. Преди това обаче ще разчисти пътя от ягуарите.

Забеляза, че Цуи бе застанала до рамото му. Тя бе по-опасна от която и да е горска котка. Прокара нежно пръст по бузата ѝ. Тя се притисна по-плътно до него. Умееше да приготвя всякакви отрови.

— Цуи, мила моя, изглежда, ще трябва да се възползвам отново от твоя талант.

05:44 ч.

Ръцете на Натан се бяха схванали от носилката. Вървяха вече повече от два часа. На изток небето започна да порозовява. Скоро щеше да настъпи утрото.

— Колко още път ни остава? — запитва Мани, държейки предния край на носилката. Просто изрази гласно въпроса, който бе в главата на всички.

— Не знам, но няма как да се върнем — отвърна Натан.

— Ако се върнем, ще се превърнем в нечия закуска — напомни им редник Карера, която не преставаше да наблюдава пътя зад тях.

Глутницата ягуари през цялата нощ бе вървяла по следите им. Движеше се главно в джунглите по склоновете на хълмовете. Някои по-дръзки животни понякога се доближаваха и тъмните им силуети се открояваха на фона на скалите.

Тортор усещаше присъствието им и бе нащрек. Съскаше и кръжеше около носилката. Сърдитите му очи бяха придобили златист оттенък.

Единственият безопасен път бе този пред тях. Пътят, по който се движеше самотният индианец. Бе на около четиристотин метра пред тях и поддържаше темпо, което им бе по силите.

Умората започна обаче да се чувства. След многото безсънни нощи всички бяха безкрайно изтощени. Напредваха със скоростта на костенурка и нерядко се препъваха. Всички бяха изтормозени от нощния поход, но най-много се измъчваше един член на екипа.

Кели не се отдели от брат си. Непрестанно проверяваше състоянието му и сменяше бинтовете му в движение. Лицето ѝ бе пепеляво, а очите ѝ издаваха уплаха и умора. Когато не изпълняваше задълженията си на лекар, просто държеше Франк за ръката. Смяташе, че като негова сестра можеше по този начин да му предаде част от собствената си сила.

За щастие морфинът и останалите успокоителни лекарства поддържаха ранения в състояние на полусън, като само от време на време издаваше глухи стонове. Когато стенеше, лицето на Кели се изкривяваше от болка. Натан реши, че тя в известна степен възприемаше неговата болка като своя. Очевидно страдеше не по-малко от своя брат близък.

— Внимавайте, сменяме посоката! — чу се гласът на Костос.

Досега се бяха движили по твърдата пръст на границата между джунглата и скалистата основа на хълмовете. Сега Натан видя как водачът им зави по един от многото процепи в скалата. Процепът достигаше самия връх на хълма и бе широк колкото гараж за два автомобила.

Преди това индианецът се спря пред процепа, погледна ги, за да се увери, че са го видели, и без да им даде какъвто и да е знак, се шмугна в него.

— Ще ида да го огледам — каза Костос.

Рейнджърът ускори ход. На карабината си М-16 бе прикрепил фенерче. Отиде до процепа, пое си въздух и го освети. Наблюдава в продължение на няколко секунди и след това даде знак на останалите с ръка.

— Това е страничен проход. Стръмен е. Групата се събра около рейнджъра.

Натан също го огледа. Стигаше до върха на хълма, над главите им се виждаха звездите. Проходът наистина бе стръмен, но тук-там се забелязваха подобия на грубо издялани стъпала.

— Възможно е от другата страна да има друго дефиле или долина — отбеляза професор Коуве.

— Или пък е същото дефиле, но оттук се минава направо, за да се спести път — предположи Ана.

Самотният индианец продължи да се изкачва по каменните стъпала, без да си дава вид, че го интересува дали го следват, или не. Не всички обаче споделяха безразличието му. Глутницата ягуари зад гърба им се доближи и започна да ръмжи.

— Трябва да вземем решение — настоя Карера.

— Това би могло да е капан — рече намръщено Костос, след като огледа стръмните стени от двете страни на примитивното стълбище.

— И без това вече сме хванати в капан, сержанте — обади се Дзейн и направи крачка напред. — Предпочитам неизвестността пред това, което виждам зад гърба ни.

Никой не възрази. Никой не бе забравил смъртта на Варчак и Уоксмън.

— Добре, да вървим. Отваряйте си очите — предупреди Костос и мина пред Дзейн.

Проходът се оказа достатъчно широк и Мани и Натан можеха да вървят един до друг, държейки носилката. Така изкачването на стръмните стъпала ставаше малко по-лесно. Въпреки това бе уморително.

— Да сменя ли някого от вас? — попита Один.

— Аз мога да издържа още малко — отказа Мани. Натан също отклони предложението му.

Натан и Мани скоро започнаха да изостават. Кели с разтревожено лице не се откъсна от тях. Карера вървеше последна.

Коленете на Натан го боляха. Краката му горяха и въобще не усещаше раменете си. Не спря обаче да върви напред.

— Сигурно сме вече съвсем наблизо — каза по-скоро на себе си.

— Дано да си прав — обади се Кели.

— Силен е — каза Мани, като кимна към Франк.

— Видя го къде стигна от много сила — отвърна тя.

— Ще се оправи — увери я Натан. — Нали не е изгубил шапката, която му носи късмет?

— Много я пази — въздъхна Кели. — Знаете ли, той някога играеше в третодивизионен отбор. Баща ни много се гордееше с това. Всички се гордеехме. Дори имаше шанс да отиде по-нагоре. Удари си обаче коляното, когато веднъж караше ски, и с това спортната му кариера приключи.

— Защо тогава смята, че тази шапка му носи късмет? — попита удивен Мани.

Кели с лека усмивка на лицето докосна шапката.

— Той посвети цели три сезона на игра, която обичаше от все сърце. Дори и след злополуката не изпадна в униние и не се озлоби. Смяташе, че е най-големият късметлия на света.

Натан за миг завидя на Франк. Нима той наистина бе възприемал живота по такъв прост начин? Всъщност може би шапката наистина му бе носила късмет. Точно сега щеше да им трябва много късмет.

— Ягуарите престанаха да ни преследват — прекъсна мислите му Карера.

Натан погледна назад. Една от гигантските котки бе застанала на входа на прохода. Бе самката, водач на глутницата. Раздвижи се напред-назад. Тортор я погледна със святкащи очи. Самката спря за миг поглед върху по-малката котка и бързо изчезна в джунглата.

— Тази долина навярно е територия на глутницата — прецени Мани. — Поредната отбранителна линия.

— Какво обаче отбраняват? — запита се Карера. Някъде пред тях се чу глас. Бе сержант Костос. Застанал на десетина крачки отвъд края на прохода, им даваше знак с ръка да отидат при него.

Когато направиха това, на изток се показаха първите слънчеви лъчи. Отвъд стръмния проход видяха долина, изпълнена с гъста растителност и високи дървета. Чувахе се бълбукането на поток. В далечината боботеше водопад.

— Това е страната на бан-али — каза професор Коуве. Олин се доближи до Мани и Натан и присегна към носилката.

— Оттук ще го поемем ние.

Натан се изненада, че до руснака бе застанал Ричърд Дзейн. Този път не възрази. Заедно с Мани подадоха носилката на новата двойка. Когато се освободи от тежестта, на Натан му се стори, че олеква с поне петдесет килограма. Ръцете му сякаш бяха готови да полетят сами.

Заедно с Мани се изкачиха при Костос.

— Индианецът изчезна — изръмжа недоволно сержантът. Натан забеляза, че водача им наистина го нямаше.

— Както и да е, вече знаем накъде да вървим.

— Трябва да изчакаме слънцето напълно да изгрее — нареди Костос. Мани се намръщи.

— Виж какво, бан-али започнаха да ни следят още щом влязохме в джунглата. Следяха ни денонощно. Със или без слънце няма да ги видим, ако те не пожелаят това.

— Пък и имаме ранен — добави Мани. — Колкото по-скоро стигнем до някое село, толкова по-големи шансове ще има Франк. Ако питаш мен, най-добре е да тръгваме.

— Разбирам — отстъпи Костос. — Да не се делим обаче. После сержантът отново ги поведе.

С всяка измината стъпка денят ставаше по-ярък. В Амазония слънцето изгряваше бързо. Розовата зора бързо започна да поглъща звездите над главите им. Безоблачното небе обещаващо горещ ден.

Групата се задържа за миг на върха на прохода. Тясна пътечка водеше към джунглата. Къде обаче щеше да ги изведе? Нямаше признаци на човешко присъствие. Не се чуваха гласове, нито се виждаше дим.

Костос огледа още веднъж долината с бинокъла си.

— Майната му — промърмори.

— Какво те смущава? — попита Дзейн.

— Този каньон е просто продължение на дефилето, от което излязохме. Изглежда обаче, че е откъснат в долната му част от свлачища.

Натан взе бинокъла си и огледа мястото, посочено от сержанта. Видя потока, бълбукащ в средата на дефилето. Проследи течението му и забеляза, че той изчезваше при една скала и оттам се стичаше в

долното дефиле. Онова, през което бяха пътували през нощта, царството на гигантските ягуари.

— Тук сме затворени като в кутия — угрижи се Костос. Натан насочи бинокъла си в обратната посока. Видя друг водопад. Там водата влизаше в каньона, като падаше от огромна скала в другия край на дефилето. Цялата долина бе заградена от три страни от каменни стени, а четвъртата ѝ страна бе запушена от скалата.

Това бе напълно изолирана част от джунглата, съобрази Натан.

— Тази работа никак не ми харесва — продължи сержантът. — Дотук може да се стигне само по прохода, по който минахме.

Натан отмести бинокъла си и видя как подалият се край на слънчевия диск огря източния хоризонт. Джунглата, осветена от слънчевите лъчи, се покри със зелено сияние. Ято синьо-жълти папагали напуснаха една скала и прелетяха над главите им. Водопадите в двата края на долината засияха.

— Донякъде прилича на райската градина — каза тихо професор Коуве.

Докоснатата от слънчевата светлина джунгла се пробуди. Разнесоха се птичи песни и маймунски крясъци. Пеперуди с размерите на чинии запърхаха из въздуха. Нещо пъргаво и космато се скри в джунглата. И то бе намерило начин да се засели в тази зелена долина, макар да бе изолирана.

Какви други създания живеяха тук?

— Какво ще правим? — запита Ана. Никой не ѝ отговори.

— Струва ми се, че не ни остава нищо друго, освен да продължим напред — наруши мълчанието Натан.

Костос първо се намръщи, но после се съгласи с него.

— Добре. Нека видим докъде ще стигнем. Трябва обаче да бъдем нащрек.

Групата внимателно се спусна по ската, водещ към джунглата. Костос отново ги поведе. Натан с двуцевката в ръка застана до него. Всички се движеха плътно един до друг, докато се спускаха по пътеката. Когато се оказаха под короните на дърветата, уханието на орхидеи и на цъфтящи лиани бе така силно, че ги опияни.

Независимо от благоуханния въздух напрежението им не спадна. Какви тайни криеше тази гора? Какви опасности? Всяка сянка ги плашеше.

На Натан му бяха необходими петнайсетина минути, за да осъзнае, че в тази гора имаше нещо странно. Първоначално реши, че умората е притъпила сетивата му. Забави ход и отвори уста.

— Какво ти става? — попита го Мани, като неволно се блъсна в него.

Натан, присвил вежди, се отклони на няколко крачки от пътеката.

— Какво правиш, Ранд? — провикна се Костос. — Тези дървета... — започна Натан, изпълнен с удивление. Спътниците му се спряха и се загледаха в дърветата.

— С какво те впечатляват? — недоумяваше Мани.

— Като ботаник разпознах повечето видове, които срещнах тук. Ето: това са копринено дърво, розово дърво, махагон, всякакви палми. Въобще обичайните растения, които ще срещнеш в тропическа гора. Обаче...

— Какво обаче? — озадачи се и Костос.

Натан отиде до дърво с тънък ствол, издигащо се на трийсетина метра. Короната му бе много гъста и от нея висяха гигантски конусообразни шишарки.

— Знаете ли какво е това?

— Прилича на палма — отвърна сержантът. — Какво от туй?

— Там е работата, че не е палма! — Натан удари дървото с ръка. — Това е една шибана цикадоида.

— Какво?

— Дърво, за което се смяташе, че отдавна е изчезнало. Че е съществувало през кредния период. Виждал съм изкопаеми останки от него.

— Сигурен ли си? — попита Ана.

— Дипломната ми работа беше по палеоботаника — уточни Натан и отиде при друго растение, подобно на папрат и два пъти по-високо от него. Разтърси едно от гигантските му листа. — А това е шибан гигантски мъх. Предполагаше се, че е изчезнал още през карбонския период. И това не е всичко. Тук виждам какво ли още не: глосоптериди, ликоподи, подокарпови иглолистни растения... А има и други, които просто не съм виждал. — Посочи с пушката си едно дърво със спираловидно стъбло. — Нямам и най-малко понятие какво представлява това нещо. Намираме се в един шибан музей на живи вкаменелости.

— Та как е възможно това? — попита Дзейн. Отговори му Коуве:

— Това място е изолирано. То е сякаш извън времето. Тук има организми, които са могли да се съхранят в продължение на еони време. — В геологично отношение този район датира от палеозоя — продължи възбудено Натан. — Амазонският басейн е представлявал затворено пресноводно езеро, изтекло в океана вследствие на промените в тектониката. Тук наблюдаваме малка частица от древното минало. Това е наистина удивително!

— Удивително или не, искам да отведем Франк на безопасно място — намеси се Кели.

Думите ѝ върнаха Натан към настоящето, към положението, в което се намираха. Почувства неудобство от това, че се бе разсеял.

— Да вървим — прикани ги и Костос. Групата отново тръгна на път.

Натан, все още удивен от видяното, продължи да оглежда гората около себе си. Престана да се взира в сенките и започна да разглежда самите растения. Като опитен ботаник не можа да повярва на очите си. Видя хвощове с размера на тръбите на църковни органи, папрати, по-големи от съвременните палми, огромни ранни иглолистни растения с шишарки, големи колкото автомобили „Фолксваген“. Смесицата от древни и съвременни растения бе просто невероятна. Никога дотогава не бе виждал подобна екосистема.

— Какво мислиш за всичко това? — обърна се към него професор Коуве, който го бе настигнал.

— Не знам какво да ти кажа. Праисторически гори са откривани и другаде. В Китай през осемдесетте години откриха горичка от древни червени дървета. В Африка, падина, пълна с древни папрати. Съвсем неотдавна в тропическа гора в Австралия бяха открити праисторически дървета, за които се смяташе, че отдавна са изчезнали. Като знаем каква малка част от Амазония е цивилизована, по-скоро е чудно, че не сме открили такива растения по-рано.

— Джунглата умее да крие тайните си — отбеляза загадъчно Коуве.

Междувременно короните на дърветата над главите им се сгъстиха, а самите дървета станаха по-високи. Утринната светлина намаля и премина в зеленикаво сияние. Стори им се, че отново навлизат в зоната на здрача.

Разговорите секнаха, тъй като всички се втренчиха в гората около тях. Не бе необходимо да си ботаник, за да разбереш, че тази джунгла е необикновена. Праисторическите растения станаха повече от съвременните. Дърветата бяха великански. Папратите се издигаха високо над главите им. Между тях се виеха странни и непознати растителни видове. Преминаха покрай бодлива бромелиада, голяма колкото малка къща. От лианите висяха огромни цветя с, размерите на тикви и изпълваха въздуха със силно ухание.

Бяха се озовали в гигантска оранжерия.

Костос изведнъж спря. Застина на място и стисна оръжието си. После бавно им даде знак да приклекат. Натан стисна пушката си. Едва тогава разбра какво бе изненадало рейнджъра.

Погледна първо наляво, после, надясно, след това се обърна. Стори му се, че наблюдава една от тези компютърни рисунки, които първоначално приличат на набор от разхвърлени точки, но погледнати под определен ъгъл, образуват ясно триизмерно изображение.

Внезапно видя джунглата в нова светлина.

Високо в дърветата, върху дебелиите им клони, бяха изградени платформи. Върху тях бяха разположени малки жилища. Покривите на много от тях бяха от живи листа и клони и образуваха естествен камуфлаж. Тези наполовина живи постройки буквално се сливаха с дърветата.

Натан се вгледа по-внимателно. Това, което първоначално бе възприел като лиани, висящи между дърветата и достигащи земята, бяха всъщност естествени висящи мостове и стълби. Една от тях се намираше на няколко метра отдясно на Натан. По нея растяха цветя. И тази стълба бе жива.

Трудно бе да се определи къде завършваха постройките, направени от човека, и къде започваше живата природа. Така се бяха вплели, че камуфлажът бе съвършен.

Без да си дават сметка, вече бяха влезли в селище на бан-али.

По-нататък видяха по-големи постройки, изградени върху още по-високи дървета. Някои от тях бяха многоетажни и дори имаха балкони и тераси. И те обаче също бяха така добре камуфлирани с дървесна кора, лиани и листа, че бе трудно да се забележат.

Никой от групата не помръдна. На лицата на всички бе изписан един въпрос: къде се намираха обитателите на тези Дървесни постройки?

Тортор изръмжа предупредително.

В този момент Натан ги видя. Оказа се, че те през цялото време са били там. Безмълвни и неподвижни, като живи сенки. Телата им бяха боядисани в черно. Бяха се слели с мрака.

Един от индианците излезе от сенките и застана на пътеката. Не изглеждаше впечатлен от оръжията им.

Натан бе сигурен, че това бе индианецът, който ги бе довел тук. В черната му коса бяха преплетени листа и цветя. Пристъпи крачка към тях. В ръцете си не държеше оръжие. Всъщност индианецът бе съвсем гол, ако се изключеше набедрената му препаска. Погледна пришълците. Лицето му бе неподвижно и непроницаемо.

Без да каже и дума, се обърна и тръгна надолу по пътеката.

— Вероятно и сега иска да го последваме — допусна Коуве и бавно се изправи.

Останалите направиха същото.

Индианците в джунглата, подобно часовои, не помръднаха.

Костос се колебаеше.

— Ако бяха искали да ни убият, досега да са го направили — убеждаваше го Коуве.

Макар и с неохота рейнджърът тръгна подир индианеца.

Докато вървяха, Натан продължи да изучава селището и жителите му. В прозорците зърна по-малки лица. Жени и деца. Мъжете продължаваха да са наполовина скрити в гората. Реши, че са воини и съгледвачи.

Боядисаните им лица имаха добре известните му черти на американските индианци. Леко азиатски черти, свидетелстващи за генетичната им връзка с техните прадеди, преминали от Азия в Аляска през Беринговия проток преди около петдесет хиляди години. Кой обаче бяха те? Как се бяха озовали тук? Какви бяха корените им? Независимо от опасностите и заплахите Натан изгаряше от желание да научи нещо ново за тези хора и за тяхната история. Още повече, че тази история бе свързана с личния му живот.

Огледа се отново. Дали и баща му не бе вървял по същата пътека? Като си помисли за тази възможност, усети как дъхът му спря.

Реши, че скоро ще научи истината за него.

След малко разбраха, че ги водят към осветена от слънцето поляна пред тях.

Гората около тях стана по-рядка, когато приближиха поляната. Откритото пространство бе обкръжено от пръстен от гигантски цикади и древни иглолистни растения. По облято от слънцето пространство се виеше бълбукащ плитък поток.

Водачът продължи да върви напред, но групата, изумена от видяното, застина на мястото си.

В центъра на поляната се издигаше едно-единствено огромно дърво, което запълваше цялото пространство. Дърво, каквото дотогава Натан не бе виждал. Бе високо поне колкото трийсететажно здание и стволът му, покрит с бяла кора, имаше диаметър от най-малко десет метра. От тъмната почва, подобно бледи крайници, се подаваха огромни корени. Някои от тях дори преминаваха под ручея и излизаха от другата му страна.

Короната на дървото бе сякаш многоетажна, подобна на короната на някои гигантски секвои. Дървото обаче не бе иглолистно. Имаше огромни зелени листа, наподобяващи тези на палмите и сребристи от долната им страна, и гроздове от плодове, подобни на кокосови орехи.

Натан бе изумен. Нямаше и най-малка представа как да класифицира това растение. Допусна, че представляваше неизвестен вид първична гимноспора, но не бе убеден в това. Орехите донякъде приличаха на тези, които можеха да се видят на дървото котешки нокът, но очевидно представляваше много по-древен вид.

Докато оглеждаше великана, забеляза още нещо. Дори и това грамадно дърво бе заселено. Върху по-големите клони, непосредствено до ствола, бяха разположени на групи малки колиби. Натан с удивление съобрази, че бяха построени така, че да наподобяват гроздовете с плодове.

Водачът им премина между два огромни извити корена и изчезна в тяхната сянка. Натан се доближи до дървото и забеляза, че това, което бе взел за сянка, всъщност бе дъгообразен отвор в основата на дървото, сиреч вход. Отново погледна постройките. От тях не се спускаха никакви стълби, направени от лиани. Как в такъв случай можеше да се стигне до жилищата? Дали в ствола на дървото имаше

виещ се тунел, водещ нагоре? Натан реши да провери. Мани обаче го хвана за ръката.

— Виж. — Биологът посочи нещо встрани от тях.

Едва сега Натан, задълбочил се в разглеждането на великана с бяла кора, забеляза една дървена къщичка върху ливадата. Бе построена грубо, но солидно от дървени трупи и имаше покрив от палмови листа. Някак си не бе на мястото си. Бе единствената постройка, разположена върху самата земя.

— Това върху покрива и да не би да са слънчеви панели? — озадачи се Мани.

Натан присви очи и посегна към бинокъла си. И наистина върху покрива имаше два малки плоски черни панела, които блестяха на утринната светлина. Приличаха на слънчеви панели. Натан разгледа постройката по-внимателно. Нямаше прозорци. Вратата представляваше рогозка от палмови листа.

До вратата на колибата Натан видя нещо познато, блестящо на слънцето. Дълга тояга от змийско дърво, полирана до блясък от дългогодишно използване. На единия си край имаше пера от птицата хоко.

Натан за миг реши, че ще изгуби съзнание.

Тоягата принадлежеше на баща му.

Отмести бинокъла си и тръгна към колибата.

— Ранд! — извика зад гърба му Костос.

Натан обаче не го чу. Краката му сами започнаха да тичат. Останалите го последваха. Включително Дзейн и Олин, задъхани под тежестта на носилката.

Натан продължи да тича към колибата. Изведнъж спря. Дъхът му секна. Устата му пресъхна, когато разгледа отблизо тоягата. Върху дървесината бяха издълбани два инициала: „К“ и „Р“.

Карл Ранд.

Очите на Натан се изпълниха със сълзи. Когато баща му изчезна, той отказа да приеме, че е мъртъв. Необходима му бе някаква дори и най-малка надежда, за да не изпадне в плен на отчаянието и да може да доведе докрай работата си. Дори и когато парите му свършиха и се видя принуден да се откаже от търсенето, не се разплака. Мъката му постепенно еволюира в депресия. В тъмна яма, в която продължи да пропада през изминалите четири години.

Сега обаче видя доказателство, че баща му е минал оттук. По бузите му потекоха сълзи. Не допусна, че е все още жив. Такива чудеса ставаха само в книгите. Личеше си, че колибата отдавна не е била обитавана. Пред входа ѝ се бяха струпали изсъхнали листа, навейни от вятъра. Върху тях нямаше следи от стъпки.

Натан направи крачка напред и отмести рогозката. Вътре бе тъмно. Извади фенерчето от джоба на якето си и го включи. Малък пака, безопашат плъх, примига и избяга през цепнатина в отсрещната стена. На пода имаше дълбок слой прах. По него, изпражнения от дребни гризачи и следи от лапичките им.

Натан освети помещението.

При задната стена имаше четири люлки, окачени за тавана, празни и неизползвани. До тях, малка дървена масичка. Върху нея бе разположено лабораторно оборудване, включително и портативен компютър. Разпозна малкия микроскоп и бурканите за събиране на образци. Принадлежаха на баща му. Отвори капака на лаптопа. Той веднага оживя, което го изуми. Отстъпи крачка.

— Това са слънчевите батерии — обади се Мани от вратата. — Все още го захранват.

Натан почисти ръцете си от паяжините.

— Баща ми е бил тук. Това оборудване е негово.

— Индианецът идва — съобщи им Коуве. — И не е сам.

Натан задържа още миг погледа си върху компютъра.

Лъчът от слънчева светлина, преминаващ през вратата, бе изпълнен с пращинки. Стаята ухаеше на етерични масла и на изсушени палмови листа. Това ухание обаче бе примесено с мириса на пепел и на време. Никой не бе стъпвал тук поне половин година.

Какво се бе случило с експедицията?

Натан разтри очи и се обърна към вратата. Видя, че към колибата се приближава индианецът, боядисан в черно. До него вървеше дребен човек, съвсем нисък индианец, висок не повече от метър и двайсет сантиметра. Мургавата му кожа не бе татуирана, ако се изключеше добре известният им знак татуиран в червено върху корема му. Точно над пъпа му се виждаше синьото изображение на човешка ръка.

Натан излезе от колибата и се присъедини към групата.

Ушите на новодошлия бяха пробити и от тях висяха пера, наподобяващи украшенията на племето яномамо. На челото си човекът

имаше превръзка, украсена от огромно насекомо. Черната му черупка ярко блестеше. Бе един от хищните скакалци, които убиха ефрейтор Йоргенсен.

Натан и Коуве се спогледаха. И професорът бе забелязал това украшение. Ново доказателство, че нападението срещу тях е било организирано тук.

Натан усети внезапен прилив на гняв. Това племе не само бе изстребило половината им експедиция, но и бе държало цели четири години в плен един от оцелелите членове на експедицията на баща му.

Коуве очевидно забеляза тази промяна в настроението му.

— Кротувай, Натан. Нека първо чуем какво ще ни кажат. Водачът заведе дребния индианец при тях и после почтително се отдръпна.

Индианецът огледа групата, като задържа очите си последователно върху всеки един от тях. Леко ги присви, когато видя Тортор. Накрая посочи носилката и се обърна към Олин и Дзейн:

— Доведете ранения — каза индианецът на лош английски. — Другите да останат тук.

След тези прости нареждания дребният човек се обърна и се запъти към огромното дърво с бяла кора.

Никой не помръдна. Удивлението от английския говор се оказа по-силно от гнева.

Олин и Дзейн също не помръднаха.

По-високият индианец им махна сърдито с ръка и им даде да разберат, че трябва да последват съплеменника му.

— Никъде няма да ходите — нареди сержант Костос. Редник Карера също направи крачка напред. И двамата държаха оръжието си в готовност. — Няма да се делим.

Индианецът се намръщи и посочи отдалечаващата се малка фигурка.

— Лечител — каза на английски. — Добър лечител.

Използването на този език отново ги изуми.

— Сигурно са научили езика от експедицията на баща ти — прошепна Ана.

Или от самия него, помисли си Натан.

— Според мен трябва да се подчиним — каза Коуве на Кели.

— Не вярвам да мислят да сторят нещо лошо на Франк. За твое спокойствие мога да го придружа.

— Няма да се отделя от брат си. — Кели пристъпи по-близо до носилката.

Дзейн също имаше възражения:

— Никъде няма да ходя. Ще остана тук, дето има хора с пушки.

— Не се безпокой — каза професорът. — Аз ще те сменя, ъ без това е мой ред.

Дзейн с удоволствие се освободи от носилката. След това веднага се скри зад гърба, на намръщения сержант Костос. Кели се запъти към Олин.

— Аз пък ще сменя теб. — Руснакът понечи да възрази, но тя веднага го прекъсна: — По-добре се опитай да поправиш Джи Пи Ес-а. Ти си единственият от нас, който може да ремонтира това чудо.

Макар и неохотно, Олин се съгласи и и подаде дръжките на носилката. Тя за миг се огъна от тежестта ѝ, но после зае устойчиво положение. Натан ѝ се притече на помощ.

— По-добре аз да помогна на Франк, а ти върви след нас — предложи той.

— Не! — отвърна тя със стиснати зъби и погледна към колибата. — Ти по-добре се опитай да разбереш какво се е случило тук.

Преди да успее дай възрази, Кели тръгна напред. Индианецът с видимо облекчение ги поведе към гигантското дърво.

Натан отново погледна към постройките, скрити в клоните му. Реши, че и баща му бе наблюдавал тази гледка. Опита се да потърси връзка между неговата смърт и това, което виждаше. Проследи с поглед как Кели и Коуве изчезнаха във вътрешността на дървото.

Останалите членове на екипа започнаха да свалят раниците си. Натан отново заразглежда пустата колиба. Екранът на лаптопа осветяваше стаята с призрачна светлина, която навяваше усещане за самота. Въздъхна и се замисли за съдбата на предишната експедиция.

Кели, изкривила се под тежестта на носилката, премина през отвора в грамадния ствол. Вниманието ѝ бе раздвоено между ранения Франк и странната обстановка около нея.

Бинтовете на Франк бяха напълно подгизнали от кръв. Бяха ги накацали мухи, радващи се на достъпната храна. Той се нуждаеше от

кръвопреливане, и то колкото се може по-скоро. Тя се опита мислено да си представи нещата, които щяха да ѝ потрѣбват: система за кръвопреливане, нови бинтове, още морфин и антибиотици. Бе длѣжна да запази живота му до пристигането на хеликоптера.

Макар сърцето ѝ да бе изпълнено с ужас и страх, не можа да не се удиви от това, което видя. Бе очаквала да види криво и неудобно стрѣмно стѣлбище. Вместо това видя удобен коридор с формата на виещ се нагоре тунел. Стените му бяха сякаш полирани и имаха цвят на пчелен мед. Бяха украсени със сини отпечатѣци на човешки длани. На всеки десетина метра имаше тесен прозорец, наподобяващ бойница на замък, през който влизаше ярка слънчева светлина.

Кели и Коуве продължиха да следват индианеца. И подѣт бе гладък, но все пак достатѣчно грапав, за да има сцепление с краката им. Наклонѣт уж бе слаб, но Кели бързо се задѣха. Страхѣт обаче ѝ даде сили да продължи. Страхуваше се не само за брат си, но и за всички останали.

— Тунелѣт изглежда естествен — промърмори Коуве. — Стените са гладки, а спиралата е съвършена. Бих казал, че този тунел не е издѣлбан в дървесината, а представлява естествено образуване.

Кели се опита да му отговори, но не намери сили. Бе твърде уморена и уплашена. След думите на професора се вгледа внимателно в пода и стените. Никѣде не видя следа от брадва или от длето. Изключение бяха само прозорците, очевидно дело на човешки ръце. Контрастѣт между тях и стените на тунела бе изумителен. Дали племето не бе открило този тунел и не се бе възползвало от него? Постройките, които бяха видели досега, свидетелстваха, че бан-али са опитни строители, успели да съчетаят изкуствените строителни елементи с естествените. Може би това бе направено и тук.

— Няма мухи — отбеляза професорѣт.

Кели се огледа и видя, че роякѣт мухи, накацал по окървавените бинтове, вече го нямаше.

— Махнаха се веднага, щом влязохме в дървото — констатира Коуве. — Вероятно естествената му смола съдържа някакѣв репелент.

Кели също бе забелязала силното ухание на дървото. Бе и се сторило познато, тѣй като наподобяваше уханието на медицински евкалипт. Бе обаче по-силно и в него имаше примес на миризмата на прѣст и на цѣфтящи растения.

Отново погледна кървавите бинтове. Ако брат и продължаваше да губи кръв с тази бързина, нямаше да оживее. Трябваше да направи нещо. Кръвта и се вледени. Въпреки че бе изтощена, забърза.

В стените на тунела започнаха да се появяват големи отвори. Кели забеляза, че те водеха или до постройки, разположени непосредствено до ствола, или до по-отдалечени помещения, до които се стигаше по клони, широки като улици.

Пътят нагоре изглеждаше безкраен.

Независимо от усилията си започна да се препъва и задъхва. От челото ѝ потече пот. Нуждаеше се от почивка, но не можеше да си позволи да се забави с Франк.

Водачът им забеляза, че изостават. Върна се и се замисли. След това отиде при Кели.

— Аз ще ти помогна. — Той се удари с юмрук по гърдите. — Силен съм.

После отблъсна Кели встрани и зае мястото ѝ.

Тя бе твърде уморена и не намери сили нито за възражение, нито за благодарност.

Двамата мъже продължиха да вървят нагоре с ускорен ход. Кели не изостана. Франк бе много блед и едва дишаше. Освободена от тежестта, съсредоточи цялото си внимание върху него. Извади стетоскопа си и го опря до гърдите му. Сърцето му едва-едва туптеше, а дробовете му хъркаха. Организмът му бързо отслабваше. Кръвотечението трябваше да бъде спряно.

Улисана, не забеляза, че бяха достигнали края на тунела. Спираловидният тунел внезапно завършваше при отвор, еднакъв с този на повърхността. За разлика от него водеше не към утринното слънце, а към пещера с под във формата на чиния.

Тя огледа помещението, също осветено от грубо пробитите процепи в стената. Имаше формата на сфера с диаметър от поне трийсет метра. Представляваше гигантска изпъкналост в ствола на дървото.

— Прилича на огромна хралупа — каза Коуве. Имаше предвид образуванията, които понякога се срещаха в стволовете на дъбове и други дървета, най-често създадени от насекоми или други паразити.

Кели намери сравнението за уместно. Тази хралупа обаче не бе обитавана от насекоми. Покрай извитите стени висяха поне половин

дузина люлки. В няколко от тях лежаха голи индианци. Други индианци шетаха около тях. Лежащите бяха все пострадали: един имаше бинтован крак, втори бе със счупена ръка, трети, с рана на лицето. Един индианец имаше продълговата рана на гърдите, която друг мажеше с гъста лепкава течност.

Кели веднага съобрази къде е попаднала.

Намираще се в болнична стая.

Дребният индианец, който ги поведе насам, бе застанал на няколко крачки от тях. Погледът му бе изпълнен с нетърпение. Посочи една от люлките и бързо изрече нещо на непознат език.

Водачът им отговори с кимване и ги заведе при люлката.

— Ако не греша, това е диалект на яномамо — установи професор Коуве. Кели забеляза, че той е изненадан от откритието си и го изглежда въпросително.

— Езикът на яномамо няма известни аналози — поясни той. — Неговият синтаксис и тоналност са неповторими. Смята се, че е истински уникат. Това е една от причините да се смята, че яномамо са едно от най-древните амазонски племена. Бан-али навярно са клонка на това племе.

В отговор Кели просто кимна, тъй като нейните мисли бяха заети единствено с брат й.

Под надзора на малкия индианец Франк бе прехвърлен върху люлката. Кели се засуети нервно около него. Той усети движението и тихо изстена. Ефектът на болкоуспокояващите лекарства очевидно отслабваше.

Тя присегна към медицинската си чанта, оставена върху носилката. Преди да успее да измъкне от нея спринцовка и морфин, шаманът даде няколко кратки нареждания. Водачът им и още един индианец започнаха да разрязват с малки костни ножове бинтовете на краката на Франк.

— Недейте! — извика Кели.

Не й обърнаха внимание и продължиха да режат окървавените късове тъкан. От раните започна да струи кръв.

— Недейте! — настоя тя, като хвана по-високия мъж за лакътя. — Не знаете какво правите! Изчакайте да пристегна краката с турникети! Иначе кръвта му ще изтече!

Човекът освободи ръката си и й се скара. Намеси се Коуве.

— Тя е нашият лечител. — Той посочи Кели.

Човекът видимо се смути от тези думи и погледна въпросително шамана.

Дребният индианец бе приклеknал до стената. Държеше в ръката си пръстена паница, в която събираше гъста мязга, стичаща се от процеп в стената.

— Тук аз съм лечителят — каза той. — Това е лекарство на бан-али, което трябва да спре кървенето. Силно лекарство, взето от „яга“.

Кели се обърна към Коуве. Той преведе чутото.

— „Яга“... Прилича на „яка“, думата на яномамо за майка. Навярно така наричат дървото. Възприемат го като божество.

Индианският шаман се изправи. Паницата бе наполовина пълна с червена мязга. Присегна към процепа и го запуши с дървен чеп.

— Лекарството е силно — каза, като се отправи към люлката. — Кръвта на яга ще спре кръвта на човека. — Последните му думи прозвучаха като заклинание.

Даде знак на един от индианците да махне едната от двете превръзки.

Кели отново понечи да възрази, но Коуве я прекъсна:

— Дръж бинтовете и турникета в готовност, но нека първо видим как ще му се отрази това лекарство.

Реши да го послуша, тъй като си спомни за малкото индианско момиченце от болницата в Сао Габриел. Тогава западната медицина не му помогна. Ще изчака ефекта от лечението на бан-али. Не заради индианеца, а заради професор Коуве. Бръкна в чантата си и започна да търси бинтовете и турникета.

Когато откри това, което й трябваше, отмести поглед към процепа, от който бе изтекла мязгата. Кръвта на яга. Дървесната жилка, от която тя изтече, наподобяваше тъмна лента върху фона на стената с цвят на пчелен мед и продължаваше до покрива на стаята. После видя, че в стените има още много такива жилки, всички в близост до люлките.

Изправи се, когато кървавите бинтове върху крака на брат й бяха махнати. Тъй като бе не само лекар, но и сестра на Франк, насмалко не припадна, когато видя раната: стърчащо остро парче от бяла кост, разкъсани мускули, подобна на желатин мъртва тъкан. От раната протече тъмна кръв, която започна да се процежда през люлката.

Кели изведнъж усети, че ѝ прилошава. Звуците около нея станаха едновременно по-тихи и по-остри. Зрителният ѝ периметър се стесни и пред очите ѝ остана единствено неподвижната фигура, лежаща в люлката. Това не е Франк, опита се да си внуши. Друга част от разума и обаче бе наясно с истината. Брат ѝ бе обречен. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя глухо изстена.

Коуве я прегърна през рамо, за да я успокои.

— Мили Боже... моля те... — промълви Кели.

Шаманът, без да и обръща внимание, започна намръщено да оглежда раната. Лицето му изразяваше решителност. Напълни шепа с гъстата червена мязга с цвят на вино и намаза раната с нея.

Франк веднага реагира. При това бурно. Подскочи, сякаш бе го докоснал оголен електрически кабел. Извика, но викът му бе глух и животински.

Кели се измъкна от ръцете на Коуве.

— Франк!

Шаманът я погледна. Промърмори нещо на своя език и се отмести. Не се опита да и попречи да се приближи до Франк.

Кели стисна ръката на брат си. Той утихна неподвижно в люлката. Тя реши, че е мъртъв. Надвеси се над него и започна да плаче.

Гръдният му кош обаче продължи да се издига и отпуска. Дишаше, макар и тежко.

Беше жив.

Тя с облекчение падна на колене. Раните му се оказаха пред очите ѝ. Огледа ги в очакване на най-лошото. Бе готова да извади нови бинтове.

Те обаче се оказаха излишни.

Там, където мязгата бе докоснала обезобразената плът, се бе образувала плътна кора. Поразена, тя докосна странното вещество. Не бе лепкаво, а кожесто и стегнато, подобно на някаква естествена превръзка. Погледна удивено шамана. Кървенето бе спряло.

— Яга реши, че е достоен — прошепна шаманът. — Ще оздравее.

Изумена, Кели остана безмълвна, когато шаманът започна да обработва по същия начин и другия крак.

— Не мога да повярвам на очите си — каза със задавен от мъка глас.

Коуве отново я прегърна.

— Познавам поне петнайсет различни растения с кръвоспиращи функции, но никога не бях виждал нещо подобно.

Тялото на Франк потрепери отново, докато мажеха с мязга и втория му крак.

Шаманът огледа набързо резултатите от работата си и се обърна към тях.

— Отсега нататък яга ще го закриля — произнесе с тържествен глас.

— Благодаря! — бе силно развълнувана Кели. Дребният индианец обърна отново поглед към брат и.

— Той е вече бан-али. Един от Избраните.

Кели се намръщи. Шаманът продължи:

— Длъжен е да служи на яга по всякакви начини за вечни времена.

След тези думи се обърна. Преди това обаче изрече още нещо на родния си език. Нещо, което прозвуча като заплаха.

Когато се отдалечи, Кели се взря недоумяващо в професора. Той поклати глава.

— Успях да разбера само една дума — бан-и.

— Какво означава?

— Роб.

15. ЗДРАВЕОПАЗВАНЕ

16 август, 11:43 ч.

*Болнична стая на института „Инстар“, Лангли, щата
Вирджиния*

Досега Дорийн никога не бе изпадала в такова отчаяние. Внучката ѝ бе потънала в чаршафи и възглавници. Момиченцето бе на системи, свързани с различни хранителни устройства и с монитори. Дорийн, макар и в защитно облекло, можеше да чуе писуканията и другите звуци, издавани от разнообразната апаратура, събрана в дългото тясно помещение. Малката Джеси не бе единствената обитателка тук. През последния ден болестта бе засегнала още пет деца.

Колко други деца щяха да се разболеят през следващите дни? Дорийн си спомни компютъра на епидемиолога и червеното петно, разляло се върху цялата територия на САЩ. Заболявания бяха регистрирани вече и в Канада. Бяха се заразили и две деца от Германия, прекарали ваканцията си във Флорида.

Дорийн прецени, че мрачният модел на доктор Алвизио се бе оказал дори прекалено оптимистичен. Тази сутрин бе научила за нови случаи на заболяването в Бразилия, този път вече здрави пълнолетни хора. За разлика от децата не вдигаха висока температура. Ставаха обаче жертва на бързодействащи злокачествени тумори като тези, които бяха открити в тялото на Кларк. Дорийн вече бе възложила на някои от изследователите да се заемат с тях.

Точно в този момент обаче имаше други грижи.

Бе седнала на стол, разположен до леглото на Джеси. Внучката ѝ гледаше детска програма, предавана по телевизията. Не се смееше и дори не се усмихваше. Погледът ѝ бе втренчен, като на робот, а косата ѝ бе потна и сплъстена.

Дорийн нямаше как да я успокои. Пластмасовото защитно облекло бе безлично и излъчваше хладина. Можеше само да стои на

пост до детето, колкото то да разбере, че не е само, и да вижда едно познато му обично лице. Тя не бе обаче майка на Джеси. Винаги, когато се отвореше вратата, малката поглеждаше към нея, за да разбере кой влиза. Очите му за миг се изпълваха с надежда, последвана веднага от разочарование. Влизаха сестри и лекари. Не и майка и.

По едно време Дорийн усети, че и самата тя започна да поглежда твърде често към вратата с надеждата оттам да се появи Маршал и да и съобщи вести за Кели и Франк. Бразилският армейски хеликоптер бе излетял от Ваувай преди няколко часа. Спасителите вероятно бяха открили експедицията. Навярно Кели вече летеше насам.

Нямаше никакви вести за това обаче. Чакането ставаше мъчително.

Джеси започна да чопли парчето лента, с което на ръката ѝ бе прикрепен абокат^[1].

— Миличка, не го пипай — помоли Лорийн и отмести ръката на детето.

Джеси въздъхна и потъна отново във възглавниците.

— Къде е мама? — попита за кой ли път. — Искам мама!

— Скоро ще бъде тук, миличка. Южна Америка обаче е далеч. Защо не се опиташ да поспиш?

— Боли ме устата — простена Джеси.

Лорийн подаде на Джеси чаша със сламка. Съдържаше плодов сок, в който бе разтворено обезболяващо средство.

— Пийни си малко и няма да те боли.

По устната кухня на детето вече имаше афти, предизвикани от високата температура. В близост до устните се бяха превърнали в язви върху лигавицата. Съвсем определено бяха симптоми на заболяването. Вече нямаше съмнение, че Джеси бе станала негова жертва.

Детето отпи от сока и леко се намръщи.

— Не ми харесва. Не е като сока, който ми дава мама.

— Знам, мила, но ще се почувстваш по-добре.

— Има друг вкус... — намръщи се отново Джеси и отмести поглед към телевизионния екран. Дорийн и внучката ѝ замълчаха. Едно дете в другия край на стаята изплака. Непрестанните реплики на танцуващата мечка от екрана издаваха тенекиен звук.

Колко още деца щяха да се разболеят? Колко още щяха да умрат?

Херметизираната врата зад гърба ѝ се отвори. В стаята влезе масивна фигура със защитно облекло и кислородна маска. Насочи се към нея и през маската разпозна лицето на съпруга си. Веднага се изправи.

— Маршал...

Той ѝ даде знак да седне, отиде до стената и включи маркуча, свързан с маската му, в един от накрайниците за подаване на въздух. Едва след това отиде при детето.

— Дядо! — извика Джеси и с мъка се усмихна. Тя изпитваше особени чувства към него. Единственият човек, който в нейното съзнание заместваше баща и. Гледката бе трогателна.

— Как е моята малка красавица? — попита Маршал и се наведе, за да разроши косите ѝ.

— Гледам Мечока Бобо.

— Така ли? Забавен ли е? Тя кимна утвърдително.

— Ще ти направя компания. Отмести се мъничко.

Думите му зарадваха Джеси. Тя се премести малко встрани, за да му даде възможност да седне в края на леглото. Прегърна я. Гушна се радостно в него и продължи да гледа към екрана.

Дорийн погледна мъжа си в очите.

Той леко разтърси глава.

Тя се смути. Какво искаше да и каже с този жест? Включи радиостанцията на костюма, за да може да разговаря с Маршал шепнешком, без Джеси да ги чуе.

— Как е Джеси? — попита Маршал. Дорийн се доближи до него.

— Температурата и спадна на 38 градуса, обаче лабораторните анализи са тревожни. Белите кръвни телца намаляват, а равнището на билирубина се увеличава.

— Това втората фаза ли е? — попита той със страдалчески глас.

Дорийн усети, че гласът ѝ трепери. Тъй като вече разполагаха с данни за болестта, можеха да предсказват развитието ѝ. Втората фаза настъпваше, когато болестта преминаваше от висока температура към анемия с кръвоизливи и гадене.

— Утре ще разберем това — каза Лорийн. — Ако не тогава, най-късно вдругиден всичко ще се изясни.

И двамата чудесно знаеха какво ще стане по-нататък. При повече грижи втората фаза можеше да се проточи три или четири дни. После

следваше трета фаза, която продължаваше само ден. Гърчове и мозъчен кръвоизлив. Четвърта фаза нямаше.

Лорийн погледна малкото момиченце, гушнало се в дядо си. По-малко от седмица... Толкова време оставаше на Джеси.

— Кажи ми какво става с Кели? Евакуираха ли я вече? Кога ще се прибере у дома?

Не чу никакъв отговор по радиото. Погледна съпруга си въпросително в очите. Той направи кратка пауза, преди да и отговори.

— Не са ги открили. Спасителният хеликоптер достигнал района, където трябвало да се намират според сигнала на Джи Пи Ес-а. Не намерили обаче никого.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Как така?

— Не знам. Непрестанно се опитваме да установим контакт с тях чрез спътник, но нищо не се получава. Проблемът със свързочното им оборудване сигурно все още не е решен.

— Продължават ли да ги издирват по въздуха?

— Хеликоптерът бил принуден да се върне. Не му стигнало горивото.

— Маршал...

Той я хвана за ръката.

— Когато презареди, ще се върне веднага. Ще лети през нощта и ще ги търси чрез инфрачервени уреди за нощно виждане. Утре в търсенето ще се включат още три хеликоптера, включително и нашият „Команч“. Ще ги открием.

Лорийн изтръпна. Децата и... Всичките и деца...

— Бобо наистина е много смешен! — каза Джеси и посочи екрана с ръка.

13:05 ч.

Амазонската джунгла

Натан се спусна по двайсетметровата въжена стълба, която водеше към жилището им. Триетажната постройка бе разположена в клоните на древен дъб от кредния период. Преди това, непосредствено след като Кели и професорът отведоха Франк в болницата, две жени от племето поканиха групата да отиде в края на горичката. С жестове

обясниха на пришълците, че жилището над главите им бе предназначено за тях.

Сержант Костос отначало не се съгласи. Редник Карера обаче го разубеди със силен аргумент:

— Там, горе, ще ни бъде по-лесно да се защитим. Ако останем на земята, ще бъдем съвсем уязвими. Рекат ли гигантските котки да дойдат през нощта...

Костос я прекъсна. Нямаше нужда да го убеждава повече.

— Добре, добре. Да се преместим горе, пък там ще решим как да се отбраняваме.

Натан реши, че подобни предпазни мерки са излишни. Още при пристигането им индианците не скриха любопитството си, но се държаха на разстояние. Наблюдаваха ги само от края на джунглата и от прозорците. Но все още не можеше да свикне с мисълта, че същите тези спокойни хора бяха изпратили срещу тях чудовищата, които унищожиха половината от експедицията им. Впрочем подобна двойнственост бе напълно в стила на много местни племена. В началото бяха враждебни и сурови към чужденците, но после, когато свикнеха с тях, се държаха като съвсем мирни и открити хора.

Независимо от това много от техните другари бяха загинали от ужасна смърт поради вината, макар и косвена, именно на това племе. В гърдите на Натан кипеше гняв. Не бе забравил и съдбата на Кларк, и вероятно и на мнозина от експедицията на баща му, държани като заложници в течение на дълги години. В качеството си на антрополог можеше да прояви разбиране към тези странни хора. В качеството си на син обаче нямаше как да не изпитва обида и гняв.

В същото време те оказваха помощ на Франк. Професор Коуве, след като се завърна от дървото с бяла кора, съобщи, че шаманът и Кели успели да стабилизират състоянието му. Това бе една от малкото добри новини, които научиха. Коуве не се задържа дълго при тях, тъй като бързаше да се завърне при гигантското дърво. Професорът използва случая, за да размени погледи с Натан. Личеше му, че е все още разтревожен независимо от помощта, която племето им оказваше в момента. Натан се опита да го разпита, но професорът го спря с жест.

— По-късно ще поговорим — обеща му той.

Натан стигна последното стъпало на въжената стълба и скочи на земята. До основата на дървото бяха застанали двамата рейнджъри и

Мани. Тортор се бе прилепил до господаря си. Останалите членове на тяхната намаляваща група — Дзейн, Ана и Олин — останаха на дървото и се занимаваха с поправката на свързочното оборудване.

Мани кимна на Натан.

— Аз ще остана тук на пост — съобщи Костос на Карера. — Ти заедно с Мани огледайте околността. Опитайте се да разберете нещо повече за това място.

Карера кимна и се зае с изпълнението на заповедта. Мани я последва.

— Хайде, Тортор, да вървим. Костос забеляза появата на Натан.

— Ти какво правиш тук, Ранд?

— Опитвам се да свърша някаква работа — обясни Натан и кимна към разположената на стотина метра от тях колиба. — Докато има слънце и слънчевите панели функционират, ще се опитам да открия някаква информация в компютъра на баща си.

Костос се намръщи, когато погледна колибата, но кимна утвърдително. По погледа му Натан разбра, че преценява доводите за и против. В този момент всякаква информация можеше да се окаже от жизнено важно значение.

— Бъди внимателен — предупреди сержантът.

— Ще внимавам — успокои го Натан и намести пушката си през рамо. После тръгна към откритото пространство.

Там се бяха събрали дечица. Някои от тях го сочеха с пръст и нещо си говореха. Други деца тръгнаха зад Мани и Карера, като се държаха на разстояние от Тортор. Странното племе започна да се занимава с обичайната си дейност. Някои жени носеха вода от потока, пресичащ поляната. Жилищата по върховете на дърветата се оживиха. Върху каменни плочи бяха запалени огньове за приготвяне на храна. Стара жена се зае с направата на свирка от костта на сърна. Звукът ѝ бе едновременно и приятен, и плашещ. Двама мъже с лъкове преминаха покрай Натан и му кимнаха едва забележимо. Държането на племето наведе Натан на мисълта, че макар и изолирано, то бе имало допир с бели мъже и жени. С оцелелите членове на експедицията на баща му.

Наближи колибата и отново видя тоягата на баща си, подпряна до вратата. Останалата част от света с нейните тайни за миг изчезна от съзнанието му. В сърцето му остана само един въпрос: Какво се е случило с баща ми?

Хвърли поглед върху временното жилище на спътниците си на дървото и влезе вътре. Отново усети миризмата на плесен. Стори му се, че влиза в древна гробница. Лаптопът върху масата бе все още разтворен, както го бе оставил. Възприе сиянието му като светлината на фар.

Когато се доближи до компютъра, забеляза, че програмата за защита на екрана представляваше множество от малки движещи се картинки. Очите му се изпълниха със сълзи. Картинките представляваха фотографии на майка му, друга част от миналото. Вгледа се в усмихнатото ѝ лице. На една от фотографиите тя бе коленичила до малко индианче. На друга върху рамото ѝ имаше маймунка капуцин. На трета прегръщаше малко момченце, бяло дете, облечено в носия на племето банива. Това бе той, тогава на шест години. Усмихна се, но сърцето му насмалко не се пръсна от вълнение. Въпреки че нямаше нито една снимка с баща му, Натан усещаше неговото присъствие. Стори му се, че е застанал като дух над рамото му и наблюдава екрана заедно с него. Дотогава никога не бе усещал така силно загубата на своето семейство.

След малко посегна към мишката. Програмата за защита на екрана изчезна и на нейно място се появи типично компютърно изображение. По екрана бяха наредени малки иконки. Започна да чете названията на файловете. „Растения“, „Племенни обичаи“, „Клетъчна статистика“... Твърде много информация. Щеше да му отнеме най-малкото дни да се запознае с нея. Един файл обаче привлече вниманието му. Иконката представляваше малка книга. Под нея пишеше „Дневник“.

Натан натисна иконката и се отвори файл.

АМАЗОНСКИ ДНЕВНИК НА ДОКТОР КАРЛ РАНД

Бе дневникът на баща му. Първият запис бе направен на 24 септември. Деня, в който експедицията навлезе в джунглата. Натан видя, че всеки ден бе записано нещо. Понякога не повече от едно-две изречения наистина. Баща му бе педант. „Живот, който не е бил

предмет на осмисляне, не си заслужава да се изживява“, бе казал често на Натан.

Прескочи част от записите и се ориентира към една конкретна дата. Откри я. Шестнайсети декември. Деня, в който експедицията на баща му изчезна.

ШЕСТНАЙСЕТИ ДЕКЕМВРИ

Бурята продължи и не можахме да напуснем лагера. Денят обаче не протече напълно безсмислено. Индианец аравак, който се спускаше по реката, се отби при нас и ни разказа истории за едно странно племе... Страшни истории. Бан-али, както ги назова, се превежда приблизително като „кървави ягуари“. И по-рано бях чувал отделни неща за това призрачно племе, но малко са индианците, които дръзват да говорят открито за него.

Нашият гостенин не бе сдържан. Напротив, бе словоохотлив. Може би тази разговорчивост имаше връзка с новото мачете и с лъскавите рибарски кукички, които му предложихме срещу информация по този въпрос. Като видя това богатство, увери ни, че знае къде ловуват бан-али.

Първата ми реакция бе да кажа, че не му вярвам. Вместо това го изслушах. Ако имаше и най-малка възможност подобно племе да съществува, можеше ли да не я проверим? Индианецът дори начерта груба карта, според която бан-али се намираха на малко повече от три дни път от нас.

Утре, ако времето го позволи, ще се отправим на път, за да проверим истинността на разказаното ни от нашия приятел. Сигурно това е някаква легенда... И все пак знае

ли човек какво може да се крие в сърцето на тази могъща джунгла?

Накратко, денят премина много интересно.

Натан затаи дъх и продължи да чете. Надвесен над лаптопа, усети как по веждите му започват да се стичат капчици пот. Прекара следващите няколко часа в четене на записи, правени в различни дни и години, в отваряне на други файлове, в разглеждане на рисунки и на дигитални фотографии. Постепенно разбра какво се бе случило с експедицията.

Започна да го обхваща напрежение, докато четеше. Ужасът от миналото се сля с ужаса от настоящето. Натан разбра, че истинските опасности за тяхната експедиция тепърва предстояха.

17:55 ч.

— Онзи човек там какво прави? — обърна се Мани към редник Карера.

— Къде?

Мани посочи един от индианците бан-али, вървящ покрай потока и метнал дълго копие на рамо. На оръжието бяха нанизани няколко парчета сурово месо.

— Дали няма да приготвя вечеря? — изказа предположение рейнджърката.

— За кого?

Заедно с Карера посветиха целия си следобед в оглед на селището. Придружаваше ги Тортор. Котката привличаше любопитството на много хора, които все пак предпочетоха да се държат на разстояние от нея. Карера начерта груба карта на селището и на земите около него.

— Това е разузнавателна информация. В случай че домакините ни отново се настроят враждебно към нас.

В момента заобикаляха гигантското дърво с бяла кора. Намираха се точно на мястото, където потокът се срещаше с чудовищните корени

на дървото. Решиха, че водата бе размила горния пласт на почвата и оголила още повече корените. Те се бяха превърнали в истинска плетеница, която минаваше под ручея и над него, като го обгръщаше отвсякъде.

Индианецът, привлякъл вниманието на Мани, се приведе и започна да се промушва през плетеницата от корени. Очевидно бе се насочил към определено място на потока.

— Хайде да го огледаме по-отблизо — насочи вниманието им Мани.

Карера прибра тефтерчето и стисна оръжието, мятащо дискове. Намръщи се, когато видя огромното дърво. Определено не изпитваше желание да се приближава до него. Все пак тръгна към плетеницата от корени, достигаща ручея.

Индианецът отиде до езерце, обградено отвсякъде от големи и малки корени. Повърхността му бе почти гладка и потрепваше само на отделни места. Той забеляза, че го наблюдават, и ги приветства по универсален начин — с кимване. След това се зае с работата си. Мани и Карера продължиха да го следят от няколко метра разстояние. Тортор приклезна.

Индианецът също приклезна и надвеси копието с късовете кърваво месо над повърхността. Мани присви очи.

— Какво прави...

В този момент няколко малки телца изскочиха от водата и се устремиха към месото. Приличаха на малки сребристи змиорки. Имаха малки челюсти, с които си отхапваха парченца от месото.

— Това са жабообразните пирани — позна ги Карера. Той, също.

— Права си, само дето са още в стадия на попови лъжички. Още не са им израснали задни крака. Имат само опашки и зъби.

Индианецът се изправи, свали късовете месо от копието и започна да ги хвърля във водата. Падането на всеки къс окървавено месо предизвика ожесточена борба в езерото и след малко повърхността му се превърна в кървава каша.

Индианецът наблюдава известно време животинчетата, след което си тръгна обратно, като премина покрай изумената двойка.

Кимна им още веднъж. Погледна ягуара със смес от възхищение и страх.

— Искам да ги огледам по-отблизо — реши Мани.

— Ти откачил ли си, човече?

— Не съм. Искам само да проверя нещо — обясни Мани и се запъти към плетеницата от корени.

Карера не скри недоволството си, но го последва.

Пътеката бе тясна, така че вървяха един зад друг. Последен бе Тортор. Стъпваше внимателно и се оглеждаше. Не престана да маха с опашката си.

Мани достигна обграденото от корени езерце.

— Не се доближавай много-много — предупреди го Карера.

— На индианеца нищо не му направиха. Според мен е безопасно.

Все пак забави ход и спря на метър от брега, като положи ръка върху дръжката на камшика си. Езерото, разположено в корените, бе кристално бистро. Бе поне три метра дълбоко. Мани надникна в него.

Под повърхността плуваха пасажи от създанията. От месото не бе останала и следа, но дъното бе осеяно с оглозгани до блясък кости.

— Това е люпилня, проклета люпилня за риби — установи Мани.

От клоните над езерото от време на време падаха капчици мъзга. Създанията веднага се устремяваха към тях в търсене на храна. Мани успя да ги огледа по-добре, когато се доближаваха до повърхността. Имаха различни размери. Някои бяха съвсем малки, докато у други бяха започнали да израстват крака. Нямаше възрастни екземпляри.

— До едно са малки — прецени Мани. — Не виждам големите създания, които ни нападаха.

— Сигурно сме ги избили всичките с отровата — предположи Карера.

— Нищо чудно, че не последва второ нападение. Навярно им трябва известно време, за да възстановят армията си.

— Да, що се отнася до пираните, може би... — замисли се Карера, застанала на два метра зад него. — Но само до тях — добави с разтревожен глас.

Мани я погледна. Тя му посочи долната част на дървото, мястото, където могъщите корени се свързваха със ствола. По кората му имаше стотици еднометрови израстъци. От отворите по тях излизаха множество черни насекоми. Пълзяха, чифтосваха се и се биеха помежду си върху кората. Няколко размахваха криле и тихо бръмчаха.

— Скакалците — промълви Мани и отстъпи крачка. Насекомите обаче не им обърнаха внимание и не прекратиха действията си.

Мани отмести поглед към езерото, а после, отново към насекомите.

— Дървото...

— Да?

Мани погледна как поредната капчица мъзга привлече няколко жабообразни създания до повърхността. Разтърси глава.

— Не мога да твърдя с положителност, но ми се струва, че дървото храни тези същества.

Замисли се. Очите му се разшириха, когато започна да открива смущаващи връзки между събитията. Карера забеляза, че лицето му пребледня.

— Какво ти е?

— За Бога, трябва да се махаме по-бързо оттук.

18:30 ч.

Натан, все още седнал пред лаптопа на баща си в колибата, се чувстваше изтощен. Бе препроочел няколко пъти голяма част от записките му, както и няколко научни статии. Заключениета, които започнаха да се оформят в главата му, бяха толкова тревожни, колкото и обнадеждаващи. Премести стрелката на последния запис и прочете финалните редове.

Тази нощ ще проведем опита. Дано Бог да ни пази.

Откъм вратата се чу тихо шумолене и Натан разбра, че Някой е влязъл в колибата.

— Натан, тук ли си? — чу гласа на професор Коуве. Натан погледна часовника си и осъзна, че бе заседнал над компютъра в течение на дълги часове, забравил за съществуването на околния свят. Чувстваше устата си като сух гласпапир. През отвора на вратата слънцето се насочваше към западния хоризонт и късният следобед преминаваше в здрач.

— Как е Франк?

— Какво има? — отвърна Коуве, като видя изражението на лицето му.

Натан поклати глава. Все още не се чувстваше готов за разговор.

— Къде е Кели?

— Навън. Разговаря със сержант Костос. Слязохме от дървото само за да проверим какво става, и да се уверим, че всичко е наред. Какво става тук, долу?

— Индианците не общуват с нас — обясни Натан, отиде до вратата и погледна залязващото слънце. — Приключихме с устройването на къщата в дървото като базов лагер. Мани и редник Карера правят оглед на района.

— Видях ги, когато идвах насам. Какво става с връзката със САЩ?

— Олин каза, че цялата система е разстроена. Вярва обаче, че ще успее да оправи Джи Пи Ес-а, така че да подаде верен сигнал за местонахождението ни. Смята, че това ще стане още тази вечер.

— Това е добра новина — отвърна Коуве с напрегнат глас. Натан усети съсредоточеността му.

— Някакъв проблем ли има?

— Има нещо, което все още не ми е ясно — отвърна смръщено Коуве.

— Може би ще ти помогна. — Натан погледна лаптопа и го изключи от слънчевото захранване. Така или иначе настъпваше нощ и нямаше да получат повече енергия от слънцето. Провери изправността на акумулатора му и взе лаптопа под мишница. — Струва ми се, че вече е време да споделим нещата, които сме научили.

— Ние с Кели затова и слязохме от дървото. И ние имаме новини.

Натан отново долови, че професорът е разтревожен от нещо.

Предположи, че и неговото изражение не е по-различно от това на Коуве.

— Хайде да се съберем.

Двамата излязоха от колибата и се озоваха под лъчите на залязващото слънце. Зарадваха се на лекия повей на въздуха, контрастиращ със застоялия въздух в колибата. Натан отиде при Кели и сержант Костос. Междувременно към тях се бяха присъединили Мани и редник Карера.

На няколко крачки от тях бе застанал индианец от племето. На Натан му бе нужно известно време, за да познае, че това бе техният

водач. Бе измил черната камуфлажна боя от тялото си. Върху бронзовите му гърди имаше червена татуировка.

— Разбрах, че Франк се чувства по-добре — Натан се обърна към Кели. В отговор тя му кимна разсеяно.

— Засега да. — Тя забеляза лаптопа под мишницата му. — Успя ли да научиш нещо за баща си?

Натан въздъхна.

— Смятам, че всички трябва да чуете това, което успях да узная.

— Така или иначе време е да си съставим план за действие — настоя сержант Костос. — Скоро ще се стъмни.

— Да се качим горе — предложи Коуве и кимна към постройката на дървото.

Никой не възрази и всички бързо се закатериха по дървото. Тортор остана долу на пост. Натан го погледна, докато се изкачваше. Ягуарът не бе сам. До плетената стълба бе застанал и индианецът. Очевидно бе му възложено да ги охранява.

Когато достигна постройката, Натан видя, че цялата група се бе събрала пред едно общо помещение на най-долния етаж. На двата погорни етажа имаше по-малки обособени стаи със собствени външни и вътрешни балкони.

Постройката очевидно бе обитавана от някое семейство, изнесло се от нея заради тяхното настаняване. Бе оставило там голяма част от покъщнината си: керамични предмети, дървени кухненски прибори, украшения от пера и цветя, люлки за спане, малки дялани животински фигурки. Дори и миризмата на жилището бе различна от тази на изоставената колиба. Тук миришеше не на мухъл, а на подправки и масла, както и на човешки тела. Ана Фонг се приближи до Натан.

— Една индианка ни донесе храна: плодове, печен ямс и сушено месо.

Натан почувства, че е ожаднял, и ухапа един от сочните плодове. По брадичката му потече струйка сок. Той я избърса с опакото на ръката си.

— Олин успя ли да оправи Джи Пи Ес-а?

— Все още го оправя — отвърна му Ана унило. — Ако съдя по ругатните му, още не е успял.

Откъм вратата се разнесе гласът на Костос:

— Заповядайте!

Групата се насочи към общото помещение. Вътре имаше подноси с храна и дори няколко паници с тъмна течност с ухане на алкохол.

— Касири! — възкликна изненадано Коуве, след като видя съдържанието на една от паниците.

— Какво е това? — запита Костос, след като се отстрани от вратата.

— Местна бира — поясни Натан. — Алкохолна напитка, известна на много тукашни племена.

— Бира ли? — Очите на сержанта светнаха. — Наистина ли?

Коуве наля част от кехлибарената течност в чаша. Натан забеляза, че по повърхността на паницата плаваха лигави късчета маниока. Професорът подаде чашата на сержанта.

Той я помириса, намръщи се, но въпреки това отпи голяма глътка.

— Уф! — Поклати глава неодобрително.

Натан си наля чаша и отпи малко от течността. Мани направи същото.

— Вкусът ѝ наистина е особен — обясни Натан. — Местните жени дъвчат маниока и после я изплюват в паница. Ензимите в слюнката им ускоряват ферментационния процес.

Костос отиде при паницата и изля съдържанието на чашата си в нея.

— Някой ден ще изпия един „Будвайзер“ — зарече се той. Натан повдигна рамене.

Останалите отпиха по малко и започнаха да се отпускат по плетените рогозки върху пода. Всички изглеждаха крайно уморени. Един здрав сън щеше да им дойде добре.

Натан постави лаптопа върху каменна делва.

След като го отвори и включи, Олин го погледна с интерес.

— Може би тук ще намерим някои здрави схеми, с които да поправа свързочното оборудване. — Той се премести до Натан.

— Този компютър е на пет години и не вярвам да откриеш в него нещо, което да ти свърши работа. А пък точно сега съдържанието му е по-важно за собственото ни оцеляване.

Думите му привлякоха вниманието на всички.

— Разбрах какво се е случило с предишната експедиция. Ако не искаме да ни сполети същото, ще трябва да извлечем поука от техния

опит.

— Какво е станало с тях? — попита Коуве.

Натан си пое дълбоко въздух и след това кимна към отворения лаптоп.

— Всичко е записано тук. Експедицията на баща ми чула слухове за съществуването на бан-али и попаднала на индианец, който им обещал да ги отведе при племето. Баща ми не удържал на изкушението да открие ново племе и се отправил на път. Два дни по-късно експедицията му била нападната от същите мутанти, които нападнаха и нас.

Мани вдигна ръка като ученик.

— Открих къде развъждат тези гадини. Или поне пираните и скакалците. — Той съобщи какво бяха открили с редник Карера. — Имам вече и теория за тези животни.

— Нека преди да се заемем с теории и хипотези, се запознаем с доказаните факти — прекъсна го Коуве и се обърна към Натан: — Продължавай. Какво са преживели след нападението?

Натан отново пое въздух. Не му бе лесно да говори по този въпрос.

— Загинали всички членове на експедицията с изключение на баща ми, Джерълд Кларк и други двама души. Следотърсачите на бан-али ги пленили. Баща ми успял да проведе разговор с тях и да ги убеди да им пощадят живота.

Ако съдя по записките му, езикът на бан-али е близък до яномамо.

— Действително има прилика — потвърди Коуве. — Колкото и изолирано да е живяло това племе, бял човек, говорещ езика им, е нямало как да не ги впечатли. Не се учудвам, че баща ти и другите са били пощадени.

Без да е имало особена полза от това, помисли си Натан и продължи:

— Хората получили най-различни наранявания, но веднъж оказали се тук, раните им започнали да зарастват. При това сякаш по чудотворен начин, както се изразява баща ми. Откритите рани зараснали, без по тях да останат белези. Счупените кости зараснали за по-малко от седмица. Дори хроничните заболявания, като сърдечния

шум на един от членовете на експедицията, изчезнали. Най-удивително обаче било случилото се с Джерълд Кларк.

— Навярно имаш предвид ръката му — уточни Кели и седна по-удобно.

— Именно. Няколко дни след пристигането им тук осакатеният му крайник започнал да кърви и в края му се появило туморно образуване. Представлявало набор от недиференцирани клетки. Решили, че е злокачествено, и че трябва да го изрежат. Нямали обаче инструменти. След няколко седмици забелязали, че туморът променя формата си. Започнал да се удължава и по повърхността му се образувала кожа.

— Ръката е започнала да се регенерира! — възкликна Кели с разширени от удивление очи.

Натан кимна утвърдително и се зае с компютъра. Върна се на запис отпреди три години и започна да чете.

Днес с доктор Чандлър стигнахме до извода, че туморът на Кларк е всъщност непозната досега регенерация. Решихме да не предприемаме опити за бягство, преди да видим как ще приключи всичко това. Наблюдаването на това чудо си заслужава риска. Бан-али ни позволяват да се разхождаме из долината, но не и да я напуснем. А и поне засега бягството изглежда невъзможно, като знаем, че гигантските котки продължават да се разхождат в съседната долина.

Натан се намести по-удобно и отвори нов файл. Върху монитора се прояви груба рисунка на ръка и горната част на тяло.

— Баща ми продължил да документира промените. Недиференцираните клетки постепенно се превърнали в кости, мускули, нерви, кръвоносни съдове, косми и кожа. Пълното регенериране на ръката отнело осем месеца.

— Какво го е причинило?

— Според баща ми мъзгата на дървото яга.

— Яга значи... — повтори с кимане Кели.

— Няма защо да се учудваме, че бан-али боготворят това дърво — отбеляза Коуве.

— Какво представлява дървото яга? — попита Дзейн от един ъгъл, като за пръв път показва интерес към разговора.

Коуве ги информира за видяното от него и от Кели в болничната хралупа на гигантското праисторическо дърво.

— Раните на Франк зараснаха почти мигновено — съобщи им той.

— И това не е всичко — добави Кели, като се настани по-близо до монитора. — През целия следобед следях състоянието на червените му кръвни телца с хематокритова тръба. Равнището им се увеличава главоломно, сякаш нещо стимулира костния му мозък да произвежда много кръвни телца на мястото на изгубените. При това с фантастична скорост. Никога досега не бях виждала подобна реакция.

Натан отвори още един файл.

— Обяснението се крие в мъзгата. Групата на баща ми успяла да я дестилира и да и направи анализ с помощта на хартиен хроматограф. Установили, че както мъзгата на копаловото дърво е богата на въглехидрати, така мъзгата на дървото яга е богата на белтъчини.

— На белтъчини? — изуми се Кели.

— Причинителят на заболяването не беше ли някакъв белтък? — попита Мани. Кели кимна утвърдително.

— Да, прион. Белтък със силни мутагенни свойства — поясни и се обърна към Мани: — Ти май каза, че имаш някаква теория за пираните и скакалците?

— Според мен и те са зависими от дървото яга. Скакалците живеят в кората му, в образувания, наподобяващи гнезда на оси. А пък развъдникът на пираните представлява езерце, обградено от корените на дървото. В него капе мъзга. Струва ми се, че именно тя предизвиква мутациите им, докато са още в ранна фаза на развитие.

— Баща ми също изказва подобно предположение — въздъхна тихо Натан. Всъщност в компютъра имаше много файлове, посветени именно на тази тема. Натан просто не бе разполагал с достатъчно време, за да ги прочете.

— А гигантските котки и каймани? — попита Ана.

— Предполагам, че и те са резултат на целенасочени мутации — продължи Мани. — Навярно са били предизвикани преди много поколения, като сега тези огромни зверове могат да се възпроизвеждат в този си вид сами, без да се нуждаят от помощта на мъзгата.

— Защо в такъв случай не напускат района? — зададе пореден въпрос Ана.

— Възможно е тук да ги задържа някакъв заложен в тях биологичен ограничител.

— Да не би да искаш да кажеш, че дървото съзнателно е създало тези видове? — каза подигравателно Дзейн.

— Знае ли човек? Може би става дума не за съзнание, а за еволюционен натиск.

— Това е невъзможно — оспори Дзейн и поклати глава.

— Не бих казал. Подобни явления вече са ни известни. Мравешкото дърво например.

Натан си спомни как мравките бяха нападнали сержант Костос. Спомни си, че стъблото и клоните на дървото бяха кухи, за да могат да приютят мравешката колония, и отгоре на това я хранеха със своята мъзга. В замяна мравките защитаваха с все сили дома си от посегателствата на растения и животни. Започна да разбира накъде биеше Мани. Сходството определено бе налице.

— В случая сме свидетели на симбиоза между растения и животни — продължи Мани. — Създали са помежду си сложни взаимоотношения, при които си помагат взаимно.

В разговора се намеси Карера, застанала на пост до прозореца. Зад гърба ѝ бавно залязваше слънцето.

— Има ли значение как са се появили тези животни? Можем ли да разберем как да ги избегнем, ако ни се наложи да си пробиваме път през долината?

Натан отговори на въпроса ѝ.

— Тези същества могат да бъдат контролирани.

— Как?

Той махна към лаптопа.

— На баща ми му трябвали години, за да научи тайните на бан-али. Племето успяло да създаде прахообразни вещества, които могат при необходимост да привличат или да отблъскват тези същества. Това го видяхме при скакалците, но то може да се направи и с пираните. Чрез химически вещества, разтворени във водата, тези иначе кротки животни могат да станат крайно агресивни. Баща ми смята, че става дума за някаква хормонална съставка, която кара пираните да напуснат територията си и да нападат безразборно.

— Извадихме късмет, че успяхме да изтребим толкова много възрастни екземпляри за кратко време — внесе успокоение Мани. — Докато израснат нови попълнения, ще мине време. Това е едно от неудобствата на биологичните отбранителни системи.

— Може би именно поради това бан-али поддържат в готовност няколко различни вида такива същества — досети се Карера. — За да разполагат непрекъснато с резерви.

— Права си, разбира се. Трябваше да съобразя — упрекна се Мани.

— Какво ще кажеш за гигантските каймани и котки? — додаде Карера към Натан.

— Часовои са, както предположихме. Функцията им е да защищават периметъра. Охраняват пътищата, по които може да се проникне в сърцето на територията им. Дори и ягуарите обаче могат да бъдат укротени, ако покриеш тялото си с разтвор от един черен прах. С помощта на този разтвор бан-али се движат безпрепятствено сред тях. Предполагам, че, подобно на изпражненията на кайман, този състав действа като репелент на гигантските котки.

— Значи боята върху тялото на нашия водач не е имала само камуфлажна функция — отбеляза Мани.

— Как можем да се снабдим с този репелент? — попита Костос. — Как се получава?

— Получава се от дървото — осведоми ги Коуве. През цялото времетраене на разговора не бе помръднал. Само пребледнявате все повече и повече.

Натан бе изненадан от бързия отговор на професора. — Наистина е така. Получава се от кората и листата на дървото. Как се сети?

— Всичко тук е свързано с това праисторическо дърво. Мани бе прав, когато го оприличи на мравешкото дърво. Греша обаче в предположението си относно неговите мравки.

— Какво искаш да кажеш? — озадачи се Мани.

— Мутиралите животни са просто биологични оръдия, които дървото доставя на истинските си работници. Това са бан-али. — Всички мълчаха. Коуве продължи: — Тук именно индианците изпълняват ролята на мравките войници. Дървото неслучайно е назовано „яга“ — местната дума за майка. Дърво, което ражда, което се грижи за теб. Преди безброй поколения, може би още при мигрирането на човека в Южна Америка, племето е попаднало на дървото. Останало е изумено от забележителните му лечебни свойства и е допуснало да изпадне в подчинение от него. Превърнали са се в

бан-и, в роби. Сега се намират в сложна система от отношения на взаимна зависимост.

На Натан му стана много неприятно от това сравнение. Човешки същества, използвани като мравки.

— Тази гора е праисторическа — развиваше хипотезата си професорът. — Нищо чудно да съществува още от времената на Пангея^[2], когато Южна Америка и Африка са били части от един континент.

Вероятно това дърво вече е съществувало, когато хората започнали да се придвижват на два крака. По цял свят съществуват стотици митове за подобни дървета. Дървета, които полагат майчински грижи за теб. Едва ли това е била първата подобна среща.

Всички се умислиха. Натан прецени, че дори баща му не бе екстраполирал историята на дървото по този начин. Това, което чу, го смути.

Сержант Костос премести своята карабина М — 16 на другото си рамо.

— Хайде засега да прекратим уроците по история. Според мен трябва да изработим алтернативен план. Да видим как да се измъкнем оттук, ако не успеем да установим радиовръзка.

— Сержантът е прав — обади се Коуве. — Ти не ни каза всичко, Натан. Каква е била по-нататъшната съдба на баща ти и хората му? Как е успял да избяга Джерълд Кларк?

Натан пое дълбоко въздух и отиде при компютъра. Включи последния запис и започна да чете на глас.

ОСЕМНАЙСЕТИ АПРИЛ

Събрахме достатъчно прах и тази нощ ще се опитаме да избягаме. След всичко, което научихме, трябва да се завърнем в цивилизования свят. Не можем да си позволим да чакаме повече. Ще покрием телата си с черен прах и след залез слънце ще тръгнем. Знаем пътеки, по които лесно ще се скрием от преследвачите и ще напуснем тези земи, но си даваме сметка, че обратният път към света ще

бъде труден и опасен. Друг избор, нямаме... Не след раждането. Тази нощ ще направим опит да избягаме и нека Бог да ни е на помощ.

Натан се омести от лаптопа и се обърна към спътниците си:

— Не само Джерълд Кларк, всички се опитали да избягат. Единствено Кларк обаче успял да стигне до цивилизования свят.

— Значи всички са направили опит — промълви Кели.

— Да — потвърди Натан. — Придружавала ги е дори една жена от племето. Опитна следотърсачка на име Елиа. Влюбила се в Кларк и се оженили. Той я взел със себе си.

— Какво се случило с тях? — интересува се Ана.

— Това е последният запис. Друго няма.

— Значи не са успели... — отбеляза тъжно Кели. — Само Кларк се е измъкнал.

— За повече подробности бих могъл да се обърна към Дакий — допусна Коуе.

— Кой е Дакий?

— Индианецът, който ни доведе дотук. Поназнайвам езика на бан-али, а и той знае малко английски. Ще се опитам да науча какво е станало с другите, да разбере как са загинали.

Натан кимна утвърдително, макар да не бе убеден, че желае да научи подробности за това.

— Кое обаче ги е накарало да избягат именно в онази нощ? — обади се Мани. — Защо записът създава впечатлението, че не са могли да си позволят да чакат повече?

Натан пое дълбоко въздух.

— Точно по този повод исках да споделя с всички вас. Баща ми стигнал до някои тревожни изводи относно бан-али. Научил нещо, което решил, че трябва на всяка цена да съобщи на света.

— Какво? — попита Коуе. Натан се замисли как да започне.

— Едва след като поживял доста време с бан-али, баща ми започнал да прави обобщения. Забелязал, че това изолирано племе в някои отношения започнало значително да изпреварва останалите индианци от голяма Амазония. Изобретили например лоста и

колелото. Някои от къщите дори имат примитивни асансьори, като използват големи камъни за тежести и противотежести. Бил впечатлен и от други достижения, които му се сторили съвсем неуместни за техния начин на живот. Заделил голяма част от времето си за изучаване на начина на мислене на бан-али, както и на начина, по който възпитават децата си. Бил изумен от откритията си.

— А какво се случило по-нататък? — полюбопитства Кели.

— Джерълд Кларк се влюбил в Елиа. Оженили се през втората година на пленничеството. На третата година тя забременяла, а на четвъртата година родила. — Натан спря за миг и огледа спътниците си. — Детето се родило мъртво. Обезобразено от мутации. Както се изразява баща ми, представлявало генетично чудовище.

Кели сякаш се присви от страх. Натан кимна към лаптопа.

— В тези файлове има много повече подробности. Баща ми и лекарят на групата стигнали до ужасяващ извод. Дървото можело да предизвиква мутации не само в низшите видове. С течение на годините започнало да променя самите бан-али. Подобрило познавателните им способности, рефлексите им, дори и зрението им. Външно останали непроменени, но то предприело усъвършенстване на вида. Баща ми предположил, че бан-али започнали да се отдалечават от човешкия род в генетично отношение. Едно от нещата, обособяващи отделните видове, е неспособността им да образуват общо поколение.

— Имаш предвид мъртвороденото дете... — обади се преbledнял Мани. Натан кимна утвърдително.

— Баща ми стигнал до извода, че бан-али били на път да напуснат вида „Хомо сапиенс“, да се обособят като отделен вид.

— Боже мой! — възкликна Кели.

— Именно заради това решили, че трябва да избягат незабавно. За да не допуснат увреждането на човечеството в тази долина.

В продължение на минута всички останаха безмълвни.

— Какво ще правим? — наруши мълчанието Ана с изплашен глас.

— Ще накараме това скапано Джи Пи Ес да заработи — избухна Костос. — След това ще се изнесем по живо, по здраво от това шибано място.

— Междувременно ще трябва да съберем колкото се може повече прах за приготвяне на репелент — добави Карера.

Кели се изкашля и се изправи.

— Всички май забравихме едно нещо. Забравихме болестта, която се разпространява из американския континент. Как да ѝ противодействаме? — тя се обърна към Натан: — В бележките на баща ти говори ли се за някаква заразна болест?

— Не. Като се имат предвид лечебните свойства на дървото яга, всички тук са се радвали на невероятно здраве. Намеква се обаче, че съществува табу. Че нито един от Избраните, разбирай бан-али, не трябва да напуска племето. Над всекиго, който го напусне, и над всички, които той срещне, тегнело проклятие. Баща ми решил, че това е просто мит, който да плаши местните хора.

— Над всекиго, който го напусне, и над всички, които той срещне, тегнело проклятие — повтори Мани. — Та това звучи точно като описание на нашия случай!

— Ако това наистина е вярно, как все пак се е появила тази болест? Кое е изпълнило внезапно тялото на Кларк с тумори? Кое го е направило заразен? — разсъждаваше на глас Кели.

— Допускам, че съществува някаква връзка с лечебната мъзга на дървото — допусна Дзейн. — Може би именно тя не позволява на болестта да се развихря тук. Ще трябва да съберем доста мъзга, преди да си тръгнем.

Кели не обърна внимание на тези думи на Дзейн и продължи съсредоточено:

— Има нещо съществено, което пропускаме... Нещо, което не можем още да проумеем...

Натан остана с усещането, че никой не я чу.

— Може би ще успее да науча от Дакий нещо за съдбата на другите, както и за тази тайнствена болест — успокои я Коуве.

— Добре. Значи засега имаме план за действие — приключи разговора застаналият до вратата сержант Костос. След това възложи задачи на всички. — Олин ще се опита да оправи Джи Пи Ес-а. Призори Коуве и Ана в качеството си на специалисти по индианските въпроси ще започнат да работят като разузнавачи. Трябва да се стремят да съберат колкото се може повече информация. Мани, Карера и аз ще се опитаме да разберем къде е складиран прахът за правене на репелент. Дзейн, Ранд и Кели ще наблюдават Франк и ще имат

готовност бързо да го евакуират при необходимост. Когато влезете в дървото, вземете проба от лечебната мъзга.

Никой не възрази. Дори и да бяха безполезни усилията им, поне нямаше да имат време да се замислят за ужасите, криещи се в древната долина.

Коуве се изправи.

— Е, аз ще тръгвам. Ще се опитам да си поговоря с Дакий, докато е сам.

— Ще дойда с теб — пожела Натан.

— А пък аз ще отида да проверя как е Франк, преди да е станало съвсем тъмно — заяви Кели.

Тримата излязоха от общото помещение и се запътиха към стълбата. Слънцето вече почти се бе скрило. Над долината като тъмен облак бе започнал да се спуща здрач.

Спуснаха се мълчаливо по стълбата. Всеки си мислеше за свои работи. Натан достигна пръв земята и помогна на Коуве и Кели да слязат. Тортор се доближи и подуши Натан. Той разсеяно почеса ягуара зад ухото.

На няколко метра от тях бе застанал индианецът на име Дакий.

Коуве тръгна към него.

Кели отправи поглед към дървото яга. Най-високите му клони все още бяха облени от слънчева светлина. Натан забеляза, че погледът на Кели издава умора.

— Ако ме изчакаш малко, ще те придружа — предложи той.

— Благодаря, не е необходимо. Нищо ми няма. Взех една портативна радиостанция от военните. Ти по-добре си почини.

— Но...

Тя му отвърна с уморен и тъжен поглед.

— Няма да се бавя дълго. Просто трябва да остана няколко минути насаме с брат си.

В отговор Натан кимна с разбиране. Бе сигурен, че бан-али няма да и сторят зло. Не искаше обаче да я оставя насаме с мъката и. Първо, дъщеря и, а сега и брат и... На лицето ѝ бе изписано страдание. Тя отиде до него и стисна ръката му.

— Благодаря ти за подкрепата все пак — прошепна и се запъти към дървото.

Коуве вече бе запалил лулата си и разговаряше с Дакий. Натан потупа Тортор по хълбока и отиде при тях. Коуве се обърна към него.

— Имаш ли снимка на баща си?

— Да, в портфейла си.

— Можеш ли да я покажеш на Дакий? След четири години, прекарани с баща ти, тези индианци би трябвало да са запознати с фотографиите.

Натан повдигна рамене и извади кожения си портфейл. Извади снимка на баща си, обграден от деца в селище на яномамо.

Коуве я показва на Дакий.

Индианецът отметна глава и погледна снимката с широко разтворени очи.

— Керл — каза и потупа снимката с пръст.

— Точно така, Керл — потвърди Коуве. — Какво се случи с него? — попита и повтори въпроса си на яномамо.

Дакий не го разбра веднага. Бяха необходими още няколко реплики, за да се формулира въпросът. Дакий енергично поклати глава и последва оживен диалог на няколко различни диалекта. Дватама разговаряха много бързо и Натан не успя да проследи думите им. След малко Коуве се обърна към него:

— Останалите са били убити. Джерълд успял да избяга от преследвачите. Вероятно опитът му от службата в специалните части му е помогнал да се измъкне.

— А баща ми?

Дакий вероятно разбра думата, Приведе се към фотографията и погледна Натан.

— Ти си син? Ти си човек-син? Натан кимна утвърдително.

Дакий потупа Натан по рамото и се усмихна.

— Син на вишва. Много хубаво. Натан се озадачи и погледна Коуве.

— Вишва означава „шаман“. Баща ти с неговите знания очевидно е бил възприет като шаман.

— Какво се е случило с него?

От устата на Коуве отново се изля смесица от опростен английски и яномамо. Натан отново не разбра нищо.

— Керл? — Дакий отметна глава назад и гордо се ухили. — Мой брат тешари-рин върна Керл под сянката на яга. Беше добре.

— Следотърсачите са го върнали тук?

Коуве продължи да извлича информация от събеседника си. Дакий говореше бързо и Натан не можеше да следи разговора. Най-после професорът се обърна към Натан. Лицето му бе мрачно.

— Какво ти каза?

— Доколкото ми е по силите да схвана думите му, баща ти действително е бил докаран тук. Жив или мъртъв, така и не разбрах. После заради неговото престъпление и в качеството му на вишва му е била сторена голяма чест.

— Каква?

— Бил е отведен при яга и корените ѝ били захранени с тялото му.

— Захранил корените ѝ?

— По моему иска да каже, че тялото му е било използвано като тор.

Натан насмалко не изгуби съзнание. Макар и да знаеше, че баща му е мъртъв, това, което чу, му се стори ужасно за възприемане. Баща му се бе опитал да предотврати израждането на племето бан-али от праисторическото дърво, като бе рискувал живота си, а в крайна сметка бил изяден от проклетата твар.

Дакий продължи да тресе главата си и да се хили като глупак.

— Това много хубаво! Керл остава при яга! Наши нар! Натан бе твърде развълнуван, за да запита какво означава последната дума, но Коуве му я преведе:

— Наши нар означава „завинаги“.

20:08 ч.

Луи бе заел позиция в мрака на джунглата, поставил очила за нощно виждане на лицето си. Слънцето току-що бе залязло и мракът бързо поглъщаше долината. Заедно с хората си бе изчакал този момент в продължение на часове.

Нямаше да му се наложи да чака още дълго.

Все пак нужно бе да прояви търпение. „Бързай бавно“ — това бе една от неговите максими. Трябваше да приключат с някои последни приготовления, преди да започнат нападението. Продължи да лежи по

корем, покрит от папрати. Лицето му бе боядисано с маскировъчна черна боя.

Денят бе наситен със събития. Тази сутрин, само час след изгрев слънце, му се обади неговият агент. Шпионинът му бе все още жив, слава Богу! Агентът го осведоми, че селището на бан-али е разположено в затворена долина, до която може да се стигне единствено през проход в масива от скални хълмове. Това бе чудесно. Всичките му противници щяха да са събрани на едно място.

Единственото препятствие се бе оказала проклетата глутница ягуари. Милата му Цуи обаче успя да открие решение на този досаден проблем. Рано сутринта заедно със специално подбрана група следотърсачи, в която бе включен и неме-цът Брайл, бяха разхвърляли из околността късове отровно месо, съвсем прясно и кървящо. Цуи бе натрила всички парчета месо с ужасна отрова, лишена от вкус и миризма, но убиваща при първото близване. Глутницата, вече настървена от сблъсъка с рейнджърите, не успя да удържи на изкушението. Огромните зверове изпаднаха в блажен сън, от който така и нямаше да се събудят. Няколко от котките, изпълнени с подозрение, не бяха докоснали месото. С помощта на устройства за нощно виждане и на въздушни пушки, заредени с отровни стрели, Цуи и хората ѝ ликвидираха тези последни заинатени ягуари.

Убиха ги безмълвно. След като разчистиха по този начин пътя си, Луи и хората му заеха позиции пред прохода между скалите.

Предстоеше да се свърши една последна работа, за която бе необходимо търпение.

Бързай бавно.

Най-после забеляза движение. През инфрачервените му очила двете фигури приличаха на горящи факли. Спуснаха се надолу по грубо издяланите стъпала сами. Тази сутрин Луи бе разположил постове пред прохода и ги бе инструктирал да обезвредят всеки индианец, който се покаже. От бан-али обаче нямаше и следа. Вероятно вниманието на племето се бе съсредоточило върху непознатите, озовали се в тяхното село. Вероятно индианците смятаха, че глутницата ягуари ще ги опази от всякакви нежелани пришълци.

Не и днес, мои мили приятели. В долината ви се появи нещо много по-страшно от вашата малка глутница.

Двете фигури продължиха да се спускат по прохода. Луи за миг махна очилата от лицето си. Въпреки че знаеше, че фигурите са там, те се бяха камуфлирали така добре с черна боя, че с невъоръжено око не можа да ги забележи. Постави отново очилата и се усмихна. Фигурите отново се появиха на мястото си.

Какви чудеса прави съвременната наука...

След броени секунди двете фигури достигнаха края на прохода. Спряха се на място и сякаш бяха обхванати от колебания. Дали бяха усетили, че нещо не е наред? Дали не се бояха от ягуарите? Луи затаи дъх. Двамата индианци напуснаха прохода и започнаха да се спускат по ската, готови да патрулират. Най-послед.

Пред тях внезапно се появи нова горяща фигура. Изящен факел, горящ по-ярко от другите два. Луи махна очилата си. Това бе Цуи. Гола. Абаносовата ѝ коса се спускаше като копринен водопад върху заоблените ѝ бедра. Подобно горска богиня, събудена от сън, тя се понесе към двамата стражи.

Двамата индианци застинаха от изненада.

От близките храсти се чу изкашляне. Един от индианците докосна врата си с ръка и се свлече на земята. Отровната стрела, която го порази, можеше да убие петстотинкилограмов ягуар. Човекът умря още преди главата му да се удари в скалистата повърхност.

Другият индианец за миг го погледна и след това се понесе към прохода с бързината на змия. Любовницата на Луи обаче се оказа по-пъргава от него. Кръвта ѝ бе изпълнена със стимулиращи вещества и рефлексите ѝ бяха по-бързи. Без каквито и да е усилия му препречи пътя. Той отвори уста, за да изкрещи и предупреди хората си, но Цуи отново го изпревари. Бързо хвърли шепа прах в очите му и в отворената му уста.

Вместо вик от гърлото на човека излезе задавен стон. Отровата проникна в тялото му и той падна на колене.

Изражението на лицето на Цуи не се измени. Коленичи до жертвата си и едва тогава обърна поглед към мястото, където се намираше Луи. На лицето ѝ се появи сянката на усмивка.

Луи се изправи. Бяха изпълнили и последната си задача. Плениха човек, който щеше да ги информира за отбранителните способности на племето. Всичко бе готово за утрешното нападение.

21:23 ч.

Кели бе седнала със скръстени крака до люлката, в която лежеше брат и.

Франк, обвит в дебело одеяло, отпиваше нещо от сламка, пъхната в орех с размерите на пъпеш.

Кели видя, че това е един от плодовете, които растяха на гроздове по клоните на яга. Течността по вкус наподобяваше кокосово мляко. Тя я опита, когато един от индианците занесе плода на брат и. Течността бе приятна на вкус. Съдържаха захари и мазнини. Енергия, от която брат й се нуждаеше.

Изчака Франк да изпие съдържанието на ореха. После той й го подаде с трепереща ръка. Въпреки че бе буден, погледът му все още издаваше леко замайване, вероятно дължащо се на морфина.

— Как се чувстваш? — попита го.

— Страхотно — отвърна с дрезгав глас, без да откъсва поглед от осакатените си крака под одеялото.

— Болят ли те?

— Не изпитвам болка. — Той се засмя пресилено. — Мога обаче да се закълна, че ме сърбят пръстите на краката.

— Това са измамни усещания. — Тя кимна. — Ще продължат навярно месеци.

— Да те сърби, пък да не можеш да се почешеш. Чудесна работа.

Тя се усмихна на Франк. Лицето му изразяваше едновременно облекчение, умора и страх. Все пак вече имаше по-добър цвят. Колкото и да бе ужасно положението им, Кели не можеше да отрече лечебната сила на мъзгата на яга. Бе спасила живота на брат й и той сега бе започнал бързо да се възстановява.

Франк се прозина.

— Необходимо е да поспиш — настоя тя и се изправи. — Колкото и чудотворно да изглежда лечението, тялото ти трябва да презареди батериите си.

В подобното на пещера помещение бяха останали само двама индианци. Един от тях бе главният шаман, който я гледаше нетърпеливо. Тя го бе помолила да и разреши да прекара нощта до брат си, но той и отказа. Обясни й на развален английски, че той и помощниците му ще се погрижат за новия си брат.

— Яга го закриля — бе и казал шаманът с тон, нетърпящ възражения.

— По-добре да се махам, преди да са ме изритали оттук — промърмори си Кели.

Франк отново се прозина. Тя вече му бе обяснила техния план за утре и обеща да му се обади още сутринта.

— Обичам те, сестро — каза той и стисна ръката ѝ.

— И аз те обичам, Франк — отвърна Кели и го целуна по бузата.

— Ще се оправя... И Джеси ще се справи.

Тя захапа устната си, за да не се разплаче. Не можеше да си позволи да дава израз на чувствата си пред Франк. Не можеше да си позволи да плаче. Този ден бе успяла да не дава израз на мъката си. Това бе в стила на семейство О'Бра-йън. Ирландците проявяваха твърдост, когато ги сполетяваха беди. Сега не бе време за плач.

Провери състоянието на абоката му, блокиран засега. Той повече не се нуждаеше от интравенозно хранене, но тя за всеки случай реши да поддържа абоката в готовност.

Шаманът се намръщи.

Върви по дяволите, каза си тя сърдито на ум. Ще си тръгна, когато аз реша. Отметна одеялото от краката на брат си и разгледа раните. Защитната ципа върху осакатените му крайници бе непокътната. Тъй като бе полупрозрачна, тя видя как върху раните е започнал да се образува гранулиращ слой. Скоростта на гранулирането бе невероятна.

Погледна Франк в лицето и видя, че той вече бе затворил очи. От устата му излизаше леко хъркане. Бавно го целуна по другата буза. И сега не се разплака, но не успя да сдържи сълзите си. Изправи се, избърса очите си и огледа помещението за последен път.

Шаманът очевидно забеляза сълзите ѝ, тъй като сърдитата гримаса на лицето му бе сменена от съчувствено изражение. Кимна ѝ с разбиране и тихо повтори обещанието си, че ще се грижи за брат ѝ.

Тя тежко въздъхна и се отправи към изхода. Дългото спускане по дървото ѝ се стори безкрайно. В тъмния коридор остана насаме с мислите си. Страхове и тревогите ѝ се засилиха. Тревожеше се за дъщеря си, за брат си и за света въобще.

Най-после излезе от дървото и се озова на поляната. Усети топъл вечерен бриз. Луната светеше ярко, но на небето вече се бяха появили

облаци, които закриваха звездите. Някъде в далечината се чу гръм. През нощта щеше да вали.

Бризът все пак я освежи. Тя с бързи крачки прекоси поляната и се отправи към тяхното дърво, Забеляза, че в подножието му някой бе застанал на пост с фенерче в ръка. Бе редник Карера. Рейнджърката я освети с лъча на фенерчето, а после ѝ махна с ръка. До нея се бе присвил Тортор. Ягуарът я погледна, подуши въздуха и пак зае предишната си позиция.

— Как е Франк? — попита Карера.

Кели нямаше настроение за разговори, но не и бе удобно да пренебрегне въпроса на рейнджърката.

— Изглежда по-добре. Оправя се.

— Радвам се да чуя това. Опитай се да поспиш. Очаква ни уморителен ден.

Кели кимна в знак на съгласие, макар да се съмняваше, че ще може лесно да заспи. Приблужи се до стълбата.

— За теб е запазено самостоятелно помещение на третия етаж. Намира се вдясно.

— Лека нощ — промълви в отговор Кели, погълната от собствените си грижи, и започна да се катери.

Когато достигна площадката, там нямаше никого. Общото помещение също бе безлюдно. Навярно всички си бяха легнали, изтощени от многото безсънни нощи. Погледна тъмните етажи над нея и се доближи до по-дългата от двете допълнителни стълби. Трети етаж, бе казала редник Карера. Така ми се пада, след като последна се сещам да си запазя стая.

Третият етаж бе разположен доста по-високо от първите два. Изграден върху отделен клон, представляваше обособено жилище, може би предназначено за гости.

Краката я боляха. Започна да се изкачва по високата стълба. Усети, че вятърът се засилва и разклаща стълбата. Листата зашумоляха. Въздухът замириса на дъжд. Луната над главата ѝ бе скрита от тъмни облаци. Кели забърза.

От тази височина видя как надалеч просветна мълния. Последва гръмотевица, глуха като басов барабан. Изведнъж реши, че да живееш върху високо дърво не е кой знае колко умно. Особено когато се намиращ в най-високата му част.

Първите дъждовни капки започнаха да падат върху листата. Тя достигна малката горна платформа и се изправи. Вятърът и дъждът бързо се засилиха. В Амазония бурите бяха краткотрайни, но силни, и тази не представляваше изключение. Озова се пред вратите, които водеха към двете стаи на този етаж.

За коя стая ѝ бе казала Карера, че е нейната?

Видя поредната светкавица, образувана сякаш от много малки сърдити копия, последвана от гръм. Дъждът внезапно премина в порой, а вятърът стана много силен. Дъските под краката ѝ се залюляха като дъното на кораб в бурно море.

Без да се смущава от мисълта, че може да събуди някого, Кели бързо се шмугна в по-близкия отвор, като насмалко не се препъна. Бързаше да се окаже на безопасно място.

Стаята бе тъмна. Една светкавица за миг я освети. За щастие в единичната люлка нямаше никого. Вече спокойна, Кели тръгна към нея.

Краката ѝ обаче внезапно докоснаха нещо в мрака. Тя падна на колене и изруга. Присегна и откри нечия раница.

— Кой е тук? — попита глас иззад вратата и на фона ѝ се появи силует.

Кели, все още коленичила, изпита ужас. Чу се гръм и поредната светкавица разкри личността на силуета.

— Натан, ти ли си? — попита Кели смутено. — Аз съм, Кели.

Той бързо отиде до нея и ѝ помогна да стане.

— Какво правиш тук?

Тя отмести мокър кичур коса от лицето си и усети, че цялата пламти, Сигурно ще си помисли, че съм глупачка.

— Май обърках стаята. Извинявай.

— Добре ли си? — попита Натан, без да я пуска. Тя усети топлината на дланите му през мократа си риза.

— Добре съм. Просто се чувствам като глупачка.

— Нямах основания да се чувстваш така. Тъмно е.

При следващата светкавица тя видя, че той я гледа в очите, Продължиха мълчаливо да се гледат. Най-после Натан проговори:

— Как е Франк?

— Добре е — отвърна тихо тя. Силната гръмотевица я остави с усещането, че светът е много голям, а те са много малки. — Забравих

да ти кажа, че съжалявам за случилото се с баща ти.

— Благодаря.

Тази проста дума, изречена тихо, бе изпълнена с болка. Тя неволно се доближи до него, подобна на пеперуда, привлечена от свещ. Пеперуда, която знаеше, че щеше да бъде изгорена, но нямаше избор. Неговата скръб докосна нещо в нея. Здравата стена, която бе изградила около сърцето си, се разпука. Очите ѝ отново се наляха със сълзи и раменете ѝ започнаха да треперят.

— Замълчи — каза ѝ той, въпреки че не бе произнесла още дума. После я придърпа към себе си и я прегърна.

Треперенето премина в плач. От сърцето ѝ внезапно се изляха целият ужас и болка, които се бяха натрупали в него. Краката и отмаляха, но Натан я задържа в прегръдките си и нежно я пусна на пода. Притисна я плътно до себе си. Сърцето му затуптя редом до нейното.

Продължиха да лежат върху пода в центъра на стаята, докато бурята навън бушуваше и разклащаше дърветата с яростта на титан. Най-после тя обърна лицето си към Натан.

Придърпа неговото към себе си и доближи устните му до своите. Усети вкуса на неговите и на своите сълзи. В началото бяха обзети от желание да оцелеят в погълналото ги море от скръб. Когато устните им се докоснаха, това желание премина в жажда. Тя усети как пулсът му се ускори.

За миг той се отдръпна и въздъхна. Стори ѝ се, че очите му искрят в мрака.

— Кели...

— Замълчи — каза тя, като използва неговите думи. Приблужи го отново към себе си.

Притиснати в силна прегръдка, отпуснаха се върху пода. Ръцете им съблякоха мокрите дрехи. Крайниците им се преплетоха.

Бурята продължи да бушува, а страстите им се нажежиха до бяло. Скръбта се разсея и изчезна, прогонена от болката и удоволствието от равномерни движения и тихи чувствени изблици. Стаята изведнъж се оказа твърде малка и те се изтърколиха върху площадката пред входа ѝ.

Облаците бяха разкъсвани от светкавици, последвани от гръмотевични тътени. Дъждът обля кожата на голите им тела.

Тя усети горещите устни на Натан върху гърдите си и върху шията си. Притисна се към него със затворени очи, през чиито клепачи виждаше червения проблясък на мълниите. Жадните му устни се впиха в нейните. Тя усети прекрасното напрежение, проникващо в тялото и. Първо, по-бавно, а после, по-бързо. Извика и нейният вик се срещна с неговия. Прозвуча ѝ като светкавица.

Времето спря и за двамата. Престанаха да забелязват света и бурята, но не и себе си.

[1] Приспособление, което се поставя във вена за многократно интравенозно приложение. — Б. ред. ↑

[2] Учените допускат съществуването на древен суперконтинент, обединявал всички съвременни континенти на Земята. — Б. ред. ↑

ЧАСТ ПЕТА

КОРЕН

КОТЕШКИ НОКЪТ

СЕМЕЙСТВО Rubiaceae

РОД Uncaria вид Tomentosa
guianensis ПОПУЛЯРНО НАЗВАНИЕ:
котешки нокът, саменто.

ИЗПОЛЗВАЕМА ЧАСТ: кората,
корените, листата.

СВОЙСТВА: антибактериално,
антиоксидантно, противотуморно,
противовъзпалително, антивирално,
цитостатично, слабително,
диуретично, имуностимулиращо,
антимутагенно.

16. ПРЕДАТЕЛСТВО

17 август, 07:05 ч.

Амазонската джунгла

Когато Натан се събуди, видя, че е прегърнал голата жена. Очите ѝ вече бяха отворени.

— Добро утро — поздрави я той.

Кели се притисна по-плътнo до него. Все още можеше да се усети миризмата на дъжд върху кожата ѝ. Тя му се усмихна:

— Утрото започна доста отдавна.

Той се повдигна на лакът, което не бе лесно да се направи в люлка, и я погледна в лицето.

— Защо не ме събуди?

— Защото реших, че един час повече сън няма да ти навреди — обясни тя. Измъкна се от люлката, завъртя я, сръчно издърпа единственото одеяло в нея и го уви около себе си.

Той присегна да я хване, но тя бързо се отдръпна.

— Недей, предстои ни дълъг ден — напомни му тя. Натан въздъхна, стана и измъкна боксерките си от купа дрехи, нахвърляни върху пода. Кели прибра своите. През задната врата се виждаше джунглата.

Снощи с Кели в ранните часове след полунощ разговаряха за родители, братя, дъщери, за живота и за загубата на близки хора. Плакаха. Любиха се отново. По-бавно, не така напрегнато, както преди, но с по-дълбока страст. После се отпуснаха в люлката и се опитаха да поспят поне малко, преди Да се зазори.

Натан излезе на площадката и огледа гората. Утринното небе бе чисто и ясно, от снощната буря нямаше и следа, а светлината бе ярка. По листата все още бяха полепнали дъждовни капки, блестящи като скъпоценни камъни. Това обаче не бе всичко.

— Ела да видиш нещо.

Вече облечена и закопчала наполовина ризата си, тя отиде при него. Той я погледна и се изуми за пореден път от красотата ѝ. Очите ѝ се разшириха от удивление, когато видя това, което го бе впечатлило.

— Какво великолепие! — възкликна удивена. Облегна се на него и той инстинктивно я прегърна. Привлечени от влагата, върху горните клони на дървото бяха накацали стотици пеперуди. Изпълваха цялото пространство. Не само покриваха листата и клоните, но и пърхаха във въздуха. Всичките, с яркосин или кристалнозелен цвят, имаха размерите на човешка ръка.

— От вида morpho са — констатира Натан. — Не бях виждал обаче подобни разцветки.

Кели видя как една от пеперудите премина под слънчев лъч. Стори ѝ се, че тя започва да луминисцира със собствено сияние.

— Човек би казал, че някой е разбил стъклопис и е поръсил върховете на дърветата с неговите парченца — сравни тя видяното.

Той я притисна по-силно към себе си, опитвайки се да удължи мига. Известно време не си казаха нищо. После под тях се разнесоха гласове.

— Вероятно е време да слезем — наруши мълчанието им Натан. — Предстои ни много работа.

Кели кимна в знак на съгласие и въздъхна. Той разбираше неохотата ѝ. Тук, изолирани от света, можеха да забравят, поне за известно време, всички страдания и тревоги.

Преди да напуснат, Натан отиде до задната платформа и отмести резето, което придържаше сенника от бамбук и палмови листа, така че той отново запълни пространството в отвора на задната врата. Кели се доближи до него и огледа пантите в горната част на сенника.

— В тази позиция служи за врата, а като се отвори и повдигне, изпълнява ролята на сенник. Хитро са го измислили.

Натан кимна в знак на съгласие. Вчера той също се изненада от съобразителността на индианците.

— Досега не бях виждал подобни работи в джунглата. Баща ми записал в дневника си, че това племе е по-напреднало от други местни племена. Пример за това са и примитивните му асансьори.

— Точно сега един асансьор би ми дошъл добре — отбеляза Кели и се протегна. — Интересно как дървото въздейства върху тези хора.

Натан кимна в знак на съгласие и след това отиде да вземе раницата си. Тук много неща бяха интересни. Огледа стаята за последно и отиде до вратата, където го очакваше Кели.

Когато тя праметна раницата си през рамо, той се наведе и страстно я целуна. Тя сякаш на пръв поглед се изненада, но после отвърна на целувката му със същата страст. И двамата не споменаха и дума за това, как ще се развият по-нататък отношенията им. Знаеха, че случилото се през нощта бе в голяма степен предизвикано от общата им болка. Все пак то бе начало. Натан изпита желание да предусети развоя на тяхната връзка. По целувката на Кели разбра, че и тя очаква същото.

Разделиха се и без да си кажат повече и дума, тръгнаха към стълбата, водеща към общото помещение.

Когато Натан започна да се спуска по нея, усети миризмата на храна. Стигна до най-долното стъпало и скочи върху площадката. Ана и Коуве приготвиха закуската. Натан видя хляб от маниока и висок каменен съд, пълен със студена вода.

Ана се обърна и всички видяха, че държи в ръцете си поднос с печени пържоли.

— От глиган са — поясни тя. — Рано тази сутрин ги донесоха две индианки.

Натан усети, че е много гладен. Имаше още плодове, яйца и нещо, което приличаше на сладкиш.

— Не се учудвам, че баща ти се е задържал тук толкова дълго време — промърмори редник Карера между две хапки хляб и месо.

Дори и това напомняне за баща му не лиши Натан от апетит. Продължи закуската си заедно с останалите.

Докато се хранеше, забеляза, че двама членове на експедицията не бяха сред тях.

— Къде са Дзейн и Олин? — попита той.

— Занимават се радиостанцията — уведоми ги Костос. — Олин тази сутрин успя да задейства Джи Пи Ес-а.

— Значи успя най-после! — зарадва се Натан, като насмалко не се задави.

Костос кимна утвърдително и повдигна рамене.

— Успя да го пренастрои, но не знаем дали някой е получил сигнала.

Натан се замисли. Погледна към Кели. Ако сигналът с верните координати достигнеше адресата си, можеха да бъдат евакуирани още тази вечер. В очите на Кели също забеляза проблясък на надежда.

— Трудът му обаче ще отиде по дяволите, ако не получим потвърждение по основната радиостанция — продължи Костос. — Докато това не стане, ще се придържаме към досегашния си план. Ти заедно с Кели и Дзейн ще трябва да имате грижата Франк да е готов за бърза евакуация при необходимост.

— Освен това трябва да съберем и мъзга от дървото — добави Кели.

Костос кимна, без да престава да дъвче.

— Докато Олин се занимава с радиостанцията, останалите трябва да се разделим и да се опитаме да научим нещо повече от индианците. Да разберем нещо и за тези проклети репеленти.

Натан не възрази на сержанта. Със или без Джи Пи Ес най-разумно щеше да бъде да се действа бързо и предпазливо. Закуската приключи в мълчание.

После експедицията напусна жилището и се спусна на поляната. На дървото остана само Олин със своето спътниково оборудване. Мани и двамата рейнджъри се отправиха в една посока, Ана и Коуве, в друга. Договориха се да се срещнат отново тук по пладне.

Натан и Кели заедно с Дзейн тръгнаха към яга. Натан намести пушката на рамото си. Сержантът бе настоял всеки член на експедицията да е въоръжен най-малкото с пистолет. Кели бе затъкнала деветмилиметров пистолет на пояса си. Дзейн, постоянно изпълнен с подозрения, държеше своята берета в ръка и непрестанно се озърташе. Всяка от трите групи освен това получи по една портативна армейска радиостанция „Сейбър“, за да могат да поддържат връзка помежду си. — Искам на всеки четвърт час всички да потвърждавате, че няма произшествия — нареди строго Костос. — Не трябва да го забравяте.

Така инструктиран, екипът се раздели. Натан слезе на ливадата и погледна още веднъж гигантската праисторическа гимноспора. Бялата кора на дървото, покрита с роса, блестеше. Блестяха ярко и листата му. От клоните висяха гроздове с огромни орехи. Натан изпитваше желание да разгледа по-подробно гигантското дърво.

Стигнаха до дебелиите възлести корени и Кели поведе спътниците си към отвора в подножието на ствола. Натан разбра защо туземците

наричаха дървото „яга“, сиреч „майка“. Успя да схване символиката. Двата основни корена, обграждащи отвора, наподобяваха огромни крака от двете страни на гигантска утроба. Бан-али смятаха, че са родени от нея. — Тук може да влезе и камион — каза Дзейн, като видя отвора.

Натан изтръпна, когато навлезе в сенчестата вътрешност на дървото. Усети силната мускусова миризма на мъзгата му. Обърна внимание на малките сини отпечатьци от длани по коридора. Бяха стотици, големи и малки. Дали всеки отпечатък бе оставен от отделен член на племето? Дали някъде върху тази стена нямаше отпечатък и от дланта на баща му?

— Оттук. — Кели ги поведе към коридора, водещ нагоре. Натан и Дзейн я последваха. По някое време сините отпечатьци от длани изчезнаха.

Натан погледна голите вече стени, а после се извърна към изхода. Нещо го смущаваше, но така и не можеше да разбере точно какво. Нещо не бе наред. Разгледа тръбите от проводяща тъкан, по които водата и хранителните вещества навлизаха в ствола. Тръбите образуваха изящни виещи се линии по стените. В самата основа обаче, там, където коридорът изведнъж свършваше, тръбите вече не се извиваха плавно, а бяха сякаш начупени и назъбени. Преди да успее да ги разгледа по-внимателно, оказаха се в коридора.

— Пътят е дълъг — предупреди Кели. — Болничното помещение е на самия връх, близо до короната на дървото.

Натан я последва. На пръв поглед изглеждаше, че тунелът е прояден от чудовищно насекомо. Когато учеше ботаника, той се запозна старателно с насекомите, увреждащи дърветата, европейски и други. Този тунел обаче не бе прояден от насекоми и бе готов да се обзаложи за това. Бе се образувал естествено, подобно на кухините и коридорите, които можеха да се видят в мравешкото дърво, в резултат на еволюционна адаптация. Това обаче поставяше нов въпрос. Дървото нямаше как да не е столетия по-старо от първите индианци бан-али, озовали се при него. При това положение защо се бе сдобило с тези коридори? Спомни си думите, изречени от Кели по време на вчерашната дискусия. „Пропускаме нещо... Нещо важно...“ Започнаха да преминават покрай отворите, водещи навън. През някои от тях се

влизаше направо вкъщи. През други се излизаше върху клони, където къщите бяха построени по-далеч от ствола.

Движещ се зад него, Дзейн говореше по радиото. И при другите групи нямаше произшествия.

Най-после стигнаха до края на коридора и се озоваха в огромното, подобно на пещера, помещение с процепи, пробити високо в стената, за да влиза светлина. Въпреки това помещението тънеше в полумрак.

Кели бързо отиде при брат си.

В стаята бе дребният шаман и преглеждаше друг пациент. Обърна поглед към тях, когато усети пристигането им.

— Добро утро — поздрави ги на английски.

Натан в отговор кимна. Убеден бе, че този човек по всяка вероятност е научил тези думи от баща му. От дневника му знаеше също, че шаманът бе и официалният водач на бан-али. Класовата структура на тези индианци не изглеждаше особено сложна. Впечатлението бе, че всеки човек си знае мястото и задълженията. Шаманът обаче бе крал на племето. Бе човекът, който общуваше с яга.

Кели коленичи до Франк. Той бе приседнал върху люлката и отново изсмукваше съдържанието на един орех от дървото с помощта на сламка. Остави течната си закуска встрани.

— Закуска за шампиони — каза с обичайния си добродушен тон.

Натан забеляза, че той все още носеше шапката на „Ред Сокс“. И нищо друго. Малко одеяло го закриваше от кръста надолу и осакатените му крака не се виждаха. Бе обаче гол до кръста и върху гърдите му бе нарисувано нещо.

Червена виеща се змия със синя длан в центъра.

— Събудих се с нея — поясни Франк, след като забеляза погледа на Натан. — Навярно са я нарисували през нощта, докато бях под наркоза.

Знакът на бан-али.

— Ти наистина ли си син на вишва Керл? — обърна се шаманът към Натан.

Натан се извърна към него и кимна утвърдително. Очевидно техният гид Дакий го бе осведомил.

— Да, Карл е мой баща.

— Той добър човек. — Кралят шаман го потупа по рамото.

Натан се затрудни как да реагира. Усети се, че кима утвърдително, докато всъщност изпитваше желание да се нахвърли върху шамана. Щом е бил толкова добър, защо е трябвало да го убивате? От дългото си общуване с местните племена обаче знаеше, че нямаше да получи удовлетворителен отговор на този въпрос. Тук дори и добър човек можеше да бъде убит за нарушаването на табу. А после да бъде почетен чрез използването му като тор за растения.

Кели приключи прегледа на Франк.

— Раните му са зараснали напълно. Скоростта на гранулирането е невероятна.

Шаманът очевидно бе разбрал правилно изражението на лицето й.

— Яга го лекува. Ще оздравее. Ще израсне... — смръщи се, като се опита да се сети за необходимата дума. Не успя и в крайна сметка се наведе и потупа собствения си крак.

Кели погледна шамана, а после, Натан.

— Смяташ ли, че това може да се случи? Че е възможно краката на Франк наистина да израстат отново?

— Ръката на Джерълд Кларк се регенерира. Значи е въз-можно.

Кели се наведе към Франк.

— Жалко, че не можем да проследим този процес в една съвременна болница...

— Не забравяйте, че ни предстои да изпълним една задача — прекъсна я с шепот Дзейн, застанал с гръб към шамана.

— Каква задача? — попита Франк.

Кели тихо му обясни. Лицето на Франк се разведри.

— Джи Пи Ес-ът е проработил. Значи има надежда! Кели кимна утвърдително.

Шаманът, загубил интерес към тях, междувременно ги бе напуснал.

— Трябва да си набавим образец от мъзгата — зашептя Дзейн.

— Знам откъде — каза Кели и кимна по посока на улей в стената. Закривана от гърбовете на двамата мъже, взе от брат си празния вече орех и извади от него сламката. Отиде до стената и измъкна от нея малък дървен чеп. По улея започна да струи гъста червена мъзга. Подложи отвора на ореха под него и започна да я събира. Тя потече бавно.

— Нека аз да свърша тази работа, а ти се погрижи за брат си — предложи Дзейн.

Кели се съгласи и се обърна към Натан.

— Носилката е все още тук. — Тя я посочи с поглед. — Ако получим сигнал за напускане, ще трябва да действаме бързо.

— Би трябвало...

Първата експлозия ги изненада. Всички застинаха, когато ехото ѝ започна да заглъхва. Натан надникна през един от процепите. Това не бе гръмотевица. Не бе гръм от ясно небе. После се чуха още няколко експлозии, последвани от виковете.

Чуха се и писъци.

— Нападнати сме! — изуми се Натан.

Обърна се и видя, че към него е насочен пистолет.

— Не мърдайте — заповяда им Дзейн, привел се до стената с изплашено изражение на лицето. В едната ръка държеше ореха, вече препълнен с мъзга, а в другата, своя деветмилиметров пистолет „Берета“. — Никой да не мърда.

— Ти какво... — започна Кели.

Натан я прекъсна. Веднага разбра всичко.

— Значи това си ти — извика. Спомни си опасенията на Коуве. „Някой ни преследва. Между нас има шпионин.“ — Значи ти, мръсно копеле, ни предаде!

— Не се приближавайте! — предупреди Дзейн с насочен към тях пистолет.

Взривовете навън продължиха. Гранати.

Натан отмести Кели встрани от пистолета на Дзейн.

Шаманът внезапно се затича към вратата. Уплашен от експлозиите, пренебрегна по-близката опасност. Нададе тревожен вик.

— Стой! — изкрещя Дзейн на индианеца.

Шаманът бе твърде стреснат, за да го чуе. А и не разбра казаното от пришълеца. Продължи да тича.

Дзейн се извърна и стреля. В затвореното пространство звукът бе оглушителен. Не толкова силен обаче, че да заглуши изненадания вик на шамана. Индианецът падна на хълбок, като се държеше за корема. Между пръстите му започна да струи кръв.

Натан, почервенял от гняв, се обърна към Дзейн.

— Мръсно копеле! Та той нямаше как да те разбере! Дзейн отново насочи пистолета към тях. Отдалечи се дори от люлката на Франк, за да не рискува.

— Винаги си бил наивник и глупак! — процеди през зъби служителят на „Телукс“. — Досуц като баща си. Така и не се научихте да цените парите и властта.

— За кого работиш? — попита го Франк.

Дзейн вече се бе приближил заднешком до изхода. Шаманът продължаваше да се гърчи и да стене. Дзейн спря и им даде знак с оръжието си.

— Изхвърлете оръжието си през процепите. Един по един. Треперещият от гняв Натан отказа да помръдне. Дзейн стреля пред краката му и между тях се разлетяха трески. — Правете каквото ви казва — обади се лежащият Франк. Кели с нескривано недоволство се подчини. Извади пистолета си от кобура и го хвърли през един от прозорците. Натан все още се колебаеше.

— Следващият куршум ще попадне направо в сърцето на приятелката ти — усмихна се студено Дзейн.

— Натан... — започна да го увещава Франк.

Натан със стиснати зъби се доближи до стената, като размишляваше дали няма възможност да изпревари Дзейн. Това обаче бе много рисковано, тъй като бе застрашен животът на Кели. Взе пушката си и я пхна в процепа.

Дзейн, доволен от видяното, отстъпи заднешком към изхода.

— Боя се, че ще трябва да ви помоля да ме извините, но имам делова среща. Позволявам си да ви предложа да останете тук. В момента това е най-безопасното място в долината.

След тези подигравателни заключителни думи Дзейн се измъкна от помещението и изчезна в тунела.

08:12 ч.

Дълбоко в джунглата Мани тичаше до редник Карера. Тортор с прилепнали уши не изоставаше. Утрото бе разкъсано от взривове и през дърветата започна да се просмуква дим.

Пред тях тичаше Костос, който в движение даваше инструкции по радиото.

— Всички обратно в базата! Съберете се при жилището!

— Дали това не са наши хора? — попита Мани. — Да са приели сигнала от Джи Пи Ес-а и да са дошли?

Карера го погледна и се намръщи.

— Не биха могли да пристигнат така бързо. Нападнати сме.

В потвърждение на думите им недалеч от тях се появиха трима мъже в защитни униформи и автомати АК — 47 и гранатомети в ръце.

Костос даде знак на хората си да залегнат.

Те веднага изпълниха нареждането му.

Към групата се затича индианец с копие в ръка. Тялото му бе прерязано на две от огъня на автоматите.

Тортор, раздразнен от изстрелите, зае позиция за скок.

— Недей, Тортор! — изсъска му тихо Мани, повдигна се на коляно и присегна към котката.

Ягуарът излезе на открито и застана точно пред наемниците. Един от тях изломоти нещо на испански и го посочи с пръст. Друг се ухили, повдигна оръжието си и се прицели.

Мани насочи пистолета си. Преди обаче да успее да стреля, Костос рязко се изправи и даде три бързи последователни изстрела със своята М — 16. Бум. Бум. Бум. Главите на мъжете се пръснаха като дини и тримата се сгромолясаха по гръб.

Мани застина от изненада.

— Да тръгваме. Трябва да се върнем при дървото — нареди Костос, без да откъсва поглед от джунглата. — Защо, по дяволите, никой от другите не се обажда?

08:22 ч.

Коуве, затулен от огромна папрат, каза на Ана да се скрие ад гърба му. Четиримата наемници бяха застанали само на шест метра от тях и не си даваха сметка, че ги наблюдават чужди очи. Коуве бе чул нареждането на сержанта, но поради близостта на престъпниците не посмя да го изпълни. Не можеха да помръднат от мястото си. Между тях и дървото се намираше групата наемници. Нямаше как да минат покрай тях незабелязано.

Зад него бе застинал Дакий, неподвижен като камък. Бе напрегнат до крайност, макар да не се издаваше. Бе станал свидетел

как същата тази група изби дванайсетина негови съплеменници — мъже, жени и деца.

В гората продължаваха да се раздават експлозии. Разнесоха се писъци и трясък от падащи постройки, съборени от дърветата. Бандитите бяха започнали да унищожават селото. Единственият шанс на групата на Коуве да се спаси бе да се укрие в някой потаен ъгъл на покритото с джунгли плато с надеждата да не бъде забелязана.

Един от наемниците с груб глас съобщаваше на испански по портативната си радиостанция:

— Екип „Танго“ зае позиция. Зоната за убийства е под контрол.

Коуве усети нечие докосване. Дакий му даде знак да не мърда. Професорът с кимване потвърди, че е разбрал.

Дакий бързо и безшумно се отдалечи от него. Дори лист не помръдна. Индианецът бе тешари-рин, един от следотърсачите на племето. И без защитна боя той изчезна в сенките. Движенията му наподобяваха потрепването на неясно петно. Коуве осъзна, че става свидетел на тайнствените способности, с които яга бе дарила пазачите си. Дакий направи кръг около дървото и Коуве го изгуби от поглед.

Ана го стисна за ръката. Той разбра безмълвния ѝ въпрос. Дали ни изостави?

И Коуве си зададе този въпрос, но след малко забележа Дакий. Бе приклеknал от другата страна на пътеката. Ана и професорът го виждаха, но четиримата наемници нямаше как да го забележат.

Дакий безшумно се прилепи към земята и се прицели нагоре с малкия лък, който си бе набавил. Показа на Коуве накъде е насочил стрелата си. След това му посочи наемниците. Коуве в отговор кимна и даде знак на Ана да приготви оръжието си. Тя погледна нагоре, а после, към него, и също с кимване потвърди, че го е разбрала.

Коуве даде знак на Дакий.

Индианецът опъна лъка и пусна стрелата. Чу се как прошумоля, когато премина през короната на дървото. Наемниците започнаха да се оглеждат и стиснаха оръжието си.

Коуве не им обърна внимание. Гледаше нагоре. Високо в клоните се виждаха развалините на жилище. Наемниците обаче не бяха успели да забележат едно от хитрите изобретения на бан-али, примитивния асансьор. Стрелата на Дакий срязва въжето, на което бе закачена

противотежест, огромно парче гранит. Камъкът полетя право върху наемниците.

Един от тях погледна нагоре и успя да го зърне в последния миг. Бе смазан обаче моментално.

Коуве и Ана вече бяха излезли от укритието си. Стреляха от упор върху останалите трима, като ги улучиха в гърдите, ръцете и корема. Наемниците се свлякоха на земята. Дакий като стрела отиде при тях и преряза с обсидианов нож гърлата на тези, които все още шаваха. Направи го бързо и делово.

Коуве леко разтърси Ана, която бе пребледняла от случилото се.

— Трябва да отидем при другите.

09:05 ч.

Застанал на площадката в края на прохода, Луи можеше да наблюдава цялата долина. На врата му висеше бинокъл. Джунглата в затворената долина бе изпълнена с дима на безброй пожари и сигнални ракети. Само за час екипът му бе успял да обкръжи селото и сега бавно се придвижваше към центъра му, където го очакваше неговата награда и плячка. Брайл, назначен за негов помощник след изчезването на Жак, се обади. Следотърсачът се бе надвесил над карта и задраскваше различни места с кръстчета, след като изслушваше рапортите по радиото.

— Обръчът е стегнат, господин докторе. Сега остава само да прочистим местността.

Луи усещаше, че немецът очакваше с нетърпение да прибере своя дял от плячката. — А рейнджърите? Американците? — Изтикани са към центъра, както заповядахте.

— Чудесно — похвали го Луи и отмести поглед към любовницата си. Цуи бе гола и въоръжена единствено с малка тръбичка за изстрелване на отровни стрели. Между гърдите и висеше сбръчканата смалена глава на ефрейтор Де Мартини. Бе окачена на шията и заедно с неговите бронзови знаци за установяване на самоличността.

— Време е да се включим в празненството — обяви Луи и вдигна двата си чипоноси автомата „Мини-Узи“. Почувства как му придават сила. — Струва ми се, че настъпи часът да се запозная с Натан Ранд.

09:12 ч.

— Ти се погрижи за брат си и за шамана — каза Натан, разбирайки, че не разполагаха с време. — Аз ще потърся Дзейн.

— Нямах оръжие — предупреди го Кели, коленичила до; шамана. С помощта на Натан бе настанила индианеца в една люлка и му бе направила инжекция с морфин, за да потисне болката. Раните в корема бяха най-болезнени. Тъй като в момента не разполагаше с други инструменти, намаза входната и изходната рана с мязга от дървото. — Какво ще му сториш, ако го хванеш?

Натан почувства болка в корема си, не по-слаба от причинената огнестрелна рана.

— Този човек първо предаде баща ми, а сега извърши предателство спрямо нас — изля гнева си той. Всъщност искаше само едно: отмъщение.

— Какво си намислил? — обади се Франк от люлката.

— Още не знам — отговори Натан и се запъти към изхода. Експлозиите бяха престанали, но се чуваха откъслечни изстрели. Колкото по-разредени ставаха изстрелите, толкова по-ясно ставаше на Натан, че е започнало изстреблението на населението. Такава щеше да бъде и собствената им съдба, ако не предприемеха нещо. Какво обаче?

Започна да се спуска по тунела. В началото, предпазливо, после, по-бързо. Какво изобразяваше знакът на бан-али? Спираловидния тунел или както Кели предположи, модел на мутагенната белтъчина, на приона? Ако символизираше тунела в дървото, какво означаваха извивките в краищата? Ако едната бе болничното помещение, какво символизираше другата? Какво означаваха сините отпечатыци от длани? Натан си спомни за многото такива отпечатыци, които украсяваха стените на пространството при входа. Какъв можеше да бъде смисълът на всички тези знаци?

След един завой се препъна в тялото на мъртъв индианец, лежащо върху пода на тунела. Падна и се Приплъзна на колене. Обърна се и видя рана от куршум в гърдите му и друга, в тила. Погледна надолу и видя още едно тяло. Това бе работа на Дзейн.

Изправи се на крака и усети как изгаря от гняв. Дзейн бе започнал да избива невъоръжените хора, лечители и помощници на

шамана, като си разчистваше с кръв пътя към изхода. Гаден страхливец.

Натан продължи да се спуска по тунела, като броеше отворите от лявата си страна. Когато стигна до последния, излезе от тунела и прекоси малка празна постройка. Озова се върху клон, дебел поне метър и половина. Преди да продължи, трябваше да разбере какво става под него.

Над поляната се стелеха кълба дим. Неколцина индианци отстъпваха към дървото. Над селището бе надвиснала зловеща тишина. Натан измина още известно разстояние по клона, но не можа да види оттам дъба, върху който бе разположено жилището им. Клонът растеше в друга посока. Не можа дори да види входа към яга. Дявол да го вземе! Под краката му прогърмя изстрел. Дзейн! На поляната се чу вик. Страхливецът навярно се бе скрил във входа на тунела и Стреляше по приближаващите индианци. Натан знаеше, че копелето разполага с достатъчно боеприпаси, за да стреля дълго време. Индианците побягнаха и се прикриха зад някои от дебелите съседни дървета. |Натан неволно докосна с крак омотано въже, оставено върху клона. Огледа го. Не бе въже, а стълба от лиани. Съобрази, че я бяха оставили за евакуация. В главата му започна да се оформя план. Реши да започне да действа, преди да се е разколебал, и отблъсна стълбата от клона. Тя безшумно се размота и краят ѝ увисна на около метър над земята. Разстоянието не бе малко, но ако Дзейн бе там, Натан може би щеше да успее да го нападне незабелязано. Това бе единственото, което засега му дойде на ум. Започна да се спуска бързо по стълбата. Ако групата му и останалите индианци успеяха да се оттеглят тук, може би щяха да се отбраняват по-успешно. За тази цел обаче трябваше първо да обезвреди Дзейн. Достигна края на стълбата и скочи от нея. Оказа се обграден отвсякъде от високи корени и му бе нужно известно време, за да се ориентира. Потокът се падаше от лявата му страна. Съобрази, че спрямо входа на тунела той се намираше на мястото, където стрелката на часовник щеше да отбелязва четири часа. Започна да заобикаля ствола в посока, обратна на движението на часовниковата стрелка. Три часа... Два часа... Някъде в гората се чу картечен откос, последван от избухването на граната. Значи в някои части на селото продължаваха бойните действия.

Под прикритието на шума Натан ускори ход. След малко успя да види един от огромните корени, обграждащи входа. Един часа.

Облегна се на ствола. Зад корена се намираше Дзейн. Как обаче трябваше да действа отсега нататък? Откъм бункера на Дзейн се раздаде поредният изстрел. Натан погледна празните си ръце и се намръщи. Какво да правя сега?

09:34 ч.

Дзейн, подпрял се на коляно, се прицелваше с пистолета. Ръката с оръжието бе изтръпнала, но той я поддържаше с другата. Нямахте да се отпуска тъкмо сега, когато победата бе толкова близо. Трябваше да издържи само още малко, след което ролята му в тази мисия щеше да приключи.

Стрелна с поглед ореха, пълен с вълшебната мъзга. Тя представляваше състояние, струващо милиарди. Фармацевтичната компания „Сен Савен“ бе закупила сътрудничеството му със значителна сума, депозирана на негова сметка в швейцарска банка, но той всъщност се реши на предателство заради обещания му четвърт процент от обема на всички продажби. Вече разполагаше с мъзгата на яга, така че богатството му щеше да нараства безгранично.

Облиза устни. Работата му тук почти бе приключила. Преди няколко дни успешно въведе вирус в комуникационната система на групата. Сега оставаше само да направи последния ход. През нощта Фавр бе инструктирал Дзейн да вземе образец от мъзгата и да го защитава, ако ще и с цената на живота си.

— Ако тези шибани индианци рекат в последния момент да направят някоя магария и да подпалят дървото, за да запазят тайната си, ти ще си нашата гаранция — бе му заявил Фавр.

Дзейн естествено се съгласи. Имаше обаче и собствен план, който не сподели с кръвожадния си партньор. Оказал се сам, отля част от мъзгата от ореха в гумен презерватив и го погълна. Човек трябваше да се застрахова. Ако някой се опиташе да го измами, не „Сен Савен“, а „Телукс“ щеше да се сдобие с образец от вълшебното вещество.

В гората се разнесоха пушечни изстрели. Хората на Фавр стягаха примката. Не след дълго щяха да свършат.

Сякаш в потвърждение на мислите му, в края на поляната избухна граната. Постройка на едно от големите дървета бе улучена и във въздуха се разлетяха листа и клони. Дзейн се усмихна. После чу глас, който се смеси с ехото от взрива. Стори му се, че гласът се раздаде наблизно.

— Пази се! Граната!

Нещо се удари в стъблото на дървото над главата му и се блъсна в близкия корен. Граната!

Като нададе изплашен вик, той се отдръпна бързо от входа и се скри във вътрешността на дървото. Закри главата си с ръце. Изчака напрегнато да изминат няколко секунди. После още няколко. Започна да пъхти уплашено. Очакваният взрив така и не настъпи. Внимателно свали ръцете от главата си и стисна зъби. Пак не чу експлозия. Приседна, изпълзя бавно до изхода и надникна навън. Върху земята лежеше нещо малко с размерите на кокосов орех. Бе един от незрелите плодове на шибаното дърво. Очевидно бе паднало от някой клон.

— Маmicата му! — изруга. Почувства се като глупак. Изправи се, без да изпуска оръжието, и се върна на предишната си позиция. Много плашлив взех да ставам...

Усети някакво движение в близост до себе си. Нещо го удари рязко по китката. Испита силна болка и изпусна пистолета. Олюля се и насмалко не падна по гръб, но ръката му бе хваната от някого, намиращ се от другата страна на входа. Бе измъкнат оттам и блъснат напред. Падна на земята и удари болезнено рамото си. Обърна се и се огледа. Това, което видя, бе невъзможно.

— Ранд? Как тъй?

Натан Ранд се бе надвесил над него. В ръката си държеше дебела пръчка и я размахваше застрашително. Дзейн започна с пълзене да се отдалечава от него.

— Как тъй ли? Това е малък урок от нашите индиански приятели. Урок по внушение — разясни грубо Натан, като подритна незрелия орех. — Внушиш ли си нещо достатъчно силно, и други ще повярват в него.

Дзейн се изправи на крака.

Натан замахна с пръчката като с бухалка, удари го по рамото и отново го събори.

— Това ти е за шамана, когото застреля като куче! А това... Дзейн отмести поглед към нещо зад рамото на Ранд.

— Кели? Слава Богу! Натан се обърна.

Като се възползва от този миг на разсеяност на Натан, Дзейн скочи и с три крачки се озова далеч от корена. Чу зад гърба си яростен вик и се усмихна.

Какъв глупак съм! Да ме изиграят със собствения ми номер! Пред тунела нямаше никого. Кели не бе там.

— Няма да ми избягаш, мръсно копеле! — извика Натан и се понесе с пръчката в ръце подир отдалечаващия се беглец.

Все още изпълнен с гняв, забеляза, че Дзейн заобиколи дървото и се устреми към плетеница от корени. Предателят можеше да се скрие в тях и да избяга. Натан за миг се замисли дали да не се върне, за да прибере падналия пистолет. Нямаше време за това. Не искаше да изпуска копелето от погледа си.

Дзейн се шмугна под извит корен и чевръсто продължи напред. Наистина бе пъргав, кучият му син. В това състезание малкият му ръст и мършавото му телосложение му даваха предимство.

Натан предположи, че след малко ще последва юмручен бой, и захвърли пръчката. И двамата продължиха да си пробиват път през плетеницата от корени, като тичаха, пълзяха, катереха се и скачаха. Дзейн започна да се отдалечава от преследвача си.

По едно време корените изчезнаха и двамата се оказаха на една и съща пътека. Натан изруга и продължи да тича подир Дзейн. Пред очите му заблестя вода. Видя, че пътеката завършва при малко езеро. Задънена улица. Натан се усмихна. Сега ще се видим отблизо, Дзейн.

Преследваният също съобрази, че се е озовал в задънена улица, и забави ход. Не реагира обаче като победен. Издаде възглас, изпълнен с ликуване, не с отчаяние. Отскочи встрани и приклезна.

Натан съкрати разстоянието между тях.

Дзейн рязко се извърна към него. В ръката си държеше деветмилиметров пистолет „Берета“.

Натан в началото се изненада от това. После забеляза и собствената си двуцевка, окачена за ремъка върху корен на няколко метра от дясната му страна. Пистолетът бе на Кели.

Това бяха оръжията, които Дзейн ги принуди да изхвърлят през процепа.

Натан изстена. Боговете очевидно не му съчувстваха. Опитва да се присегне към пушката, но Дзейн го предупреди да не прави това.

— Помръднеш ли още сантиметър, ще се сдобиеш с трето око.

09:46 ч.

Коуве изтласка Ана пред себе си. Изстрелите се чуваха все по-наблизо. Поведе ги Дакий. Целият му вид издаваше спокойствие и решителност. Тръгна с уверена походка по пътека, която трябваше да ги отведе при дървото, в което бяха нощували. Трябваше да се срещнат с рейнджърите и да решат какво да правят по-нататък.

Коуве бе успял да се свърже със сержант Костос по радиото и да му докладва за случилото се. Разбра, че такава връзка бе установил и Олин. Руснакът бе успял да се укрие в дървото. Нямаше обаче вест от групата на Натан. Коуве се надяваше да не им се е случило нищо лошо.

Пред очите им най-после се появи слънчева светлина. Бяха на централната поляна. Групата я достигна откъм юг. Според сержанта рейнджърите я приближаваха откъм северната ѝ страна.

Дакий забави ход, приведе се и им посочи нещо. Коуве се взря през храсталаците и видя малката дървена колиба. Успя да се ориентира и се втренчи в мястото, сочено от индианеца. Дъбът, в който бяха прекарвали нощта, се намирал само на петдесет метра пред тях. Индианецът обаче не сочеше него. Зад гигантския му ствол се мерна Тортор. Ягуарът се разхождаше на края на поляната. Привлечен от движението му, Коуве забеляза няколко силуета в шубраците зад него. Рейнджърите и Мани. Бяха успели да се завърнат! Дакий продължи напред, като се придвижваше безшумно в края на поляната. След няколко минути двете групи се събраха в основата на дървото. Сержант Костос потупа Коуве по рамото. Ана и Мани се прегърнаха.

— Имате ли вест от Натан? — попита Коуве. Сержантът поклати отрицателно глава и посочи дървото.

— Наредих на Олин да вземе Джи Пи Ес-а и да се присъедини към нас.

— Защо? Бях останал с впечатлението, че трябва да се срещнем при дървото.

— И без това сме близо до него. Доколкото мога да преценя, обкръжени сме. Дървото не може да ни предложи никаква закрила.

Коуве се намръщи, но разбра смисъла на думите му. Престъпниците систематично разрушаваха всички жилища. Не след дълго щяха да се окажат в капан.

— Какво ще правим?

— Ще трябва да намерим начин да се промъкнем през обръча им колкото се може по-безшумно. След това ще потърсим укритие. Място, където да не могат да ни намерят.

Мани се доближи до тях и погледна часовника си.

— Сержантът остави една от напалмовите си бомби в гората. Трябва да избухне след петнайсет минути.

— Целта е да отвлечем вниманието им — поясни Костос и потупа раницата си. — Имам още от тях.

— Заради това не можем да си позволим да изчакаме Натан — оправдаваше се Мани.

Коуве отмести поглед към яга. Изстрелите се чуваха все по-наблизо. Не разполагаха с време. Ако щяха да рискуват, трябваше да го направят сега. Макар и неохотно, Коуве кимна в знак на съгласие. Усети движение по стълбата от лиани и погледна нагоре. Оттам се спускаше Олин с радиостанцията на гърба. Коуве махна с карабината си.

— Време е да тръг...

От силния взрив всички изпопадаха на колене. Коуве видя как покривът на колибата излетя високо във въздуха. Остатъците от постройката се разлетяха на всички страни със страшна сила. Една греда прелетя със свистене над главите им и падна навътре в джунглата. Пространството около тях се изпълни с дим.

Това не бе граната. През дима видяха приближаваща ги група наемници с пушки, готови за стрелба.

Коуве бе впечатлен едновременно от две неща. Първото бе гола жена, вървяща ръка за ръка с висок мъж, облечен в бяло. Второто обаче представляваше по-непосредствена опасност. Бе нещо, носено от един от нападателите. Мъжът коленичи и намести върху рамото си дълга черна тръба. Бе гледал достатъчно холивудски филми и имаше представа за това оръжие.

— Базука! — изкрещя Карера зад гърба му. — Залягайте!

10:03 ч.

При първата експлозия Натан и Дзейн застинаха на мястото си. Натан не откъсваше поглед от оръжието на противника си. Пистолетът, само на няколко метра от него, бе насочен право към гърдите му. Не посмя да помръдне и затаи дъх. Какво ставаше там?

При втората експлозия Дзейн неволно отмести поглед по посоката на звука. Натан знаеше, че няма да има друга възможност. След малко ще бъде мъртъв, ако не направи нещо. Дори да е глупаво.

Направи рязък скок. Не към Дзейн, а към висящата двуцевка. Движението му не остана незабелязано. Чу трясъка на пистолетен изстрел и усети в бедрото си нещо, подобно на ужилване, но не спря.

Сгромоляса се върху корена и ръцете му трескаво се устремиха към пушката. Нямахме време, за да я откачи от дървото. Просто инстинктивно насочи цевта ѝ по посока към; Дзейн и натисна спусъка. Откатът изтръгна оръжието от ръцете му.

Натан залегна и се извърна. Видя как Дзейн отстъпи назад с разтворени ръце и окървавен корем. Плъосна шумно в езерцето в края на пътеката. След миг подаде глава над повърхността — водата бе удивително дълбока, макар и непосредствено до брега — и изпищя от болка.

Дзейн неволно започна да усвоява урока, който бе преподал на невъоръжения шаман от племето бан-али. Раните в корема наистина бяха най-болезнени.

Натан се изправи и откачи пушката си от корена. Насочи я към Дзейн. Не бе разбрал какво бе станало с пистолета и реши този път да не рискува.

Дзейн със страдалческо изражение на лицето се опита да се измъкне на брега. После цялото му тяло изведнъж се разтресе и в погледа му болката отстъпи място на изненадата. Стенанията му преминаха в ужасяващи писъци.

— Натан! Помогни ми!

Натан инстинктивно направи крачка напред. Дзейн се опита да протегне ръка към него. Изпълненото му със страх лице сякаш го молеше за милост. Водата около него изведнъж яростно забълбука. Пред очите на Натан се мярнаха няколко сребърни тела. Пирани. Отстъпи крачка. Бе разбрал, къде се намира. При люпилнята, която му бе описал Мани.

Дзейн продължи да се мята и гърчи в окървавената бълбукаща смес. Започна да потъва. Очите му се разшириха от ужас, когато осъзна, че няма да успее да задържи устата си над водата. Главата му потъна под повърхността и. Над езерото за известно време се задържа ръката му, но после и тя изчезна в плискащите се води.

Натан тръгна обратно по пътеката, без да изпитва каквото и да е съжаление към Дзейн. Огледа набързо раната в бедрото си. Видя върху панталоните си дупка и петънце от кръв. Този път бе извадил късмет. Бе му се разминало само с драскотина. Стисна двуцевката в ръка и продължи, като се помоли на Бог този му късмет да не го напусне.

10:12 ч.

Мани се размърда под купчина развалини. Опита се да ги размести с рамене. Димът го задушаваше. Взривът, предизвикан от изстрела на базуката, все още кънтеше в ушите му. Челюстта му го болеше. Измъкна се изпод отломките. Наоколо се разнасяха заповеди.

— Хвърлете оръжията!

— Вдигнете ръцете си!

— Тръгвайте или ще ви застреляме на място!

Мани изстена и изплю кръв. Огледа хаоса около себе си. Видя, че Ана Фонг е застанала на колене с ръце зад главата. Изглеждаше невредима. До нея бе коленичил професор Коуве. По бузата му се стичаше кръв. Дакий също бе там и сякаш не можеше да повярва в случилото се.

Мани се обърна и видя петнистата муцуна на Тортор да наднича иззад един храст. Даде знак на ягуара да не се доближава. Забеляза, че застаналата в близост до храста Карера ловко скри дискомета под част от покрива на жилище, паднал от дървото.

— Ставай! — нареди грубо някой. — На теб говоря! Мани разбра, че се обръщат към него едва когато усети дулото на пистолет до слепоочието си. Застина на мястото си.

— Ставай! — повтори мъжът със силен акцент. Може би бе немец.

Мани се изправи първо на колене, а после, на крака. Олюляваше се, но позата му, изглежда, удовлетвори наемника.

— Дай си оръжието! — нареди отново.

Мани се озърна с погледа на човек, търсец изгубена обувка или чорап. Видя пистолета си на земята и го подритна с крак.

— Ето го.

Отнякъде се появи втори наемник и прибра оръжието.

— Върви при другите! — заповяда немецът и го блъсна. Мани тръгна с несигурна крачка към коленичилите си приятели. Видя, че Карера и Костос са охранявани от други наемници. Кобурите им бяха празни и раниците им ги нямаше. Държаха ръцете си зад главата. Лявото око на сержанта бе подуто, а носът му бе разкъравен. Очевидно бе оказал съпротива за разлика от Мани.

Внезапно една отдалечена част от гората се превърна в огнено кълбо. Глухият тътен на експлозия достигна до тях.

Усетиха миризмата на напалм.

Това бе „отвлечането на вниманието“, замислено от Костос. Твърде закъсняло и твърде неубедително.

— Господин Брайл, този не мърда — извика един от наемниците на смес от немски и испански.

Мани се извърна. Ставаше дума за Олин. Лежеше неподвижно. Един клон, подобно на копие, бе пронизал рамото му и по светлата му риза се стичаше ярка кръв. Все още дишаше.

Човекът на име Брайл отмести поглед от горящата гора и отиде при руснака. „Мръсно куче“, изсъска немецът, извади пистолета си и застреля Олин в тила.

Ана подскочи и изхълца.

Откъм мястото, където се намираха развалините на колибата, се появиха двамата ръководители на нападението. Дребната гола индианка се движеше безгрижно, сякаш на градинско парти. Бе заоблена и дългокрака. Между гърдите и висеше талисман. Мани първоначално го взе за кожена кесия, но после откри, че е изсушена човешка глава. Косата ѝ бе обръсната.

Стройният мъж до нея, облечен целия в бяло и с контешка панамена шапка на главата, видя накъде гледа. Повдигна украшението на индианката така, че и другите да го видят. Мани забеляза, че по него бяха закрепени медальоните за установяване на самоличността.

— Позволете ми да ви запозная повторно с ефрейтор Де Мартини — обяви мъжът и се засмя на остроумието си. После пусна

отново осквернената глава на бившия им спътник върху гърдите на жената.

Сержант Костос просъска нещо заканително, но дулото на автомата АК — 4 7, опряно до тила му, го задържа на колене. Луи погледна коленичилите пленници и се усмихна.

— Радвам се да ви видя отново всички заедно. Човекът говореше с подчертано френско произношение.

Кой бе той?

Професор Коуве отговори на неизречения въпрос на Мани.

— Луи Фавр — прошепна и на лицето му се изписа погнуса. Французинът го чу и извърна поглед към него.

— Не Луи Фавр, а доктор Фавр, професор Коуве. Нека се държим възпитано и да приключим с тази неприятна работа колкото се може по-скоро.

В отговор професорът просто го погледна презрително.

Това име бе познато на Мани. Биолог, осъден в Бразилия за незаконна търговия и престъпления срещу местното население. Миналото му бе престъпно.

— Преброихме главите и видяхме, че не всички от вас са тук — обърна се към тях Фавр. — Къде са останалите членове на малката ви група?

Никой не му отговори.

— Кажете, моля ви. Нека разговаряме като приятели. Така ще е по-добре, нали? Нека не помрачаваме хубавия ден — подкани ги Фавр. — Нали не искате нещата да станат грозни? Въпросът ми е лесен.

Мълчанието не бе нарушено и пленниците продължиха да гледат пред себе си. Фавр тъжно поклати глава.

— Значи ще трябва да станат грозни. — Обърна се към индианката. — Цуи, мила моя, избери си някого. — След тези думи разтвори ръце с жеста на човек, който се освобождава от отговорност.

Голата жена се изправи пред тях. Огледа първо редник Карера, но след кратко колебание рязко се отмести и коленичи пред Ана. Носът ѝ се оказа само на сантиметър от носа на антроположката. Ана понечи да се отдръпне, но тилът ѝ опря до дулото на пистолет.

— Моята любима умее да цени красотата. Индианката със скоростта на змия измъкна от косата си дълъг и остър костен нож.

Мани знаеше, че имаше само едно индианско племе, криещо ножове в косите си. Това бяха шуарите, ловците на глави от Еквадор.

Острият бял нож бе насочен към нежната плът под брадичката на Ана. Азиатката потрепери. По бялото острие започна да се стича червена кръв. Ана изстена.

Стига, помисли си Мани и дясната му ръка инстинктивно се отмести към дръжката на камшика. Освен това можеше и да се движи бързо, когато пожелаеше. Бе си изработил тези рефлексии през времето, когато се бе занимавал с укротяването на дивата котка. Опитната му ръка стисна камшика.

Краят на кожения камшик удари костения нож, който бе изтръгнат от ръката на шуарката и поряза бузата ѝ под окото.

Подобно ранена котка, тя със съскане се изгърколи встрани. В ръката ѝ сякаш по чудо се появи втори нож. Тази котка имаше много нокти.

— Оставете Ана на мира! — изкрещя Мани. — Ще ви кажа къде са другите!

Преди да успее да изрече още нещо, бе ударен с тояга по главата и паднало лице в прахта. Нечий крак ритна камшика му встрани, а после го настъпи по ръката и му счупи пръста.

— Озаптете го! — изрева Фавр. От гласа му изчезнаха всички следи от престорените любезни обноски.

Мани бе повдигнат за косата. Притисна ранената си ръка към гърдите.

Фавр, застанал до индианката, почистваше кръвта от лицето ѝ. После се обърна към Мани и облиза пръстите си.

— Нима наистина трябваше да правиш това? — попита го и протегна ръка зад себе си. Един от наемниците пхна в нея автомат с къс ствол. Приличаше на миниатюрен узи.

Ръката, стиснала Мани за косата, започна отново да я тегли.

— Пусни го, Брайл — каза Фавр.

Ръката го пусна. Мани, останал без опора, насмалко не се свлече на земята.

— Къде са? — попита Луи.

Мани успя да пренебрегне болката.

— В дървото... Не отговарят обаче на обажданията ни...

— Вярно е — потвърди Фавр и измъкна от джоба си портативна радиостанция. — Ефрейтор Де Мартини бе любезен да ми услужи със своята радиостанция и да ми съобщи честотите.

Мани се намръщи.

— В такъв случай защо... — смотолеви и се обърна към Ана.

В отговор чу дълга и отегчена въздишка.

— За да се уверя, че никой не ме лъже. Боя се, че изгубих контакт с моя агент в групата ви. Това няма как да не събуди у мен подозрение.

— Агент ли? — изуми се Мани.

— Шпионин — обади се Коуве, застанал в другия край на редицата пленници. — Става дума за Ричърд Дзейн.

— Вярно е — потвърди Фавр, обърна се към дървото и доближи радиото до устните си. — Натан, ако можеш да ме чуеш, стой на мястото си. След малко ще дойдем при теб.

Никой не му отговори.

Мани искаше да вярва, че Натан е успял да избяга заедно с Кели. Даваше си сметка обаче, че тя никога нямаше да остави брат си. Всички те навярно все още се криеха в древното дърво.

Французинът, без да откъсва поглед от великана с бяла кора, присви очи. След малко отмести повторно поглед към Мани.

— Ще трябва да възмездя някого за обидата, нанесена на моята дама.

Миниатюрният узи бе отново насочен към него.

— Не се държахте като кавалер, господин Азеведу. Фавр натисна спусъка и се чу автоматен откос. Мани присви очи, но нито един куршум не го засегна. Зад гърба му се разнесе стон. Човекът, стоял дотогава зад него, се свлече на земята. Гръдният му кош бе надупчен от куршуми. Дишаше тежко, като риба на сухо. От устата и носа му потече кръв.

Фавр отпусна оръжието си. Мани погледна французина. Фавр повдигна вежда.

— Не виня вас. Брайл трябваше да ви надзирава както трябва. Трябваше да ви отнеме камшика. Мърлява, много мърлява работа — произнесе Луи и поклати глава. — За два дни се лиших от двама заместници. — После се обърна, махна с ръка и се отправи към яга. — Доведете пленниците. Омръзна ми да увещавам момчето на Карл. Нека

се опитахме все пак да убедим този срамежлив мъж да се присъедини към нас.

11:09 ч.

Натан се бе укрil в сянката на главния корен на яга. Облаци дим се стелеха над поляната. Откъм дъба, където бяха прекарали нощта, се чуваха изстрели и приглушени викове. Какво ставаше? Единственото нещо върху ливадата, което бе в полезрението му, бяха изкорубените останки на колибата на баща му. Обзеха го смесени чувства на ужас и отчаяние. После, подобно призраци, измъкнали се от гробница, от димната завеса започнаха да излизат неясно очертани фигури.

Натан се укри по-дълбоко в сянката на корена и насочи пушката си към тях. Фигурите започнаха постепенно да придобиват облик. Начело бяха Мани и Коуве, които придържаха вървящата между тях Ана. На крачка зад тях бяха Костос и Карера. Дори и индианецът Дакий бе включен в групата. Телата и дрехите им бяха окървавени. Всички държаха ръцете зад гърба си и се препъваха, подтиквани да вървят напред от фигури, оставащи в сянка. Когато групата се приближи, той различи и тях. Бяха мъже с полувоенни-полуловджийски облекла, насочили оръжия от всякакви марки към приятелите му.

Натан се прицели. Осъзна обаче, че двуцевката му щеше да се окаже съвсем непълноценно оръжие при такова съотношение на силите. Трябваше да предприеме нещо друго. Засега обаче можеше да разчита единствено на това, че не го виждаха.

Пазачите наредиха на другарите му да спрат.

Мъж, облечен от глава до пети в бяло, доближи малък мегафон до устните си. Насочи го към върха на яга.

— Натан Ранд, покажи се! Излез или приятелите ти ще заплатят за твоето отсъствие! Давам ти две минути!

Приятелите му и индианецът бяха принудени да коленичат.

Натан приклекна в убежището си. Без съмнение мъжът бе командир на тези наемници. Бе французин, ако съдеше по произношението му. Човекът погледна часовника си, а после насочи отново поглед към върха на дървото и започна нетърпеливо да потропва с крак. Очевидно доверяваше се на последната информация

на мъртвия си агент и смяташе, че Натан все още се намира на върха на дървото.

Натан се колебаеше. Какво да направи? Да се покаже или да избяга? Дали си заслужаваше да опита да нападне наемниците в гръб? Отказа се от този замисъл. Не смяташе, че притежава умението да води партизанска война в джунглата.

— Остават трийсет секунди, Натан! — прокънтя гласът на мъжа през мегафона.

От върха на дървото се разнесе глас.

— Натан го няма тук. Тръгна си. Бе гласът на Кели!

— Лъжа — промърмори французинът. Обади се Коуве:

— Доктор Фавр, искам да ви кажа нещо, ако не възразявате.

Когато чу това име, Натан неволно стисна по-здраво пушката си. То му бе познато. Баща му бе разказвал за чудовищните престъпления, извършени от човек на име Луи Фавр. Човек, превърнал се в страшилището на Амазония, и възприеман от местните племена като демон. Изверг, прогонен от района от баща му. Сега отново се бе появил тук.

— Какво има, професоре? — попита раздразнено Фавр.

— Това е Кели О'Брайън. Тя е горе при ранения си брат. Щом казва, че не е там, значи той наистина е другаде.

— Ще видим тази работа — намръщи се Фавр и погледна отново часовника си. — Десет секунди!

После протегна ръка и някой пхна в нея оръжие със зловещ вид. Криво мачете, дълго като ятаган. Въпреки че въздухът наоколо бе задимен, то блестеше с ярък блясък. Личеше си, че е току-що наточено.

Фавр се приведе и допря острието до шията на Ана Фонг. После отново доближи мегафона до лицето си.

— Времето изтича, Натан! Дадох ти цели две минути. Отсега нататък всяка изминала минута ще отнеме живота на един от приятелите ти. Покажи се и всички ще бъдат пощадени! Кълна се в честта си на джентълмен и французин.

После Фавр започна да отброява последните секунди:

— Пет... Четири...

Натан се напрегна, но така и не съумя да измисли нищо. Ясно си даваше сметка, че честната дума на Фавр не струва и пукната пара.

— Три... Две...

Оставаха му броени секунди, за да намери някакъв изход.

— Едно...

Не откри никакъв изход.

— Нула!

Натан излезе от скривалището си. Направи крачка напред, вдигнал двуцевката над главата си.

— Вие победихте! — произнесе съкрушено.

Приведеният над Ана Фавр се изправи и присви вежди.

— Ах, млади човече, как ме уплашихте! Какво правехте тук през цялото това време?

По бузите на ужасената Ана течаха сълзи. Натан хвърли пушката си.

— Вие победихте — повтори. Няколко наемници веднага го обкръжиха.

— Аз винаги побеждавам — отвърна усмихнато Фавр. Усмивката му обаче вече издаваше озвереност.

Преди някой да успее да реагира, той рязко се извърна и с цялата сила на ръката и тялото си нанесе удар с мачетето.

Във въздуха бликна струя кръв.

Главата на жертвата му, отрязана при шията, отлетя встрани.

— Мани! — извика Натан и безсилно се свлече на колене. После падна по лице.

Тялото на приятеля му се свлече на земята. Ана изпищя и припадна върху рамото на Коуве. Фавр даде гръб на Натан и се обърна към ужасените пленници.

— Моля ви! Нима някой от вас наистина допусна, че ще позволя на мосю Азеведу да удря любимата ми безнаказано? Боже мой! Нима наистина нямате чувство за кавалерство?

Натан забеляза, че индианката докосна рана на бузата си.

Фавр се обърна и погледна Натан в лицето. Върху белия му костюм имаше червено петно от кръвта на Мани. Чудовището потупа часовника си с пръст, а после се обърна към него:

— Освен това, Натан, броенето наистина стигна до нула. Ти закъсня. Постъпих справедливо.

Натан с безпомощно оклюмала глава се отпусна върху земята.

— Мани...

Някъде в далечината воят на котка разкъса утрото и закънтя из долината.

17. ЛЕЧЕБНО СРЕДСТВО

17 август, 16:16 ч.

Амазонската джунгла

Луи реши да направи една последна инспекция. Бе навил ръкавите на ризата си и праметнал окървавеното си сако през ръка. Следобедът бе много топъл. Тук обаче не след дълго щеше да стане горещо, наистина горещо. Огледа развалините на селището и се усмихна доволно.

Един колумбийски наемник, по прякор Маската, застана мирно, когато Луи се приближи до него. Висок близо метър и деветдесет, притежаваше свирепост, съответстваща на ръста му. Бивш телохранител на шеф на наркокартел, някога бе поел самоотвержено върху собственото си лице сярна киселина, плисната върху работодателя му. Половината от лицето му представляваше плътна мрежа от съединителна тъкан. След това неблагодарният шеф го уволни. Първо, заради безобразния му вид и второ, задето с него му напомняше на какво малко разстояние се бе доближила смъртта до собствената му личност. Луи обаче ценеше лоялността. Този човек щеше да се справи чудесно със задълженията на Брайл.

— Маска, колко време остава за разполагането на останалите заряди?

— Половин час — отговори новият му заместник.

Луи кимна и погледна часовника си. Времето бе недостатъчно, но иначе всичко вървеше по разписание. Ако руснакът не бе успял да включи проклетия Джи Пи Ес, Луи щеше да разполага с много повече време, за да се наслаждава на победата си.

Въздъхна и отмести поглед върху поляната. Там се бяха събрали общо осемнайсет пленници, всички на колене, всички с ръце, вързани на гърба. Единият край на примка, поставена на шията им, бе вързан за глезените. Опитах ли се някой да се отвърже, примката щеше да го задуши. Няколко пленници вече стенеха, тъй като въжетата се бяха

впили в плътта им. Останалите, неподвижни, продължаваха, да се потят и да кървят под лъчите на силното слънце. Луи забеляза, че Маската бе все още до него.

— Останаха ли индианци бан-али?

— Живи не, господин докторе.

Селото бе наброявало над стотина души. Сега щеше да има още едно безследно изчезнало племе.

— А долината? Огледахте ли я цялата?

— Да, господин докторе. Проходът е единственият път, по който може да се влезе или излезе в нея.

— Много добре — оцени Луи. Вече бе получил тази информация предната вечер от изтезавания разузнавач на племето, но за всеки случай пожела още веднъж да се увери в истинността на думите му. — Направи една последна проверка. Искам да напуснем това място не по-късно от седемнайсет часа.

Маската кимна и се оттегли. Тръгна с бърза крачка към гигантското дърво в центъра на поляната. Луи го проследи с поглед. В този момент от входа на тунела няколко души изтъркаляха два малки стоманени варела. След установяването на контрол над цялата долина подчинени на Луи с брадви и длета в ръце влязоха в дървото, пробиха дълбоки процеци в ствола му и извлякоха огромни количества от безценната мязга. Луи видя, че друга група се труди усилено около основата на гигантското дърво яга. Присви очи. Всичко вървеше по разписание. Това бе единственият начин на работа, приемлив за Луи.

Удовлетворен, отиде до групата пленници, оцелели от екипа, които изгаряха под слънцето. Малко встрани от тях се намираха оцелелите представители на племето бан-али.

Луи ги погледна. Бе разочарован от това, че не бяха оказали щогоде сериозна съпротива. Двамата рейнджъри отправиха към него погледи, изпълнени с ненавист. Дребната азиатка се бе поуспокоила донякъде. Бе затворила очи и произнасяше беззвучни молитви. Коуве продължаваше да наблюдава света стоически. Луи се спря пред последния пленник. Погледът на Натан Ранд не се отличаваше от този на рейнджърите. В него обаче все пак имаше още нещо. Хладна решителност.

На Луи не му бе приятно да гледа този човек в очите, но не отмести поглед. В лицето на Натан видя сянка на баща му. Същата

коса с пясъчен цвят, същите скули, същия нос. Това обаче не бе Карл Ранд и за изненада на Луи той изпита разочарование от този факт. Удовлетворението, което бе очаквал да получи от пленяването на сина на Карл Ранд, липсваше. Установи, че всъщност изпитва нещо като уважение към младия човек. По време на пътешествието дотук Натан бе показал, че притежава не само смелост, но и съобразителност. Прояви тези качества дори когато видя сметката на агента на Луи. Накрая тук бе показал своята лоялност, готовността си да жертва собствения си живот заради своя екип. Сами по себе си това бяха качества, достойни за възхищение, макар да пречеха на планове на Луи.

Очите на Натан притежаваха твърдостта на полирани камъни. Очевидно бе изпитвал неутешима болка и въпреки това бе оцелял. Луи си спомни за своя приятел от хотела във Френска Гвиана, човека, успял да оцелее на Дяволския остров. Спомни си как този човек бавно отпиваше от чашата бърбън. Човекът имаше същите очи. Това не бяха очите на баща му, очите на Карл Ранд. Това бе различен човек.

— Какво смятате да правите с нас? — попита Натан. Тези думи бяха изречени не като молба, а като обикновен въпрос.

Луи извади носна кърпа от джоба си и избърса веждите си.

— Дадох ви своята дума на джентълмен, че няма да убия вас или приятелите ви. Ще спазя тази си дума.

Натан присви очи.

— Ще оставя смъртта на всички ви да тежи на армията на САЩ — продължи тъжно Луи. За негово собствено учудване чувството, което вложи в тези си думи, не бе престорено.

— Какво искате да кажете? — попита Натан с подозрение. Луи поклати глава и отиде до сержант Костос.

— Струва ми се, че ще е по-добре на този въпрос да отговори вашият другар.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна презрително Костос.

Луи се наведе и погледна сержанта в лицето.

— Нима наистина искаш да ми кажеш, че капитан Уоксман не се е доверявал на своя сержант?

Костос отмести поглед.

— За какво говори? — обърна се Натан към сержанта. — Костос, сега не е време за тайни, така че, ако знаеш нещо...

Сержантът му отговори. Изглеждаше гузен.

— Става дума за напалмовите минибомби. Имахме заповед да открием източника на вълшебната течност. След като я откриехме, трябваше да унищожим източника. Напълно.

Луи изпита удоволствие от шокираното изражение, което придобиха лицата на останалите членове на групата. Дори и рейнджърката изглеждаше изненадана. Очевидно военните предпочитаха да не споделят много-много тайните си.

Луи посочи с ръка малката група хора, събрала се около гигантското дърво. Това бяха неговите сапъори. Останалите девет минибомби, налепени върху бялата кора на дървото, наподобяваха плоски черни очи.

— Благодарение на правителството на САЩ се сдобихме с достатъчно взривни вещества, за да ни е по силите унищожението дори на такова чудовищно дърво.

Костос не отговори.

— И така целите на нашите мисии съвсем не се различават — продължи Луи. — Въпросът е кой ще се облагодетелства от това: американският военнопromишлен комплекс или една френска фармацевтична компания? Това от своя страна повдига друг въпрос: кой ще стори по-големи добрини, с тези познания? Трудно е да се отговори. Този въпрос обаче може да бъде формулиран и другояче: кой би сторил по-големи злини с тези познания? — Луи се обърна към сержанта: — Струва ми се, че на този въпрос всички знаем отговора.

Групата остана безмълвна.

— Какво ще стане с Кели и Франк? — наруши мълчанието Натан.

А, да, отсъстващите членове на групата... Луи не бе изненадан, че именно Натан зададе този въпрос.

— Не се тревожете за тяхното здраве. Те ще дойдат с моя екип — обясни Луи. — Установих контакт с хората, които ме финансираха. Господин О'Брайън се оказа идеално морско свинче за изследване на регенеративния процес. Изследователите на „Сен Савен“ горят от нетърпение да го докоснат със своите инструменти.

— А Кели?

— Госпожица О'Брайън ще ни придружи, за да ни осигури отзивчивостта на брат си.

Натан пребледня.

Докато говореше, Луи забеляза, че Натан погледна към гиганта.

— Таймерите ще задействат бомбите точно след три часа — съобщи Луи. — В 20:00 часа, ако трябва да бъде по-точен. — Знаеше, че тези хора бяха наясно със силата на една-единствена такава бомба. А тук имаше цели девет. Видя как на лицата им се изписа отчаяние. Луи продължи: — За всеки случай заложихме и други запалителни бомби в целия каньон, включително и в прохода, по който се стига дотук. Ще ги взривим веднага, след като напуснем долината. Не можем да си позволим да рискуваме някой индианец, когото не сме забелязали, да ви освободи. Боя се, че независимо дали сте вързани, или не, няма как да избягате. Цялата тази изолирана долина ще се превърне в огнен ураган. От вълшебната мъзга няма да остане и следа. Освен това огнят ще привлече хеликоптерите, летящи насам. Чудесен начин да се отклони вниманието им от нашата група.

Погледите на пленниците свидетелстваха, че са осъзнали своето поражение. Луи се усмихна:

— Както виждате, всичко е планирано както трябва.

До Луи се приближи неговият помощник. Колумбиецът дори не погледна към пленниците, сякаш бяха стадо овце.

— Да, Маска?

— Готови сме за изтегляне. Можем да се евакуираме веднага, щом наредите.

— В такъв случай започвайте! — Луи погледна отново вързаните мъже и жени. — Боя се, че дългът ме зове. И че настъпи мигът да се сбогувам сърдечно с вас.

Даде им гръб и изпита удовлетворение от станалото. В крайна сметка именно самият Карл Ранд бе станал причина за гибелта на горделивия си син. Щом бе тръгнал по пътя на баща си...

Искаше му се да вярва, че старецът ги наблюдава от ада.

16:55 ч.

Натан, коленичил до другите, бе смазан от чутото. Проследи със замъглен поглед как групата на наемниците започна да се изтегля. Чу

гласа на Коуве:

— Фавр е заложил всичко на вярата си в мъзгата на яга.

— Има ли значение? — простена Натан. Внимаваше да не затегне неволно примката около шията си.

— Надява се мъзгата да излекува заболяването така, както лекува физическите наранявания. Нямаме доказателства, че притежава подобно свойство.

— Какво искаш да направим?

— Да му кажем това.

— Да му помогнем? Защо?

— Не на него искам да помогнем, а на всички тези, които станаха жертва на епидемията и започнаха да умират. Усещам, че ключът към лечението на това заболяване е някъде тук. Той е готов да унищожи долината и да ликвидира всякаква възможност за обезсилване на проклятието на бан-али. Трябва да го предупредим.

Натан се намръщи. Не бе забравил убийството на Мани. Спомни си обезглавеното тяло на своя приятел, свличащо се на земята. С разума си разбираше Коуве, но със сърцето си, не.

— Той и без това няма да ни изслуша — убеждаваше го Натан, като си търсеше някакво оправдание. — Фавр не разполага с много време. Остават му най-много шест или осем часа до момента, когато военните ще реагират. Единствената му възможност е да заграби каквото може и да избяга.

— Длъжни сме да го накараме да ни чуе — настояваше Коуве.

Откъм яга се разнесоха гласове. Двамата мъже насочиха погледи към отвора в ствола на дървото. От него излязоха двама наемници с носилка в ръце. Натан разпозна носилката, която бяха направили за Франк. Той и сега лежеше на нея, вързан като пленник.

След това от дървото излезе Кели. Движеше се сама с ръце, вързани зад гърба. Зад нея вървяха още въоръжени наемници.

— Нямате представа какво правите! — изкрещя Кели на Фавр. — Все още не знаем дали тази мъзга може да излекува каквото и да е!

Натан забеляза, че тя излагаше доводите, които преди малко бяха споделили с Коуве. Луи повдигна рамене.

— „Сен Савен“ ще ми плати дължимото много преди да се разбере дали сте права, или не. Ще погледнат краката на брат ви или

това, което е останало от тях, и ще прехвърлят договорените милиони на моята сметка.

— А пострадалите? Умиращите деца и старци?

— Защо трябва да се вълнувам от това? Баба ми и дядо ми отдавна умряха, а деца нямам.

Кели се възмути и понечи да го упрекне, но забеляза групата пленници. Погледна първо трийсетината мъже, излизащи от долината, а после, групата пленници.

— Какво става тук? — недоумяваше тя.

— А, това са вашите приятели. Те ще останат тук. Кели погледна към взривните заряди, прикрепени към дървото, после, към Натан.

— Вие... Вие не може просто така да ги изоставите тук.

— Мога — възрази Луи. — Мога, разбира се. Тя спря и насмалко не се разплака.

— Поне ми разрешете да се сбогувам с тях.

— Добре! — съгласи се Луи с театрален жест, изразяващ съчувствие. — Добре, но побързайте!

Улови Кели за ръката и я изведе от строя, придружен от любовницата си и от четирима въоръжени наемници. После я блъсна към пленниците.

Сърцето на Натан се сви. Щеше да бъде по-малко мъчително, ако тя въобще не ги бе забелязала.

По лицето ѝ потекоха сълзи. Кели прилекна последователно пред всеки от тях и започна да се извинява, сякаш бе виновна за случилото се. Натан не я слушаше, а буквално я изпиваше с очи. Знаеше, че повече няма да я види. Тя се наведе и прилепи бузата си до лицето на професор Коуве, а после отиде при Натан.

— Натан... — започна коленичила Кели.

— Замълчи — замоли я той с тъжна усмивка. Произнесе думата, с която ѝ напомни за нощта, прекарана заедно. — Замълчи.

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Научих за Мани... Толкова ми е мъчно... Натан стисна очи и наведе глава.

— Ако ти се удаде, убий това френско копеле — каза тихо. Тя се облегна върху него и отри буза в неговата.

— Обещавам — промълви на ухото му с гласа на влюбена, споделяща любовна тайна.

Той я целуна по устните, без да се интересува дали някой го гледа. Тя отвърна на целувката му и устните им се сляха.

След това бе откъсната от Натан. Фавр я държеше за ръката.

— Струва ми се, че отношенията между вас двамата са били не само професионални — каза презрително.

Фавр извъртя рязко Кели и притисна устни върху нейните. Тя извика от изненада и обида. Луи я пусна и я блъсна към индианката. От устните му закапа кръв.

Кели го бе ухапала.

Той избърса устните си.

— Не се тревожи, Натан. Ще се погрижа за жена ти — каза подигравателно Луи и погледна Кели и любовницата си. — Заедно с Цуи ще направим гостуването й при нас приятно. Нали така, Цуи? — Индианската вещица се доближи до пленницата, омота пръст около косата й и я подуши. — Сам виждаш, Натан, Цуи вече проявява интерес към нея.

Натан се опита с трескави движения да се освободи от въжето.

— Мръсно копеле! — изсъска и се задави, тъй като примката около шията му се затегна.

— Успокой се, момчето ми — изрази загриженост Луи, като хвана Кели за ръката. — Казах ти, че е в добри ръце.

По лицето на Натан се стекоха сълзи на безсилие. Започна да диша на пресекулки, тъй като въжето се впи в плътта му. Въпреки това продължи да се мятат. Тъй или иначе щеше да умре. Имаше ли значение дали щеше да умре от задушаване, или от пожара?

Луи го погледна театрално тъжно, а след това задърпа Кели.

— Срамна работа... — произнесе. — Такова мило момче, а какъв трагичен живот...

На Натан му притъмня пред очите и започна да вижда звезди.

— Престани да се мяташ, Натан — опита се да го успокои Коуве.

— Защо?

— Докато човек е жив, не бива да губи надежда. Натан спря. Не защото осмисли думите на професора, а защото се почувства победен. Дишането му започна да се нормализира. Обърна лице към оттеглящата се наемническа банда и впери поглед в Кели. Тя се обърна още веднъж към него непосредствено преди да се озове в джунглата. После изчезна.

Мълчанието на групата бе нарушено само от тиха молитва на Ана. Неколцина от индианците започнаха да пеят тъжна песен, а други просто заплакаха. Продължаваха да стоят на мястото си, лишени от надежда, докато прежурящото слънце започна да се насочва към хоризонта. С всяко вдишване и хлипане се доближаваха по-бързо към смъртта.

— Защо просто не ни застреля? — терзаеше се сержант Костос.

— Защото това не е в стила на Фавр — отговори професор Коуве. — Той иска да изпитваме колкото се може по-продължителен ужас от предстоящата си гибел. Исква да ни изтезава. Това го възбужда.

Натан, осъзнал поражението си, затвори очи.

След час в южната част на долината се разнесе силна експлозия. Натан отвори очи и видя как във въздуха се издига огромен стълб от дим и прах.

— Взривиха прохода — вцепени се Карера.

Ехото от експлозията се задържа няколко секунди и заглъхна. Сега оставаше да чуят една последна експлозия. Тази, която щеше да ги лиши от живот и да изпепели долината.

Отново настъпи тишина. Натан чу отчетливо нечие хриптене в гората. Така хриптяха ягуарите.

Коуве се извърна към Натан.

— Това дали не е Тортор? — послуша се Натан. В сърцето му се появи искрица надежда.

От джунглата се измъкна ягуар и излезе на поляната. Това обаче не бе петнистото лице на домашния любимец на техния мъртъв приятел.

Огромният черен ягуар започна да души въздуха. Разтвори уста и стръвно изръмжа.

17:35 ч.

Кели продължаваше да върви до носилката на Франк. Двамата мъже, които я държаха, сякаш не се уморяваха. Продължаваха да вървят из джунглата на долния каньон като два мускулести робота. Кели, изтерзана и с натежало от мъка сърце, започна да се препъва във всеки корен.

Фавр бе наложил бързо темпо на групата. Искаше да прекоси тресавището и да изчезне в джунглата на юг от него, преди огнената експлозия да изпепели горния каньон.

— След това военните ще се устремят тук като мухи на лайно — предупреди спътниците си. — Трябва да сме изчезнали оттук много преди да се появят.

Кели неволно бе подслушала разговор на наемниците, проведен на смес от развален португалски и испански. Фавр бе уредил по радиото в река, намираща се само на ден път оттук, да ги чакат моторни лодки. Когато я достигнеха, щяха бързо да се изтеглят.

Първо обаче трябваше да стигнат до мястото на срещата, без да бъдат заловени. Следователно трябваше да бързат. Фавр бе решил да не проявява мекушавост към никого от изоставащите, включително и към Кели. Чудовището бе обсебило камшика на Мани и периодично го размахваше във въздуха, досущ като робовладелец, надзираващ робите си. Кели вече усети допира на този камшик. Падна на колене, когато проходът се взриви зад гърба им. Бе така отчаяна, че не намери сили да помръдне. Тогава нещо огнено я докосна по рамото. Камшикът разкъса ризата ѝ и кожата ѝ. След това престана да изостава.

— Кели... — обади се Франк от носилката.

— Ще се измъкнем от това — каза той с отпаднал глас. Въпреки неговите възражения тя му бе инжектирала демерол, преди да напуснат лечебницата на яга. Направи го, за да намали болките му. — Ще се справим.

Кели кимна и изпита отново съжаление от това, че ръцете ѝ бяха вързани зад гърба. Крайниците на Франк също бяха завързани за носилката. Той продължи несръчния си опит да я успокои.

— Натан и другите... ще намерят начин да се измъкнат... Избавлението... — не довърши мисълта си и изпадна отново в морфинова дрямка.

Кели се обърна. По-голямата част от небосвода бе закрыта от короните на дърветата, но пушекът, предизвикан от експлозията, която отдели горната долина от долната, все още бе видим. Тя не бе казала на брат си за запалителните устройства, оставени в древната гора. Нямаше как да очакват помощ от другарите си, останали в долината.

Продължи напред и видя гърба на Фавр. Цялото ѝ същество бе изпълнено с мисълта за отмъщение. Бе решила да изпълни

обещанието, което даде на Натан. Щеше да убие Луи Фавр. Или да изгуби живота си, докато се опитва да направи това.

17:58 ч.

Натан не можеше да откъсне поглед от гигантския черен ягуар, появил се на ливадата. Това бе хитрата самка, водачът на глутницата. Очевидно бе успяла да се спаси от отровата на Луи и инстинктивно се бе прибрала в долината, където се бе родила.

— Денят става все по-обещаващ — изръмжа сержант Костос.

Едрият звяр огледа вързаните пленници. Бяха храна, готова за консумация. Без черния прах, използван като репелент, дори и индианците бан-али бяха застрашени. Голямата черна котешка богиня, създадена от яга, за да ги защитава, се бе превърнала в страшен звяр. Животното се приближи до тях. Прилепи се към земята и размаха опашка.

Внезапно зад мускулестите ѝ рамене сякаш изригна пламък. Това бе Тортор, който също се измъкна от джунглата. Без да показва с каквото и да е, че се бои от голямата котка, профуча покрай нея и се озова при Натан и другарите му.

Любвеобилната котка събори Натан от радост. След като неговият стопанин бе мъртъв, Тортор очевидно бе решил да потърси спокойствие и утеха при неговите приятели.

При падането примката стегна врата на Натан и затрудни говора му.

— Добра котка... Тортор е добра котка...

Големият черен ягуар не помръдна от мястото си и с любопитство започна да следи това, което ставаше пред очите му.

Тортор се отри о Натан. Очевидно искаше да бъде погален или почесан, да получи някакво уверение, че всичко е наред. Натан бе вързан и не можа да удовлетвори това му очакване, но съобрази нещо. Извърна се, при което примката го стегна още по-силно, и обърна въжетата към ягуара. Тортор ги подуши.

— Прегризи ги. — Натан размаха вързаните си китки. — Прегризи ги и тогава ще мога да те погаля, приятелю.

Тортор облиза ръката на Натан и след това отри муцуна в рамото му.

Натан изстена от отчаяние и погледна през рамо. Голямата черна котка бе тръгнала към тях. Тя отмести Тортор и тихо изръмжа.

Натан застина.

Чудовището подуши ръката, облизана от Тортор, и погледна Натан с проникателните си черни очи. Той бе сигурен, че животното надушва страха в тялото на човека, търкалящ се в краката му. Не бе забравил как то с едно-единствено движение на челюстите си бе отгризало краката на Франк.

Ягуарът наведе глава и я доближи към крайниците на Натан. Разнесе се глухо ръмжене. Той усети как огромна сила го повдигна от земята. Примката насмалко не го удуши. За миг успя да си зададе въпроса дали щеше да умре от задушаване, преди да бъде изяден. Помоли се на Бог за първото.

Вместо това бе спуснат отново на земята. Размърда се леко и осъзна, че ръцете му са свободни. Използва това положение и се изтърколи встрани. Приседна и погледна разкъсаните въжета, висящи от китките му. Котката го бе освободила.

Натан присегна към примката.

Големият черен ягуар продължи да го наблюдава. Тортор дружелюбно се отри в хълбока на гигантската котка и след това отиде при Натан.

След като се освободи от примката, Натан я захвърли встрани. Глезените му все още бяха вързани, но преди да ги развърже, бе редно да благодари на своя приятел. Тортор отри косматата си глава в гърдите на Натан. Той го почеса зад ушите и се чу доволно мъркане.

— Добър котарак... Чудесно се справи...

Котката тихо изплака. Натан обхвана главата и с ръце и погледна златистите ѝ очи.

— И аз обичах Мани — прошепна.

Тортор започна да отрива глава в лицето му и да го души. Натан изтърпя това, като продължаваше да успокоява котката. Когато ягуарът се отдръпна на крачка от него, започна да развързва глезените си.

Гигантският черен ягуар приседна. Тортор навярно се бе срещнал със самката след смъртта на Мани. Може би именно той я бе докарал тук. Мани очевидно се бе оказал прав и между двете котки се бе развила някаква привързаност. Тази близост бе подсилена като че ли

от обхваналата ги мъка. Тортор се бе лишил от своя господар, а самката, от своята глутница.

Натан стана и развърза Коуве. След това двамата започнаха да освобождават останалите. Натан се зае с въжетата, пристегнали крайниците на Дакий. Той бе индианският следотърсач, участвал в изпращането на пираните и скакалците срещу групата им. Натан вече не му се сърдеше за това. Човекът просто бе защищавал племето си. Както впоследствие се оказа, съвсем основателно. Натан му помогна да се изправи и погледна димящите развалини на селището. Кой всъщност бяха истинските чудовища?

Дакий силно го притисна в прегръдките си.

— Не бързай да ми благодариш — спря го Натан. Другарите му развързваха останалите индианци. Той извърна поглед към минираното дърво, по чийто ствол бяха окачени деветте напалмови бомби.

Сержант Костос разтри изтръпналите си ръце.

— Ще проверя дали ще ми е по силите да разминирам дървото. Карера ще потърси оръжието, което скри.

Натан кимна. Освободените бан-али се събраха около двата ягуара. Двете котки се бяха разположили на сянка, сякаш забравили за съществуването им. Натан обаче забеляза, че голямата самка продължаваше да наблюдава всичко през Притворените си клепачи. Котката нямаше намерение да отслабва бдителността си.

При Натан дойдоха Ана и Коуве.

— Вече сме свободни. Какво ще правим сега? — попита професорът.

Натан повдигна рамене. Ана кръстоса ръце. Натан забеляза, че е намръщена.

— Какво те дразни? — попита я съчувствено.

— Дразни ме Ричърд Дзейн. Ако успеем да се измъкнем оттук, ще напусна „Телукс“.

Независимо от положението им Натан намери сили да се усмихне.

— Ще подадем заедно заявления за напускане.

След малко се появи сержант Костос. Лицето му имаше обичайното си мрачно изражение.

— Бомбите са заложени много умело. Не мога нито да ги обезвредя, нито да променя часа на експлозията.

— Значи не можеш да направиш нищо, така ли? — попита Коуве. Рейнджърът поклати глава.

— Трябва да призная, че това френско копеле си разбира от работата. Перфектно са го направили.

— Колко време ни остава? — попита Ана.

— Малко по-малко от два часа. Таймерите са поставени на 20:00 часа.

Натан погледна дървото.

— Значи или трябва да се измъкнем от долината, или да потърсим някакво надеждно убежище в нея.

— Забрави за убежищата. Когато тези пуццини гръмнат, трябва да сме колкото се може по-далеч оттук. Дори и без допълнителните запалителни бомби, поставени от хората на Фавр, тези девет напалмови устройства ще направят на пепел цялото плато.

— Къде е Дакий? — потърси го Натан. — Може би му е известен някакъв друг изход?

Коуве кимна към отвора на яга.

— Отиде да види как е шаманът.

Натан се сети за клетника, застрелян от Дзейн в корема.

— Да отидем при него и да видим дали може да ни помогне с нещо. — Той се отправи към дървото. Коуве и Ана го последваха — Аз ще остана да наблюдавам бомбите — каза сержант Костос.

Когато влезе в дървото, Натан отново усети неговата сладникава мускусна миризма. Погледнаха сините отпечатащи на длани.

— Знам, че всички мислим за бягство, но няма ли да се опитаме да предприемем нещо срещу болестта? — попита Коуве.

— Ако има изход, ще съберем образци от колкото се може повече растения — отвърна Натан. — Друго не можем да направим. Да се надяваме, че ще попаднем на някакво полезно растение.

Коуве очевидно не остана удовлетворен от отговора на Натан, но и нямаше как да му възрази. Дори и да успееш да открият лекарство, светът нямаше да има полза от него, ако самите те не се измъкнат.

Докато се изкачваха по спираловидния коридор, отгоре се чуха стъпки. Натан и Коуве се спогледаха. Някой идваше.

Внезапно се появи Дакий. Очите му бяха широко отворени. Бе сякаш изненадан от срещата. Заговори ги бързо на родния си език. Дори Коуве не успя да го разбере.

— Говори по-бавно — помоли Натан. В отговор Дакий го улови за ръката и го задърпа нагоре по тунела.

— Сине на вишва, ела с мен.

— Шаманът добре ли е?

— Жив е... Но е зле. Много зле.

— Отведи ни при него — поиска Натан.

Индианецът явно почувства облекчение от думите им. Тримата се затичаха нагоре и след малко се озоваха в лечебницата.

Шаманът лежеше в една от люлките. Бе жив, но не изглеждаше добре. Кожата му бе пожълтяла и бе покрита с пот. Наистина бе много зле.

Когато се приближиха до него, той приседна, макар и да личеше, че това му причинява голяма болка. Махна с ръка на Дакий и му нареди нещо, а после се втренчи в Натан. Погледът му бе измъчен, но ясен.

Под люлката се търкаляха парчета разрязано въже. Фавр за всеки случай бе вързал тежко ранения човек.

— Ти си вишва... Като баща си — каза шаманът и посочи Натан с пръст.

Натан понечи да отрече това, но Коуве го изпревари.

— Кажу ми, че си шаман — настоя професорът.

Натан се довери на инстинкта на Коуве и бавно кимна утвърдително.

Неговият отговор очевидно успокои страдащия човек.

— Много добре — каза шаманът.

Дакий се върна с кожена кесия и две парчета тръстика, дълги около трийсет сантиметра. Подаде ги на своя вожд, но той бе твърде слаб. Започна да дава нареждания на Дакий. Той се зае с изпълнението им.

— Изсушена мърдна торбичка на ягуар. — Коуве посочи кесията.

— В Париж се продават скъпо — промърмори неодобрително Натан.

Дакий развърза торбичката. Бе пълна с червен прах. Шаманът продължи да дава указания. Коуве започна да превежда, въпреки че Натан долавяше отделни думи.

— Този прах е „али не яга“ — повтори професорът.

— Майчина кръв — кимна с разбиране Натан.

Дакий натъпка част от праха във върховете на двете тръстики. Коуве погледна Натан.

— Предполагам, че си разбрал какво предстои. Натан кимна утвърдително.

— Да, това ще да е нещо като билката епена на яномамо. В продължение на години бе работил при различни племена яномамо, при което го бяха канили да участва в церемонии с използването на епена. Думата се превеждаше като „слънчева сперма“. Билката бе халюциноген, използван от шаманите за влизане в света на духовете. Медикаментът бе силен. Според легендата неговото използване целеше да накара „хекура“, „малките горски човечета“, да предадат познанията си на шамана. Натан си спомни, че наркотикът бе предизвикал у него силно главоболие и цветни халюцинации. Не му допадна и начинът, по който се поемаше, през носа.

Дакий подаде една от сламките на Натан, а другата, на шамана. Вождът на бан-али даде знак на Натан да коленичи до люлката. Натан се подчини.

— Шаманът знае, че след малко ще умре — предупреди го Коуве. — Предлага ти нещо повече от банален ритуал. Според мен по този начин прехвърля върху теб всичките си отговорности: за племето, за селището и за дървото.

— Не мога да поема такава отговорност — отказа Натан.

— Длъжен си да я поемеш. След като станеш шаман, всички тайни на племето ще ти бъдат достъпни. Даваш ли си сметка какво означава това?

Натан си пое дълбоко въздух и кимна.

— Да. Лекарството.

— Точно така.

Натан се доближи до люлката и коленичи. Шаманът му обясни какво трябва да направи. Ритуалът наподобяваше този на яномамо. Малкият човек постави заредения с наркотик край на сламката до ноздрата си. После даде знак на Натан да допре другия край до устните си. Той трябваше да вдуха наркотика в ноздрата на шамана. От своя страна, опря другата сламка до лявата си ноздра. Шаманът опря другия ѝ край до своите устни. Двамата мъже трябваше едновременно да вдухат наркотика в синусите си.

Шаманът вдигна ръка. Двамата си поеха въздух дълбоко. Индианецът пусна ръката си. Натан силно духна през сламката, подготвяйки се същевременно да поеме своята порция наркотик. Той проникна в организма му още преди да е престанал да духа.

Падна на гръб. Главата му се изпълни първо с пламъци, а после, с неописуема болка. Стори му се, че някой е откъснал тилната му кост. Стаята се завъртя пред очите му. Почувства се напълно замаян. В разума му се отвори бездна, в която той започна да пропада. Бе погълнат от мрак, който в същото време сякаш излъчваше някакво сияние.

Чу името си, но не можа да произнесе нищо в отговор. Падащото му тяло внезапно се блъсна в нещо твърдо, намиращо се в отвъдния свят. Мракът около него се разпадна, подобно на счупено стъкло. Пред очите му остана само сянка с формата на стилизирано дърво. То се издигаше върху тъмен хълм. Устреми се към него и видя детайли. Дървото стана триизмерно. Натан успя да различи неговите листа, клони и плодове. Яга. Иззад хълма се появиха дребни фигурки, вървящи една зад друга по ската, водещ към дървото. Хекура, помисли си лениво Натан.

Подобно на дървото, и фигурките станаха по-ясно различими и Натан разбра, че предположението му е било погрешно. Съществата представляваха не малките човечета, а най-разнообразни животни: маймуни, ленивци, плъхове, крокодили, ягуари и някакви други животни, каквито Натан не познаваше. Сред животните имаше и мъже, и жени, но Натан съзнаваше, че това не бяха хекура. Всички създания се запътиха към дървото и влязоха в него. Сенчестите им фигури бяха погълнати от тъмния му силует. Къде бяха отишли? Трябваше ли да ги последва?

Фигурите внезапно се появиха от другата страна на дървото. Бяха обаче преобразени. Вече не представляваха сенчести силуети, а ярки и сияещи създания. Те образуваха кръг около дървото. Хората и зверовете защитаваха яга.

Натан усети, че ходът на времето сякаш се ускори. Когато хората започваха да губят блясъка си, отиваха при дървото, изяждаха негови плодове, отново засилваха и заемаха повторно мястото си в кръга. Това се повтори няколко пъти.

Подобно на изхабена грамофонна плоча, образът започна да става все по-неясен. Накрая угасна напълно и на неговото място повторно се появи мрак.

— Натан? — чу се нечий глас.

Кой го викаше? Натан се опита да го открие с поглед, но пред очите му се разстилаше само мрак.

— Натан, чуваш ли ме?

Да, но къде си?

— Стисни ръката ми, ако ме чуваш.

Натан се обърна по посока на гласа и се опита да открие притежателя му в мрака.

— Много добре, Натан. А сега отвори очи. Той се опита да направи това.

— По-спокойно... Отвори очи.

Мракът повторно се разпадна и Натан бе заслепен от ярката светлина. Въздъхна и започна да диша тежко. Главата продължаваше да го боли. През сълзи видя лицето на своя приятел, надвесил се над него.

— Натан?

Той се изкашля и кимна.

— Как се чувстваш?

— Как според теб мога да се чувствам? — Натан направи болезнена гримаса и се опита да се надигне от пода.

— Какво усети? — запита Коуве. — Ти мърмореше нещо.

— Сякаш бълнуваше — добави Ана, коленичила до него.

— Устата ми е пълна със слюнка — сподели Натан. — Значи това е алкалоиден халюциноген.

— Какво видя? — повтори Коуве.

Натан се опита да разтърси глава. Направи грешка. Болката стана непоносима.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Около десет минути — отвърна професорът.

— Десет минути?

Бе му се сторило, че са изминали часове.

— Какво стана?

— Струва ми се, че току-що ми бе обяснено как трябва да се лекува болестта — отвърна Натан.

— Какво? — попита Коуве с разширени от удивление очи. Натан му обясни видяното.

— От видението разбрах, че плодовете на това дърво са от жизнено значение за здравето на хората от племето. Животните не се нуждаят от тях, но хората, да.

Коуве кимна с разбиране и присви очи, опитвайки се да осмисли чутото.

— Значи, това са орехите. От записките на баща ти знаем, че мъзгата на дървото е пълна с мутагенни белтъчини. С приони, способни да усъвършенстват всеки вид, на който попаднат, за да го превърнат в защитник на дървото. За това обаче трябва да се заплаща висока цена. Дървото не иска неговите чада да го изоставят и заради това се е застраховало. В животните вероятно се вгражда някакъв инстинкт, нещо, което да ги задържи в този район. Нещо, което е свързано с тяхната територия и може да бъде използвано целенасочено, както се получи с праховете за контролиране на скакалците и пираните. Хората обаче притежаваме разум и инстинктът не е достатъчен сам по себе си, за да ни обвърже към дървото. Следователно хората трябва редовно да се хранят с плодовете на дървото, за да държат под контрол мутагенните приони. Млякото на орехите вероятно съдържа някакви антиприони, потискащи бурната форма на заболяването.

— Значи бан-али са останали тук не поради чувството си за дълг, а защото са били поробени — произнесе тъжно Ана.

— Да — разтри слепоочията си Коуве. — Превърнали са се в бан-и, в роби. Не е пресилено да се каже това. Когато веднъж си бил изложен на прионите, после не можеш да си тръгнеш, защото ще умреш. Ако не се яде периодично плодът, прионът се връща към злокачествената си форма, напада имунната система и предизвиква треска или множество смъртоносни ракови образувания.

— Получава се като при доктор Джекил и господин Хайд — промърмори Натан.

Коуве и Ана го изгледаха въпросително. Той им обясни какво има предвид.

— Това вече го каза Кели, когато обясняваше природата на тези приони. В една от формите си са доброкачествени, обаче могат да

видоизменят формата си и да станат злокачествени, както при болестта луда крава.

— Така е — съгласи се Коуве. — Ореховото мляко потиска развитието на приона и го задържа в доброкачествен вид. Престанеш ли обаче да приемаш мляко, става злокачествен, напада организма, убива приемника и заразява всички, които се окажат на пътя му. Това също е съобразено с целите на дървото. То не иска да бъде обезпокоявано. Ако някой избяга, хората, които срещне по пътя си, ще се разболеят и ще умрат, и така ще се образува пътека на смъртта.

— И няма да остане никой, който да разкаже какво се е случило — добави Натан.

— Точно така.

Натан се почувства достатъчно добре и се опита да се изправи. Коуве му помогна.

— За мен обаче големият въпрос е защо имах такова видение. Дали то бе дело на собственото ми подсъзнание, повлияно от халюциногена? Или бе дело на шамана, направил телепатична връзка с мен, подпомогнат от праха?

Лицето на Коуве придоби сериозно изражение.

— Не — посочи с пръст люлката, — не е било дело на шамана.

Индианецът лежеше в люлката, вперил неподвижен поглед в тавана. От двете му ноздри капеше кръв. Не дишаше. До него бе коленичил Дакий, свел глава.

— Той умря веднага. Получи масиран инсулт, ако не се лъжа — каза Коуве и погледна Натан. — Каквото и да си видял, не е било дело на шамана.

На Натан му бе трудно да разсъждава. Сякаш черепът го стягаше.

— В такъв случай това ще да е било дело на подсъзнанието ми — реши той. — Спомням си, че когато за пръв път видях орехите на дървото, сметнах, че приличат много на плодове на *Uncaria tomentosa*. Растението, известно като котешки нокът. Индианците го използват срещу вируси и бактерии, а понякога и за лечението на тумори. Едва сега обаче успях да открия връзката. Може би наркотикът помогна на подсъзнанието ми да предизвика необходимия скок на интуицията ми.

— Може би си прав — съгласи се неохотно Коуве. Натан обаче усети, че професорът не бе съвсем уверен в това.

— Ако не съм прав, какво друго би могло да бъде? Коуве се намръщи.

— Докато ти бе дрогиран, разговарях с Дакий. Прахът али не яга се прави от корените на това дърво. Те се изсушават и стриват на прах.

— Какво от това!

— Възможно е твоето видение да не е било плод на подсъзнанието ти. Не е изключено да представлява записано послание, предадено ти от самото дърво. Нещо като инструкция, ако може да се каже. Консумирай плодовете на дървото и Ще останеш здрав. Съвсем просто послание.

— Не говориш сериозно.

— Като гледам какво открихме в тази долина — мутиралаи видове, регенериращи се крайници, хора, поставени в услуга на едно растение — нито една способност на дървото не би ме учудила.

Натан поклати глава.

— Възможно е професорът да е прав — замисли се Ана. — Не мога дори да си представя как това дърво съумява да произвежда приони, специфични за ДНК на толкова много различни видове. Това само по себе си е чудо. Как се е научило да прави това? Откъде се е сдобило с генетичен материал, от който да усвои това умение?

— Родословието на това дърво датира още от палеозоя, когато на сушата са съществували само растения — каза Коуве. — Прадедите му са били тук още по времето, когато са започнали да еволюират първите сухоземни животни. Вместо да се конкурират с тях, те очевидно са предпочели да включат тези нови видове в собствения си жизнен цикъл. Така, както това се прави и до днес от амазонското мравешко дърво.

Професорът продължи да излага теорията си, но Натан престана да го слуша. Бе се замислил над последния въпрос на Ана. „Откъде се е сдобило с генетичен материал, от който да усвои това умение?“. Въпросът бе съвсем уместен и Натан си го зададе още веднъж. Как е успяло яга да произвежда тази широка гама от приони, нагодени към отделни видове?

Натан си припомни видението. Хората и животните изчезнаха в дървото. Къде отидоха? Дали това бе нещо повече от символика? Дали не отиваха някъде? Натан забеляза, че се е втренчил в коленичилиия до люлката Дакий. Дали в резултат на поредна интуиция, или на

остатъчното въздействие на наркотика, но Натан реши, че започва да се сеща къде може да се намира това „някъде“.

Кръвта на яга. Кръвта, взета от корена на дървото.

Не отмести поглед от Дакий. Спомни си задоволството, с което той му бе описал как баща му захранил корена.

Краката му сами го поведоха към индианеца. Коуве прекъсна изложението си.

— Натан, какво правиш?

— Остана частица от мозайката, която още ни се губи. — Натан кимна към индианеца. — Знам кой ще ни я покаже.

Дакий го погледна с насълзено лице. Смъртта на вожда го бе шокирала. Изправи се, когато Натан спря до него.

— Вишва — каза Дакий и преклони глава, признавайки по този начин авторитета му.

— И аз скърбя за твоята загуба, но трябва да си поговорим — каза Натан. Коуве отиде при тях, за да помогне с превода, но Натан вече бе напреднал в умението да изразява своите мисли на смес от английски и яномамо.

Дакий изтри очи и посочи люлката.

— Негово име Дако — каза и положи длан върху гърдите на мъртвеца. — Той мой баща.

Натан прехапа устната си. Редно бе сам да се сети за това. Погледна Дакий и забеляза приликата му с покойния. Сложи ръка на рамото на Дакий. Знаеше какво означава да изгубиш баща.

— Наистина много съжалявам — повтори с още по-развълнуван глас.

— Благодаря — кимна Дакий.

— Баща ти бе изключителен човек. Ще липсва на всички ни, но точно сега животът ни е в опасност. Нуждаем се от твоята помощ.

— Ти си вишва. Ти ще кажеш, аз ще изпълня — отвърна Дакий и сведе глава.

— Искам да ме заведеш при корените на дървото. На мястото, където коренът се храни.

Дакий трепна и на лицето му се появиха страх и тревога.

— По-спокойно — прошепна Коуве. — Започваме да стъпваме върху опасен терен.

Натан обаче не одобри предпазливостта на професора. Сложи ръка на гърдите си.

— Сега аз съм вишва. Трябва да видя корена.

— Ще те заведа там — каза индианецът. Хвърли последен поглед върху покойния си баща и тръгна към изхода.

Започнаха да се спускат отново по тунела. Ана и Коуве разговаряха зад гърба на Натан шепнешком, за да не смуцават мислите му. Той отново си спомни за приликата между символа на бан-али и спираловидния тунел. Дали обаче тук имаше още нещо? Можеше ли да се открие връзка с молекулярната форма на мутирация прион, каквото предположение бе изказала Кели? Съществуваше ли някаква по-особена връзка между растението и хората? Обща памет? След видението под ефекта на наркотика Натан реши да не отхвърля подобна възможност. Може би символът представляваше и двете неща. Както и истинската същност на яга. Натан и спътниците му продължиха да се спускат.

— Някой идва — каза Дакий и забави крачките си. След малко Натан също чу бързи стъпки.

Пред очите им се появи добре познат им силует.

— Редник Карера — каза Коуве.

Тя кимна. Бе се задъхала от бързане. Отново държеше оръжието си в ръце.

— Изпратиха ме при теб. Да проверя дали си открил друг начин да се измъкнем от платото. Сержант Костос така и не успя да обезвреди експлозивите.

Натан съобрази, че бе забравил да зададе най-важния въпрос. Дали бе възможно да се излезе по друг път от долината?

— Дакий, трябва да разберем дали има таен път до долната долина. Известен ли ти е такъв път?

Формулирането на този въпрос го накара да прибегне до помощта на Коуве и до много жестове.

Докато професорът превеждаше, Карера не скри учудването си:

— Защо не го разпита досега? Какво си правил?

— Дрогирах се — отвърна разсеяно Натан и съсредоточи вниманието си върху разговора с индианеца. Дакий най-после го разбра.

— Да напускаме долината? Защо? По-добре е да останем тук.

— Не можем да останем тук — каза отчаяно Натан.

— Той не знае нищо за бомбите — намеси се Ана — и че долината ще бъде унищожена. Просто не може да схване това.

— Ще трябва да му го обясним — реши Натан и се обърна към Карера. — Междувременно трябва ти и сержантът да съберете колкото се може повече орехи от това дърво в раници и чували.

— Орехи ли?

— По-късно ще ти обясня защо. Направи го, моля те.

— Добре, момчета, но не забравяйте, че часовникът цъка — предупреди Карера и тръгна обратно.

Натан погледна Дакий в лицето. Как да му обясни, че цялата му родина ще бъде унищожена? Това нямаше да е лесна задача. Въздъхна:

— Да продължим към корена.

Докато се спускаха, Натан и Коуве застанаха от двете страни на индианеца и бавно започнаха да му обясняват опасността. Смуцението на Дакий постепенно премина в ужас, когато осъзна какво предстои. Краката му започнаха да треперят, сякаш тази информация се бе превърнала във физическо бреме.

Стигнаха до изхода и до стените с отпечатыци на сини длани. Светлината върху поляната бе започнала да отслабва. Не след дълго щеше да настъпи нощта. Нямаше никакво време.

— Знаеш ли друг изход от долината? — запита отново Натан.

Дакий посочи мястото, където в близост до изхода имаше хлътнала стена с много отпечатыци на длани. После погледна Натан в очите.

— През корена. Ще минем през корена.

Натан най-после го разбра. Двете им цели се обединиха в една.

— Покажи ни.

Дакий отиде до стената, огледа отпечатыците и присегна към един от тях, разположен в края и. Постави длан върху него и натисна стената с тежестта на ръката и рамото си. Оказа се, че тя е разположена върху шарнир. Отмести се встрани и пред всички се разкри нова част от тунела, водеща под земята.

Натан си спомни, че каналите, по които течеше мъзгата, на това място променяха посоката си. Отговорът на въпроса през цялото време се бе намирал пред очите му. Дори отпечатыците на длани върху стените наподобяваха двойното витло в края на символа на бан-али.

Ана извади джобно фенерче от джоба на якето си. Натан потупа джоба си, но не откри нищо. Навярно го бе изгубил. Ана му подаде своето и му даде знак да върви напред.

Отиде до отвора. Мускусовата миризма на дървото тук бе поплътна и по-влажна, подобно диханието на открит гроб. Натан се спусна в отвора.

18. ПОСЛЕДНИЯТ ЧАС

19:01 ч.

Амазонската джунгла

Бандата на Луи се спря за почивка и той погледна часовника си. След час взривът щеше да превърне горната долина в огнен водовъртеж. Погледна тресавището, разположено пред тях. Залязващото слънце бе придало на повърхността му сребрист оттенък.

Движеха се по график. Когато достигнеха южната част на тресавището, където джунглата бе най-гъста, имаше много речни канали и щяха да се измъкнат с лекота от гъстата гора. Не се съмняваше в това.

Въздъхна удовлетворено, но същевременно изпита известно разочарование. Оттук нататък всичко щеше да е лесно. Винаги изпитваше подобни чувства след успешно приключване на мисия. Реши, че това е някаква временна потиснатост, подобна на настъпващата след полов акт. Вярно е, че щеше да се завърне във Френска Гвиана като много по-богат човек. Тръпката, която изпита през последните дни обаче, не можеше да се купи с пари. Такъв е животът, помисли си. Нищо. Щеше да има и други мисии.

Чу шумолене, което привлече вниманието му.

Видя Кели, коленичила и притисната към земята от двама мъже. Трети мъж, Легнал на два метра от тях, псуваше и се държеше между краката.

Луи тръгна към тях, но Маската го изпревари. Обезобразеният му помощник помогна на псуващия да се изправи на крака.

— Какво става тук? — попита Луи. Маската посочи мъжа с пръст.

— Педро пъхнал ръка в пазвата ѝ, пък тя го ритнала с коляно по слабините.

Луи се усмихна. Това му хареса. Положи ръка върху дръжката на камшика.

Отиде при все още коленичилата Кели. Един от двамата пазачи, стиснал я за дългата коса, отметна главата ѝ назад, за да се оголи дългата и шия. Тя погледна презрително двамата мъже, които я обсипваха с най-вулгарни псувни.

— Нека се изправи — нареди Луи.

Двамата знаеха, че неподчинението бе неразумно нещо. Кели се изправи. Луи свали шапка.

— Извинявам се за проявената към вас непочтеност. Уверявам ви, че това няма да се повтори.

Около тях започнаха да се събират други наемници.

— Следващия път така ще го ритна, че ще му вкарам ташаците в корема — процеди през зъби Кели.

— Поначало сте права — съгласи се Луи и даде знак на хората си да се отдръпнат. — Тук обаче наказанията са моя привилегия.

Стисна камшика. Преди време бе ударил с него жената, за да ѝ предаде урок. Бе време за втори урок. Извърна се и замахна рязко с камшика. Чу се силно изплющяване. Педро изпищя и закри с ръка лявото си око. Между пръстите му потече кръв. Луи изгледа останалите.

— Никой няма да докосва пленниците. Това ясно ли е? Всички започнаха гласно или с кимвания да потвърждават, че им е ясно. Луи прибра камшика си.

— Някой да се погрижи за окото на Педро.

Извърна се и видя, че Цуи е застанала до Кели. Бе повдигнала ръка към бузата на пленницата. Цуи омота около пръстите си къдрица червена коса. Червената коса я привлича, съобрази Луи. Такива трофеи Цуи още нямаше в колекцията си.

19:05 ч.

На светлината на фенерчето Натан забеляза, че тунелът приличаше на горния, само дето дървената му повърхност бе по-грапава. Миризмата на мускус се засили.

С Дакий до него поведе Ана и Коуве надолу по тунела. Той започна да се стеснява и завоите ставаха все по-остри.

— Навярно се намираме в главния отвесен корен — прецени Натан.

— Води право във вътрешността на земята — добави Коуве. Натан кимна. След още няколко завоя тунелът излезе от корена на дървото. Подът под краката им се оказа от камъни и глина. Тунелът продължаваше да води надолу. Движеха се успоредно на коренната система.

Дакий даде знак да продължат напред. Натан се колебаеше. По стените растяха странни светещи лишеи. Миризмата на мускус бе станала нетърпимо силна. Дакий вървеше напред. Натан погледна Коуве, който повдигна рамене. Прие това като знак на съгласие да продължат.

Коренът над главите им се раздели на няколко части, водещи към други тунели. Малки коренчета, провиснали от тавана, помръдваха ритмично, сякаш ги вееше вятър. В тунела обаче нямаше никакво въздушно течение.

Тунелът се стесни и главата на Натан докосна тавана. Малките коренчета се оплетоха в косата му и започнаха да я дърпат. Той се освободи от тях и възкликна от удивление. Разтревожен, освети повърхността над главата си.

— Какво има? — запита Коуве.

— Коренът се опита да ме хване.

Коуве доближи ръка до корена. По-малките коренчета се омотаха около пръстите му. С отвращение отдръпна ръката си.

Натан познаваше и други амазонски растения, реагиращи на физически дразнителни. Листа, които се увиваха, когато ги докоснат. Гъби, които се взривяваха, и растения, които се затваряха при допир. Тези корени обаче му се сториха злоещи.

Освети пътя пред себе си. На няколко метра от него Дакий го очакваше. Натан даде знак на другите да не изостават. Коренчетата обхващаха цялото пространство; те се разделяха и сгъстяваха. В стените на разклоненията на тунела имаше малки странични отвори, покрити с плетеница от корени. Натан предположи, че това може да са хранилища на азот. Познаваше много растения, чиито корени образуваха изпълнени с азот грудки, разположени в подобни отвори.

Дакий бе застанал пред един такъв отвор. Натан освети вътрешността му с фенерчето си. Откри там нещо, което бе отвсякъде оплетено от големи и малки корени. Приведе се, за да го разгледа по-

отблизо. Няколко коренчета, подобно малки антени, се протегнаха към него. Той се отдръпна.

Във вътрешността на отвора, отвсякъде увит и омотан от корените, подобно муха, попаднала в паяжина, се намираше прилеп плодояд. Натан се изправи погнузен от гледката.

Коуве надникна в отвора и също се намръщи:

— Дали дървото се храни с него?

— Не ми се вярва. Елате да видите още нещо — разнесе се зад гърба им гласът на Ана.

Върнаха се и отидоха при нея. Тя бе застанала пред един още по-голям отвор, също покрит с плетеница от корени. С жест им посочи да надникнат. Натан освети с фенерчето. Вътре, оплетена от корени, се намираше голяма кафява котка.

— Пума — каза Коуве.

— Гледайте внимателно — прикани ги Ана.

Те се вслушаха в съвета ѝ, без да знаят какво трябва да очакват. Едрата котка внезапно си пое въздух, а после го издиша. Това движение обаче изглеждаше по-скоро механично, отколкото естествено.

— Жива е — разкри им тя.

— Нищо не разбирам — смути се Натан.

— Би ли ми подал фенерчето?

Натан ѝ го подаде. Антроположката направи бърз оглед на много от съседните отвори. Разнообразието на животински видове бе впечатляващо. Видяха оцелот, тукан, мармозетка, тамариндова маймуна, мравояд, дори змии и гущери. Колкото и да им се стори странно, и една горска пъстърва. Всички животни дишаха или даваха някакви признаци на живот. Дори хрилете на рибата потрепваха.

— Всички са уникални и всички са живи — констатира Ана. — Бих казала, че се намират в състояние на своеобразна хибернация.

— Какво искаш да кажеш?

— Намираме се в биологичен склад — поясни Ана. — В база, пълна с генетични кодове. Готова съм да се обзаложа, че именно това е източникът на производството на приони.

Натан бавно огледа плетеницата от отвори. Това, което чу, бе трудно за осмисляне. Дървото бе превърнало подземие в депо за животни. Изследваше ги, за да може да произвежда приони, с които да

ги обвързва към себе си. Подземието представляваше жива и дишаща генетична лаборатория.

Коуве хвана Натан за рамото.

— Сетих се за баща ти.

Натан го погледна недоумяващо.

— Какво искаш да... — започна и изведнъж съобрази, сякаш го удариха с чук по главата. Баща му бе предаден на корена. Не като тор, както първоначално бе предположил, а като екземпляр, необходим на тази зловеща лаборатория.

— Със своята бяла кожа и своеобразно поведение баща ти е бил уникален — продължи Коуве. — Бан-али или яга, няма значение кой, не са искали да се лишат от неговото генетично наследство.

Натан се извърна към Дакий. Бе така развълнуван, че му бе трудно да говори.

— Баща ми... Имаш ли представа къде може да се намира?

Дакий кимна утвърдително и повдигна ръце.

— Той е при корена.

— Да, но къде точно? — Натан посочи най-близкия отвор, където лежеше голям черен ленивец. — В кой точно отвор?

Дакий се смръщи и отмести поглед към плетеницата от коридори.

Натан затаи дъх. Имаше стотици коридори и безброй помещения. Не разполагаше с време за пълен оглед. Всъщност вече нямаха време. Можеше ли обаче Натан да си позволи да си тръгне, след като знаеше, че баща му е някъде тук?

Дакий внезапно съобрази сякаш нещо, тръгна уверено по един коридор и им даде знак да го последват.

Те с бързи стъпки се отправиха към него, като започнаха да навлизат в сърцевината на плетеницата от тунели. Натан установи, че се задъхва. Не от силната миризма на мускус, а поради засилващата се тревога, която го бе обхванала. По време на пътешествието въобще не бе допускал, че баща му е все още жив. Сега обаче бе раздвоен между надеждата и отчаянието и изпълнен с безпокойство, почти паникьосан. Какво щеше да открие?

На един разклон Дакий за миг се спря, след което зави наляво. След няколко крачки обаче поклати глава, спря се и се върна. Тръгна надясно.

Натан изпита желание да изкрещи.

Дакий продължи по новия коридор, като мърмореше нещо под носа си. След малко стигна до голям отвор, спря пред него и посочи с пръст.

— Баща там.

Натан грабна фенерчето от Ана, коленичи до отвора и освети вътрешността му, без да обръща внимание на коренчетата, които започнаха да се оплитат около китката му.

Във вътрешността на отвора видя обвит от корени неясен силует. Бе се присвил в поза, подобна на тази на зародиш в утроба. Силуетът бе блед. Лицето му бе покрито с гъста брада. Косите му бяха преплетени с корени. Натан освети лицето, скрито под брадата. Все още не бе напълно уверен дали това е баща му.

Докато го наблюдаваше, човекът механично си пое въздух и коренчетата около устните му се раздвижиха. Бе жив.

— Трябва да го измъкна оттук — реши Натан.

— Това баща ти ли е? — попита Ана.

— Все още не съм съвсем сигурен — отвърна Натан и посочи с пръст костения нож в пояса на Коуве. Професорът му го подаде. Натан го пое и започна бързо да реже корените.

Дакий изкрещя и се опита да му попречи, но Коуве застана пред него.

— Недей, Дакий! Не пречи на Натан!

Натан успя да се справи с външните дебели и жилави корени. Работата бе трудна, подобна на обелването на кората на орех. Коренчетата под тях бяха по-тънки, най-фините наподобяваха косми.

Натан видя, че тези коренчета бяха проникнали в цялото тяло, сякаш то бе направено от пръст. Очевидно яга поддържаше заловените екземпляри именно по този начин. Чрез корените подаваше хранителни вещества и поддържаше жизнените им системи.

Натан се поколеба. Дали нямаше да застраши живота на човека, ако го освободеше от коренчетата? Щеше ли да го убие, ако ги прережеше? Ако състоянието му действително представляваше хибернация, имаше ли опасност да наруши дейността на тези системи?

Поклати глава и започна енергично да реже корените. Ще рискува. Ако го оставеше, той така или иначе с положителност щеше да умре от страшна смърт.

След като преряза корените, Натан захвърли ножа, подхвана лежащия за раменете и го измъкна в коридора. Последните коренчета се скъсаха и освободиха пленника си.

Веднъж озовал се в тунела, Натан се свлече до човека. Голата фигура започна да кашля и пъшка. Много от малките коренчета просто изпадаха от тялото му като пиявици. На местата, където в тялото му бяха проникнали по-дебели корени, потече кръв. Човекът изведнъж започна да се гърчи. Отметна глава назад и гръбначният му стълб се изкриви.

Натан го прегърна, тъй като не съобрази какво друго може да направи. Гърчовете продължиха цяла минута. Коуве му помогна да удържи мъжа, за да не се нарани.

Човекът потрепери за последен път, след което с тежка въздишка се свлече на земята.

Натан въздъхна от облекчение, когато видя, че гръдният кош продължаваше да се движи. Очите на мъжа се отвориха и го погледнаха. Натан познаваше тези очи. Това бяха неговите очи.

— Натан, ти ли си? — попита с дрезгав глас фигурата.

— Татко! — извика Натан и го прегърна.

— Нима... Нима сънувам? — продължи баща му със стенещ глас.

Натан бе твърде развълнуван, за да му отговори. Помогна на баща си да приседне. Бе съвсем лек, само кожа и кости. Дървото бе поддържало живота му, но едва-едва.

Коуве се приведе, готов да помогне.

— Карл, как се чувстваш?

Бащата на Натан присви очи и разпозна професора.

— Коуве, за Бога, какво става тук?

— Това е много дълга история, стари приятелю — отвърна професорът и помогна на Натан да изправи баща си на крака. Карл Ранд, твърде слаб, за да се движи самостоятелно, се облегна на Натан и Коуве. — Първата ни грижа обаче е да те отведем по-далеч от това проклето място.

— Татко... — Натан погледна баща си с разплакано лице.

— Напълно те разбирам, сине — каза дрезгаво Карл Ранд и се изкашля.

В момента нямаше време за синовни излияния, но Натан реши да не оставя за по-късно изричането на думите, които бе забравил да произнесе в деня, когато баща му се отправи на път.

— Обичам те, татко.

В отговор ръката, която го бе прегърнала през рамо, леко го стисна. Така баща му изрази обичта си.

— Трябва да извикаме останалите и да се махаме оттук — каза Ана.

— Натан, ти защо не останеш тук с баща си, за да си починете? — предложи Коуве. — Ще ви приберем на връщане.

Дакий поклати глава.

— Не. Оттук няма да излезем. Изход другаде. Тук няма да се връщаме.

— Така или иначе не трябва да се делим — настоя Натан.

— А и аз сам мога да се оправя — опита се да възрази Карл. — И без това доста време си почивах. — Посочи с поглед доскорошното си леговище.

Коуве кимна в знак на съгласие.

След като решиха този въпрос, започнаха да се изкачват към повърхността. Коуве обясни набързо обстановката. Бащата на Натан се запозна със случилото се в движение. Единствените думи, които изрече, бяха свързани със споменаването на Луи Фавр и деянията му.

— Мръсно копеле!

Натан се усмихна. Стана му драго, че огънят у стария не бе угаснал.

Когато излязоха на повърхността, видяха, че двамата рейнджъри си бяха уплътнили времето. Бяха събрали всички индианци от племето бан-али. Бяха се натоварили с оръжия и с орехи от дървото.

Натан и баща му останаха до изхода, а през това време Коуве разкри откъде се бе взело попълнението на групата им и какво бяха открили долу.

— Дакий каза, че съществува спасителен изход през тунела на корена.

— В такъв случай да побързаме — подкани Костос. — Остават ни по-малко от трийсет минути и трябва да се отдалечим оттук колкото се може по-скоро.

Карера с оръжие през рамо се присъедини към тях.

— Нашата работа я свършихме. Събрахме няколко дузини орехи и четири манерки с мязга.

— Да се махаме оттук, докато не е късно — разпореди Костос.

19:32 ч.

Докато напредваха по виещия се тунел, Коуве остана плътно до Дакий и от време на време хвърляше поглед през рамо към следващите ги индианци и американци. Като гледаше как сержант Костос помагаше на Натан да поддържа баща си, Коуве съжали, че не им бе останало време да направят носилка. Сега обаче всяка минута можеше да се окаже от жизнено значение.

Сержант Костос вярваше, че подземните тунели ще ги защитят от най-страшния ефект на напалмовия взрив, но се тревожеше от състоянието на почвата.

— Тук скалната маса е раздробена и отслабена от корените — прецени той. — Взривовете биха могли да разрушат тавана над главите ни и да ни убият или погребат. Трябва да излезем от тунелите, преди бомбите да избухнат.

Всички се движеха бързо. Не само заради себе си, но и заради света. В раниците си пренасяха съдбата на стотици, ако не и на милиони души — орехите на яга. Веществото, способно да потисне злокачествените човешки приони. Средството за ликвидиране на епидемията. Не можеха да си позволят да останат погребани тук.

Коуве отново надникна през рамо. Тъмните тунели, светещите лишеи, ужасните отвори, пълни с пленени създания — всичко това го изнервяше. На тази дълбочина стените и таванът бяха изпълнени с корени. Те се движеха и се опитваха да заловят минаващите покрай тях. Стените сякаш бяха окосмени, сякаш бяха настръхнало живо същество, което ги дебне. Хората зад Коуве изглеждаха уморени, дори и индианците. Краят на върволицата от мъже и жени се губеше зад един завой. Накрая, като прикриваше групата откъм тил, вървеше редник Карера. И зад нея имаше прикритие: Тортор и гигантският черен ягуар. Подмамването на двете котки не се оказа лесна задача, но Натан успя да убеди Тортор да го последва.

— Няма да позволя котката на Мани да умре тук. Дължа това на своя приятел.

След като Тортор влезе в тунела, и голямата черна котка го последва.

Карера бе нащрек и държеше пръста си на спусъка. Не знаеше дали дивата котка няма да поиска да закуси по време на път.

Дакий понякога се задържаше при разклоненията. Тогава Костос мърмореше недоволено, но не смееше да го приканва да бързат. В този лабиринт човек можеше лесно да се изгуби. Всички зависеха от паметта на Дакий.

Индианецът избираше пътя и повеждаше и другите. Тунелът започна да се спуска все по-стръмно. Коуве прецени, че вече се намираха на около сто метра под повърхността и продължаваха да се спускат на още по-голяма дълбочина. Въздухът обаче вместо да стане по-застоял, започна да се изпълва със свежест.

След няколко минути тунелът стана равен, направи рязък завой и ги изведе в голяма пещера. Покрай близката стена имаше тясна пътечка, каменна издатина, разположена високо над хлътналия под на пещерата. Дакий тръгна по пътеката.

Коуве го последва и разгледа удивен пещерата. Диаметърът ѝ беше от близо километър. В центъра и бе разположен масивен корен, дебел като секвоя. Излизаше от тавана и подобно гигантски стълб, се скриваше в пода.

— Това вероятно е отново главният корен на яга. Изглежда, че се въртим около него.

От огромния корен излизаха хиляди други по-малки корени, продължаващи в други тунели.

— Тези корени навярно се простират на много и много километри — допусна Коуве и погледна основния корен. Гигантското дърво над главите им представляваше навярно само малка частица от цялостната маса на растението. — Можете ли да си представите колко много видове се съхраняват тук, долу, застинали във времето?

— Дървото сигурно ги държи от хилядолетия насам — промълви бащата на Натан.

— Може би от по-отдавна — каза Коуве. — Още от времето, когато се е образувала Земята.

— Още от палеозоя? — уточни Натан. — Какво ли се крие в този гигантски биологичен склад?

— И какви ли същества са все още живи? — добави Ана.

Коуве се замисли. Това предположение го изпълни едновременно с възхищение и ужас. Даде знак на Дакий да продължи. Времето изтичаше и за тях, и за света.

По пътеката, кръжаща около стената на пещерата, достигнаха друг отвор. Отново се озоваха в плетеница от тунели. Въпреки че напуснаха пещерата, мислите на Коуве не се откъсваха от нея. Забави ход и застана до Натан и Карл. От другата им страна вървеше сержант Костос.

— Когато учех антропология, се запознах с много митове за дървета — сподели професорът. — Според много от тези митове е имало дървета, изпълняващи ролята на грижовни майки хранителки. Дървета, представляващи хранилища на мъдростта. Отново се замислих за яга. Дали и преди не се е срещала с хора?

— Какво искаш да кажеш? — запита Натан.

— Не вярвам това дърво да е било единственото от своя род. Сигурно в миналото са съществували и други такива дървета. Може би въпросните митове са колективен спомен за по-ранни срещи на хората с този вид. — Коуве усети, че Натан се съмнява в думите му, и продължи: — Да вземем например дървото на познанието в райската градина. И то е дърво, чиито плодове съдържат цялото знание на света, но хората, които изяждат тези плодове, са прокълнати. Можеш да го сравниш с яга. Когато видях Карл, оплетен в корените, си спомних за друг библейски мотив. В тринайсети век един монах, отдал се на пост, за да постигне Бога, написал разказ, според който Сит, синът на Адам, се завръща от райската градина. Младият човек разказал, че видял дървото на познанието, вече цялото побеляло. С корените си то било оплело Каин, като някои от тях прониквали в тялото му.

Натан се замисли.

— Сравнението ми се струва много уместно — завърши Коуве.

— Може и да си прав. Тунелът в ствола на яга не е дело на човешки ръце, а природно явление. Образува се е, докато дървото е растяло. Каква друга причина би могло да има за това, освен желание на дървото да се нагоди към хора, които очевидно прадедите му са срещали по-рано?

— По същия начин, по който мравешкото дърво се е приспособило към шестокраките си обитатели — добави Коуве.

В разговора се включи и бащата на Натан.

— А и нека не забравяме еволюцията на тукашните бан-али. Както и промените, внесени в техния организъм. Дали подобно нещо не се е случвало и преди с човешкия род? Възможно ли е тези дървета да са играли ключова роля за човешката еволюция? Дали не заради това ги помним в нашите митове?

Коуве присви вежди. Самият той не бе стигнал дотук в изводите си. Хвърли поглед към гигантската котка. Щом дървото бе успяло да усъвършенства умствените способности на ягуара, дали не бе постъпило по същия начин с хората в далечното минало? Възможно ли бе човешките същества да дължат своя разум на прадедите на това дърво? От тази мисъл кръвта му изстина.

Останалите се бяха умълчали.

Коуве се опита мислено да възпроизведе историята на тази долина. Яга навярно бе израсла тук, като бе събирала живи екземпляри в кухнята си коренна система в продължение на векове. Бе ги примамвала с мускусното си ухание, а после ги бе пленявала и поставяла в хранилищата. След време в долината попаднали хора — скитаща клонка от племето яномамо, — които открили тунелите на дървото и чудотворните лечебни свойства на мъзгата му. Примамени от дървото, същевременно били пленени от него, досущ като останалите видове, и постепенно започнали да се превръщат в бан-и, човешките слуги на яга. След това бан-али започнали да доставят на дървото други живи образци, за да обогатят неговата биологична база данни. Ако този процес не се прекъсне, докъде можеше да доведе? Дали не до създаването на нов човешки вид — такова предположение бе изказал Карл, след като видял мъртвороденото дете на Джерълд Кларк? Или пък е съществувала възможността да се появи нещо още по-страшно, хибрид, подобен на пираните и скакалците?

Коуве отново погледна виещия се коридор, и изведнъж изпита облекчение, че всичко това щеше да изгори.

Чу се гласът на Дакий. Индианецът им посочи един страничен тунел. От него струеше светлина. Чуваше се бученето на водопад.

— Изходът — зарадва се Коуве.

19:49 ч.

Натан, като придържаше баща си, ускори ход.

Сержант Костос непрекъснато подканяше и броеше минутите.
Не оставаше много време.

Групата се устреми към лъча от лунна светлина. Бученето скоро премина в рев и непоносим грохот. Покрай изхода се стичаше водопад. Водата му сияеше под лунната и звездната светлина.

— Тунелът навярно излиза на ската на скалата, гледащ към долната долина — допусна Коуве.

Последваха Дакий и стигнаха до влажния изход на тунела. Потокът от бурно стичаща се вода го закриваше. Дакий посочи земята под краката им. Стъпала. В тясното пространство между водния поток и ската в скалата бяха издълбани стръмни и мокри стъпала. Примитивното стълбище се виеше в различни посоки и извеждаше към долната долина.

— Имайте готовност за прикритие! — прогърмя гласът на сержанта. — Слизайте бързо, но когато извикам, спрете и се прилепете колкото е възможно по-плътно към скалата!

Дакий поведе своите хора.

Коуве помогна на Натан да се спусне с баща си. Продължиха по стълбите бързо и предпазливо.

Натан видя как Костос даде знак на Карера и я последва.

Зад тях се появиха двете котки. Ягуарите бързо се измъкнаха от тунела. Личеше, че им е приятно да са на открито пространство. Натан съжаляваше, че не притежава техните нокти.

— Остава още минута — уведоми ги Коуве, превил се под тежестта на Карл.

Ускориха ход. Долината се намираше все още на височина от четири етажа под тях. Падането от такава височина щеше да е смъртоносно.

Рязка заповед заглуши за миг рева на водопада:

— Залегни! Веднага!

Натан притисна баща си към стъпалата и също залегна. Погледна нагоре и видя как цялата група се бе прилепила към камъните. Той също притисна лице към скалата и започна да се моли.

Експлозията бе неописуема. Стори им се, че самият ад се е спуснал върху земята. Звукът бе слаб, не по-шумен от този на фойерверките по случай Четвърти юли. Уви, това не можеше да се каже за цялостния ефект от избухването.

Над хребета се появи внезапно висока километър огнена стена, която после се извиси на три пъти по-голямо разстояние в небесата. Гореща въздушна вълна, изпълнена с пламъци, премина покрай тях. За тяхно щастие водопадът изигра ролята на защитна завеса, която ги опази от сигурно изпепеляване. Водният поток, отклонен от взривната вълна, ги заля. Всички обаче продължиха да се държат за скалите. Горещината намаля и Костос отново извика:

— Продължавайте да слизате, но се пазете от падащи горящи предмети!

Натан се изправи. Всички останали направиха същото, въпреки че бяха все още зашеметени от взрива. Бяха успели!

— Хайде, татко, да се махаме оттук! — подкани го Натан и се присегна към баща си.

Когато хвана ръката му, почувства как земята под тях започна да вибрира и да се тресе. Инстинктът му подсказа, че това е нещо лошо.

— Майната му!

Закри баща си с тялото си и изкрещя:

— Залегнете! Всички залегнете!

Втората експлозия ги оглуши. Натан изрева от болка. Стори му се, че хълмът ще се срине върху тях.

От устието на тунела над главите им излезе огнен реактивен поток и удари по водопада. Върху тях се посипа вряла вода.

Натан погледна нагоре и видя как тунелът избълва огън още веднъж. След това отново. От по-малките процепи на скалата заизлизаха малки пламъчета, наподобяващи стотици огнени езици. До един бяха сини.

През това време земята не престана да трепери и да се тресе.

Натан продължи да закрива баща си с тялото си.

В небесата се понесоха скали и буци пръст. Цели изкоренени дървета, подобно на огнени ракети, прелетяха във въздуха и се сгромолясаха шумно в долината. После и това затихна.

Никой не помръдна, когато върху тях започнаха да падат по-малки камъни. Водопадът отново ги защити, като отнесе встрани някои от падащите предмети, а на други омекоти скоростта в достатъчна степен, за да предизвикат само драскотини и натъртвания, но не и смърт.

След няколко минути Натан вдигна глава, за да огледа щетите. Видя, че Коуве е застанал на стъпалото над баща му. Професорът погледна Натан с преbledняло и ужасено лице.

— Ана... Когато ти извика, не успях да я хвана достатъчно бързо... Експлозията... Тя падна.

— О, Боже! — простена Натан и затвори очи.

Чу около себе си жаловити писъци. Не само Ана бе загинала. Натан се повдигна на колене. Баща му се изкашля и се обърна на хълбок. Лицето му имаше пепеляв цвят.

След малко групата достигна края на стълбището. Всички бяха окървавени и имаха измъчен и шокиран вид.

Събраха се в подножието на водопада и хладните му пръски ги намокриха. Трима бан-али също бяха намерили смъртта си при спускането.

— Какъв беше този втори взрив? — озадачи се Костос. Натан си спомни странните сини пламъчета. Помоли да му дадат една от манерките с мязга на яга. Изля от нея голяма капка и я запали със запалката на Карера. Появи се същият син пламък.

— Това е като копала — поясни Натан. — Лесно запалимо е. Изгоряло е цялото дърво. С корените и всичко останало, ако съдим по начина, по който се разтресе земята.

Настъпи скръбно мълчание.

— А сега какво ще правим? — попита Карера. Отговори й Натан. Гласът му бе изпълнен с ожесточение.

— Сега ще накараме това копеле да ни плати за всичко. За Мани и за Олин. За Ана и за всички хора от племето.

— Те имат автоматично оръжие, а ние разполагаме само с дискомета — напомни сержант Костос. — Освен това са два пъти повече от нас.

— Няма значение — каза решително Натан. — Разполагаме с коз, който обезсмисля предимствата им.

— Какъв? — замисли се Костос.

— Мислят, че сме мъртви.

19.

СРЕДНОЩНО НАПАДЕНИЕ

23:48 ч.

Амазонската джунгла

Очите на Кели бяха пълни със сълзи. Тъй като ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, не можеше да ги избърше. Бе вързана за един от коловете на навес от палмови листа, който ги пазеше от започналото ръмене. От небето се бяха спуснали гъсти облаци, което устройваше напълно бандитите.

— Колкото е по-тъмно, толкова по-добре за нас — прецени Фавр. Движеха се по разписание и сега се намираха в гъстите джунгли на юг от тресавището.

Въпреки гъстия мрак и голямото разстояние можеха да видят как северният хоризонт гореше в огненочервен цвят, сякаш слънцето се опитваше да се появи оттам. Експлозиите осветиха ярко околното пространство и всички видяха как в небето се издигна огромно огнено кълбо, последвано от безброй горящи предмети.

Това уби всякаква надежда у нея. Другарите ѝ бяха мъртви.

След експлозиите Фавр ускори темпото. Бе сигурен, че не след дълго към пламъците щяха да се устремят правителствени хеликоптери. Засега обаче бе чисто. Не се чуваше бръмченето на военни летателни средства. Фавр не престана да наблюдава небето. Там не се появи нищо. Може би Олин все пак не бе успял да подаде сигнала. А може би хеликоптерите все още бяха далеч.

Така или иначе бе решил да не рискува. Пътуваха на тъмно, единствено с помощта на очилата за нощно виждане. Кели естествено не получи такива очила. Цялото ѝ тяло бе ожулено и издраскано от безброя препъвания в мрака. Нещо, което забавляваше пазачите ѝ. Тъй като не можеше да омокотява паданията с ръце, разкървави коленете си. Краката я боляха. Раните ѝ привлякоха комари и мухи, които тя не можеше дори да отпъди.

Зарадва се на дъждеца. Също и на едночасовата почивка. Погледна още веднъж северния хоризонт и се помоли приятелите ѝ да не бяха пострадали.

Наемническата шайка бе започнала да празнува победата си. Бутилки с алкохол преминаваха от ръка на ръка, вдигаха се весели наздравици и се коментираше как ще бъдат похарчени спечелените пари, главно за проститутки, Фавр се разхождаше сред групата, като позволяваше на хората си да се веселят, но следеше това да се прави с мярка. От мястото на срещата с моторните лодки все още ги делиха километри.

В момента Кели се радваше на относително спокойствие. Франк се намираше в средата на лагера. Тук единствената ѝ компания бе нейният охранител. Маската, помощникът на Фавр с обезобразеното лице. Разговаряше с друг наемник, с когото си делиха бутилка.

Отнякъде се появи силует. Бе Цуи, индианската любовница на Фавр. Все още бе гола и дъждът очевидно не и правеше впечатление. Вече не носеше главата на ефрейтор Де Мартини на шията си. Навярно се бои да не намокри зловещото си колие, помисли си мрачно Кели.

Събеседникът на Маската си тръгна, след като видя жената. Подобна бе реакцията и на повечето от останалите наемници при среща с нея. Дори Маската отстъпи няколко крачки.

Индианката приклекна до Кели. В едната си ръка държеше раница. Седна на земята и започна да се рови в нея. След малко измъкна оттам малко глинено гърне и повдигна капака.

В гърнето имаше гъст восъчен мехлем. Вещицата отгреба с пръст от него и протегна ръка към Кели.

Тя се отдръпна.

Индианката улови Кели за коляното. Хватката ѝ бе желязна. Разтри мехлема върху разранените ѝ колене. Болката веднага затихна. Кели престана да се дърпа и позволи на жената да я лекува.

— Благодаря — каза Кели, макар да не бе сигурна за какво точно я лекуват. За нейно добро ли, или за да се уверят, че ще е по силите ѝ да извърви останалата част от пътя. Така или иначе почувства се по-добре.

Индианката бръкна отново в раницата си и извади оттам къс ленена тъкан. Внимателно го разстла върху мократа пръст. В малки джобчета, ушити върху тъканта, имаше различни инструменти. Едни

бяха от неръждаема стомана, други, от жълта кост. Цуи измъкна дълъг нож със сърповидна форма. Имаше още пет като него. С нож в ръка се приведе към Кели.

Кели отново се отдръпна, но жената я хвана за косата. Индианката бе изключително силна.

— Какво правиш?

Цуи не отговори. Допря кривото острие на ножа до челото на Кели, точно на мястото, където започваше косата ѝ. След това го върна на мястото му, извади друг крив нож и го опря на тила и.

Кели съобрази какво прави тя и се ужаси. Взима ми мерките! Вещицата подбираще сечивата, с които най-лесно да и свали скалпа. Индианката продължи заниманието си, като допираще различни остри инструменти до нейната брадичка, бузи и нос.

Започна да подрежда необходимите инструменти до коляното си. Броят им нарасна: дълги ножове, остри шила, криви костни сечива.

Чу се шум. Някой се изкашля и привлече вниманието на двете жени.

Индианката пусна главата на Кели. Тя се изви и започна да се отмества с крака. Опита се да се отдалечи колкото се може повече от вещицата. Инструментите се разпиляха по земята.

Пред тях бе застанал Фавр.

— Виждам, че Цуи се грижи да не скучаете, госпожице О'Брайън. — Намести се под навеса. — Опитах се да получа от брат ви малко информация за ЦРУ. Информация, която да ни бъде от полза както за сегашното ни изтегляне, така и за бъдещи мисии. Информацията е поначало важна стока и не вярвам от „Сен Савен“ да ми се разсърдят, ако се опитам да си набавя малко от нея от техния пациент. Не мога обаче да си позволя да причиня и най-малкото неудобство на Франк. Моите благодетели не биха се отнесли безразлично към подобно нещо. В края на краищата плащат ми добри пари за доставката само на здраво морско свинче. — Фавр коленичи до Кели. — С вас обаче, мила моя, нещата стоят иначе. Боя се, че ще трябва да демонстрирам на брат ви уменията на Цуи. Не се притеснявайте. Нека Франк чуе вашите писъци, при което ви моля да не проявявате сдържаност. Сигурен съм, че когато Цуи му подаде вашето ухо, ще стане по-отзивчив и разговорлив. А сега ви моля да ме

извините. Самият аз не обичам да наблюдавам подобни неща. — Фавр ѝ се поклони и изчезна в дъждовния мрак.

Кръвта на Кели се вледени. Не разполагаше с много време. В ръцете си бе стиснала малък нож. Бе един от инструментите, които преди малко бе разпиляла по земята. Започна да реже с него въжетата, стягащи ръцете зад гърба ѝ.

Цуи започна да подрежда нещата си и дори извади парче бинт. Очевидно, за да превърже остатъка от ампутираното ухо на Кели. Без съмнение щяха да я изтезават, докато измъкнат от брат и цялата възможна информация. След това да я захвърлят като непотребен багаж.

Кели реши да не позволи това да стане. Бързата смърт бе за предпочитане пред мъчителната. Ако можеше да вярва на Фавр, никой нямаше да стори зло на Франк поне преди да бъде предаден на специалистите от „Сен Савен“.

Продължи да реже усърдно въжетата. За да прикрие движенията си, мятеше се и стенеше. Стоновете ѝ бяха престорени само наполовина.

Цуи се доближи до нея с крив нож в ръка. Кели все още не бе прерязала въжето. Вещицата се надвеси над нея, хвана я за косата и отметна главата ѝ назад. Вдигна ножа си. Кели започна да движи още по-усърдно своя нож. От очите ѝ потекоха сълзи.

Нощта бе разкъсана от сърцераздирателен вой. Котешки вой, изпълнен с мъка и гняв.

Цуи застина, опряла ножа до ухото на Кели. Рязко отмести поглед към тъмната гора. Кели нямаше как да пропусне тази възможност. С рязко движение срязва последните нишки на въжето, притискащо китките ѝ.

Когато Цуи се извърна към нея, Кели със замах заби ножа в рамото на вещицата. Тя изпищя изненадано и залитна назад.

Кели рязко се изправи и се затича към гората. Затича се с все сили, но се сблъска с човешка фигура, която се подаде иззад едно дърво.

Ръцете на човека я стиснаха. Тя погледна нагоре и видя ухиленото и изкривено лице на Маската. Разсеяна, за миг бе забравила за пазача. Опита се да окаже съпротива, но не разполагаше с оръжие.

Маската я отлепи от земята и стисна гърлото ѝ с ръка. След това я понесе отново към откритото пространство.

Цуи, коленичила в пръстта, превързваше раненото си рамо с бинта, предназначен за ухото на Кели. Погледът ѝ бе изпепеляващ.

Кели престана да рита.

Тогава се случи нещо много странно. Маската трепна и я пусна. Изненадана, Кели падна на колене. Видя как мускулестият наемник се сгромоляса с лице върху земята.

В задната част на черепа му нещо засия. Нещо, което се бе забило дълбоко в него. Мъничък сребърен диск.

Кели веднага го разпозна. Обърна поглед към гората и чу как внезапно целият лагер се изпълни с писъци. Видя как върху земята се свличаха изправени или седнали мъже. От вратовете и гърдите им стърчаха стрели с накрайници от перца. Някои от телата започнаха да се гърчат. Стрелите бяха отровни.

Погледна отново неподвижното тяло на доскорошния помощник на Фавр. Погледна и сребърния диск. Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

Мили Боже, останалите бяха живи!

Извърна се и видя, че Цуи бе изчезнала. Вероятно бягаше с все сили към центъра на лагера, при Фавр, на мястото, където държаха брат и в плен. В лагера настъпи пълен хаос. Чуха се изстрели и заповеди, но никой от нападателите не се появи. Сякаш ги бяха нападнали призраци.

Наемниците продължиха да се свличат на земята.

Кели измъкна пистолета на Маската. Не знаеше дали приятелите ѝ щяха да пристигнат навреме при брат ѝ. Затича се към него.

Натан видя Кели да тича с пистолет в ръка. Явно, отиваше при брат си. Не можеха да изчакват повече. Даде знак на редник Карера. Чу се изсвирване, последвано от вой, издаван от индиански гърла. Бе звук, смразяващ кръвта. Натан вече се бе изправил на крака. Всички бяха боядисали телата си в черно.

Щурмуваха групово лагера, въоръжени само с лъкове, отровни стрели и костни ножове. Тези, които умееха да боравят със съвременни оръжия, ги взеха от мъртвите наемници.

Костос откри огън с автомат АК — 47. От дясната му страна Карера включи дискомета на автоматичен режим и изпрати към

бандитите смъртоносен полумесец. След като изпразни пълнителя, захвърли оръжието и грабна лежаща на земята карабина М-16, очевидно плячкосана от рейнджърите.

Натан измъкна пистолет от мъртвите пръсти на наемник и се затича към центъра на лагера. Наемниците бяха все още в плен на суматохата и едва сега започнаха да образуват нещо като отбранителна линия. Реши да се промъкне през редиците им, преди да успеят да се организират.

Бе забелязан от уплашен мъж, криещ се зад храст. Явно не бе въоръжен. Когато видя пистолета на Натан, падна на колене и постави ръце зад главата си. Даде ясно да се разбере, че се предава.

Натан обаче не се спря. Имаше една-единствена цел — да открие Кели и брат ѝ, преди да им се е случило нещо лошо.

От другата страна на лагера напредваха Коуве, Дакий и други индианци. Коуве се приведе за миг, за да повдигне мачете, лежащо до един труп. Подхвърли го на индианеца, като задържа пушката на убития за себе си.

Професорът обаче внезапно забави ход. Неговият инстинкт токущо му бе подсказал нещо. Извърна се и видя индианка, измъкваща се иззад храст. Кожата ѝ бе боядисана в черно, досущ като техните.

Коуве, израсъл сред амазонските племена, не можеше да бъде лесно измамен. Тя се бе пребоядисала, за да заприлича на тях, но опитно око като неговото нямаше как да не забележи шуарските и черти.

Повдигна пушката си и я насочи към жената.

— Не мърдай, вещице!

Любовницата на Фавр се опитваше да се промъкне през редиците им и да се скрие в гората. Коуве не смяташе да допусне това. Не бе забравил съдбата на ефрейтор Де Мартини.

Жената застина и бавно се извърна към него. Дакий за миг спря, но Коуве му даде знак да продължи. Битката още не бе завършила. Дакий и хората му затичаха напред.

Коуве остана сам в компанията на тази жена и на мъртъвците. Знаеше, че най-разумното нещо щеше да бъде да я застреля веднага. Вещицата бе не по-малко опасна, отколкото красива. Коуве обаче се колеба.

— На колене! — заповяда и на испански. — Горے ръцете!

Тя се подчини, като коленичи бавно и изящно с гъвкавостта на змия. Погледна го изпод тежките си клепачи. Бе наистина прелъстителна...

Когато тя го нападна, Коуве реагира недостатъчно бързо. Натисна спусъка, но пушката просто изщрака. Нямаше патрони.

Жената се нахвърли върху него с ножове в ръцете си. Намазани с отрова, не ще и дума.

Кели погледна двата автомата „Мини-Узи“ в ръцете на Фавр. Единият бе насочен към главата на Франк, другият, към гърдите ѝ.

— Пуснете този пистолет, госпожице! В противен случай и двамата ще умрете!

— Бягай, Кели! — извика Франк.

Фавр приклепна зад носилката. Използваше тялото на брат ѝ като щит.

Тя нямаше избор. Не можеше да остави брат си насаме с безумеца. Отпусна ръка и захвърли пистолета. Фавр бързо отиде до нея. Остави единия автомат и притисна другия в гърба ѝ.

— Ще се измъкнем оттук! — изсъска и грабна една раница. — Тук има резервна мъзга, специално за подобни случаи!

Метна раницата на рамо и хвана Кели за ризата. Зад тях се чу вик.

— Пусни я!

И двамата се извърнаха. Фавр я издърпа пред себе си. Пред тях бе Натан. Гол до кръста и само по боксерки. Целият боядисан в черно.

— И вие ли станяхте туземец, господин Ранд? Натан насочи пистолет към тях.

— Не можете да избягате. Пуснете оръжието си и ще останете жив.

Около тях трещяха изстрели. Въздухът бе изпълнен с виковете и писъци.

— Ще ме оставите жив? — отвърна Фавр презрително. — За да отида в затвора? Това предложение не ми допада. Предпочитам свободата.

Единичният изстрел от упор я изненада. По-скоро пукотът, отколкото болката. Видя как Натан полетя назад, улучен в бедрото, и

изпусна оръжието си. След това усети как самата тя се свлича на колене. Почувства болката по-скоро като шок. Погледна стомаха си. Блузата и бе напоена с кръв. От раната и излизаше дим.

Фавр бе стрелял през тялото ѝ, за да улучи Натан. Бруталността на това действие я ужаси повече от самия изстрел, повече от кръвта.

Кели погледна Натан и погледите им за миг се срещнаха. И двамата, останали без сила, не можаха да промълвят и дума. После тя се свлече на земята и целият свят потъна в мрак.

Коуве успя да избие единия нож от ръката на вещицата с пушката си, но тя бе много бърза. Той падна на гръб под тежестта на тялото ѝ, когато тя се хвърли върху него. Падна лошо и удари главата си, но успя да я улови за китката. Вторият нож започна да се доближава до лицето му. Той се опита да я отхвърли от себе си, но тя се бе вкопчила здраво в него. Бе увила крака около тялото му, подобно страстна любовница. Свободната ѝ ръка започна да го драци по бузата и да търси очите му. Той изви главата си. Ножът започна да се приближава към гърлото му. Тя бе силна и млада.

Коуве обаче познаваше добре шуарите. Знаеше, че върху себе си носят цял таен арсенал от оръжия: в косата, в набедрениците, дори като украшения. Знаеше също така къде шуарските жени крият допълнителен нож за защита срещу изнасилване — обичайно действие във войните между шуарските племена.

Със свободната си ръка бръкна между краката ѝ. Бе му удобно да стори това, тъй като тя бе отгоре му. Пръстите му се размърдаха и след миг докоснаха малката грапава ръкохватка на нож, все още носещ топлината на тялото ѝ. Измъкна го от тайната му кожена ножница. Тя изрева от бяс, когато той отне ножа от скривалището ѝ. Зъбите ѝ се оголиха. Опита се да се изтърколи встрани, но Коуве не изпускаше китката ѝ. Силните ѝ движения му помогнаха да се изправи на крака, без да пуска желязната си хватка върху ръката ѝ. Погледите им се срещнаха и той съзря в очите ѝ страх.

— Милост — прошепна жаловито тя. — Милост, моля те! Коуве се опита да си представи броя на жертвите, които я бяха молили за милост. Той обаче не бе чудовище.

— Милост ли, казваш? Добре, ще бъда милостив към теб. Тя съвсем леко се отпусна. Като използва този момент, той с рязко

движение я придърпа към себе си. Ножът му се заби между гърдите ѝ до дръжката. Тя изохка от болка и изненада.

— Бързата смърт е проява на милост — поясни Коуве. Отровата бе бързодействаща. Вещицата потрепери, сякаш бе докоснала оголен електрически кабел. Той я отблъсна от себе си тъкмо в момента, когато от устата ѝ излезе задавен вопъл. Бе мъртва още преди да се свлече на земята.

— А и това е повече, отколкото заслужаваш — каза Коуве, докато захвърляше отровния нож.

Наоколо вече се раздаваха само отделни изстрели. Луи трябваше да се измъкне веднага със съкровището си, докато все още имаше някаква възможност да се отбранява. Докато повдигаше втория автомат от земята, видя как Натан със свирепо изражение на лицето се опитваше да се повдигне на лакти. Луи го поздрави и се извърна. И застина.

На няколко метра зад себе си видя картина, която нямаше как да е реална. На едно дърво се бе подпряла бледа и мършава фигура.

— Луи...

Обзет от ужас, той отстъпи крачка. Призрак...

— Татко, махни се оттам! — извика Натан с изпълнен с болка глас.

Луи се опита да се съвземе. Разбира се, че това не бе призрак. Карл Ранд. Жив. Що за чудо? Що за късмет?

Насочи своя узи към човека.

Мършавата фигура повдигна ръка и посочи нещо, намиращо се откъм лявата му страна.

Луи погледна натам.

Под един храст се бе спотаил ягуар със златисти петна и настръхнали мускули. Ягуарът скочи.

Луи стреля с автомата си по посока на летящата котка. След миг разбра, че е с лице, опряно на земята, и дъвче пръст и листа. Веднага му бе нанесен удар от другата страна. Бе разтърсен, повдигнат на няколко метра и захвърлен отново върху земята. Започна да плюе пръст. Нещо тежко го бе затиснало. Какво... Що... Той изви врат. Лицето му се оказа в непосредствена близост до черно котешко лице. Ръмжащо. В гърба му се врязаха нокти. Болката бе много силна. Боже мой! Пред очите му се стрелна първият ягуар, целият изпълнен с

ненавист. Луи се опита да го застреля с автоматичния си пистолет и повдигна ръка. Преди да натисне спусъка, усети неопишуема болка. Нечии зъби бяха отгризали ръката му при рамото. Чу отчетливо хрущането на отчупената кост. Луи започна да пищи.

Натан погледна двете котки.

— Добър апетит!

Отказа се да наблюдава сцената докрай. Някога бе гледал документален филм, в който кашалоти си играеха с тюлен, преди да го изядат. Подхвърляха го като топка във въздуха, отхапваха късове от него и после пак го подхвърляха. Правеха това по един едновременно жесток и естествен начин.

Същото се случи и сега. Двата ягуара се заеха с убиването на Луи Фавр с чисто котешка настървеност. Сякаш бяха решили да му отмъстят, преди да се нахранят с него.

Натан имаше по-неотложни грижи. Започна да се влачи към Кели, като се придвижваше с ръце и с помощта на здравия си крак. Болката бе убийствена и зрението му се размъти. Бе длъжен обаче да стигне до нея.

Кели лежеше неподвижно и от нея струеше кръв. Той най-после я достигна.

— Кели...

Тя помръдна, когато чу гласа му.

Той се придвижи по-близо и се притисна до нея.

— Успяхме, нали? — прошепна едва доловимо тя. — Лекарството...

— Да, Кели, ще го дадем на света... И на Джеси... Баща му с бавни крачки се придвижи до тях и коленичи.

— Дръжте се. Скоро ще дойде помощ.

Натан видя с изненада, че до баща му бе застанала редник Карера.

— Сержант Костос откри радиостанцията на наемниците. Хеликоптерите ще са тук до половин час.

Натан кимна и притисна Кели към себе си. Тя вече бе затворила очи. И пред неговия поглед започна да се спуска мрак. Някъде отдалеч се чу гласът на Франк:

— Кели! Кели добре ли е?

20.

ОСЕМ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

16:45 ч.

Лангли, щата Вирджиния

Натан почука на вратата на дома на семейство О'Брайън. Днес трябваше да изпишат Франк от болницата. Натан носеше подарък. Нова шапка на бостънския отбор „Ред Сокс“ с подписите на целия отбор. Застанал на прага, огледа добре окосената ливада. Откъм юг в небето започнаха да се събират гъсти облаци. Предвещаваха буря.

Почука отново. През миналата седмица бе посетил Франк в института „Инстар“. Новите му крака бяха все още бледи и слаби, но той вече се придвижваше успешно с помощта на патерици.

— Тази физиотерапия се оказа много неприятна работа — бе му се оплакал тогава Франк. — Превърнах се в любимо забавление на тези вампири в бели престилки.

Тогава Натан в отговор се усмихна. През изминалите месеци учените и лекарите бяха наблюдавали с най-голямо внимание регенерацията на краката на Франк. Дорийн, майката на Франк, обясни, че точният механизъм на предизвиканата от прионите регенерация продължаваше да остава загадка. Стана ясно обаче друго. Прионите предизвикваха смъртоносно кръвотечение у децата и у старите хора, сиреч у тези, които имаха твърде млади или твърде отслабнали имунни системи. При здравите хора на средна възраст се получаваше друго — прионите временно видоизменяха човешката имунна система, при което се постигаше регенерация и бързо лечение. Това чудотворно явление бе наблюдавано у Франк, макар че не се оказа съвсем безопасно за него. През цялото време трябваше да поема разтворено мляко от орехите, за да се предотврати излизането на процеса извън контрол и появата на туморите, които убиха агента Кларк. Сега, след като регенерацията бе приключила, Франк бе подложен на лечение с концентрирано мляко с цел да се прочисти тялото му от прионите и да се нормализира имунната му система.

Въпреки всичко много неща за прионите и за техния начин на действие оставаха неразкрити.

— Все още сме много далеч от намирането на обяснение на тази загадка. Още по-далеч сме от способността да възпроизведем лечебните свойства на дървото — пояснила бе тъжно Лорийн. — Ако то наистина датира от палеозоя, значи изпреварило ни е със стотина милиона години. Някой ден ще успеем да разгадаем тайната му, но това няма да стане скоро. Колкото и да се хвалим със своята наука, все още приличаме на деца, които се опитват да открият един от най-сложните биологични процеси на природата.

— При това деца, които насмалко да опожарят собствения си дом — бе добавил Натан.

За щастие орехите наистина се оказаха лечебното средство, с което се справиха с епидемията. Тяхната „антиприонова“ съставка, вид алкалоид, лесно бе открита и възпроизведена. С усилията на много държави лекарството бе разпратено бързо из американския континент и по целия свят. Бе установено, че едномесечно лечение с алкалоида напълно елиминира болестта и не оставя никакви следи от заразния прион. Този прост факт не бе известен на бан-али и поради това те бяха останали в робство в течение на поколения. За щастие синтетичното орехово мляко се оказа лечебното средство, необходимо в момента на света. Епидемията бе почти изцяло ликвидирана.

Съвременната наука обаче не успя да възпроизведе самия прион. Всички образци на богатата на приони мъзга бяха обявени за биологическа опасност от четвърта степен и предадени на няколко избрани лаборатории. Първоначалният източник на мъзгата, долината на бан-али, вече не съществуваше. Единственото, което бе останало от великата яга, бяха пепел и гробници със скелети.

Това напълно ме устройва, помисли си Натан, докато чакаше на прага и наблюдаваше залязващото мартенско слънце и приближаващата буря.

В Южна Америка Коуве и Дакий помагаха на дузината оцелели индианци от племето да свикнат с новия си живот. Бяха най-богатите индианци в Амазония. Бащата на Натан бе успял да спечели дело срещу фармацевтичната компания „Сен Савен“, като я обвини за избиването на племето и за унищожаването на земите му. Луи Фавр бе оставил документация, доказваща вината на френската фармацевтична

компания. Естествено тя щеше да обжалва решението, но вече бе почти банкрутирала. Освен това цялото ѝ управително тяло бе обвинено в криминални престъпления.

Бащата на Натан се завърна в Южна Америка, за да помогне за адаптацията на племето. Самият Натан след няколко седмици щеше да се присъедини към него. Нямаше обаче да пътува сам. Много генетици желяха да опознаят племето и да изследват измененията в неговата ДНК. Не само за да разберат как са били предизвикани, но и за да направят опит да неутрализират отклоненията, отдалечили бан-али от човешкия род. Натан допускаше, че ако въобще се постигнеха някои промени в това отношение, щеше да стане след поколения.

Баща му бе придружен от двамата рейнджъри Костос и Карера, повишени в чин и удостоени с награди. Двамата войници участваха и в издирването на останките от телата на колегите си. Това се оказва трудна и мъчителна работа.

Натан въздъхна. Много хора загинаха, но затова пък много повече бяха спасени от лекарството, заради което те жертваха живота си. Все пак цената се оказва твърде висока.

Чу шума на приближаващи стъпки. Вратата се отвори.

Натан се усмихна.

— Защо се забави толкова? От пет минути те чакам. Кели леко се намръщи и прилепи ръка към кръста си.

— Опитай се ти да мъкнеш този корем.

Натан положи длан върху издутия корем на годеницата си. След две седмици трябваше да роди тяхното дете. Бременността бе установена, докато лекуваха огнестрелната рана. Очевидно Кели бе заражена от прионите още в Манаус, когато бе изследвала тялото на агента Кларк. В течение на двуседмичното пътуване из долината на Амазонка, без Кели да знае това, прионите я бяха излекували от безплодие, като бяха възстановили увредените ѝ детеродни органи. За щастие това бе открито навреме. Ако прионите бяха продължили да действат безконтролно още две седмици, и нейното тяло щеше да бъде унищожено от злокачествени тумори. Като брат си, и тя започна да поема мляко от орехите, и прионите бяха унищожени, преди да успеят да и навредят.

Това беше дар за Натан и Кели. През любовната им нощ на дървото преди нападението на Луи Кели неволно бе заченала. Джеси

щеше да има братче. Вече му бяха избрали и име — Мани.

Натан се приведе и целуна годеницата си.

Някъде далеч се разнесе гръм.

— Хората ни чакат — подсети тя.

— Да почакат — прошепна той унесено.

От небето започнаха да падат едри дъждовни капки. Задрънчаха по покривите и по уличния асфалт. — Обаче...

— Замълчи.

Натан я притисна до себе си и отново сля устни с нейните.

ЕПИЛОГ

В тропическите лесове на Амазония природата живее свой живот. Недостъпен и необезпокояван от никого.

Петнистият ягуар подбутваше с муцуна своите мяучещи малки в бърлогата си. Чернокожата му партньорка още не се е завърнала. Той подуши въздуха. Долови леко ухание на мускус и започна нетърпеливо да се разхожда.

От сенките на джунглата се измъкна силует и безшумно запристъпва към него. Той отиде да посрещне по-едрата си другарка и двамата започнаха да се отриват един от друг. Усети, че козината ѝ е просмукана от лошата миризма. Миризмата на пламъци, пожари и писъци. Възприе тази миризма като предупреждение. Козината му настръхна и той започна да ръмжи.

Женската се насочи към другия край на поляната и изкопа дълбока дупка. Пусна в нея грапав орех и с помощта на задните си крака запълни дупката с пръст.

След като приключи с това занимание, отиде при малките. Едни са черни, други, петнисти. Тя ги подуши. Те искаха мляко и започнаха да се боричкат помежду си.

После тя отново се отри в мъжкаря и се обърна с гръб към дупката. Забравила е ореха, който преди малко посади. Той вече не е нейна грижа. Време е да се отпрати на път. Привика малките и партньора си и цялата група навлезе в безкрайните пространства на джунглата.

Разкопаната земя започна да изсъхва под лъчите на следобедното слънце.

Непроницаема и необезпокоявана от никого.

Сама със себе си.

Издание:

ИК „Бард“, 2002

Оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов, 2002

ISBN 954-585-395-6

William Morrow, New York, 2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.